අධිකරණ නීති ප්‍රතිසංස්කරණ හා ජාතික ඒකාබද්ධතා අමාත්‍ය,

ගරු වී. ජ. මු. ලොකුබණ්ඩාර මැතිතුමාගේ

විශේෂ ඉල්ලීම මත

තායිවානයේ ප්‍රධාන සංඝනායක,

ආචාර්ය බෝදාගම චන්දිම නාහිමිපාණන් වහන්සේගේ

අනුශාසකත්වයෙන්

තායිවානයේ එක්සත් බෞද්ධ අධ්‍යාපන පදනම මගින්

මුද්‍රණය කරවා පරිත්‍යාග කරන ලදි.

2002. 09. 26

Printed for free distribution by

The Corporate Body of the Buddha Educational Foundation

11F., 55 Hang Chow South Road Sec 1, Taipei, Taiwan, R.O.C.

Tel: 886-2-23951198 , Fax: 886-2-23913415

Email: overseas@budaedu.org

Website:http://www.budaedu.org

This book is strictly for free distribution, it is not for sale.

නොමිලයේ බෙදාදීම පිණිසයි.

இப்புத்தகம் கண்டிப்பாக இலவச விநியோகத்திற்கு மட்டுமே, விற்பனைக்கு அல்ல.

පෙර වදන

බෞද්ධ ජනයාගේ හද්තසාර වස්තුවක් බවට පත්ව ඇති "ධම්මපදය" වූ කලී ත්‍රිපිටකයේ සාරය මේ මේ යැයි හකුළුවා දක්වා ලූ අනුපමේය ධර්ම සංග්‍රහයකි. මෙය විශ්ව සම්භාවනාවට පාත්‍ර වූ තරම, විවිධ රටවල විවිධ භාෂාවලට නැඟී ඇති ධම්මපද පරිවර්තන රාශියෙන් පෙනී යයි. හින්දූන්ට භගවත් ගීතාව යම් සේ ද කිතුනුවනට ශුද්ධ බයිබලය යම් සේ ද මහමදීකයනට ශුද්ධ අල්කුරාණය යම් සේ ද බෞද්ධයනට ධම්මපදය ද ඒ ලෙසින්ම සාදරණීය ග්‍රන්ථ රත්නයකි.

මේ සාර සංග්‍රහය බෞද්ධ සාහිත්‍යයට අයත් කෘතියක් වුව ද බෞද්ධ අබෞද්ධ භේදයකින් තොරව සමස්ත ජන සමාජයට භාවිත කට හැකි, ඵල ප්‍රයෝජන ගත හැකි, විශ්ව අගයෙන් යුතු කෘතියකි. එසේම මෙහි කාල - දේශ - සමාජ වශයෙන් අපහරණය කළ යුතු හෝ සංශෝධනයකට යටත් කරනු ලැබීමකට හෝ භාජනය නොවන සනාතනික වැදගත්කමක් ද ඇත. පොදු මනුෂ්‍යත්වය පිළිබඳ යථාර්ථවත් විශ්ව දර්ශනය පිළිබිඹු කරන මේ කෘතිය යෝනිසෝමනසිකාරයෙන් යුතුව හදාරන්නා යහගුණ පිරි ප්‍රඥාවන්තයකු වීම ද වැළැක්විය නොහැක්කකි.

අන්තිම දිළිඳු මෝඩයාගේ සිට දාර්ශනික නරපතියන් දක්වා වූ සකල ජන සමාජයේ ස්ත්‍රී - පුරුෂ - බාල - තරුණ - මහලු - උස් - පහත් - දුප්පත් - පොහොසත් ඈ කිසිදු භේදයකින් තොරව කොයි කාටත් එකසේ දිවි එළියක් ලබා ගත හැකි යම් පොත් ගණයක් ලොව පවතින්නේ නම් ඒ අතරින් ධම්මපදයට ලැබෙන්නේ අද්විතීය ස්ථානයකි. මේ බව මැනවින් පසක් කළ අප රටේ භික්ෂු සමාජය විචිත්‍ර ධර්ම දේශනා උදෙසා නිබඳ ව මුල් කර ගත්තේ ධම්මපදය හා ධම්මපද අටුවාවය.

මේ සා දාර්ශනික අගයෙන් යුතු මේ ධර්ම පුස්තකය පාලි - සිංහල - දෙමළ හා ඉංග්‍රීසි යන භාෂා චතුර්ථයෙන් ම සංග්‍රහ කොට දැක්වීමට කාලය හා ශ්‍රමය වැය කොට දිවා රෑ වෙහෙසීමෙන් කටයුතු කළ ආගමික හා සංස්කෘතික කටයුතු අමාත්‍යාංශයේ හිටපු ලේකම් අමර හේවාමද්දුම (ප්‍රධාන සංස්කාරක) සාහිත්‍යවේදියාණන් ප්‍රමුඛ ආචාර්ය ඩබ්. ජේ. වීරරත්න, එඩ්වින් ආරියදාස, රාජලක්ෂ්මී කයිලාසනාදන් (මහත්මිය), විශ්වනාත් වජිරසේන, සින්නයියා කනගමූර්ති, ආචාර්ය කේ. බී. ඒ. එඩ්මන්ඩ්, එඩ්මන්ඩ් ජයසූරිය (ලේකම්) යන විද්වතුන්ට ජාතියේ කෘතඥතාවය හිමි විය යුතු බව පවසන්නේ, මේ සද්කාර්යයෙහි බැරෑරුම්කම හා වැදගත්කම මෙනෙහි කිරීමෙන් හටගත් මහා සොම්නසිනි.

මේ මහඟු කටයුත්තේ දී අප දිරිමත් කළ හා මඟ පෙන් වූ ශ්‍රී ලංකා අග්‍රාමාත්‍ය ගරු රනිල් වික්‍රමසිංහ මැතිතුමාට මගේ ඉමහත් ගෞරවය හා ප්‍රණාමය පුද කරමි.

මෙය කාලීන වශයෙන් ශ්‍රී ලංකාවෙන් ලොවට බෙදා දිය හැකි උතුම් පණිවුඩය මෙන් ම දායාදය ද වන්නේ ය. මනුෂ්‍යත්වය දෙදරා ගරා වැටෙන යුගයක දාර්ශනික අගයෙන් යුතු මේ සුන්දර කෘතිය, ලක්වැස්සන්ගේ මතු නොව ලෝ වැස්සන්ගේ ද ගිනි ගත් සිත් නිවාලන, ඔද - තෙද මෙන් ම යහගුණ ද මතු කොට දෙන, අමා වැස්සක් මැ වේවා !

ලොවට මැ ශාන්තිය උදා වේවා !

ඔබ සැමට තෙරුවන් සරණයි !

වි. ජ. මු. ලොකු බණ්ඩාර

අධිකරණ, නීති ප්‍රතිසංස්කරණ හා ජාතික ඒකාබද්ධතා අමාත්‍ය.

2002.02.17 දින

முகவுரை

பௌத்தர்களின் விலைமதிப்புமிக்க கைந்நூலாகத் திகழும் "தம்மபதம்" என்ற இவ் உயரியநூல் மூன்று பீடங்களிலும் விரவிக் கிடக்கின்ற உறுதிப்பொருள்களின் பொழிப்பாகும். உலகில் பல மொழிகளில் இந்நூல் வெளிவந்திருப்பது இதன் பெருமைக்கு சான்று பகரும். இந்து சமயத்தவர்களுக்கு பகவத்கீதை, கிறிஸ்தவ சமயத்தவர்களுக்கு வேதாகமம், முஸ்லிம்களுக்கு திருக்குர்ஆன் எத்துணை சிறப்புமிக்க மறைகளாக விளங்குமோ, அதுபோல் பௌத்தர்களுக்குத் தம்மபதம் மாண்டபெரு நூலாகும்.

இவ்வுயரிய நூல் பௌத்த நூலாகத் திகழ்வதெனினும் சகல சமயத்தவர்களும் பயின்று பயன் பல பெறக்கூடிய மாட்சிமை கொண்டதாகும். இந்நூல் காலதேசங்களைக் கடந்த சால்பும் கண்டனத்துக்கு அல்லது மீளாய்வுக்கு உட்படாத பெருமாண்பும்கொண்ட எக்காலத்துக்கும் பொதுவான கருத்துக் கருவூலமாகும். மாந்தர்கள் அனைவரும் பயன்படும் உயர் தத்துவங்களைக் கொண்ட இந்நூலை நன்கு பயிலுவோர் சான்றாண்மை மிக்கவர்களாகத் திகழ்வர்.

கல்லாத ஏழை எளியவர்கள் முதல் அறிவிற் சிறந்த மன்னர்கள் வரை - ஆண், பெண், சிறுவர் - வாலிபர் - முதியவர் - உயர்ந்தோர் - கீழோர் ஆகிய பாகுபாடுகள் அற்ற முறையில் அனைவருக்கும் நல்வழிகாட்டியாகத் திகழும் உலக நூலாகிய தம்மபதம் அறிவுச் சுடர்விட்டுப் பிரகாசிக்கிறது. எமது நாட்டுப் பிக்குமார்கள் இந்நூலையும் இதன் உரையினையும் பிரமாண நூலாகக் கொள்வர். அவர்கள் பிரசங்கம் ஆற்றும் போது இந்நூற்பாக்களை ஓதுவதும் விளக்குவதும் மரபாகும்.

அரிய பல கருத்தோவியங்கள் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ள இந்நூலானது பாளி - சிங்களம் - தமிழ் - ஆங்கிலம் ஆகிய நான்கு மொழிகளிலும் அச்சிடும் பணியினை இனிது நிறைவேற்றும்பொருட்டு இராப்பகல் பாராமல் அயராதுழைத்த சமய மற்றும் பண்பாட்டு அமைச்சின் முன்னால் செயலாளரும் இலக்கிய விற்பன்னரும் பிரதான பதிப்பாசிரியருமான அமர ஹேவாமத்தும, கலாநிதி டபிள்யு.ஜீ. வீரரத்தினா, திரு. எட்வின் ஆரியதாஸ, திருமதி இராஜலக்சுமி கைலாசநாதன், திரு. விசுவநாத் வச்சிரசேனா, திரு. சின்னையா கனகமூர்த்தி, திரு. கே.பீ.ஏ. எட்மண்ட், திரு. எட்மன்ட் ஜயசூரிய ஆகிய அறிஞர்கள் நம் தேசத்தவர் அனைவரினதும் பாராட்டுதலுக்குரியவர்களாவர். அவ்வறிஞர்கள் ஆற்றிய அருந்தொண்டு என்னைப் பெரிதும் மகிழ்வித்தது.

இப்பணியில் எம்மை பலவாறு ஊக்குவித்த இலங்கையின் சனாதிபதி, இலங்கையின் பிரதமர் மாண்புமிகு ரணில் விக்கிரமசிங்க அவர்களுக்கும் எனது அன்பு வணக்கங்கள் உரித்தாகும்.

உலக மக்களுக்கு இலங்கை மக்கள் விடுக்கும் நற்செய்தியாகவும் அளிக்கும் அன்புக் காணிக்கையாகவும் இந்நூல் திகழ்கின்றது. மனிதப் பண்புகள் யாவும் அற்றுப் போகின்ற இக்காலகட்டத்தில் இலங்கை மக்களுக்கு மட்டுமன்றி உலக மக்கள் அனைவருக்கும் உளச்சாந்தியை இந்நூல் ஏற்படுத்துவதாக ! மக்களது மாண்பினையும் பண்பினையும் வளர்க்கும் அமுதமழையாக இந்நூல் திகழ்வதாகுக !

சாந்தி ! சாந்தி ! சாந்தி !

உங்களது அனைவருக்கும் மும்மணிகளின் ஆசிகள் !

வி.ஜ.மு. லொக்குபண்டார,
நீதி, சட்டமறுசீரமைப்பு, தேசிய ஒருமைப்பாட்டு அமைச்சர்.

2002.02.17.

FOREWORD

"Dhammapada" which is an invaluable treasure for Buddhists is an unparalleled religious text, which, in reality sums up the essence of the Tripitaka (The Baskets of the Buddhist Doctrine). The numerous translations of this work in various languages in various countries are indicative of the universal esteem it receives. Dhammpada is holy to the Buddhists as the Bhagavadgītā to the Hindus, the Holy Bible to the Christians and the AL-Koran to Muslims.

Although this work belongs to the Buddhist scripture it possesses a universal appeal that makes it possible for anyone to make use of it irrespective of whether one is Buddhist or non-Buddhist. This work has perennial acceptability that makes it entirely unneccessary to subject it either to editing or to revision in terms of time, place or social group.

Of the books that exist in human society, to illumine the lives of human beings ranging from extremely foolish poor persons to philosopher kings, and with no regard for such cleavages as men and women, young and old, high or low, rich or poor, Dhammapada occupies a place second to none. The bhikkhus of this country, appreciating this situation fully, constantly focus on Dhammapada and its commentary, for their eloquent discourses on the doctrine.

I have no hesitation in stating that the team of scholars headed by the connoisseur of literature and the Former Secretary of the Ministry of Religious and Cultural Affairs, Amara Hewamadduma (Editor-in-Chief), Dr. W. G. Weeraratna, Edwin Ariyadasa, Mrs. Rajalakshmi Kailasanathan, Viswanath Vajirasena, Sinnaiah Kanagamurti, Dr. K. B. A. Edmund and Edmund Jayasuriya (Secretary) deserves the gratitude of the whole nation. I say this with a great sense of joy arising out of the contemplation of the significance and the seriousness of the noble undertaking of this team.

My respect and gratitude go to Hon. Ranil Wickremasinghe, Prime Minister for, the guidance and encouragement he gave us in this noble undertaking.

This, to my mind, is the greatest gift and the most exalted message that Sri Lanka can give to the world at large, at this point in time.

At a time when the sense of humanity is being shattered, may this tranquilizing work of high philosophical significance, be a cooling shower of nectar, that will pacify the burning minds not only of those in Sri Lanka, but of all in the world at large.

May peace dawn on the whole world !

May you all have the blessings of the Triple Gem !

W. J. M. Lokubandara,
Minister of Justice, Law Reforms and National Integration.

2002.02.17.

ධම්මපදය

පිවිසුම

භාග්‍යවත් ගෞතම බුදුරජාණන් වහන්සේ විසින් වදාළ ශ්‍රී සද්ධර්මය ත්‍රිපිටකය නමින් ප්‍රකටය. ඒ ත්‍රිපිටකයෙහි **"වෝහාර දේසනා" – "පරමත්ථ දේසනා" "ආණා දේසනා"** යනුවෙන් ප්‍රභේදත්‍රයයක් ඇතුළත් වේ. ව්‍යවහාරයෙහි, එනම් සම්මුතියෙහි, පවත්නා සංඥ ප්‍රඥප්ති සාමාන්‍ය ජනයාට ඉතා හුරු පුරුදුය. පෘථග්ජනයා තුළ ව්‍යවහාරය කෙරෙහි මේ හුරුපුරුද්ද ඔවුන්ට විෂය ලෝකයෙහි තථ්‍ය ස්වරූපය වටහා ගැනීමෙහි බාධකයක්ව පවතී.

ලෝක ව්‍යවහාරය දැඩිව ග්‍රහණය කිරීමට පුරුදු වූ ජනයාට නිවන්මගට පමුණුවන නියුණුවූ ද ගැඹුරුවූ ද වටහා ගැනීමට දුෂ්කරවූ ද සියුම් වූ ධර්මය අවබෝධ නොවෙන්නේ ඔවුන් රාගයෙන් රත් ව ද්වේෂයෙන් දුෂ්ට ව මෝහයෙන් මූඪ ව සිටින බැවිනි. මේ නිසා ම බුදුන් වහන්සේ ඔවුන්ට වැටහෙන ඔවුන්ට හුරුපුරුදු බසිනුදු ධර්මය දේශනා කළ සේක. ව්‍යවහාර දේශනා හෙවත් **"වෝහාර දේසනා"** යනුවෙන් ප්‍රකට ව ඇත්තේ ඒ නියරින් දෙසූ දහමයි. එහි ඇතුළත් වනුයේ ස්ත්‍රී, පුරුෂ, නදී, පර්වත, වෘක්ෂලතා යනාදී වශයෙන් ලෝක ප්‍රඥප්තියට හුරුව පළ කළ කරුණුය. මේ මෙසේ වුවද බුදුන් වහන්සේ, චතුරාර්‍ය සත්‍යය, ආර්‍ය අෂ්ටාංගික මාර්ගය, ත්‍රිවිධ ශික්ෂාව, සප්තබොධ්‍යංග, සතර සතිපට්ඨානාදී ගැඹුරු ධර්මාර්ථ සූත්‍ර පිටකයට අයත් සෑම දේශනාවක ම මූලාශ්‍රය ලෙස දක්වා වදාළ සේක. මේ දේශනා ත්‍රිපිටකයේ සූත්‍ර කාණ්ඩය සේ දක්වේ. වෝහාර දේසනා යනුවෙන් ගැනෙන්නේ එයමැ යි.

අභිධර්මය නමින් ප්‍රකට ධර්ම කොට්ඨාශයක් ද ත්‍රිපිටකයෙහි ඇතුළත් වේ. ඒ වූ කලී ස්කන්ධ, ධාතු ආයතන, ඉන්ද්‍රියාදී වශයෙන් පටිච්ච සමුප්පාදය (හේතුඵල ක්‍රමය) මූලාධාර කොට දේශනා කරන ලද ධර්මයයි. එය බුද්ධ ධර්මයෙහි සාරය ලෙසින් ද ගැනේ. ලෝක ව්‍යවහාරයන් මගින් ම ලෝකෝත්තර ගම්භීර ධර්මාර්ථ දේශනා කර වදාළ තථාගතයන් වහන්සේගේ සර්වඥතා මහිමයත්, විශ්වයේ යථා ස්වභාවයත් දර්ශනයේ පරමාර්ථයත් බුද්ධ ධර්මයෙහි සාර්වභෞමත්වයත් ප්‍රකට වන්නේ අභිධර්ම දේශනාවෙනි. එහෙයින්ම එය පරමාර්ථ දේශනා යනුවෙන් හැඳින්වෙයි.

සීලවන්ත භාවයෙන් හා චිත්ත සමාධියෙන් යුතුව ලෝකෝත්තර ගුණධර්ම වර්ධනයෙහි ලා ප්‍රෝත්සාහී වන්නාවූ යතිවරයන් වහන්සේලාගේ කායික වාචසික චර්යාව පිළිබඳ නීතිරීති සමුච්චය අන්තර්ගත වනුයේ විනය පිටකයෙහිය. ප්‍රඥව පිණිස පාරිශුද්ධත්වය අවශ්‍යය. එයම වෙනත් ලෙසකින් ද දැක්විය හැකිය. එනම් ගුණවන්තයකු නොවී ප්‍රඥවන්තයකු විය නොහැකිය යනුවෙනි. **"පඤ්ඤය පරිසුජ්ඣති"** යනුවෙන් කියේ මැ නො. එසේ හෙයින් මේ විනය ශික්ෂා **"ආණා දේසනා"** යනුවෙන් ප්‍රකට වෙයි.

මේ අනුව නිවන් අවබෝධ කරන්නා ත්‍රිපිටකය පිළිබඳ මුළුමනින් ම පැහැදිලි දැනුමක් ලැබිය යුතු වේ. ත්‍රිපිටකයට අයත් ඒ ඒ පිටක අන්‍යෝන්‍ය වශයෙන් දැඩි ලෙස බැඳී පවතී. එකක් එකක් කේවල වශයෙන් ගැනීමෙන් මෙ සම්බන්ධතාව ගිලිහෙයි. විසිරෙයි. අවබෝධ කරගැනීමට පමණක් නොව කායික වාචසික චර්යා වශයෙන් ප්‍රායෝගිකව කටයුතු කිරීමට ද මේ සම්බන්ධතාව තේරුම් ගෙන තිබිය යුතුය. ඇතැම් ධර්ම ග්‍රන්ථ ත්‍රිපිටකයට ම අයත් කරුණු නියෝජනය කරන්නේ මේ නිසාය.

ව්‍යවහාර දේශනාව යනුවෙන් ප්‍රකට සූත්‍ර පිටකය නිකාය පසෙකින් සමන්විතය.

එනම්:

1. දීඝ නිකාය
2. මජ්ඣිම නිකාය
3. සංයුක්ත නිකාය
4. අංගුත්තර නිකාය
5. ඛුද්දක නිකාය යනුවෙනි.

මෙහි පස්වැනි ව සඳහන් වූ ඛුද්දක නිකාය හෙවත් කුදුගොත් සඟිය ග්‍රන්ථ පසළොසකින් යුක්තය. ඒවා මෙසේය.

1. ඛුද්දක පාඨ
2. ධම්ම පද
3. උදාන
4. ඉතිවුත්තක
5. සුත්ත නිපාත
6. විමානවත්ථු
7. පෙතවත්ථු
8. ථෙරගාථා
9. ථෙරීගාථා
10. ජාතක
11. නිද්දෙස
12. පටිසම්භිදාමග්ග
13. අපදාන
14. බුද්ධවංස
15. චරියාපිටක

මේ ග්‍රන්ථාවලියෙහි දෙවැනි ව ආ ධම්මපදය පුස්තිකාවකි. එය ගැඹුරු මෙන් ම සරල ධර්ම කොටස් ද ඇතුළත් කොට සංග්‍රහ කරන ලද්දකි.

අභිධානය

මේ කෘතියට 'ධම්මපද' යන අභිධානය යොදා ඇත්තේ කවර හෙයින්දැයි විමසා බැලීම ද අවශ්‍යය. **''ධම්මපද''** යන අභිධානය හෙවත් නම යෙදීම පිළිබඳව පවත්නා මත ද කීපයකි.

''ධම්ම'' යන්නෙහි මෙන් ම ''පද'' යන්නෙහි ද විවිධ අර්ථ ඇති හෙයින් එහි නාම සම්භවය පිළිබඳ ඉදුරා එක අදහසක් දැක්වීම දුෂ්කරය. ධර්මය යන්න ආගම සඳහා ද යෙදේ. විශේෂයෙන් ම බුදුන් වහන්සේ දේශනා කළ දෙය – ධර්මය වේ. එනම් සියලුම බෞද්ධයන් විසින් පිළිගෙන පිළිපැදිය යුතු ධර්මයයි. ''ධම්ම'' යන පාලි ශබ්දයෙන් ස්වභාවය, පර්යාප්තිය, ප්‍රඥාව, න්‍යාය, සත්‍යය, ප්‍රකෘතිය, පුණ්‍යය ආදී අර්ථ රාශියක් ප්‍රකාශ වේ.[1] පද යන්නෙහි ද අර්ථ කීපයකි. තැන, ආරක්ෂාව, නිර්වාණය, හේතුව, වචනය, දෙය, පය, පියවර යන අර්ථ එයට දක්වා ඇත.

''ධම්මපදය'' යනු (බුද්ධ) ධර්මය (එසේ නැතහොත් ආගම) පිළිබඳ පියවර යනු එක් මතයෙකි.[2] ඇතැමුහු ඊට මාර්ගය[3] යන අර්ථය දෙති. ධම්මපදයෙහි ම එන **''අප්පමාදෙ අමතපදං – පමාදො මච්චුනො පදං''** යන ගාථාවෙහි දැක්වෙන පරිදි ''පදං'' යන්න මාර්ගය යන අර්ථය ඇති බව පෙනේ. මෙහිම අරහන්ත වර්ගයෙහි 3–4 යන ගාථාවන්හි ද මල වර්ගයෙහි අවසන් ගාථාද්වය වූ 20–21 යන ගාථාවන්හි ද එන ''පද'' ශබ්දය ගතිය, ගමන යන අර්ථ දක්වයි. එම අදහස් අනුසාරයෙන් සලකා බලන කල ධම්මපද යන්නෙහි අර්ථය ''පටිපදා මාර්ගය'' යැයි දැක්විය හැක. ධම්මපදයේ පුෂ්ප වර්ගයෙහි මුල්ම පද්‍යද්වයෙහි සඳහන්, **''කො ධම්මපදංසුදෙසිතං''** – **''සෙඛො ධම්මපදං සුදෙසිතං''** යන ගාථා පාඨවලින් ද මේ අදහස තහවුරු කෙරෙන බවක් පෙනේ.

යට දැක්වූ ගාථා පාඨවල එන ධම්මපද යන්නෙහි අර්ථය සත්තිස්බෝධිපාක්ෂික ධර්මයි. ඒවා අවබෝධ කොටගෙන ක්‍රියාත්මක කරන්නෝ ශෛක්ෂකයෝය. හෙවත් අධිශීල, අධිචිත්ත, අධිප්‍රඥා යන ත්‍රිවිධ ශික්ෂාවෙහි හික්මෙන සෝවාන් මඟ සිටියහු පටන් රහත්මඟ සිටියහු තෙක් වූ ආර්‍ය පුද්ගල සත්දෙනාය. බෞද්ධ ධර්මයේ දැක්වෙන පටිපදාවේ උසස්ම ඵලය නෙළා ගන්නෝ ද ඔවුහු මැ වෙති. මේ මතය ඔප්නංවන ගාථාවක් කුණ්ඩසූත්‍රයෙහි දක්නා ලැබේ.

---

1. අභිධානප්පදීපිකාව 'ධම්ම' යන්න මෙසේ විවරණය කරයි
''ධම්මො සභාවෙ පරියත්ති පඤ්ඤා
ඤායෙසු සච්චපකතීසු පුඤ්ඤෙ
ඤෙය්‍යෙ ගුණාචාර සමාධීසු (පි)
නිස්සත්තතා

2. Footsteps of Religion
3. The Paths of Religion

''යො ධම්මපදෙ සුදෙසිතෙ
මග්ගෙ ජීවති සඤ්ඤතො සතිමා
අනවජ්ජ පදනි සෙවමානො
තතියං භික්ඛුං ආහු මග්ග ජීවිං

(කුණ්ඩසුත්ත, 6 වන ගාථාව)

මේ අනුව ධම්මපද යන්නට ''පටිපද මාර්ගය''[4] ධර්ම මාර්ගය[5] යන්න බෙහෙවින් ගැළපේ. විත ධම්මපදය ගැන කරුණු දක්වන බිල් (Beal) මහතා එයට ධර්මය පිළිබඳ ගාථා, සුභාෂිත වැනි අර්ථ දක්වයි.[6] මේ කවර අර්ථය වුවද සනාථ කරන්නේ යටැ කී අදහසමැයි. එනම් ධම්මපද යනු ධර්ම මාර්ගය හෙවත් නිවන කරා වැටී ඇති පටිපදාවයි.

නිමිත්ත

ධම්මපදයෙහි එන ගාථා ලෝකනාථ තථාගත බුදුපියාණන් වහන්සේ විසින් ඒ ඒ අවස්ථාවන්හිදී ඒ ඒ කරුණු නිමිති කොට දේශනා කර වදාරන ලද ඒවාය. එහෙයින් ඒවා අර්ථොත්පත්ති දේශනාවට අයත්ය. මේ ගාථා කවරකු උදෙසා කවර කාරණයක් අරභයා දේශනා කරන ලද්දේ ද යන තොරතුරු සඳහන් වන්නේ, ධම්මපදයට කරන ලද අටුවාවෙහි හෙවත් **ධම්මපදට්ඨ කථාවෙහිය**. ධම්ම පදයේ මුල්මැ ගාථාව වූ **''මනො පුබ්බඞ්ගමා ධම්මා''** යන ගාථාවට අදළ කරුණු අටුවාව ආරම්භයෙහි ම දක්වා ඇත්තේ මේ අයුරිනි.

''අයං ධම්මදෙසනා කත්ථභාසිතාති ? සාවත්ථියං කං ආරබ්භාති ? චක්ඛුපාලත්ථෙරං''
එහි මැ දෙවන ගාථාව ගැන සඳහන් කොට ඇත්තේ,
'මනො පුබ්බංගමාති දුතිය ගාථාපි සාවත්ථියං යෙව මට්ටකුණ්ඩලිං ආරබ්භ භාසිතා'' යනුවෙනි.

මෙහි ගාථා දෙසීමට හේතු, පාත්‍ර වර්ගයා, සිද්ධිමාලාව යනාදිය කථාවස්තුවට ඇතුළත් වන අතර, ගාථාර්ථ කථා වස්තුව අවසානයේ ගාථා විග්‍රහයෙහි ඇතුළත් වේ. ගාථාව දෙසීමෙන් ඇති වූ ප්‍රතිඵල සඳහන් කිරීමෙන් කථාවස්තුව නිම වේ.

විවිධ පුද්ගලයන්ගේ විවිධ වූ ජීවිත ගැටලු විසඳමින් ඔවුන්ගේ මෙලෝ පරලෝ සුවසෙත සලසමින් නිවන්මඟට යොමු කරලීමේ අරමුණින් මේ ගාථා සමුච්චය දේශනා කොට ඇත.

සංයුතිය

ප්‍රථම සංගීතියේ දී ධර්මසංග්‍රාහකයන් වහන්සේලා විසින් ධම්මපදය, ඊට ඇතුළත් ගාථා තිසි ලෙස තෝරා සංග්‍රහ කිරීමෙන් එය සූත්‍ර පිටකයේ ඛුද්දක නිකායේ ද්විතීය ග්‍රන්ථය සේ දක්වන ලද්දේය. මේ සංග්‍රහය මේ අයුරින් සකස් කැරුණේ ප්‍රථම සංගීතියේදී ය. එහෙත් මෙහි එන ගාථාවලින් සමහරක් ත්‍රිපිටකයේ විශේෂයෙන් සූත්‍ර පිටකයේ අන්‍ය සඟරාවල දක්නා ලැබේ. ඇතැම් ගාථා විනය පිටකයෙහි ද අන්තර්ගත වේ. ඒ පිළිබඳ විමර්ශනයක් කළ පොල්වත්තේ බුද්ධදත්ත නාහිමියෝ ඒ තැන් මෙසේ දක්වා ලති.

''මෙහි යමකවග්ගයේ 3–4–5–6 යන ගාථා මැදුම් සඟියේ උපරිපණ්ණාසකයේ ''උපක්කිලේස'' සූත්‍රයෙහි ද විනය මහා වග්ගපාළියේ කෝසම්බකඛන්ධයෙහි ද වෙති. 6 වෙනි ගාථාව ථෙරගාථාපාළියේ චතුක්ක නිපාතයේ සභියත්ථෙර ගාථාවන්හි ද දක්නා ලැබේ. ඒ වර්ගයේ 9 වෙනි 'අනික්කසාවොකාසාවං' ආදී ගාථාව හා 10 වෙනි ගාථාව ථෙරගාථා පාළියේ තිංසක නිපාතයේ ඵුස්සථෙරගාථාවන්හි පෙනෙත්. ඒ වර්ගයේ 13–14 වෙනි ගාථා ථෙරගාථාපාළියේ රාධත්ථෙර ගාථාවන්හි පෙනෙත්.

අප්පමාද වග්ගයේ 6–7 ගාථා දෙක විසති නිපාතයේ අංගුලිමාලත්ථෙර ගාථාවන්හිද සංයුක්ත නිකායේ දේවතා සංයුක්තයෙහි ද පෙනේ. ඒ වර්ගයේ අන්තිම ගාථාව චතුක්කඞ්ගුත්තරයේ චක්කවග්ගයෙහි දක්නා ලැබේ. පුප්ඵවග්ගයේ 8–9 වෙනි ගාථා දෙක ථෙරගාථා චතුක්ක නිපාතයේ සුභූතිත්ථෙර ගාථාවන්හි

---

4. Path of Virtue
5. Footsteps of The Law
6. බිල් මහතා stanzas of Law, Law texts, Scripture texts යන අර්ථ දක්වා ඇත. (විස්තර සඳහා The Dhamma-pada (sacred Books of the East (Dhammapada SBE) Ed. F. Max Muluir OUP. London. 1959 lvi පිට බලන්න).

පෙනේ. එහිම 11 වැනි ගාථාව අංගුත්තර තික නිපාතයේ ආනන්ද වග්ගයෙහි පෙනේ. බාල වග්ගයේ 7–8–9 වෙනි ගාථා සංයුක්ත නිකායේ දේවපුත්ත සංයුක්තයෙහි විද්‍යමාන වෙති. පණ්ඩිත වග්ගයේ මුල් ගාථා දෙක ථෙර ගාථාවන්හි තිංස නිපාතයේ සාරිපුත්තත්ථෙර ගාථාවන්හි පෙනේ. එහි පස්වෙනි ගාථාව එක නිපාතයේ කුණ්ඩලත්ථෙර ගාථාවෙහි ද විසති නිපාතයේ අංගුලිමාලථෙර ගාථාවන්හි ද පෙනේ. ඒ වර්ගයේ අග ගාථා පස සංයුක්ත නිකායේ මග්ග සංයුක්ත යෙහි ද අංගුත්තර නිකායේ දසක නිපාතයේ පච්චෝරොහනීය වර්ගයෙහි ද දක්නා ලැබෙත්.

අරහන්ත වග්ගයේ 9 වෙනි ගාථාව සක්ක සංයුක්තයෙහි පෙනේ. 9–10 වෙනි ගාථා දෙක ථෙරගාථා තිංස නිපාතයේ සාරිපුත්තත්ථෙර ගාථාවන්හි පෙනේ. පාප වග්ගයේ "යො අප්පදුට්ඨස්ස" ආදී ගාථාව දේවතා සංයුක්තයෙහි ද සුත්තනිපාතයේ කොකාලික සූත්‍රයෙහි ද පෙනේ. දණ්ඩ වග්ගයේ 'හිරිනිසෙධො' ආදී ගාථාව දේවතා සංයුක්තයෙහි දක්නා ලැබේ. එහි 3–4 වෙනි ගාථා උදාන පාළියේ මුචලින්ද වග්ගයෙහි වෙති. ජරාවග්ගයේ දෙවෙනි ගාථාව ථෙරගාථා තිංස නිපාතයේ ආනන්ද ත්ථෙර ගාථාවන්හි ද ඒ වර්ගයේ "ජීරන්ති වෙ රාජරථා" ආදී ගාථාව, කෝසල සංයුක්තයෙහි ද දක්නා ලැබේ. එහි ම "අප්පස්සුතායං පුරිසො" ආදී ගාථාව ථෙර ගාථා තිංස නිපාතයේ ආනන්දත්ථෙර ගාථාවන්හි පෙනේ. බුද්ධ වග්ගයේ 7 වෙනි ගාථාව උදාන පාළියේ මේඝිය වග්ගයෙහි පෙනේ. ලෝක වග්ගයේ 10 වෙනි ගාථාව ඉතිවුත්තක පාළියේ 25 වෙනි සූත්‍රයෙහි පෙනේ. ක්‍රෝධ වග්ගයේ මුල් ගාථාව දේවතා සංයුක්තයෙහි ද ඒ වර්ගයේ 10 වෙනි ගාථාව අංගුත්තර චතුක්ක නිපාතයේ භණ්ඩගාම වර්ගයේ ද පෙනේ. ධම්මට්ඨවග්ගයේ "න තෙන භික්ඛුහොති" ආදී ගාථා දෙක බ්‍රාහ්මණ සංයුක්තයෙහි දක්නා ලැබේ. මග්ග වග්ගයේ 5–6–7 වෙනි ගාථා ථෙරගාථා සොළස නිපාතයේ කොණ්ඩඤ්ඤත්ථෙර ගාථාවන්හි විද්‍යමාන වෙති. නිරය වග්ගයේ ප්‍රථම ගාථාව සුත්ත නිපාතයේ කෝකාලික සූත්‍රයෙහි හා උදාන පාළියේ මේඝිය වග්ගයෙහි ද 6–7 වෙනි ගාථා දෙක' දේවතා සංයුක්තයෙහි ද 7 වෙනි ගාථාව ථෙරගාථා චතුක්ක නිපාතයේ සභියත්ථෙර ගාථාවන්හි ද 8–9 වෙනි ගාථා දේවතා සංයුක්තයෙහි ද දක්නා ලැබෙත්. 10 වෙනි ගාථාව තිංස නිපාතයේ සාරිපුත්තත්ථෙර ගාථාවන්හි දක්නා ලැබේ. නාග වග්ගයෙහි "මිද්ධී යද හෝති මහග්ඝසො ච" ආදී ගාථාව ථෙරගාථා – එක නිපාතයේ දසක ථෙර ගාථාවෙහි පෙනේ. ඊට අනතුරු ගාථාව ථෙර ගාථා එක නිපාතයේ හත්ථාරෝහක පුත්තත්ථෙර ගාථාවෙහිත් තිංස නිපාතයේ තාලපුටත්ථෙර ගාථාවෙහිත් පෙනේ. ඒ වර්ගයේ "සචෙ ලභෙථ නිපකං" ආදී ගාථා තුන මැදුම් සඟියේ උපරිපණ්ණාසකයේ උපක්කිලේස සූත්‍රයෙහි පෙනේ. තණ්හා වග්ගයේ මුල් ගාථා සතර ථෙරගාථා ඡක්ක නිපාතයේ මාලුංක්‍යා පුත්ත ථෙර ගාථාවන්හි දක්නා ලැබේ. ඒ වර්ගයේ "න තං දළ්හං බන්ධනමාහු ධීරා" ආදී ගාථා දෙක කෝසල සංයුක්තයෙහි පෙනේ. භික්ඛු වග්ගයේ 5 වෙනි ගාථාව ථෙර ගාථා – තිංස නිපාත – ආනන්දත්ථෙර ගාථා කුණ්ඩත්ථෙර ගාථාවන්හිත් පෙනේ. එහි අන්තිම ගාථාව ථෙර ගාථා – විසති නිපාත අංගුලිමාලත්ථෙර ගාථාවන්හිත් පෙනේ. බ්‍රාහ්මණ වග්ගයේ 14 වෙනි ගාථාවේ සිට 41 වෙනි ගාථාව දක්වා ගාථා 28 ක් මජ්ඣිම නිකායේ දෙවෙනි පණ්ණාසකයේ වාසෙට්ඨ සූත්‍රයෙහි ද සුත්ත නිපාතයේ වාසෙට්ඨ සූත්‍රයෙහි ද දක්නා ලැබෙත්. අන්තිම ගාථාව අංගුත්තර නිකායේ බ්‍රාහ්මණ වර්ගයෙහි වේ.[7]

මෙසින් පෙනී යන්නේ බුදුන් වහන්සේ විසින් වරින්වර දෙසන ලද ගාථාවලින් කොටසක් තෝරාගෙන පසුකලෙක එනම් ප්‍රථම සංගීතියෙහි දී ග්‍රන්ථයක් වශයෙන් සංගෘහීත බවයි.

කාලය

ධම්මපදයේ ගාථාවල සම්භවය බුදුන් වහන්සේගේ ධරමාන කාලයට අයත් වුවද ඒවා ග්‍රන්ථයක් වශයෙන් සංග්‍රහ වූයේ ප්‍රථම සංගීතියේ දී බව විද්වතුන් විසින් පිළිගෙන ඇති මතයකි. විනය හා සූත්‍ර පිටකවල සංස්කරණ හෙවත් වර්ධනය අභිධර්ම පිටකයට තරමක් කලින් සිදුවී ඇත. කෙසේ වුවද ප්‍රථම සංගීතියේ දී ධම්මපදය කේවල සංග්‍රහයක් වශයෙන් ප්‍රචලිත වූ බව පැහැදිලිය. රජගහනුවර සප්තපර්ණී ගුහාවේ දී පවත්වන ලද ප්‍රථම සංගීතිය අරඹන ලද්දේ සම්බුද්ධ පරිනිර්වාණයෙන් තුන්වන මස ඇසළ පුණු පොහොයෙන් පස්වන දිනයෙහිය. මේ අනුව ධම්මපදයේ සංගෘහීත අවධිය ක්‍රිතුවසින් සියවස් පහ හමාරකට තරම් පූර්ව කාලයකට අයත් වෙයි.

---

7. පාලි සාහිත්‍යය, අග්ගමහා පණ්ඩිත පොල්වත්තේ බුද්ධදත්ත මාහිමි

ඒ කෙසේ වුවද වළගම්බා රජුගේ අවධියෙහි ලක්දිව දී ත්‍රිපිටකය ග්‍රන්ථාරූඪ කරන විට ධම්මපදය කේවල වූත් පූර්ණවූත් ග්‍රන්ථයක් බවට පත් ව තිබිණ. බුද්ධඝෝෂ හිමියන් ධම්මපදට්ඨ කථාව ලිවීමට භාවිත කරන්නට ඇත්තේ මේ ග්‍රන්ථාරූඪ වූ පිටපත් විය හැකිසි. බුද්ධඝෝෂ හිමියන් ධම්මපදට්ඨ කථාව රචනා කළේ ක්‍රි.ව. 5 වන සියවසේදී ය. මේ අනුව ධම්මපදය එය ග්‍රන්ථාරූඪ වූ අවධියේ සිට ධම්මපදට්ඨ කථාව ලියැවෙන අවධිය තෙක් බෞද්ධයන්ගේ එක මැ අත් පොත වශයෙන් භාවිත වූවා නිසැකය.[8]

ග්‍රන්ථ තත්ත්වය

ධම්මපදයෙහි සංගෘහිත ගාථා 423 කි. ඒ බව මෙහි නිගමන ගාථාවල සඳහන් වන "**ගාථා සතානි චත්තාරි තේවීස ච පුනාපරෙ**" යන්නෙන් පෙනේ. එහෙත් පස් වැනි කාශ්‍යප (ක්‍රි. ව. 913) රජුගේ ධම්පියා අටුවා ගැටපදයේ ගාථා 422කි. ගාථාවක මේ අඩුව කෙසේ සිදුවිණිදැයි ඉදුරා පළ කළ නොහැක. මෙය විමසිය යුත්තකි. මේ ගාථාවන්ට අයත් අර්ථෝත්පත්ති 300 ක් බව ධම්පියා අටුවා ගැටපදයේ දැක්වේ. මේ ගණනෙහි ද ඇතැම් පිටපත්වල වෙනසක් පෙනේ. බුරුම ධම්මපද නිගමන ගාථා වල මෙහි කථා 305 ක් තිබෙන බව සඳහන් වේ. "**පඤ්චාධිකානි තිණි වත්ථුසතානි**" යි එහි දැක්වෙන බව ද කියැවේ.[9]

ධම්මපදය කුඩා ග්‍රන්ථයක් වුවද එහි ගැඹුරු මෙන් ම සරල ධර්ම කොටස් ද සංග්‍රහ වී තිබේ. ඉහත දක්වන ලද පරිදි ධම්මපදයෙහි ඇතුළත් ගාථා 423 වග්ග 26 කට බෙදා දක්වා ඇත. ඒවා පිළිවෙළින් යමක වග්ග, අප්පමාද°, චිත්ත°, පුප්ඵ°, බාල°, පණ්ඩිත°, අරහන්ත°, සහස්ස°, පාප°, දණ්ඩ°, ජරා°, අත්ත°, ලෝක°, බුද්ධ°, සුඛ°, පිය°, කෝධ°, මල°, ධම්මට්ඨ°, මග්ග°, පකිණ්ණක°, නිරය°, නාග°, තණ්හා°, භික්ඛු°, හා බ්‍රාහ්මණ° යනුවෙන් දක්වා තිබේ.

මේ එක් එක් වර්ගය නම් කොට ඇත්තේ බාහිර මෙන්ම ආභ්‍යන්තරික කරුණු ද පදනම් කොට ගෙන බව පෙනේ. මුල් ම වර්ගය වූ යමක වග්ගය එක් කරුණක් සම්බන්ධයෙන් දෙමඟක් පැහැදිලි කර දීම සඳහා ගාථා යුගල බැගින් යොදා ඇති වර්ගයකි. ඒ අනුව මේ නම දී ඇත්තේ බාහිර ආකෘතිය සලකා ගෙනය. අප්පමාද වග්ගය අන්තර්ගත විෂය තේමාව අනුව නම් කොට ඇත. මෙහි විග්‍රහ කැරෙන්නේ අප්‍රමාදයේ ප්‍රයෝජනත්, ප්‍රමාදයේ හානි හා නිසරුකමත්ය. ධම්මපදයේ වර්ග නාමකරණය හඳුනා ගැනීමට ඉහත කී නිදසුන් ප්‍රමාණවත් වනු ඇත.

ධම්මපදයෙහි සූත්‍රාන්ත ධර්ම ඇතුළත්වීම විශේෂයක් නොවේ. මන්ද එය සූත්‍ර පිටකයට ම අයත් වූවක් වන බැවිනි. එහෙත් එහි අභිධර්ම දේශනා ද ඇතුළත් ව පවතින බව පෙනේ. මේ නිදසුන් කීපයකි.

"**මනොපුබ්බඞ්ගමා ධම්මා**
මනො සෙට්ඨා මනොමයා"

(-I, 1 ගාථාව)

"**යථාපි මූලෙ අනුපද්දවෙ දළ්හෙ**
ඡින්නොපි රුක්ඛො පුනරෙව රූහති
එවම්පි තණ්හානුසයෙ අනූහතෙ
නිබ්බත්තති දුක්ඛමිදං පුනප්පුනං"

(xxiv, 5 ගාථාව)

මුල් නිදසුනින් චිත්ත චෛතසික විභාගය හෙළිදරවු කැරෙයි. දෙවැන්න හේතුඵල ධර්මය ඔස්සේ සත්ත්වයාගේ පැවැත්ම පිළිබඳ ගැඹුරු දර්ශනයක් ඉදිරිපත් කරයි. ධම්මපදයෙහි විනය ශික්ෂා මාර්ගය ද ඇතුළත් වන බවට දැක්විය හැකි නිදසුන් ද රාශියකි.

---

8. The Dhammapada (SBE) හි ප්‍රස්තාවනාවෙහි. XVIII - LIII යන පිටුවල මේ පිළිබඳව දීඝ වශයෙන් සාකච්ඡා කොට ඇත.

9. ධර්මපද ප්‍රදීපය - වම්බටුවැවේ ධර්මකීර්ති ශ්‍රී ශ්‍රීනිවාස ස්ථවිර. සිමාසහිත ඇම්. ඩී. ගුණසේන සහ සමාගම, කොළඹ. (මුද්‍රිත වර්ෂය නොදක්වේ.) සංස්කරණය. iv පිට.

"න පරෙසං විලොමානි
න පරෙසං කතාකතං
අත්තනොව අවෙක්ඛෙය්‍ය
කතානි අකතානි ච

(iv, 7 ගාථාව)

චක්ඛුනා සංවරො සාධු
සාධු සොතෙන සංවරො
ඝාණෙන සංවරො සාධු
සාධු ජිව්හාය සංවරො

(xxv, 1 ගාථාව)

මේ අනුව පෙනී යන්නේ ත්‍රිපිටකයේ ම සාරය ධම්මපදයට ඇතුළත් කොට ඇති බවය. අර්ථ රසයෙන් හා ධර්ම මාධුර්යයෙන් යුක්තවූත් පරිශීලනය කරන්නා තුළ උතුම් ගතිගුණ ඇති කරලීමට හේතුවූත් එකම බණ පොත මෙය මැ වන්නේය. බුද්ධ දේශනාවට අයත් සියලු දහම් කොටස් මේ කෘතියෙහි ඇතුළත් වී ඇත්තේය.

පරිවාර ග්‍රන්ථ

මෙ හස්තසාර ග්‍රන්ථය මුල් කොට ලියැවී ඇති පරිවාර ග්‍රන්ථ කීපයෙකි. මහා අටුවාචාරී බුද්ධඝෝෂ හිමිපාණන් විසින් රචිත **ධම්මපදට්ඨකථා** නම් වූ පාලිමය ග්‍රන්ථය මෙ අතුරින් ඉතා වැදගත් තැනක් ගනී.

කුමාර කාශ්‍යප නමැති තෙර නමකගේ ආරාධනාවෙන් කරන ලද මෙ කෘතිය ක්‍රි.ව. 5 වන ශත වර්ෂයට අයත් වේ. "කෘතඥ වූ අධිරාජයා විසින් කරවූ විහාරයෙහි සිරිකුඩ්ඩ රජුගේ ප්‍රාසාදයෙහි වසමින් බණවර දෙසැත්තෑවකින් යුත් මෙ ග්‍රන්ථය කරන ලදැ"යි ග්‍රන්ථාවසානයෙහි දැක්වේ.

ධම්මපදයෙහි ගාථා සාරසිය විසිතුනකි. කථාවස්තු දෙසිය අනූනවයකි. කථා ගණන අඩුවීමට හේතුව නම් ඇතැම් අවස්ථාවලදී ගාථා එකකට වැඩි ගණනක් දේශනා කොට තිබීමය.

ධර්මකථිකයන්ට ද හස්තසාර ග්‍රන්ථයක් වන ධම්මපදට්ඨ කථාව වනාහි අටුවාවක් පමණක් නොව, ඒ ඒ ගාථාව දේශනා කිරීමට හේතු වූ සිද්ධිය හෙවත් නිදන කථාව ද සඳහන් කොට ඇති කෘතියකි. ජාතක අටුවාවේ මෙන්ම ථෙරගාථා අටුවාවේ ද මෙ ආකෘතිය ම දක්නා ලැබේ.

මෙයට අවුරුදු දහසකට පමණ පෙර, ලක් රජය හෙබැ වූ පස්වැනි සලමෙවන් අබා කසුප් මහරජ තුමන් විසින් මුළු ධම්පියා අටුවාවට මැ ලියන ලද ධම්පියා අටුවා ගැටපදය ද තවත් වැදගත් කෘතියකි.

"ගත් ව්‍යාඛ්‍යාන් කරන ඇදුරක්හු ගත් පූගායෙහි පළමු තුනුරුවනට නමකර කටයුතු බැවින් කුදුගත්නිකායෙහි සවිසි වැගෙකින් සරහා තබන ලද ධම්මපද පාළියට සංවණ්නා කටැවි බුදුගොස් තෙරණුවෝ පළමු තවාහි තුනුරුවනට නමස්කාර කෙරෙමින්" යන්නෙන් පටන් ගෙන ඇති ධම්පියා අටුවා ගැටපදය.

"දෙබිසෙ වැ ජා අබා සලමෙවන් කසුබ් මහරජහු දහම්පියා අටුවාවට කළ සන්‍යය" යි යන්නෙන් නිම කොට ඇත. එහි අගට ද **"දළනා පැවිජ්ජෙයෙම්, දහම්පියට අටුවා සන්‍යය හවුරුදුයෙන් ලීම්"** යන පාඨයක් ද **එක්කොට ඇත. මෙ සම්බන්ධයෙන් කතුවරයාට අදළ කොට විවාදත්මක අදහස් ද ඇති නමුත් ඒ පිළිබඳ විමසීමක් මෙහි ලා අවශ්‍ය නොවේ. ධම්මපදට්ඨ කථාව ද පළමුවෙන් සිංහල බසින් තිබී පාලියට නඟන ලදැ යි එහි මුල එන ගාථා දසකයෙන් එකක සඳහන් වේ. පාලි ධම්ම පදට්ඨ කථාවේ වැජඹීමෙන් හෝ වෙනත් හේතුවක් හෝ නිසා මුල් සිංහල කෘතිය අභාවයට යන්නට ඇත. මෙ නිසා සිංහල පමණක් උගත් ජනයාගේ යහපත උදෙසා ධම්පියා අටුවා ගැටපදය කිරීමට කසුප් මහරජුන් පෙළඹී ගියා නිසැකය.**

පුරාණ පඬිවරයකු විසින් කරන ලද, ධම්මපද පුරාණ සන්නය ද ධම්මපදය හදරන්නවුනට බෙහෙවින් වැඩදයකය. මෙ පුරාණ සන්නය සංශෝධනය කොට මුද්‍රණයෙන් පළ කැරැවූ හෙයියන්තුඩුවේ දේවමිත්ත නායක ස්ථවිරයෝ එම කෘතියෙහි කර්තෘ හා කාල සන්දර්ශනය පිළිබඳ මෙබඳු අදහසක් දක්වති.

"මේ සන්නය අසවල් කාලයෙහි අසවලකු විසින් කළේයැයි සඳහන් නොකෙළෙන් කාලය හා කර්තෘ නියම කිරීම දුෂ්කරයි. එසේවූ වුවත් බුද්ධාගම හා නානා ශාස්ත්‍ර දක්මෙහි අතිසමර්ථ පණ්ඩිත කෙනෙකුන් විසින් කළ බව හැඟේ.

කවුරු නමුත් මේ ව්‍යාඛ්‍යාන කර්තෘ විසින් සාමාන්‍ය ලෝකයාගේ ප්‍රයෝජනය සලකා ව්‍යඤ්ජනයෙහි ආදර නොකොට අටුවානුසාරයෙන් අභිප්‍රාය හැඟෙන පරිද්දෙන් අර්ථවර්ණනා කළ බව පෙනේ.[10]

ධම්මපදට්ඨ කථාව පදනම් කොට ගෙන ශ්‍රේෂ්ඨතම සාහිත්‍ය ග්‍රන්ථයකින් සිංහල සාහිත්‍යය පෝෂණය විය. ඒ උත්තම කලා කෘතියක් වන සද්ධර්මරත්නාවලියයි. දඹදෙණි අවධියෙහි ධර්මසේන යතිවරයන් විසින් රචිත සද්ධර්මරත්නාවලිය වැනි පොදු ජනයාගේ හද බැඳ ගත් වෙනත් කෘතියක් සිංහල සාහිත්‍යයේ නැති තරම් ය.

ධම්මපද පරිවර්තන

ධම්මපදය තරම් විශ්ව කීර්තියට පත් බෞද්ධ සාහිත්‍යාම්භරයේ බබලන අන්‍ය ග්‍රන්ථයක් ත්‍රිපිටකයෙන් සොයාගත නො හැකිය. ලෝක භාෂාවන් වැඩි ගණනකට පරිවර්තනය කළ ත්‍රිපිටක ග්‍රන්ථය ද මෙය වේ.

ලෝකයේ බහුමානයට පාත්‍ර වී ඇති ධම්මපදයට විවිධ රටවල පඬිවරුන් විසින් විවිධ බසින් විවරණ සපයා ඇත. හින්දි – වංග – සංස්කෘත – ජපන් – චීන – තිබ්බතිය ආ පෙරදිග මෙන්ම ඉංග්‍රීසි – රුසියන් – ප්‍රංශ – ජර්මන් – ලතින් ආදී අපරදිග බස්වලට ද නඟන ලදුව ධම්මපදය ලොව පුරා පැතිර පවතින ග්‍රන්ථයකි.

ධම්මපදය චීන බසට නඟන ලද්දේ ක්‍රි.ව. 3 වන සිය වස පමණේදිය. එම පරිවර්තනය ෆා–කියු–කිං (Fa-Kheu-King) යනුවෙන් හැඳින්වේ. එය ෂාමන්–වෙයිකි–ලන්[11] ඇතුළු කීපදෙනෙකුගේ පරිවර්තනයෙකි. මෙය හඳුන්වා ඇත්තේ ධර්මනීති සූත්‍ර[12] යනුවෙනි.

චීන ධම්මපදයේ වර්ග මෙන් ම ගාථා සංඛ්‍යාව ද පාලි ධම්මපදයේ වර්ග හා ගාථාවලට අධිකය. චීන ධම්මපදයේ වර්ග 39 කි. ගාථා 752 කි. වචන 14,580 කි. මෙය බීල් නමැති පඬිවරයා විසින් මෑත දී සංස්කරණය කොට පළකරවා ඇත.[13]

පළමුවෙන්ම යුරෝපයේ පළ වූ පාලි පොත වනුයේ ද ධම්මපදයයි. ඩෙනිස් පඬිවරයකු වූ වික්ටර් ෆවුස්බෝල් මහතා විසින් ක්‍රි.ව. 1855 දී එය පළකරවන ලදි. මේ ග්‍රන්ථය පළමුවෙන්ම ඉංග්‍රීසි භාෂාවට නඟන ලද්දේ ලොව ප්‍රකට පඬිවරයකු වූ මැක්ස්මුලර් මහතා විසිනි. ඒ ක්‍රි.ව. 1881 දී ය. කේ. ඊ. නොයිමන් නමැති ජර්මන් ජාතික පඬිවරයා මේ කෘතිය ක්‍රි.ව. 1893 දී ජර්මන් බසට නැඟුවේය. ධම්මපදය හින්දි බසට නඟන ලද්දේ ක්‍රි.ව. 1894 දිය. මෙසේ ලෝකයේ විවිධ භාෂාවලට පරිවර්තනය කරන ලද ධම්මපදයේ 1881 සිට මේ දක්වා පළ වූ ඉංග්‍රීසි පරිවර්තනම සැටක් පමණ වේ. මේ අතුරින් හාවර්ඩ් විශ්වවිද්‍යාලයීය පුස්තක මාලාව යටතේ ඊ. ඩබ්ලිව්. බර්ලින්ගේම් මහතාගේ සංස්කරණයෙන් පළ වූ (Buddhist Legends) නමැති කෘතිය බෙහෙවින් වැදගත්ය.

ධම්මපදයෙහි විශේෂතා

ධම්මපදයෙහි ඇතුළත් කරුණු පිළිබඳ ව විමසිලිමත් වන්නකුට එහි සුවිශේෂයෙන් දැක්විය හැකි බොහෝ කරුණු ඇති බව පෙනී යාම අරුමයක් නොවේ. ඒ සියල්ල දීර්ඝ විමර්ශනයකට ප්‍රමාණවත් වන්නකි. එබන්දක්හට මෙහි ලා ඇති ඉඩකඩ සීමාසහිත ය. එබැවින් ඒ පිළිබඳ සංක්ෂිප්ත විස්තරයක් මෙතැන් සිට දැක්වීම සුදුසුය.

---

10. පුරාණ ධම්මපද සන්නය (සංස්) හෙයියන්තුඩුවේ දේවමිත්ත නායක ස්ථවිර මහජන යන්ත්‍රාලය : ශ්‍රී.බු.ව. 2465 ක්‍රි.ව. 1926 – ආකාණ නිරූපිට

11. Shaman Wei-ki Lan
12. The Sutra of Law verses.
13. Dhammapda (SBE) Intro. LVIII. පිටුවල මේ පිළිබඳ විස්තර සාකච්ඡා කොට ඇත.

ධම්මපදය පොදුවේ ගෙන බලන කල ප්‍රධාන වශයෙන් එහි අගය ප්‍රභේදත්‍රයයකට බෙද දැක්විය හැකිසි. එනම් :-

1. සාමයික
2. සාහිත්‍යයික
3. සමාජ විද්‍යාත්මක යනුවෙනි.

මෙහි පවත්නා සාමයික අගය අප්‍රකට වූවක් නොවේ. බෞද්ධ දර්ශනය අනිත් බලනහොත් මිනිසාට මෙලෝ පරලෝ ජීවිතය යහමඟට ගැනීම සඳහා දෙන අපූරු නුවණ ධම්මපදයෙහි මනාව අන්තර්ගතව පවතී. මේ නුවණ එසේ නැතහොත් ධම්මපදයෙන් දෙන ධර්මාලෝකය මහා සාගරය වැන්න. වයසින් හා බුද්ධියෙන් මුහුකුරා යන්නවුනට බෙහෙවින් අර්ථවත් සහ ප්‍රයෝජනවත් අදහස් මෙහි ගොනු කොට ඇත. සයුරේ ගැඹුර ද වෙරළේ සිටින්නවුනට වඩා දියඹට යන්නවුන්ට ම දැනෙන්නා සේ ධම්මපදයේ ධර්ම රසය හා ගැඹුර බුද්ධිමතුන්ට ම විෂය වන්නකි. මෙයින් ධම්මපදය පොදු ජනයාට අදාළ නොවන බවක් හෝ නොවැටහෙන බවක් ගම්‍යමාන නොවේ. පොදු ජනයා කෙරෙහිත් බුද්ධිමතුන් විෂයෙහිත් ධම්මපදය බලපාන ආකාරය, දඹරනෙහි අගය හා ස්වභාවය හඳුනන ගැමිළඳගේ හා රන්කරුවාගේ උපමාවෙන් පිරිසිද දත හැකිය.

ධම්මපදයේ ධර්ම අගය සනාතනික වූවකි. එය සර්වකාලීනය. සකල ජාතීන්ටම පොදුය. කවර කලටත්, කවර දෙසටත් කවර දනාටත් ඔබින මේ දහම්පදවල එම අගය වටහාගන්නට එක නිදසුනක් වූවද ප්‍රමාණවත් වනු ඇත :-

> "පරෙච න විජානන්ති
> මයමෙත්ථ යමාමසෙ
> යෙච තත්ථ විජානන්ති
> තතො සම්මන්ති මෙධගා"

මේ සංඝයා මැද කෝලාහල කරන ජනයෝ "අපි මරුමුවට යම්හ" යි නොදනිති. ඒ කලහකරුවන් අතුරෙන් යම් නුවණැති කෙනෙක් "අපි මරුමුවට යම්හ" යි දනිත් නම් ඒ හේතු කොටගෙන කලහයෝ සන්සිඳෙති)

පැළ ඉණිවැටකට, බිම් අඟලකට වැනි දෙයකට මරු දකින - දක්වන මෝඩ දිළිඳු ගැමියන්ගේ පටන් රටවල් උදෙසා රටවල් නසන බලවතුන් දක්වා කලකෝලාහල කර ගන්නා අන්ධ බාල සියලුම ජනයාට ජීවිතයේ අර්ථය පෙන්වාලන මෙබඳු දහම් පදවලින් නූතන ලෝකයට ගත හැකි ප්‍රයෝජනය අප්‍රමාණය.

ධම්මපදය විශිෂ්ට සාහිත්‍ය කෘතියක් ලෙසද විශ්ව සම්භාවනාවට පාත්‍ර වී ඇත. පද ලාලිත්‍යය, උපමා, අලංකාර, උපදේශාත්මක කියුම් අනුව වුවද මෙය උත්තම ගණයේ සාහිත්‍ය කෘතියක් සේ හඳුන්වා දිය හැකිය. එහෙත් එය බාහිර ලක්ෂණ පමණි. මෙහි සාහිත්‍යමය අගය රැඳී පවතින්නේ ඉන් ඉදිරිපත් කැරෙන ජීවිත දර්ශනය මතය. නෛර්යානික වූද, නිරාමිස වූද, චින්තනයක් කරා ගෙන යන ජීවන දර්ශනයක් ධම්මපදයෙන් ඉදිරිපත් කෙරේ. චින්තනය තීව්‍ර කරන අතර, බුද්ධි විකාශනය ද ප්‍රබල කරයි. උත්තම සාහිත්‍ය කෘතියකින් සිදු විය යුතු පරම මෙහෙය එයයි. ධම්මපදයෙහි මේ ගුණය සපුරා වැද සිටියි.

ධම්මපදයෙහි සමාජ විද්‍යාත්මක අගය රැඳී පවතින්නේ ඉන් පිළිබිඹු කැරෙන සමාජ දර්ශනය මතය. ආගම - කුල - දේශ - කාල - සමාජ ආදී වශයෙන් කිසිදු භේදයකට අනුගත නොවී, හොඳ - නරක - යහපත - අයහපත පින් - පව් - ධර්මය - අධර්මය යනාදී කරුණු පැහැදිලි කර දෙන එක් මැ පටිපද මාර්ගය ධම්මපදය වන්නේය.

ධම්මපදය ගැන බොහෝ කරුණු කීමට ඇත. ඒවා එකිනෙක විස්තර කිරීම ඉතා රස - ගුණ බොහුනක් බුදින්නට තොදී හුදෙක් වණ්නා කිරීමක් වැන්න. රස - ගුණ හැඳිනීමට අනුභවයට මැ ඉඩදීම යුතුකමැයැ. එසේ හෙයින් ධම්මපදයෙන් මැ ධම්මපදයේ රස - මිහිර - දහම් - ගැඹුර - දර්ශනය වටහා ගන්නට දහම් රස ලෝලීන්ට අවසර ලබා දෙමින්, නූතන පැවිදි පඬිවරයෙකුගේ, ධම්මපදය පිළිබඳ හැඳින්වීමකින් උද්ධෘතයක් දක්වා මේ ප්‍රස්තාවනාව මින් නිම කරම්හ.

"මෙසේ මූළ ත්‍රිපිටකයෙහි ම අර්ථසාරය හකුළුවා දේසනා කර තිබෙන මේ මහඟු ධර්ම පුස්තකය ගිහි පැවිදි ස්ත්‍රී පුරුෂ උගත් නූගත් බෞද්ධයන්ගේ අත්පොතක් වීම පුදුමයක් නොවේ. මෙහි පළවන ඇතැම් ධර්ම ඍජුය. සුගමය. ඇතැම් ධර්ම ගැඹුරුය. දුරවබෝධය, විවිධ සරල සුලභ උපමා නිසාත් ලිහිල් භාෂා විලාසය නිසාත් මේ පොත කමනීය වේ. ජීවිතය කෙරෙහි නිතර දෙවේලේ බලපාන දේ ලෝකයාට හැම විටම ප්‍රත්‍යක්‍ෂ වන කරුණු මෙහි අන්තර්ගත වේ. මෙසේ බුද්ධ ධර්මය පිළිබඳ මහත් අවබොධයක් ලබාගැනීමට ඉතා උපකාර වන විවධ ධර්මෝපදේශ සංග්‍රහ වන ධම්මපදය ක්‍රමානුකූලව සාවධානව නිවිසැනසිල්ලේ කියන කියවන අසන බලන අයට එයින් ලද හැකි අවබෝධය විශාලය. ධර්ම දේශකයන්ට මෙන්ම ධර්මශ්‍රාවකයන්ටද ධර්මාචාර්යයන්ට මෙන්ම ධර්ම ශිෂ්‍යයන්ටද ධම්මපදය හස්තසාරයකි. බෞද්ධයන් පමණක් නොව අබෞද්ධයන් විසිනුත් මේ පොත පරිශීලනය කරන්නේ මෙහිඇතුළත් උපදේශ සාර්වජනීන හැම දෙනාට පොදු - ජීවන සත්‍යය මෙන්ම වැටහෙන ආකාරය නිසාය."[14]

"සාරං ච සාරතො ඤත්වා - අසාරං ච අසාරතො
තෙ සාරං අධිගච්ඡන්ති - සම්මා සඞ්කප්ප ගෝචරා"

(ධම්මපද 1 - 8)

14. ධම්මපද ප්‍රදීපය - වම්බටුවැවේ ධම්මකිර්ති ශ්‍රී ශ්‍රීනිවාස නායක ස්ථවිර. සීමාසහිත ඇම්. ඩී. ගුණසේන සහ සමාගම (මුද්‍රිත වර්ෂය නොදැක්වේ.) ප්‍රස්තාවනාව, කොටහේනේ පඤ්ඤාකිත්ති හිමි, viii-ix පිටු)

தம்ம பதம்

தோற்றுவாய்

புத்தபகவான் அருளிய போதனைகள் மூன்று பிடகங்களில் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. அம் மூன்று பிடகங்கள் வருமாறு :

1. சுத்தபிடகம் (பேருரைப்பகுதி)
2. விநயபிடகம் (நன்னடத்தைப் பகுதி)
3. அபிதம்மபிடகம் (உன்னதக் கோட்பாட்டுப் பகுதி)

அவற்றுள் சுத்தபிடகத்தில் தொகுக்கப்பட்டுள்ள போதனைகள் "வோகாரதேசனா" என வழங்கப்படும். விநயபிடகத்தில் தொகுக்கப்பட்டுள்ள போதனைகள் "ஆணா தேசனா" எனப்படும். அபிதம்மபிடகத்தில் தொகுக்கப்பட்டுள்ள போதனைகள் "பரமத்த தேசனா" எனப்படும்.

புலனெறி வழக்கத்தோடு இயன்ற போதனைகள் வோகாரதேசனாவின் பாற்படும். உலக வழக்கிலுள்ள குறியீடுகளும் வழக்காறுகளும் பொதுமக்களால் எளிதில் புரிந்துகொள்ளத் தக்கனவாகும். போதிமாதவன் சாதாரண மக்கள் இனிது விளங்கிக்கொள்ளத்தக்கவாறு உலக வழக்கினை ஒட்டிய முறையில் சில போதனைகளை அருளியுள்ளான். இந்த அறவுரைகள் பெரும்பாலும் உலக வழக்கிற்கமைய ஆண், பெண் என்னும் உயர்திணைக் கிளவிகளைக் கொண்டும் ஆறு, காடு, மலை முதலிய அஃறிணை மரபுகளையும் தழுவியே உபதேசிக்கப்பட்டுள்ளன. இவ்வுலக வழக்கோடு இயைந்த போதனைகளில், உன்னத நான்கு வாய்மைகள், உன்னத எண்வழிப்பாதைகள், மூவகைச் சிட்சைகள், எழுவகைப் போதிஅங்கங்கள், நான்கு விழிப்புநிலைகள் முதலிய கருத்தாழம் மிக்க விடயங்களும் எடுத்தாளப்பட்டுள்ளன. வோகாரதேசனா என்றழைக்கப்படும் அறவுரைகள் சூத்திரபிடகத்தில் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன.

பிக்கு சங்கத்தாரின் நன்னடத்தை அளாவிய போதனைகள் விநயபிடகத்தில் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. மெய்யறிவினைப் பெறுவதற்குச் சீலம் அனுட்டித்தல் இன்றியமையாததாகும். சீலம் அனுட்டித்தல் காரணமாக புறத்தூய்மையும் ஏற்படுமென்பது கண்கூடு. வேறுவிதமாகக் கூறின், பண்புள்ளவன் மட்டுமே அறிவுள்ளவன் ஆவான். "பஞ்ஞாய பரிசுஜ்ஜதி" என்பது ஆன்றோர் வாக்காகும். அதன் பொருள் "ஒருவன் அறிவினால் தூய்மையடைவான்" என்பதாகும். இந்த நன்னடத்தை உபதேசிக்கும் (ஆணையிடும்) போதனைகள் "ஆணா தேசனா" வின் பாற்படுவனவாகும்.

அபிதம்மம் எனப் பெயரிய பிடகத்தில் கருத்தாழம் மிக்க உன்னத கோட்பாடுகள் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. இவை உளவியல் கோட்பாடுகளாகவும் அறிவியல் கோட்பாடுகளாகவும் அமைந்துள்ளன. அவை ஐவகைக் கந்தங்கள், தாதுக்கள், ஆயதனங்கள், புலன்கள், சார்புநிலைத் தோற்றுவாய் தொடக்கத்தன. அபிதம்ம பிடகம் புத்த தம்மத்தின் சாரமாகவும் கொள்ளப்படும். உலக வழக்கினை ஒட்டி உலகம் கடந்த அரிய அறவுரைகளை உபதேசித்தருளிய புத்தபகவானின் முழுதும் உணர்ந்த ஞானத்திற்கு அபிதம்மம் சான்று பகரும். பரமகோடியாகவுள்ள போதனைகள் என்ற பொருள்பட இவற்றுக்கு "பரமத்த தேசனா" என்று பெயர் வழங்கப்படும்.

இதன்வண்ணம் நிர்வாணமென்னும் வீடுபேற்றினை அடைவதற்கு முப்பிடகங்கள் பற்றி ஆழ்ந்த அறிவு இன்றியமையாததாகும். அம் மூன்று பிடகங்களில் நுவலப்பட்டுள்ள விடயங்கள் ஒன்றோடொன்று பின்னிப் பிணைந்துள்ளன. ஒரு பிடகநூலில் ஓதப்பட்டுள்ள அரிய கருத்துக்கள் ஏனைய பிடகநூலால் ஊர்ஜிதம் செய்யப்படும்பான்மையில் அமைந்துள்ளன. புத்தபகவான் அருளிய போதனைகளை சரிவரப்

புரிந்துகொள்ளவும் மனம், வாக்கு, காயங்களில் கட்டுப்பாடுடையவனாக வாழவும் இம்மூன்று வகைப்பட்ட போதனைகளை சரிவரப் புரிந்துகொள்ளல்வேண்டும். தம்மபதம் என்னும் இவ்வரிய நூலில் மூன்று பிடகங்களிலும் உள்ள போதனைகள் விரவி இருப்பதைக் காணலாம்.

"வோகாரதேசனா" எனப் பெயரிய சூத்திரபிடகம் ஐந்து நிகாயங்களைக் கொண்டுள்ளது. அவையாவன :—

1. தீக நிகாயம் (நீண்ட பேருரைகள்)
2. மஜ்ஜிம நிகாயம் (நடுத்தர அளவுடைய பேருரைகள்)
3. சம்யுத்த நிகாயம் (தொடர்புடைய கூற்றுகள்)
4. அங்குத்தர நிகாயம் (படிப்படியான உரைகள்)
5. குத்தக நிகாயம் (சிற்றுரைத் தொகுப்பு)

மேலே ஐந்தாவது குத்தக நிகாயத்தின் ஒரு பகுதியாக தம்மபதம் தொகுக்கப்பட்டுள்ளது. குத்தக நிகாயத்தில் பதினைந்து பாகங்கள் உள்ள. அவை வருமாறு :

1. குத்தக பாடம் (சிறியமொழி)
2. தம்மபதம் (அறவழி)
3. உதானம் (மகிழ்ச்சிக் குறிப்புக்கள்)
4. இதிவுத்தகம் (இங்ஙனம் நுவலப்பட்டவை)
5. சுத்தநிபாதம் (சூத்திரத் தொகுப்பு)
6. விமானவத்து (விமானக்கதைகள்)
7. பேத வத்து (பேய்க் கதைகள்)
8. தேர காதா (தேரர்களின் பாசுரங்கள்)
9. தேரீகாதா (தேரீக்களின் பாசுரங்கள்)
10. ஜாதகம் (ஜாதகக் கதைகள்)
11. நித்தேஸம் (நிர்தேசிக்கப்பட்டவை)
12. படிசம்பிதாமக்கம் (உயர்ஞானவழி)
13. அபதானம் (வாழ்க்கைச் சரித்திரங்கள்)
14. புத்தவமிசம் (புத்தர் வரலாறு)
15. சரியாபிடகம் (சரியைநூல்)

மேலேயுள்ள அட்டவணையில் இரண்டாவதாக தம்மபதம் தொகுக்கப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம், தம்மபதத்தில் உலக வழக்கோடு ஒட்டிய சரளமான போதனைகளும் ஆன்றோருக்கு மட்டுமே புரிகின்ற ஆழம்மிக்க போதனைகளும் அடங்கப்பெற்றுள்ளன.

1. நூற்பெயர்

தம்மபதம் என்னும் பெயர் எக்காரணம் கொண்டு இந்நூலுக்கு இடப்பட்டதென்பதைச் சற்று ஆராய்வோம்.

அபிதானப்பதீபிகை என்னும் நிகண்டு நூலில் " தம்மம் " என்னும் பதத்துக்கு இயல்பு, பண்பு, போதனை, வாய்மை, அறம், நேர்மை, சீர், பான்மை, பாங்கு என்பனவும் நிபந்தனைக்குட்பட்டதும் உட்படாததுமான அனைத்தும் எனவும் பொருள் கூறப்படடுள்ளது. " பதம் " என்பது வழியைக் குறிக்கும். சொல்லைக் குறிக்கும். அதற்கு வேறுபல பொருள்களும் உண்டு. இங்கு " அறவழி " எனப் பொருள்படும். " அப்பமாதோ அமதபதம் " (விழிப்புடைமை அமிர்தம் ஒத்த வீடுபேற்றுக்கு வழியாகும்). " பமாதோ மச்சுனோ பதம் " (அஜாக்கிரதை கூற்றுவனை நோக்கிச் செல்லும் வழியாகும்) என்பன " வழி " யென்ற பொருளில் " பதம் " என்ற சொல் பயன்படுத்தப்பட்ட இடங்களுக்கு எடுத்துக்காட்டாகும்.

மலர் இயலில் (புப்ப வர்க்கத்தில்) ஆளப்பட்டுள்ள —

" கோ தம்மபதம் சுதேசிதம் "
"சேகோ தம்மபதம் சுதேசிதம் "

ஆகிய சொற்றொடர்களில் வரும் தம்மம் என்னும் சொல் முப்பத்தேழு போதிபாக்சிக தர்மங்களைக் குறிக்கின்றது. முப்பத்தேழு போதிஞானத்தை நாடிச் செல்கின்ற தர்மங்கள் வருமாறு :—

நான்கு விழிப்பு நிலைகள் (சதிபட்டானம்)	04
நான்கு நன் முயற்சிகள் (பதானவிரியம்)	04
நான்கு இத்திபாதங்கள் (நான்கு யோக சித்திகள்)	04
ஐந்து ஒழுக்கப் புலன்கள்	05
ஐந்து மனோ பலங்கள்	05
ஏழு போதி அங்கங்கள்	07
எண்வழிப் பாதை	08
மொத்தம்	37

மேற்போந்த முப்பத்தேழு அறங்களைக் கடைப்பிடிக்கின்றவர்கள் " சேகர் " என்றழைக்கப்படுவர். சேகர் என்பவர் பயிற்சிபெறும் சீடர் எனக் கூறலாம். இப் பயிற்சி நெறி நிர்வாண மோட்சம் அடையும் நெறியாகும். அந்நெறி நான்கு படிகளைக் கொண்டது :—

1. சோதாபன்ன நிலை (நீரோட்டத்தில் இறங்கிய நிலை)

   சோதாபன்ன மார்க்கநிலை அடைந்தவன், சோதாபன்ன பயன்நிலை அடைந்தவன் என இந்நிலைக்குரிய இருவர் உள்ளனர். (2)

2. சகதாகாமி நிலை (ஒருமுறை திரும்புவோன் நிலை)

   சகதாகாமி மார்க்கநிலை அடைந்தவன், சகதாகாமி பயன்நிலை அடைந்தவன் என இந்நிலைக்குரிய இருவர் உள்ளனர். (2)

3. அநாகாமி நிலை (திரும்பிவராதவன் நிலை)

   அநாகாமி மார்க்கநிலை அடைந்தவன், அநாகாமி பயன்நிலை அடைந்தவன் என இந்நிலைக்குரிய இருவர் உள்ளனர். (2)

4. அர்கத் நிலை (முக்திக்கு அருகதை பெற்றவன்)

   அர்கத் மார்க்கநிலை அடைந்தவன், அர்கத் பயன்நிலை அடைந்தவன் என இந்நிலைக்குரிய இருவர் உள்ளனர். (2)

   (மொத்தம் 8 பேர்கள்)

இவர்கள் " அட்ட புரிஸ புக்கலா " (எண்வகைப்பட்ட புட்கல புருடர்கள்) என அழைக்கப்படுவர். இப் புருடர்களுள் இறுதியாகக் கூறப்பட்டவர் நிருவாண வீடுபேறு அடைந்தவர். அவரை சீவன்முக்தர் எனவும் கூறலாம். அவரைப் பொறுத்தவரை பயிலவேண்டிய ஒழுக்கநெறிகள் எவையேனும் இல்லை. சகலதையும் செய்து முடித்தவர் அவர். அவரை நீங்கலாக மேற்போந்த ஏனைய எழுவர் பயிற்சிபெறும் நிலையில் உள்ள சீடர்கள் ஆவர். அந்த ஏழுபேர் " சேகர் " என்னும் பொதுப்பெயரால் அழைக்கப்படுவர். அங்ஙனம் சிட்சை அவத்தையில் உள்ளவர்களின் பொருட்டுத்தான் மேற்சொல்லப்பட்ட முப்பத்தேழு அறங்கள் போதிக்கப் பட்டுள்ளன.

சிட்சை நிலையிலுள்ள ஏழு சேகர்களுக்கும் சாதாரண மக்களுக்குமிடையில் மிகப்பெரிய இடைவெளி இருக்கின்றது. சிட்சைநிலையிலுள்ள சேக புருடர்கள் நிர்வாணத்தை நோக்கிச் செல்லும் நீரோட்டத்தில் புகுந்தவர்கள் ஆதலால் கட்டாயமாக முத்திநிலை அடைவார்கள். சாதாரண மக்கள் விடயத்தில் அவர்கள் எப்போது முத்திநிலை அடைவார்கள் என அறுதியிட்டுக் கூறமுடியாது. எனவே, சிட்சைநிலை அடைந்தவர்களால் மாத்திரமே அறவழியை உறுதியாகக் கடைப்பிடிக்க முடியும்.

சீனமொழியில் இயற்றப்பட்டுள்ள தம்மபதம் பற்றி விளக்கம் தருகின்ற பீல் (Beal) என்னும் அறிஞரும் தம்மபதத்தை அறவழி என்ற பொருளில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

2. காலம் — களன் — காரணம்

தம்மபதம் உலகை உய்ய வந்துதித்த உத்தமனான புத்தபகவானால் அருளப்பட்ட நூலாகும். ஒரு காரணம் எழுந்த பின்னர் அருளிய போதனைகள் இதில் அடங்கும். இங்குள்ள பாசுரங்கள் யாருக்காக, யாது பொருள்பற்றி அருளப்பட்டனவென்பது தம்மபதத்துக்குச் செய்யப்பட்ட உரையான " தம்மபதட்ட கதை " என்னும் நூலில் விளக்கப்படடுள்ளது. தம்மபதத்தில் முதல் பாசுரமான " மநோ புப்பங்கமா தம்மா " எனத் தொடங்கும் பாளிமொழிச் செய்யுள்உரை பின்வருமாறு ஆரம்பமாகும் :—

"அயங் தம்ம தேசனா கத்த பாசிதா' தி ?

"சாவத்தியங்"

"கங் ஆரப்பா' தி" ?

"சக்குபாலத்தேரங்"

(இந்தத் தர்ம போதனை எங்கு அருளப்பட்டது ?)

(சிராவஸ்தி என்னும் நகரத்தில்)

(யாருக்காக ?)

(சக்குபாலன் என்னும் தேரரின் பொருட்டு)

தம்மபதத்தில் உள்ள பாசுரங்கள் பல இடங்களில் பல்வேறு ஆட்களின் தேவைகளைக் கருத்திற்கொண்டு துவலப்பட்டவை என தம்மபத உரையில் இனிது விளங்கக் கூறப்பட்டு உள்ளது. ஒவ்வொரு பாளிச் செய்யுளின் பொருளும் அது யாருக்காக ஓதப்பட்டதென்பதை விளக்கும் குட்டிக்கதைகளும் சம்பந்தப்பட்டவரது முற்பிறப்பு

வரலாறுகளும் தம்மபதவுரையில் தரப்பட்டுள்ளன. கி. வ. 1919 இல் தம்மபத உரையொன்று அதிவந்தனைக்குரிய கஹவே ரதனசார மாதேரரால் பதிப்பிக்கப்பட்டிருந்தது. கி. வ. 1931 இல் அதே உரை சிறி சித்தார்த்த தர்மானந்த மாதேரராலும் சிறி ஞானிஸ்ஸர மாதேரராலும் பதிப்பிக்கப்பட்டுள்ளது.

3. முதலாவது தொகுப்பு

தம்மபதத்தில் அடங்கும் பாளி மொழிச் செய்யுள்கள் முதலாவது பௌத்த மாநாட்டின்போது அந்த மாநாட்டுக்கு வருகை தந்திருந்த மாதேரர்களால் தொகுக்கப்பட்டன. அத் தொகுப்பின்போது தம்மபதம் குத்தக நிகாயத்தில் இரண்டாவது நூலாக சேர்த்துக்கொள்ளப்பட்டதென்பதை முன்னர் குறிப்பிட்டோம். தம்மபதம் என்ற பெயரின்கீழ் ஒன்று சேர்க்கப்பட்டுள்ள சுமார் 423 பாக்கள் சூத்திரபிடகத்திலுள்ள ஏனைய நூல்களிலும் விரவிவருவதைக் காணலாம். விநயபிடகத்திலும் தம்மபதச் செய்யுள்கள் உள்ளன. புகழ்பூத்த பாளிமொழி விற்பன்னரான அக்கமஹா பண்டிதர் பொல்வத்தை சிறி புத்ததத்த மாதேரர் சூத்திரபிடகத்தில் தம்மபதச் செய்யுள்கள் தோன்றும் இடங்களைத் தொகுத்து ஆராய்ந்துள்ளார். "பாளிமொழி இலக்கியம்" என்னும் நூலில் நீண்டதோர் பட்டியல் ஒன்றை அம்மாதேரர் தந்துள்ளார். கலாசார அமைச்சினால் வெளியிடப்பட்டுள்ள இந்த மும்மொழிப் பதிப்பில் அடங்கும் சிங்கள முன்னுரையில் இந்த அட்டவணை தரப்பட்டுள்ளது. விரிவஞ்சித் தமிழ் முன்னுரையில் அது தரப்படவில்லையென உணர்க. ஆர்வமுள்ளோர் சிங்கள முன்னுரையை வாசித்தறிக. இங்ஙனம் தம்மபதச் செய்யுள்கள் ஏனைய இடங்களிலும் தோன்றுவதை உற்றுநோக்குமிடத்து முதற்பௌத்த மாநாட்டின்போதுதான் முழுவடிவங்கொண்ட தம்மபதம் தொகுக்கப்பட்டதென்பது தெள்ளிதின் புலனாகும்.

4. கால ஆய்வு

முதலாவது பௌத்த மாநாடு ராசகிருக நகரத்துக்கண்மையில் "சப்தபர்ணி" என்னும் குகையில் இருந்தது. அச் சங்கம் இருந்த நாள் புத்தபகவான் பரிநிர்வாணமடைந்து மூன்று மாதங்களுக்குப்பின் வந்த ஆடிமாத முழுநோன்மதி தினமாகும். எனவே, சுமார் கி. வ. ஐந்து அரை நூற்று ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் தம்மபதம் நூல் உருவம் பெற்றதென்பது புலனாகும். விநயபிடகமும் சூத்திரபிடகமும் அபிதம்மபிடகம் தொகுக்கப்படுவதற்கு முன்னர் தொகுக்கப்பட்டனவாகும்.

அது எங்ஙனமாயினும், வலகம்பாகு மன்னர் காலத்தில் முப்பிடகம் கிரந்த வடிவத்தில் எழுதப்பட்டபோது தம்மபதம் தனியொரு நூலாக விளங்கியது. புத்தகோச மாதேரர் தம்மபதட்ட கதை எழுதும்பொருட்டு அந்த நூற்பிரதிகளைப் பயன்படுத்தி இருக்கலாம். புத்தகோச மாதேரரால் தம்மபதத்துக்கு உரை எழுதப்பட்டது. அது கி. பி. 5 ஆம் நூற்றாண்டில் இடம்பெற்றுள்ளது. அக்காலம்வரை தம்மபதம் பௌத்தர்களின் திருக்குறளாக விளங்கியதென்பது திண்ணம். இந்துக்களுக்கு பகவத்கீதையும் தமிழர்களுக்குத் திருக்குறளும் எவ்வாறு சிறப்புடையனவோ தம்மபதம் பௌத்தர்களுக்கு அவ்வாறு அரிய நூலாக உள்ளது.

5. நுதலிய பொருள்

தம்மபதத்தில் 423 பாசுரங்கள் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. " கதா சதானி சத்தாரி தேவிஸ ச புனாபரே " என்னும் பாளிமொழி வாக்கியம் அதற்குச் சான்று பகருகின்றது. ஆனால், ஐந்தாம் காசியப்ப மன்னர் (கி. வ. 913) எழுதிய " தம்பியா அட்டுவா " என்னும் அரும்பதவுரையில் 422 பாசுரங்கள் மட்டுமே காணப்படுகின்றது. அது கைப்பிழை காரணமாக ஏற்பட்டு இருக்கலாம். இந்தச் செய்யுள்களுக்கான வரலாற்றுக் கதைகளின் எண்ணிக்கை 300 ஆகும். இந்த எண்ணிக்கையும் சில கையேடுகளில் மாறிவருவதைக் காணலாம். மம்மரநாட்டு (பர்மா) பிரதிகளில் 305 வரலாறுகள் உள்ளன. " பஞ்சாதிகானி தீனி வத்துசதானி " என்பதால் அது அறியப்படலாம்.

மேற்கூறிய 423 செய்யுள்கள் 26 இயல் (வர்க்கம்) களாகப் பிரிக்கப்பட்டு உள்ளன. அந்த அத்தியாயங்கள் வருமாறு :—

		செய்யுள்களின் எண்ணிக்கை
1.	யமக வக்கோ (ஒன்றோடொன்று தொடர்புடைய இரண்டு பாக்களைக் கொண்ட இயல்)	20
2.	அப்பமாதவக்கோ (மடியின்மை அல்லது விழிப்புடைமை பற்றிய இயல்)	12
3.	சித்தவக்கோ (சித்தம் அல்லது மனம் தழுவிய இயல்)	11
4.	புப்பவக்கோ (மலர்களை உவமையாகக் கொண்ட இயல்)	16
5.	பாலவக்கோ (பாலர் (மூடர்) களின் இயல்புபற்றிய இயல்)	14
6.	பண்டிதவக்கோ (பண்டிதர் (அறிவாளி)களின் தன்மை கூறும் இயல்)	14
7.	அறஹந்தவக்கோ (அருகதர்களின் சிறப்பினைக் கூறும் இயல்)	10
8.	ஸஹஸ்ஸவக்கோ (ஆயிரம் (சகஸ்ரம்) என்னும் சொல்லோடு தொடர்புடைய இயல்)	16
9.	பாபவக்கோ (பாவத்தின் இயல்பினைக் கூறும் இயல்)	13
10.	தண்டவக்கோ (தண்டனை (இம்சை) யின் வகைபற்றிய இயல்)	17
11.	ஜராவக்கோ (மூப்பின் இயல்பினை எடுத்தியம்பும் இயல்)	11
12.	அத்தவக்கோ (" தான் " எனப்படுவோனின் தன்மைபற்றி நுவலும் இயல்)	10
13.	லோகவக்கோ (உலகம் என்னும் சொல் ஆளப்பட்டுள்ள இயல்)	12
14.	புத்தவக்கோ (புத்தர்களின் சிறப்பினை எடுத்தியம்பும் இயல்)	18
15.	ஸுகவக்கோ (" சுக " என்னும் சொல் ஆளப்பட்டுள்ள இயல்)	12
16.	பியவக்கோ (" பிய " (பிரியம்) என்னும் சொல் முதலாகக் கொண்ட இயல்)	12
17.	கோதவக்கோ (" கோதம்" (குரோதம்) என்னும் சொல் ஆளப்பட்டுள்ள இயல்)	14
18.	மலவக்கோ (" மலம் " (அழுக்கு) என்ற சொல் எடுத்தியம்பப்பட்டுள்ள இயல்)	21
19.	தம்மட்டவக்கோ (" தர்மஸ்தம் " என்னும் சொல்லினால் தொடங்கும் இயல்)	17
20.	மக்க வக்கோ (மார்க்கம் என்னும் சொல்லினால் தொடங்கும் இயல்)	17
21.	பகிண்ணக வக்கோ (பல விடயங்கள் எடுத்தாளப்பட்டுள்ள இயல்)	16
22.	நிரயவக்கோ (நரகம் என்னும் சொல்லோடு தொடர்புகொண்ட இயல்)	14
23.	நாகவக்கோ (நாகம் (களிற்றுயானை) என்னும் சொல்லோடு தொடர்புடைய இயல்)	14
24.	தண்ஹா வக்கோ (தண்ஹா (பற்று) பற்றிக் கூறும் இயல்)	26
25.	பிக்கு வக்கோ (பிக்குகளின் இயல்பினைக் வறும் இயல்)	23
26.	பிராஹ்மண வக்கோ (பிராமணர்களின் சிறப்பியல்புகளை நுவலும் இயல்)	41
	(மொத்தம்)	423

இந்த அத்தியாயங்களுள் முதலாவது " யமக வர்க்கம் " ஒரே கருத்தும் ஓசையும் கொண்ட இரண்டு பாக்கள் கொண்டுள்ளமையால் " இரட்டை இயல் " (யமக வர்க்கம்) என்ற பெயரோடு விளங்குகின்றது. அதேபோல " பகிண்ணக வர்க்கம் " எனப் பெயரிய இயலில் பலவினப்பட்ட கருத்துக்கள் ஓதப்பட்டுள்ளன. ஏனைய இயல்கள் யாவற்றுக்கும் அந்தந்த அத்தியாயங்களிலுள்ள செய்யுள்களின் தொடக்கச் சொல்லையோ திரும்பத்திரும்ப வரும் சொல்லையோ ஆதாரமாகக் கொண்டு பெயர் சூட்டப்பட்டுள்ளது.

சூத்திர பிடகத்தின் ஒரு பகுதியாக தம்மபதம் திகழ்ந்தாலும் இந்நூலில் அபிதர்மம் தழுவிய போதனைகள் விரவியுள்ளன. எடுத்துக்காட்டாக —

" நினைப்புள நிலைகள் யாவுக்கும் முந்தி
நிற்பதும் தலையாயதும் மனமே " (1 — 1 செய்யுள்)

" வேருக்குச் சேதமில்லாதிருந்தால் மரத்தை
வெட்டினாலும் அது தளைக்கும். அவ்வாறே
அடங்கிக் கிடக்கும் அவாவை நிர்மூலமாக்கா
விட்டால் துக்கம் திரும்பத் திரும்ப உண்டாகும். (24 — 5 செய்யுள்)

இங்கு முதலாவது செய்யுளில் சித்தமும் சித்தப் பகுதிகளும் எடுத்தியம்பப் பட்டுள்ளன. இரண்டாவது எடுத்துக்காட்டில் சார்புநிலைத் தோற்றுவாய் தழுவிய ஆழமான தத்துவம் நுவலப்பட்டுள்ளது. இவற்றைத் தவிர நன்னடத்தையோடு (விநயம்) தொடர்புடைய போதனைகளும் தம்மபதத்தில் உண்டு. எடுத்துக்காட்டுக்கள் பலவுள்ளன. சிலவருமாறு :—

" ஒருவன் மற்றவருடைய குற்றங்களையும்
அவர் செய்த அல்லது செய்யாத கருமங்களையும்
ஆராயவேண்டியதில்லை. தான் செய்தவற்றையும்
செய்யத் தவறியவற்றையும் ஆராயவேண்டும். " (4 — 7)

" கண்ணை அடக்குதல் இனிது,
காதை அடக்குவது இனிது,
மூக்கை அடக்குவது இனிது,
நாக்கை அடக்குவது இனிது. " (25 — 1)

மேற்கூறிய எடுத்துக்காட்டுக்களை உற்றுநோக்குமிடத்து தம்மபதத்தில் புத்த பகவான் அருளிய போதனைகள் அனைத்தும் இரத்தினச் சுருக்கமாக நுவலப்பட்டுள்ளதென்பது புலனாகும். கருத்தாழம் மிக்கதும் அறிவுச் சுவைகொண்டதும் பயின்றோர்கள் நல்வழிப்படுத்தும் சால்புமிக்கதுமான சிறந்த கைநூலாக அது விளங்குகின்றது.

6. வழிநூல்கள் — தம்மபதட்ட கதா

இச் சீரிய அரிய நூலுக்கு எழுதப்பட்ட வழிநூல்கள் பல உள்ளன. அவற்றுள் பகாபாடியக்காரரான புலத்துறை முற்றிய புத்தகோஸ தேரர் இயற்றிய " தம்மபதார்த்தகதா " என்னும் பாளிமொழிப் பாடியம் மிக்க புகழ்பெற்று விளங்குகிறது. இப்பாடியத்தில் பாளிமொழிச் செய்யுள்களுக்குப் பொருளும் அச்செய்யுள்கள் பாடப்பற்ற வரலாறும் இனிது விளங்கப்பட்டுள்ளன. குமார காசியப்பர் எனப்பெயரிய தேரரின் அழைப்பின்பேரில் இயற்றப்பட்ட இப் பாடியம் கி. பி. 5 ஆம் நூற்றாண்டுக்குரியதாகும். " நன்றி மறவா அதிராசனால் எழுப்பப்பட்ட சிறிகுட்ட மன்னனுடைய பாசாதத்தில் எழுபத்தி இரண்டு இயல்களைக் கொண்ட இந்நூல் இயற்றப்பட்டது " என அப் பாடியத்தின் இறுதியில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

தம்மபதத்தில் நாநூற்றிஇருபத்திமூன்று பாக்கள் உள்ளதெனினும் இப்பாடியத்தில் இருநூற்றுத் தொண்ணூறு வரலாறுகள் மட்டுமே உள்ளன. வரலாறுகளின் எண்ணிக்கை குறைவுறுவதற்குக் காரணம் ஒரு வரலாற்றின் கீழ் பல பாக்கள் தொகுக்கப்பட்டமையாகும்.

" தம்மபதார்த்தகதா " என்னும் இப்பாடியம் தற்கால பௌத்த பிக்குமார்களுக்கு பெருந்துணையாகவுள்ள நூலாகும். தருமோபதேசம் செய்யுமிடத்து பிக்குமார்களுக்கு ஒரு கைந்நூலாக இப்பாடியம் உதவுவதைக் காணலாம். ஜாதகக் கதைகளுக்கு எழுதப்பட்ட விரிவுரைகளும் தேரகாதாக்களுக்கு எழுதப்பட்ட விரிவுரையும் இப்பாடியத்தைத் தழுவியதோர் நடையில் இயற்றப்பட்டுள்ளன.

இன்றைக்குச் சுமார் ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் இலங்கைத் திருநாட்டை ஆண்ட ஐந்தாம் சிலாமேகவர்ண அபய காசியப்ப மன்னன் பாளிமொழியில் இயற்றப்பெற்ற இப்பாடியத்துக்கு சிங்களமொழியில் விளக்கவுரையொன்றை எழுதியுள்ளனர். இச் சிங்கள உரை சிங்கள இலக்கியத்துக்கு அணிகலனாக விளங்குகின்றது. சிங்கள உரைநடையின் வளர்ச்சியைப்பற்றி அறிதற்கு " தம்பியா அட்டுவா " எனப் பெயரிய அச் சிங்கள விளக்கவுரை துணைபுரிகின்றது.

தம்மபதத்துக்கு இயற்றப்பட்டிருந்த சிங்கள விளக்கவுரையைத் தழுவியே பாளிமொழியில் பாடியம் எழுதப்பட்டதென பழைய தம்மபத சிங்களப் பதஉரையில் குறிப்பிட்டுள்ளது. அது அப்படியாயின் பாளிப்பாடியம் பெரு வழக்கத்துக்கு வந்தபின்னா சிங்களபாடியம் வழக்கற்றுப் போயிருக்கலாம். வழக்கற்றுப் போன அப்பழைய விளக்க உரைக்குப் பதிலாக மேற்சொல்லிய நூலினை காசியப்ப மன்னன் மாணாக்கரின் நன்மைகருதி இயற்றினார் எனக் கொள்ள இடமுண்டு.

பழைய சிங்கள பதவுரை

இப்பழைய சிங்கள உரை தம்மபதத்தைப் பயில்வோருக்குப் பயன்மிக்க நூலாகும். இப்பழைய பதவுரையைச் சோதித்து அச்சில் இயற்றிய வண. ஹெய்யந்துடுவே தேவமித்த நாயக தேரர் அவ்வுரைபற்றி பின்வருமாறு கூறியுள்ளார் —

" இப் பதவுரை இன்ன காலத்தில் இன்னாரால் செய்யப்பட்டதென அறுதியிட்டுக் கூறவியலாது. என்றாலும் பௌத்தமதம் பற்றியும் பிற சமயங்கள்பற்றியும் ஆழ்ந்த அறிவுடைய ஒருவரால் செய்யப்பட்டதெனப் புலனாகும். பழைய பாடியங்களைத் தழுவி இச் சிங்களப் பதவுரை ஆக்கப்பட்டுள்ளது. "

சத்தர்மரத்னாவலி

" தம்மபதட்ட கதை " என்னும் பாளிபாடியத்தைத் தழுவி எழுதப்பட்ட சிங்கள நூல் " சத்தர்மரத்னாவலி " யாகும். இந்நூல் தம்பதெனியாக் காலத்தில் " தர்மசேனா " என்னும் பௌத்த பிக்குவால் எழுதப்பட்டதாகும். பொதுமக்களது மொழிநடையில் மிகத் தெளிவாக இயற்றப்பட்டுள்ள இந்நூல் தற்கால சிங்கள மொழிநடைக்கு வழிகாட்டிய சீரிய படைப்பாகும். இன்றும் சிங்கள வாசகர்கள் நயந்து படிக்கும் நூலாக இது திகழ்கின்றது.

7. தம்மபத மொழிபெயர்ப்புக்கள்

தம்மபதத்தைப்போல உலகப் புகழ்பெற்ற வேறெந்த பௌத்த நூலும் இல்லை எனக் கூறலாம். பல உலக மொழிகளில் பெயர்க்கப்பட்ட நூலாகவும் அது திகழ்கின்றது.

இந்த அரும்பெருநூல் ஹிந்தி — வங்க — வடமொழி — யப்பான்மொழி — சீனமொழி — திபெத் மொழி — முதலிய கீழைத்தேய மொழிகளுக்கும் ஆங்கிலம் — உருசியமொழி — பிரெஞ்சுமொழி — சேர்மன்மொழி — இலத்தீன் முதலிய மேலைத்தேய மொழிகளுக்கும் பெயர்க்கப்பட்டுள்ளது.

கி. வ. 3 ஆம் நூற்றாண்டில் தம்மபதம் சீனமொழிக்குப் பெயர்க்கப்பட்டது. அம்மொழிபெயர்ப்பு சீனமொழியில் பா — கியு — கிங் என வழங்குகின்றது. அச் சீனமொழிபெயர்ப்பு சதமன் — வெய் — கி — லன் என்பவராலும் ஏனைய அறிஞர்கள் சிலராலும் செய்யப்பட்டதொன்றாகும். சீனமொழியில் தம்மபதத்துக்கு " தர்மநீதி சூத்திரம் " என்ற பெயர் இடப்பட்டுள்ளது.

சீன தம்மபதத்தில் பாக்களின் எண்ணிக்கையும் இயல்களின் எண்ணிக்கையும் மூலநூலின் எண்ணிக்கையைவிட அதிகமாகும். சீன தம்மபதத்தில் 39 இயல்கள் உள்ளன. 752 பாக்கள் உள்ளன. 14,580 சொற்கள் உள்ளன. இந்நூல் பீல் (Beal) என்னும் அறிஞரால் அண்மையில் பதிப்பிக்கப்பட்டுள்ளது.

ஐரோப்பாக் கண்டத்தில் முதன்முதல் பிரசுரிக்கப்பட்ட பாளிநூலும் தம்மபதமாகும். டென்மார்க் நாட்டைச் சேர்ந்த விக்டர் பவுஸ்போல் என்ற அறிஞரால் கி. வ. 1855 இல் அது பிரசுரிக்கப்பட்டது. உலகப் புகழ்பெற்ற பேரறிஞர் மாக்ஸ்மூலர் அவர்களால் தம்மபதம் முதன்முதல் ஆங்கில மொழிக்குப் பெயர்க்கப்பட்டது. அது கி. வ. 1881 இல் இடம்பெற்றது. ஜேர்மன் நாட்டு அறிஞரான கே. ஈ. நொய்மன் இந்நூலினை கி. வ. 1893 இல் சேர்மன் மொழியில் யாத்தார். கி. வ. 1904 ல் தம்மபதம் ஹிந்தி மொழியில் பெயர்க்கப்பட்டது. 1881 ஆம் ஆண்டிலிருந்து இதுகாறும் பிரசுரிக்கப்பட்ட ஆங்கில மொழிபெயர்ப்புக்களின் எண்ணிக்கை அறுபதுக்கும் மேற்பட்டதாகும். ஆங்கில மொழிபெயர்ப்புகளுள் உறாவார்ட்டுப் பல்கலைக்கழக நூற்டொடரின் கீழ் ஈ. டபிள்யூ. பேர்லின்காம் அவர்கள் வெளியிட்ட பதிப்பு சிறப்புமிக்கதாகும். அது, (Buddhist Legends) புடிஸ்ட் லெஜண்ட்ஸ் என்ற பெயரில் பிரசுரிக்கப்பட்டதொன்றாகும்.

8. நூற் சிறப்பு

தம்மபதம் சமயநூலாக மட்டுமன்றி இலக்கிய நூலாகவும் சமூகவியல் நூலாகவும் விளங்குகின்றது. அதன் முதன்மையான நோக்கம் சமயக்கருத்துக்களைப் பரப்புவதேயாகும். அக்கருத்துக்கள் பௌத்த சமயத்தவர்களுக்கு மட்டுமன்றி உலகில் ஏனைய சமயத்தவர்களுக்கும் பொதுவானவை. மாந்தர் நல்வாழ்வு வாழக் கற்றுக்கொடுக்கும் அரிய போதனைகள் அதில் அடங்கியுள்ளன. அறியாமை என்னும் இருளினை அகற்றுவதில் தம்மபதம் பகலொளி பரப்பும் சூரியனுக்கு ஒப்பானதே. வயதும் அறிவும் முதிர்ந்தோர்கள் இவ்வரிய நூலை வாசித்துப் பயன் பல பெறலாம். நுண்மாண்நுழைபுலன் மிக்கவர்களுக்கு தம்மபதம் நல்விருந்தாகும். அங்ஙனம் கூறுமிடத்துப் பாமர மக்கள் படித்துப் பயன்பெறவியலாத நூல் எனக் கொள்ளலாகாது. இது எல்லாத் திறத்தவரும் படித்தும் கடைப்பிடித்தும் இன்புறத்தக்க நூலாகும். இதில் பொதிந்துள்ள அரிய உபதேசங்கள் அனைவரையும் கவரத்தக்கன.

" இவ்வுலகில் நாம் என்றைக்கோ ஒருநாள் மடிவோம் என்பதை உணரமுடியுமாயின் பிணக்குகள் தாமே தீர்ந்துவிடுகின்றன " என்னும் அரிய உபதேசம் இன்று ஏதோவொரு சிறிய விடயம் காரணமாகப் பகைத்துக்கொள்ளும் கிராமமட்டத்துப் பாமரமக்களுக்கும், கொடிய ஏவாயுதங்களைக்கொண்டு மோதிக் கொள்ளும் வல்லரசுகளுக்கும் ஒருங்கே பொருந்தும்.

தம்மபதத்தில் ஆளப்பட்டுள்ள மொழிநடையும் உவமை உருவங்களும் அது சிறந்த இலக்கிய நூல் என்பதற்குச் சான்றுபகரும்.

(அ) " வண்டிச் சக்கரம் மாட்டின் அடியைத் தொடர்ந்து செல்வதுபோல "

(ஆ) " நிழல் தன்னைத் தொடர்வதுபோல "

(இ) " பிறருக்குச் சொந்தமான மாடுகளை எண்ணும் மாட்டிடையன்போல "

(ஈ) " வண்டானது மலரையோ அதன் வண்ணத்தையோ மணத்தையோ பங்கப்படுத்தாமல் தேனை மாத்திரம் எடுத்துக்கொண்டு செல்வதுபோல "

(உ) "இரவிலே எய்த அம்புபோல "

ஆகிய பல உவமைகள் இந்நூலில் கவின்மிகு முறையில் எடுத்தாளப்பட்டுள்ளன. இங்ஙனம் இலக்கிய நயம் மிக்க மொழிநடை இந்நூலுக்கு உண்டு. அதனால் அது இலக்கியத்துக்கு இலக்கணமாகத் திகழ்கின்றது.

தம்மபதம் சிறந்த சமூகவியல் நூலாகவும் இருக்கின்றது. புத்தபகவான் வாழ்ந்த காலத்துக்குரிய சமூகப் பழக்கவழக்கங்கள் இந்நூலில் அங்காங்கு காணக்கிடக்கின்றன. கமக்காரர்கள் நீர்ப்பாசனம் மேற்கொண்டவாறும் (நீர்ப்பாசன நிபுணன் நீரை நெறிப்படுத்துவான் — 145) குதிரைகளுக்கு பயிற்சி அளிக்கப்பட்ட வரலாறும் (நன்கு பயிற்றப்பட்ட குதிரை சவுக்கு மேனியிற் பட்டதும் — 144) ஆகியன எடுத்துக்காட்டாகும். அவை. விரிப்பின் பெருகும். நேயர்கள் இக்குணவியல்புகளை இந்நூலினைப் படித்து அறிந்து கொள்வார்களாக.

தமிழாக்கம்

மும்மொழிப் பதிப்பாகிய இந்நூலின் தமிழாக்கம் சென்னை மகாபோதி சங்கத்தினால் பரிபாலிக்கப்பட்டு வருகின்ற மகாபோதி விகாரையின் முன்னாள் அதிபதியான அமரர் நில்வக்கே சோமானந்த மாதேரர் இயற்றியுள்ள மொழிபெயர்ப்பினையும் அமரர் பன்மொழிப் புலவர் நவாலியூர் சோ. நடராசன் அவர்களது மொழிபெயர்ப்பினையும் தழுவியே செய்யப்பட்டுள்ளது. இவ்விரண்டு அறிஞர்கட்கும் நன்றி செலுத்த நாம் கடமைப்பட்டுள்ளோம். இறுதியாக, நவாலியூர் சோ. நடராசன் ஆற்றிய தமிழாக்கத்தின் முகவுரையின் ஒரு பகுதியை எடுத்தாண்டு இந்த அணிந்துரையைச் சிறப்பிக்கின்றோம் :—

"பௌத்தர்களால் இது பெரிதும் போற்றப்படுவதோடு திருக்குறள், பகவத்கீதை போன்ற நூல்களுக்கு இணையானதாய் உலக இலக்கியத்திலேயே அவற்றைப்போலச் சிறந்த நூலாகக் கொண்டாடப்பட்டு வருகின்றது. புத்தர் பெருமான் அவ்வப்போது அருளிய வாக்கியங்களான இது புத்த சமயத்தவரின் பாராயண நூலாகவும், பிரமாண நூலாகவும் அமைகின்றது. இவ் வாக்கியங்கள் அக்காலத்தில் சனரஞ்சகமான பழமொழிகளாய் மக்களால் பயபக்தியோடு பாதுகாக்கப்பட்டு வந்தன. மக்கள் ஒழுக்கத்தை மேற்கொண்டு நல்வாழ்வு வாழ்வதற்கு இந்நூலிலே வழிகாட்டப்படுகிறது ".

" மெய்ப்பொருளை மெய்ப்பொருளாகவும்
பொய்ப்பொருளை பொய்ப்பொருளாகவும்
காண்பவர் சீரிய சிந்தனையாளர் ஆதலால்
அவரே மெய்ப்பொருளைக் காண்பார் ". (1 — 12)

DHAMMAPADA

Introduction

The teachings of Gautama Buddha, the founder of the ethico-philosophical system known as Buddhism, are contained in the voluminous Buddhist Canon, popularly known by the name *Tipitaka* (Three Baskets).

There are three major sections in the *Tipiṭaka* called the *Sutta* or popular discourses (*vohāradesanā*), *Abhidhamma* or discourses on ultimate Truths (*paramatthadesanā*) and *Vinaya* or discourses on injunctions (*āṇādesanā*).

The ordinary man (*puthujjana*) whose thinking is moulded in conventional terminology such as man, woman, house, animal, chair, table and so-forth is unable to grasp the real nature of things as they have come to be (*yathābhūta*). He is unable to truly understand the subtle and intricate teachings of the Buddha leading to the realisation of the Ultimate Truth (*nibbāna*) on account of his dogmatic clinging to worldly conventional usage, because of his greed (*rāga*), hatred (*dosa*) and delusion (*moha*), and hence the Buddha preached the *dhamma* to the ordinary man using the terminology he was familiar with. Discourses of this kind have come to be known as popular discourses (*vohāradesanā*). In this type of discourse there are discussions and sermons regarding men and women, rivers and mountains, fauna and flora, general behaviour of human beings, criteria of behaviour, admonitions on fundamental Buddhist doctrines such as the Four Noble Truths, Noble Eight-fold Path, the Three-fold Training, Seven Limbs of Enlightenment, the Four Bases of Mindfulness and so forth.

The division in the *Tipitaka* called the 'Discourses on Ultimate Truths (*Abhidhamma*) constitutes of studies based on causal genesis (*paṭiccasamuppāda*) such as the 'Aggregates' (*khandha*), the 'Elements', (*dhātu*), the 'Faculties' (*āyatana*) and the 'Sense spheres' (*indriya*). The four major subjects taken up for analysis and discussion are *citta* (thoughts), *cetasika* (co-efficients of thoughts), *rūpa* (matter) and the Ultimate Goal (*nibbāna*). These, in fact, constitute the essence of the Buddha's teachings. The omniscience of the Buddha (*sabbaññutā*), the true nature of things as they have come to be (*yathābhūta*), the real purpose of the teachings and its universal applicability irrespective of the time factor (*akālika*) are made clear by the (*Abhidhamma*) teachings.

The *Vinaya* contains material pertaining to all aspects of the Buddhist Order of bhikkhus (monks). It includes rules, regulations and guide lines for the general administration of the institution of the Order as well as disciplinary rules to govern and regulate the lives of the monks themselves. Purity of conduct in private and public life of a bhikkhu is a pre-requisite for the attainment of wisdom or true knowledge (*paññā*). In other words one has to be virtuous in conduct (*sīla*) to develop mental concentration (*samādhi*) and wisdom.

The above discussion makes it abundantly clear that a person who wants to experience *nirvāṇa* has to have a thorough and a substantial understanding of the complete teachings of the Buddha contained in the *Tipiṭaka*. The three divisions of the *Tipiṭaka* are inter-related and are complementary to one another. To consider each one of them separately in a water-tight compartment is to lose the true significance of the teachings. To lead a purposeful life through good conduct in action and speech and develop wisdom (*paññā*) one should be equipped with knowledge of the *Tipiṭaka* and realise the inter-related nature of its constituent parts. It is on this account that some individual texts of the *Tipiṭaka* are compiled in a way to represent the whole *Tipiṭaka*.

The collection of discourses in popular terminology which is called the *Sutta Piṭaka* comprises of five groups of texts. They are:

(1) Dīgha Nikāya (Group of long discourses).

(2) Majjhima Nikāya (Group of middle-length discourses).

(3) Saṃyutta Nikāya (Group of shorter discourses arranged in order of subjects).

(4) Aṅguttara Nikāya (Group of discourses arranged in ascending numerical order).

(5) The Khuddhaka Nikāya (Group of minor texts).

The Khuddhaka Nikāya is made up of fifteen independent treatises. They are:

(1) Khuddakāpaṭha (Minor Readings)
(2) Dhammapada (Path of Virtuous Conduct)
(3) Udāna (Verses of Uplift)
(4) Itivuttaka ('Thus Said' Statements)
(5) Sutta Nipāta (Collection of Suttas)
(6) Vimānavatthu (Stories of the Mansions)
(7) Petavatthu (Stories of the Departed)
(8) Theragāthā (Verses of Male Elders)
(9) Therīgāthā (Verses of Female Elders)
(10) Jātaka (Birth Stories)
(11) Niddesa (Expositions)
(12) Paṭisambhidāmagga (Path of Discrimination)
(13) Apadāna (Stories of Arahants)
(14) Buddhavaṃsa (Chronicle of Buddhas)
(15) Cariyāpiṭaka (Basket of Conduct)

The Dhammapada which is number two in the above list, is an anthology – a collection of edifying verses culled from discourses mainly in the Samyutta and Aṅguttara Nikāyas. A. P. Buddhadatta Thero who made an extensive study of the Dhammapada had identified more than two thirds of the Dhammapada verses as occuring in suttas in the above mentioned Nikāyas (See Pali Sāhityaya by A. P. Buddhadatta Thero).

Dhammapada contains 423 verses arranged under 26 chapters. The titles of the chapters are: (1) Yamaka Vagga (the Pairs); (2) Appamāda Vagga (Heedfulness); (3) Citta Vagga (the Mind); (4) Puppha Vagga (the Flowers); (5) Bāla Vagga (the fool); (6) Paṇḍita Vagga (the Wise); (7) Arahanta Vagga (the Arahant); (8) Sahassa Vagga (the Thousands); (9) Pāpa Vagga (Evil); (10) Daṇḍa Vagga (Punishment); (11) Jarā Vagga (old age); **(12) Atta Vagga (the Self); (13) Loka Vagga (the World); (14) Buddha Vagga (the Enlightened One); (15) Sukha Vagga (Happiness) (16) Piya Vagga (Affection);** (17) Kodha Vagga (Anger); (18) Mala Vagga (Impurities); (19) Dhammaṭṭha Vagga (the **Righteous); (20) Magga Vagga (the Path); (21) Pakiṇṇaka Vagga (Miscellaneous);** (22) Niraya Vagga (Woeful state); (23) Nāga Vagga (the Elephant); (24) Taṇhā Vagga (Craving); (25) Bhikkhu Vagga (the Mendicant); (26) Brāhmaṇa Vagga (the Brahmana).

Lakshmi R. Gunasekera writing about the Dhammapada says: "The chapters of the Dhammapada are not homogeneous in length, the longest chapter being the Brāhmaṇa Vagga with 41 verses and the shortest being the Atta Vagga with 10 verses. For the most part the verses are grouped according to their subject matter and named after the ethical doctrinal topic with which they deal. A few chapters are named after a characteristic, e.g. Yamaka 'Twin verses' or by a descriptive heading Pakiṇṇaka 'Miscellaneous'. Others, again have illustrative titles, e.g. Puppha Vagga has been named after the simile of the flower employed throughout the chapter. So also the Nāga Vagga after the simile of the elephant and Sahassa Vagga after the comparison with a thousand" (*Ency. Bsm.* Vol. IV, p. 488).

The Title of the Book

The compound Dhammapada is made up of two words *dhamma* and *pada*, each word having several meanings. *Dhamma* is used in the sense of religion, specially the teachings of Gautama Buddha. This connotes the doctrines to be accepted and followed by the adherents. *Dhamma* also means 'righteous conduct', or it may connote 'realisation of Truth'.

The word *pada* is used in several senses. They are: 'place', 'protection', 'the summun bonum', 'cause', 'word', 'things', 'the step', and 'the foot'. Dhammapada can mean 'a step in Buddhism' or 'religion'. Some define it as 'the Path in religion'. The word 'pada' gives the meaning of 'the way' as indicated by the phrases – *appamādo amatapadaṃ-pamādo maccunopadaṃ* – which occur in the Dhammapada itself. Verses 3 and 4 of the Arahatta Vagga and verses 20 and 21 of the Mala Vagga of the Dhammapada use the word '*pada*' in the sense of 'gait' and 'going'. When these ideas are taken into consideration Dhammapada can be rendered as: 'the way of Righteousnes'. This is further confirmed by the two verses in the Puppa Vagga '*ko dhammapadaṃ sudesitaṃ*' and '*sekho dhammapadaṃ sudesitaṃ*'.

The compound *dhammapada* occuring in the verses referred to above connotes the 'Thirty seven factors of Enlightenment (*bodhipakkhiyā dhammā*). Those who learn these factors and live up to them are called *sekha* (trainees) i.e. the seven noble ones (*ariyā*) on the 'Path' from the stage of 'stream-entry' (*sotāpatti*) up to the stage of the Perfected man (*arahant*), who train themselves in higher discipline (*adhisīla*), higher concentration of mind (*adhicitta*) and higher wisdom (*adhipaññā*). These seven noble ones enjoy the highest fruits of righteous living envisaged by the teachings of the Buddha, as shown in the following verse in the Kuṇḍa Sutta:

yo dhammapade sudesite
magge jīvati saññato satimā
anavajjapadāni sevamāno
tatiyaṃ bhikkhuṃ āhu magga jīviṃ

"That mindful man, who is well restrained, who is on the path of the well-proclaimed *dhamma* and who associates the virtuous way – he is called the third recluse on the Path". According to this description too, Dhammapada can be rendered as the "Path of Noble Conduct", the "Path of Righteousness". Beal commenting on the Chinese Dhammapada (SBE. Vol. 10, 1959) says that it is a work containing verses on the *dhamma*, verses well-proclaimed. All these descriptions tally with the definitions given above, namely that Dhammapada is the "Path of virtuous conduct", the "Path of Righteousness" leading to Nibbāna.

Period of compilation of the Dhammapada

It is not possible to give an exact date of compilation of the Dhammapada as we have it today. It must have gained its present shape at the third Buddhist Council held during the third century B.C., but its origin has to be traced back to a period prior to the first Buddhist Council itself.

Origins of Buddhist scholasticism goes very far back to the time of the Buddha himself. With the establishment of monasteries, the bhikkhus had to limit their 'wandering forth' to preach the *dhamma* and this provided them the opportunity of devoting more time to study the sermons of the Buddha in detail and to organise them in some form to facilitate easy handling. The nucleus of the present Dhammapada must have been a product of this exercise. The verses that were found in the sermons must have been separated from them and then arranged in some order to form into chapters. This original Dhammapada must have gained some popularity even before the first Buddhist Council and it must have gained canonical status at this Council as an authoritative work on the *dhamma*. Further additions and alterations must have taken place before it was finally accommodated in the Khuddaka Nikāya as its second book, in the third Buddhist Council.

As pointed out by Mrs. Lakshmi R. Gunasekera, the Pali Dhammapada under discussion is the best known recension of the work and the only one that has survived intact. Three other recensions of the work are the Dhammapada in Gandhari Prakrit, the Udānavarga in classical Sanskrit and a Dharmapada in Buddhist Sanskrit. Complete texts of these recensions are not available. A little more than half of the Dhammapada in Gandhari Prakrit has been recovered. Two thirds of the Udānavarga have been recovered from Central Asian manuscripts, but complete versions of Udānavarga are available in Tibetan and Chinese translations. Only two chapters of the Dhammapada in Buddhist Sanskrit are available (*Ency. Bsm.* Vol. IV p. 492).

There are four Chinese translations of the Dhammapada: (1) Fa-chu-ching (224 A.C.) (2) Fa-chu-pi-yu-ching (290-306 A.C.). (3) Ch'u-yao-ching (398 A.C.) and (4) Fa-chi-yao-sung-ching (1,000 A.C.). These translations are mainly based on the Pali Dhammapada and the

Udānavarga, but are not homogeneous in character. In some translations there are more verses than what is found in the Pali Dhammapada or the Udānavarga. These additional material must have been taken from other sources which are now lost.

The Dhammapada is the most popular and widely read Buddhist text throughout the world, its translations being now available in many languages, Eastern and Western.

The first Buddhist Canonical text in Pali to be published in Europe was the Dhammapada. It was published in 1855 A.C. by Victor Fausball, a Danish scholar. The first English translation of the Dhammpada was done in 1881 A.C. by the world renowned Buddhist Scholar Max Muller. The Dhammapada was translated into German in 1893 A.C. by a German Buddhist Scholar named K. E. Noiman. Since 1881 up to date over sixty English translations of the Dhammapada have been printed.

The Dhammapada and its commentary Dhammapadaṭṭha-kathā have been influencing the thinking and behaviour of millions of Śri Lankan Buddhists during the past twenty three centuries. Buddhist monks, in their traditional sermons at temples and other places presented a Dhammapada verse or several of them as the theme of the sermon and then expanded this theme with the help of material from the commentary. Memorising the whole Dhammapada or parts of it was included in the normal education of a Buddhist Monk. The Dhammapada and its commentary Dhammapadaṭṭhakathā have also greatly influenced the literature of the Sinhalese as is quite evident from the classical Sinhala work Saddharmaratnāvali of bhikkhu Dhammasena.

In conclusion, it may be said that the Dhammapada is a classic work in world literature. The ideas incorporated in its beautiful verses are of value not to Buddhists alone, but to all humans irrespective of their private beliefs.

ධම්මපද පාළි

ධම්මපදය

தம்மபதம்

DHAMMAPADA

යමක වග්ගො පඨමො

1. යමක වර්ගය

யமக வக்கோ

யமக வர்க்கம்

YAMAKA VAGGA

THE TWIN VERSES

1. මනො පුබ්බංගමා ධම්මා – මනො සෙට්ඨා මනොමයා (1)
මනසා චෙ පදුට්ඨෙන – භාසති වා කරොති වා
තතො නං දුක්ඛමන්වෙති – චක්කංව වහතො පදං

மனோ புப்பங்கமா தம்மா — மனோஸெட்டா மனோமயா ;
மனஸா சே பதுட்டேன — பாஸதி வா கரோதி வா,
ததோ நங் துக்கமந்வேதி — சக்கங்'வ வஹதோ பதங்

Manopubbaṅgamā dhammā – manoseṭṭhā manomayā
Manasā ce paduṭṭhena – bhāsati vā karoti vā
Tato naṃ dukkhamanveti – cakkaṃ'va vahato padaṃ

චෛතසික ධර්මයෝ හෙවත් සිතේ ඇති වන ගතිගුණ සිත පෙරටු කොට ඇත්තාහු ය. ඒ ගතිගුණ සිත ම ශ්‍රේෂ්ඨ කොට පවතින්නෝ ය ; සිතින් ම උපදින්නෝ ය. ඒ නිසා යමෙක් නරක – කිලිටි – සිතින් යමක් කියත් නම්, කරත් නම්, ගැල අදිනා ගොනාගේ පය අනුව රථ රෝදය යන්නාක් මෙන් ඔහු පසු පස්සේ දුක ලුහුබඳී.

எண்ணங்கள் (தர்மங்கள் அல்லது சேதஸிகங்கள்) மனதிலிருந்து உண்டாகின்றன. அவற்றுக்கு மனதே முதன்மையானது. எண்ணங்கள் மனத்தினாலே உண்டாக்கப்படுகின்றன. ஆகையினால் ஒருவன் தீய எண்ணத்துடன் பேசும்போதும் தீய செய்கைகளைச் செய்யும்போதும் அவற்றினால் உண்டாகும் துன்பங்கள், இழுத்துச் செல்லும் எருதுகளைப் பின் தொடர்ந்து போகும் வண்டிபோல, அவனுடைய அடிச்சுவடுகளைப் பின் தொடர்கின்றன.

All thoughts begin in the mind; mind is supreme and mind-made are they. If one speaks or acts with impure mind pain follows him like the wheel the hoof of the ox.

2. මනො පුබ්බංගමා ධම්මා — මනො සෙට්ඨා මනොමයා (2)
මනසා චෙ පසන්නෙන — භාසති වා කරොති වා
තතො නං සුඛමන්වෙති — ඡායාව අනපායිනී

மனோ புப்பங்கமா தம்மா — மனோஸெட்டா மனோமயா
மனஸா சே பஸந்நேன — பாஸதி வா கரோதி வா,
ததோ நங் ஸுகமந்வேதி — சாயா'வ அநபாயினீ

Manopubbaṅgamā dhammā – manoseṭṭhā manomayā
Manasā ce pasannena – bhāsati vā karoti vā
Tato naṃ sukhamanveti – chāyā'va anapāyini

චෛතසික ධර්මයෝ හෙවත් සිතේ ඇති වන ගතිගුණ සිත පෙරටු කොට ඇත්තාහු ය. ඒ ගතිගුණ සිත ම ශ්‍රේෂ්ඨ කොට පවතින්නෝ ය ; සිතින් ම උපදින්නෝ ය. ඒ නිසා යමෙක් හොඳ — පහන් — සිතින් යමක් කියත් නම්, කරත් නම්, සිරුර නො හැර යන සෙවණැල්ල මෙන් ඔහු පසු පස්සේ සැපය ලුහුබඳී.

எண்ணங்கள் மனதிலிருந்தே தோன்றுகின்றன. எண்ணங்களே முக்கியமானவை. அவை மனத்தினாலே உண்டாக்கப்படுகின்றன. ஒருவன் தூய எண்ணத்துடன் பேசும்போதும் செயலாற்றும்போதும் அவற்றினால் உண்டாகும் நன்மைகள், எப்போதும் நீங்காத நிழல்போன்று அவனைப் பின் தொடர்கின்றன.

All thoughts begin in the mind, mind is supreme and mind-made are they. If one speaks or acts with pure mind happiness follows him like one's shadow that never leaves.

3. අක්කොච්ඡි මං අවධි මං — අජිනි මං අහාසි මෙ (3)
යෙ තං උපනය්හන්ති — වෙරං තෙසං න සම්මති

அக்கொச்சி மங் அவதி மங், — அஜினி மங், அஹாஸி மே,
யே தங் உபநய்ஹந்தி — வேரங் தேஸங் ந ஸம்மதி

Akkocchi maṃ avadhi maṃ – ajini maṃ ahāsi me
Ye taṃ upanayhanti – veraṃ tesaṃ na sammati

අසුවලා මට බැන්නේ ය, මට ගැසුවේ ය, මා පැරදවූයේ ය, මා සතු දේ පැහැර ගත්තේ ය. යනුවෙන් යම් කෙනෙක් ක්‍රෝධය සිතෙහි දැඩි කොට බැඳ ගනිත් ද, ඔවුන්ගේ වෛරය නො සංසිඳේ.

அவன் என்னை இகழ்ந்து பேசினான், அவன் என்னை அடித்தான், என்னை வென்றான், என் பொருள்களைக் கவர்ந்து கொண்டான் என எவர் சினமுடையவராக இருப்பின் அவருடைய பகைமை (வைரம்) ஒருபோதும் தணியாது.

"He abused me, he beat me, he defeated me, he robbed me" – in those who nurse such grudges hatred will never cease.

4. අක්කොච්ඡි මං අවධි මං – අජිනි මං අහාසි මෙ (4)
යෙ තං න උපනය්හන්ති – වෙරං තෙසූපසම්මති

அக்கொச்சி மங் அவதி மங் — அஜினி மங், அஹாஸி மே,
யே தங் ந உபனய்ஹந்தி — வேரங் தேஸூபஸம்மதி

Akkocchi maṃ avadhi maṃ – ajini maṃ ahāsi me
Ye taṃ na upanayhanti – veraṃ tesūpasammati

අසුවලා මට බැන්නේ ය, මට ගැසුවේ ය, මා පැරදවූයේ ය, මා සතු දේ පැහැර ගත්තේ ය. යනුවෙන් යම් කෙනෙක් ක්‍රෝධය සිතෙහි දැඩි කොට නො බඳිද්ද ඔවුන්ගේ වෛරය සංසිඳේ.

அவன் என்னை ஏசினான், என்னை அடித்தான், வென்றான், பொருளைக் கவர்ந்து கொண்டான் என்று எவர் மனத்தில் கொள்ளாமல் இருக்கிறாரோ அவருடைய வைரம் (பகைமை) சாந்தப்படுகிறது.

"He abused me, he beat me, he defeated me, he robbed me" – in those who do not nurse such grudges hatred will cease.

5. නහි වෙරෙන වෙරානි – සම්මන්තීධ කුදාචනං (5)
අවෙරෙන ච සම්මන්ති – එස ධම්මො සනන්තනො

ந ஹி வேரேன வேரானீ — ஸம்மந்தீத குதாசனங்
அவேரேன ச ஸம்மந்தி — ஏஸ தம்மோ ஸனந்தனோ

Na hi verena verāni – sammantī'dha kudācanaṃ
Averena ca sammanti – esa dhammo sanantano

මේ ලෝකයේ කවරදාවත් වෛරයෝ වෛරයෙන් නො සංසිඳෙත්. අවෛරයෙන් ම වෛරයෝ සංසිඳෙත්. මෙය පෙර සිට පවතින ස්වභාවයකි.

ஏனெனில், பகைமையைப் பகைமையினால் ஒருபோதும் தணிக்க முடியாது. பகைமையை அன்பினாலேயே தணிக்க முடியும். இதுதான் தொன்றுதொட்டு வருகிற தர்மமாகும்.

In this world hatred never ceases by hatred; it ceases by love alone. This is an eternal law.

6. පරෙ ච න විජානන්ති – මයමෙත්ථ යමාමසෙ (6)
යෙ ච තත්ථ විජානන්ති – තතො සම්මන්ති මෙධගා

பரே ச ந விஜானந்தி — மயமெத்த யமாமஸே,
யே ச தத்த விஜானந்தி — ததோ ஸம்மந்தி மேதகா

Pare ca na vijānanti – mayamettha yamāmase
Ye ca tattha vijānanti – tato sammanti medhagā

මේ සංඝයා මධ්‍යයෙහි අන්‍යයෝ (කෝලාහල කරන ජනයෝ) වනාහී "අපි මරු මුවට යම්හ" (මිය යෙති) යි නො දනිත්. ඒ කලහකරුවන් අතරින් යම් නුවණැති කෙනෙක් ("අපි මරුමුවට යම්හ"යි) දනිත් නම් ඒ හේතුවෙන් කලහයෝ සන්සිඳෙති.

கலகம் செய்ய விரும்புவோர், நாங்கள் என்றைக்காவது இறப்போம், என்பதை உணரமாட்டார்கள். அதனை உணரும்பட்சத்தில், கலகங்கள் இயல்பாகவே தணியும்.

Some do not realise that we all perish in this quarrel; those who realise it have their quarrels ceased.

7. සුභානුපස්සිං විහරන්තං -- ඉන්ද්‍රියෙසු අසංවුතං (7)
භොජනම්හි අමත්තඤ්ඤුං – කුසීතං හීනවීරියං
තං වෙ පසහති මාරො – වාතො රුක්ඛං ව දුබ්බලං

ஸுபானுபஸ்ஸிங் விஹரந்தங் — இந்த்ரியேஸு அஸங்வுதங்
போஜனம்ஹி அமதஞ்ஞுங் — குஸீதங் ஹீனவீரியங்
தங் வே பஸஹதி மாரோ — வாதோ ருக்கங்வ துப்பலங்

Subhānupassiṃ viharantaṃ – indriyesu asaṃvutaṃ
Bhojanambhi amattaññuṃ – kusītaṃ hīnavīriyaṃ
Taṃ ve pasahati māro – vāto rukkhaṃ'va dubbalaṃ

යමෙක් රූපාදි අරමුණු ශුභ වශයෙන් බලමින් (සලකමින්) ඉන්ද්‍රිය සංවරයකුත් නැතිව කෑමෙහි පමණකුත් නො දැන, මැලි ව, වියර්යෙන් හීනව වෙසේ ද, මාරයා හෙවත් මරණය ඔහු මැඩලයි. (කෙසේද යත්). වාතය දුබල ගසක් මුලින් උපුටා හෙළන්නාක් මෙනි

சிற்றின்பத்தை அடைய விரும்பியும், பஞ்சேந்திரியங்களை அடக்காமலும், மிதமிஞ்சிய உணவை உண்டும், சோம்பல் கொண்டும், சுரு சுருப்பில்லாமலும் இருக்கின்றவனை மாரன் (மன்மதன்), பலமற்ற மரத்தைச் சூறாவளிக் காற்று பெயர்த்து வீழ்த்துவது போல, வென்றுவிடுவான்.

Whoever gives into sense-objects, unrestrained, immoderate in eating, lazy and idle, Mara will overthrow him as the wind pulls down a weak tree.

8. අසුභානුපස්සිං විහරන්තං – ඉන්ද්‍රියෙසු සුසංවුතං (8)
භොජනම්හි ච මත්තඤ්ඤුං – සද්ධං ආරද්ධවිරියං
තං වෙ නප්පසහති මාරො – වාතො සෙලං ව පබ්බතං

அஸுபானுபஸ்ஸிங் விஹரந்தங் — இந்த்ரியேஸு ஸுஸங்வுதங்
போஜனம்ஹி ச மத்தஞ்ஞுங் — ஸத்தங் ஆரத்த வீரியங்
தங் வே நப்பஸஹதீ மாரோ — வாதோ ஸேலங்வ பப்பதங்

Asubhānupassiṃ viharantaṃ – indriyesu susaṃvutaṃ
Bhojanamhi ca mattaññuṃ – saddhaṃ āraddhavīriyaṃ
Taṃ ve nappasahati māro – vāto selaṃ'va pabbataṃ

යමෙක් රූපාදී අරමුණු අශුභ වශයෙන් ගනිමින් වසන්නා වූ ඉන්ද්‍රිය සංවරය ඇතිව කෑමෙහි ද පමණ දැන, සැදැහැති ව, ඇරඹූ වීර්‍ය ඇති ව, වෙසේ ද, වාතයට ගල නොසෙල්විය හැකිවා මෙන් මරණයට ද ඔහු මැඩලීය නො හැකිය.

சிற்றின்பம் தீது (கெட்டது) என்று கண்டும், பஞ்சேந்திரியத்தை அடக்கியும், மிதஉணவு உட்கொண்டும், பக்தியும் சுறுசுறுப்பும் அடைந்தும் உள்ள ஒருவனை, கற்பாறையாலான மலையைச் சூறாவளிக் காற்று அசைக்க முடியாததுபோல, மாரன் அசைக்க முடியாது.

Whoever does not give in to sense objects, restrained, moderate in eating, full of faith, full of strength–Mara cannot over power such a man even as the wind cannot move a mountain.

9. අනික්කසාවො කාසාවං – යෝ වත්ථං පරිදහෙස්සති (9)
අපෙතො දමසච්චෙන – න සො කාසාවමරහති.

அநிக்க ஸாவோ காஸாவங் — யோ வத்தங் பரிதஹெஸ்தஸதி
அபேதோ தமஸச்சேன — ந ஸோ காஸாவமரஹதி

Anikkasāvo kāsavaṃ – yo vatthaṃ paridahessati
Apeto damasaccena – na so kāsāvamarahati

යමෙක් කෙලෙස් කහට සහිත ව ඉඳුරන් දැමීමෙන් හා ඇත්ත කීමෙන් (පවා) තොර වූයේ සිවුරක් දරයි ද හෙතෙම කිසි සේත් සිවුරට සුදුසු නැත.

யாரேனும் ஒருவர் மாசுபடைத்த மனமுள்ளவனாய் மஞ்சள் (சீவர) ஆடையை உடுத்திக் கொள்வாராயின் புலன் அடக்கமும் உண்மையும் இல்லாத அவர் மஞ்சள் (சீவர) ஆடை உடுப்பதற்கு தகுதியுள்ளவர் ஆகமாட்டார்.

Whoever dons the saffron robe with mind full of defilements; unrestrained and untruthful–never is he worthy of the saffron robe.

10. යො ච වන්තකසාවස්ස – සීලෙසු සුසමාහිතො (10)
උපෙතො දමසච්චෙන – ස වෙ කාසාවමරහති

யோ ச வந்தகஸாவஸ்ஸ — ஸீலேஸு ஸுஸமாஹிதோ
உபேதோ தமஸச்சேன — ஸ வே காஸாவமரஹதி

Yo ça vantakasāv' assa – sīlesu susamāhito
Upeto damasaccena – sa ve kāsāvamarahati

යමෙක් කෙලෙස් කහට රහිත ව සිල්හි මනාව පිහිටා ඉඳුරන් දැමීමෙන් හා සත්‍ය වචනයෙන් යුක්ත වෙයි ද, හෙතෙම ඒකාන්තයෙන් ම සිවුරට සුදුසු වන්නේ ය.

மனமாசுகளை நீக்கி, ஒழுக்கத்தில் நிலைபெற்று நின்று, தன்னடக்கமும் மெய்யுணர்வும் ஒருவர் பெற்றிருப்பராயின் அவரே மஞ்சள் (சீவர) ஆடையுடுக்கத் தகுதியுடையவர் ஆவார் என்பது திண்ணம்.

Whoever dons the saffron robe with mind purged of all defilements; restrained and truthful, he indeed is worthy of the saffron robe.

11. අසාරෙ සාරමතිනො – සාරෙ චාසාරදස්සිනො (11)
තෙ සාරං නාධිගච්ඡන්ති – මිච්ඡාසඞ්කප්පගොචරා

அஸாரே ஸாரமத்தினோ — ஸாரே சாஸாரதஸ்ஸினோ
தே ஸாரங் நாதிகச்சந்தி — மிச்சாஸங்கப்பகோசரா

Asāre sāramatino – sāre cāsāradassino
Te saraṃ nādhigacchanti – micchāsaṅkappagocarā

නිසරු දේ සරු කොටත්. සරු දේ නිසරු කොටත් දකින්නා වූ වැරදි කල්පනාවල එල්බුණු පුද්ගලයෝ සරුදෙයක් – දහමක් – නො ලබත්.

சாரம் அற்றவைகளைச் சாரம் உள்ளவை யென்றும், சாரம் உள்ளவைகளை சாரம் அற்றவையென்றும் கொண்டிருப்பவர், தவறான காட்சியை யுடையவராயிருப்பதனால், சாரத்தை (மெய்க் காட்சியை) யடையமாட்டார்.

They who see untruth as truth and truth as untruth, will not see truth, because they are lost in erroneous thoughts.

12. සාරං ච සාරතො ඤත්වා – අසාරං ච අසාරතො (12)
තෙ සාරං අධිගච්ඡන්ති – සම්මාසඞ්කප්පගොචරා.

ஸாரங் ச ஸாரதோ ஞத்வா — அஸாரஞ் ச அஸாரதோ
தே ஸாரங் அதிகச்சந்தி — ஸம்மாஸங்கப்பகோசரா

Sārañ ca sārato ñatvā – asārañ ca asārato
Te sāraṃ adhigacchanti – sammā saṅkappagocarā

සරු දේ සරු හැටියටත්, නිසරු දේ නිසරු හැටියටත් හැඳින ගෙන නිවැරැදි කල්පනාවල යෙදෙන්නෝ සරු දෙයක් ම ලබත්.

சாரமுள்ளதைச்சாரம் என்றும், சாரம் அற்றதைச் சாரம் அற்றது என்றும் காண்கிறவர், மெய்க்காட்சியைக் கொண்டிருப்பதனாலே, சாரத்தை (மெய்யை) அடைகிறார்.

They who see truth as truth and untruth as untruth, will see truth, because they entertain right thoughts.

13. යථා අගාරං දුච්ඡන්නං – වුට්ඨී සමතිවිජ්ඣති (13)
එවං අභාවිතං චිත්තං – රාගො සමතිවිජ්ඣති.

யதாகாரங் துச்சன்னங் — வுட்டீ ஸமதிவிஜ்ஜதி
ஏவங் அபாவிதங்க சித்தங் — ராகோ ஸமதி விஜ்ஜதி

Yathā agāraṃ ducchannam – vuṭṭhī samativijjhati
Evaṃ abhāvitaṃ cittaṃ – rāgo samativijjhati

හොඳින් සෙවිලි නො කළ ගෙය වැස්සෙන් තෙමෙන්නාක් මෙන් භාවනාවට පුරුදු නොකළ සිත රාගයෙන් තෙත් වේ. (රාගය අභාවිත සිත විනිවිද ගෙන යයි.)

நன்றாக வேயப் பெறாத கூரை வீட்டில் மழை நீர் புகுவதுபோல, பண்படுத்தப்படாத மனத்தில் காம எண்ணங்கள் (ராகம்) புகுந்து விடுகின்றன.

Just as rain penetrates an ill-thatched house, passion penetrates an uncultivated mind.

14. යථා අගාරං සුච්ඡන්නං – වුට්ඨී න සමතිවිජ්ඣති (14)
එවං සුභාවිතං චිත්තං – රාගො න සමතිවිජ්ඣති.

யதாகாரங் ஸு"ச்சன்னங் — வுட்டீ ந ஸமதிவிஜ்ஜதி
ஏவங் சுபாவிதங் சித்தங் — ராகோ ந ஸமதிவிஜ்ஜதி

Yathā agāraṃ succhannaṃ – vuṭṭhī na samativijjhati
Evaṃ subhāvitaṃ cittaṃ – rāgo na samativijjhati

හොඳින් සෙවිලි කළ ගෙය වැස්සෙන් නො තෙමෙන්නාක් මෙන් මනා ව භාවනාවට පුරුදු කළ සිත රාගයෙන් තෙත් නොවේ. (රාගය භාවිත සිත විනිවිද ගෙන නො යයි.)

நன்றாக வேயப்பட்ட கூரை வீட்டுக்குள் மழை நீர் இறங்காததுபோல, பண்படுத்தப்பட்ட மனத்திற்குள் காம எண்ணங் கள் (ராகம்) புக முடியாது.

Just as rain does not penetrate a well-thatched house, so does passion not penetrate a cultivated mind.

15. ඉධ සොචති පෙච්ච සොචති – පාපකාරී උභයත්ථ සොචති (15)
සො සොචති සො විහඤ්ඤති – දිස්වා කම්මකිලිට්ඨමත්තනො.

இத ஸோசதி பெச்ச ஸோசதி — பாபகாரீ உபயத்த ஸோசதி
ஸோ ஸோசதி ஸோ விஹஞ்ஞதி — திஸ்வா கம்ம கிலிட்டமத்தனோ

Idha socati pecca socati – pāpakārī ubhayattha socati
So socati so vihaññati – disvā kammakiliṭṭhamattano

පව් කරන්නා මෙලොවත් ශෝක කරයි ; පරලොවත් ශෝක කරයි ; දෙලොව ම ශෝක කරයි. හේ තමාගේ කිලිටි කම්ය දැක ශෝක කරයි ; වෙසෙසින් පෙළෙයි.

பாவஞ் செய்தவன் இம்மையிலும் துக்கமடைகிறான் ; மறுமையிலும் துக்கமடைகிறான் ; அவன் இரண்டிடங்களிலும் துக்கமடைகிறான். தன்னுடைய தீய செய்கைகளைக் கண்டு அவன் விசனமடைந்து அழிந்து போகிறான்.

The evil-doer mourns in this world and in the next; in both worlds he mourns. He mourns and suffers seeing the evil of his own doing.

16. ඉධ මොදති පෙච්ච මොදති – කතපුඤ්ඤො උභයත්ථ මොදති (16)
සො මොදති සො පමොදති – දිස්වා කම්ම විසුද්ධමත්තනො.

இத மோததி பெச்ச மோததி — கதபுஞ்ஞோ உபயத்த மோததி
ஸோ மோததி ஸோ பமோததி — திஸ்வா கம்ம விசுத்திமத்தனோ

Idha modati pecca modati – katapuñño ubhayattha modati
So modati so pamodati – disvā kammavisuddhamattano

පින් කළ තැනැත්තා මෙලොවත් සතුටු වෙයි ; පරලොවත් සතුටු වෙයි. දෙලොව ම සතුටු වෙයි. හේ තමාගේ ශුද්ධ කර්මය දැක සතුටු වෙයි ; වෙසෙසින් සතුටු වෙයි.

புண்ணியம் செய்தவன் இம்மையிலும் மகிழ்ச்சியடைகிறான் ; மறுமையிலும் மகிழ்ச்சியடைகிறான் ; அவன் இரண்டிடங்களிலும் மகிழ்ச்சியடைகிறான். தன்னுடைய நல்ல செய்கைகளைக் கண்டு அவன் மகிழ்ந்து மேன்மேலும் இன்பமடைகிறான்.

The virtuous man rejoices in this world and in the next; in both worlds he rejoices seeing the purity of his own doing.

17. ඉධ තප්පති පෙච්ච තප්පති – පාපකාරී උභයත්ථ තප්පති (17)
පාපං මෙ කතන්ති තප්පති – භිය්‍යො තප්පති දුග්ගතිං ගතො.

இத தப்பதி பெச்ச தப்பதி — பாபகாரீ உபயத்த தப்பதி
பாபங் மே கதந்தி தப்பதி — பிய்யோ தப்பதி துக்கதிங் கதோ

Idha tappati pecca tappati – pāpakārī ubhayattha tappati
Pāpaṃ me katan ti tappati – bhiyyo tappati duggatiṃ gato

පව් කරන්නා මෙලොවත් තැවෙයි ; පරලොවත් තැවෙයි ; දෙලොව ම තැවෙයි. මා විසින් පවක් කරන ලදැයි සිතා තැවෙයි ; (ඒ නිසා) දුගතියට ගියේ බෙහෙවින් තැවෙයි.

பாவஞ் செய்தவன், இம்மையிலும் அழுங்குகிறான் ; மறுமையிலும் அழுங்கிறான் ; அவன் இருமையிலும் அழுங்குகிறான். ' நான் பாவம் செய்தேன் ' என்று அவன் மனம் புழுங்குகிறான். நரகத்திற்சென்று அவன் மேலும் மேலும் அழுது புலம்புகிறான்.

The evil-doer suffers in this world and in the next; in both worlds he suffers. He suffers thinking: "Evil have I done". He suffers more having gone to a woeful state.

18. ඉධ නන්දති පෙච්ච නන්දති – කතපුඤ්ඤෝ උභයත්ථ නන්දති (18)
පුඤ්ඤං මෙ කතන්ති නන්දති – භිය්‍යො නන්දති සුග්ගතිං ගතො

இத நந்ததி பெச்ச நந்ததி — கதபுஞ்ஞோ உபயத்த நந்ததி
புஞ்ஞங் மே கதந்தி நந்ததி — பிய்யோ நந்ததி சுக்கதிங் கதோ

Idha nandati pecca nandati – katapuñño ubhayattha nandati
Puññaṃ me katan ti nandati – bhiyyo nandati suggatiṃ gato

පින් කළ තැනැත්තා මෙලොවත් සතුටු වෙයි ; පරලොවත් සතුටු වෙයි ; දෙලොව ම සතුටු වෙයි ; මා විසින් පිනක් කරන ලදැයි සිතා සතුටු වෙයි ; (ඒ නිසා) සුගතියට ගියේ බෙහෙවින් සතුටු වෙයි.

நன்நெறியில் நடப்பவன் இம்மையிலும் உவகை கொள்கிறான் ; மறுமையிலும் உவகை கொள்கிறான் ; அவன் இருமையிலும் உவகை பெறுகிறான். ' நான் நல்லதைச் (புண்ணியத்தைச்) செய்தேன் ' என்று நினைத்து அவன் இன்புறுகிறான். சுவர்க்கத்திற்குப் போய் நன்மைகளைத் துய்த்துக்கொண்டே இன்பமடைகிறான்.

The man who performs good deeds is happy in this world and the next. He is happy in both worlds. He feels happy at the thought: "Good have I done". He will be the happier when born in a blissful state.

19. බහුම්පි චෙ සහිතං භාසමානො – න තක්කරො හොති නරො පමත්තො (19)
ගොපො'ව ගාවො ගණයං පරෙසං – න භාගවා සාමඤ්ඤස්ස හොති

பஹும்பி சே ஸஹிதங் பாஸமானோ — ந தக்கரோ ஹோதி நரோ பமத்தோ
கோபோவ காவோ கணயங் பரேஸங் — ந பாகவா ஸாமஞ்ஞஸ்ஸ ஹோதி

Bahum pi ce sahitaṃ bhāsamāno – na takkaro hoti naro pamatto
Gopo'va gāvo gaṇayaṃ paresaṃ – na bhāgavā sāmaññassa hoti

ප්‍රමාද වූ යමෙක් තුන් පිටකය ඉගෙන බොහො ම බණ කියතත්, තමා එය නො පිළිපදී නම්, නො සලකයි නම්, ඔහු අනුන්ගේ හරකුන් රකිනා ගොපල්ලා මෙන්, මහණ දමේ ඵලයට හිමි කාරයෙක් නො වේ.

ஒருவர் திரிபிடக புத்த தர்மங்களை முழுவதும் கற்று மிக உரக்க ஓதி உபதேசித்தாலும், அவர் அச்சூத்திரங்கள் கூறுகிறபடி நடக்கவில்லையானால், பிறருடைய பசுக்களைக் கணக்கெண்ணிக் கொண்டிருக்கும் இடையனையொப்ப, துறவிகள் அடையவேண்டிய பலனை அடையமாட்டார்.

A person well-versed in the sacred lore and preaches it often, but does not practise it, has no share in the fruits of recluseship just as a cowherd who tends other's cows.

20. අප්පම්පි චෙ සහිතං භාසමානො – ධම්මස්ස හොති අනුධම්මචාරී (20)
රාගං ච දොසං ච පහාය මොහං – සම්මප්පජානො සුවිමුත්ත චිත්තො
අනුපාදියානො ඉධ වා හුරං වා – ස භාගවා සාමඤ්ඤස්ස හොති

அப்பம்பி சே ஸஹிதங் பாஸமானோ — தம்மஸ்ஸ ஹோதி அநுதம்மசாரீ
ராகஞ் ச தோஸஞ் ச பஹாய மோஹங் — ஸம்மப்பஜானோ ஸுவிமுத்தசித்தோ
அனுபாதியானோ இத வாஹுரங்வா — ஸ பாகவா ஸாமஞ்ஞஸ்ஸ ஹோதி

Appam pi ce sahitaṃ bhāsamāno – dhammassa hoti anudhammacārī
Rāgañ ca dosañ ca pahāya mohaṃ – sammappajāno suvimuttacitto
Anupādiyāno idha va huraṃ vā – sa bhāgavā sāmaññassa hoti

යමෙක් තුන් පිටකය ස්වල්පයක් තමුදු කියතත්, ධර්මය අනුව පිළිපදී නම්, ඔහු රාග, ද්වේෂ, මෝහ දුරු කොට හොඳ නුවණින් හා මිදුණු සිතින් ද යුක්ත ව මෙලොව පරලොව කිසි ම බැඳීමක් – ගැනීමක් – නැති ව මහණ දමේ ඵලයට හිමි කාරයෙක් වෙයි.

திரிபிடக புத்த தர்மங்களைச் சிறிதளவு ஓதினாலும், அவை கூறுகிறபடி ஒருவர் நடந்து, ஆசை, பகை, மோகம் முதவலியவைகளை அகற்றி, நற்காட்சி பெற்று மனமாசு அற்று இருவகைப்பற்றுக்களையும் விட்டிருப்பாரானால், அவரே உண்மையில் துறவிகள் அடையும் தூய பயனை அடைவார்.

A person who preaches only a little of the sacred lore, but lives according to it, forsaking lust, hatred and ignorance and regards this world and the next with detached mind, will be a sharer of the fruits of recluseship.

යමක වග්ගො නිට්ඨිතො

යමක වර්ගය නිමි.

யமக வக்கோ படமோ

முதலாவது யமக வர்க்கம்

YAMAKA VAGGO NIṬṬHITO

End of Chapter on Twin Verses

අප්පමාද වග්ගො දුතියො

2. අප්‍රමාද වර්ගය

அப்பமாத வக்கோ

அப்பிரமாத வர்க்கம்

APPAMĀDA VAGGA

HEEDFULNESS

1. අප්පමාදො අමත පදං – පමාදො මච්චුනො පදං (21)
අප්පමත්තා න මීයන්ති – යෙ පමත්තා යථා මතා

அப்பமாதோ அமத பதங் — பமாதோ மச்சுனோ பதங்
அப்பமத்தா ந மீயந்தி — யே பமத்தா யதா மதா

Appamādo amatapadaṃ – pamādo maccuno padaṃ
Appamattā na mīyanti – ye pamattā yathā matā

නොපමාව – සැලැකිල්ල – නිවනට කරුණු වේ. පමාව – නොසැලකිල්ල – මරණයට කරුණු වේ. නොපමා වූවෝ නො මැරෙත්. පමා වූවෝ (නොමළත්) මළවුන් වැනි ය.

விழிப்புடைமை இறவாமைக்கு (நிர்வாண மோக்ஷத்திற்கு) வழியாகும். விழிப்பு இன்மை (மறதி) இறப்புக்கு வழியாகும். விழிப்புடையோர் இறக்கிறதில்லை ; மறதியுடையோர் உயிர் வாழ்ந்தாலும் இறந்தவருக்குச் மானமானவர்.

Heedfulness leads to immortality. Heedlessness leads to death. The heedful are immortal. The heedless, though living, are like the dead.

2. එතං විසෙසතො ඤත්වා – අප්පමාදම්හි පණ්ඩිතා (22)
අප්පමාදෙ පමොදන්ති – අරියානං ගොචරෙ රතා

ஏதங் விஸேஸதோ ஞத்வா — அப்பமாதம்ஹி பண்டிதா
அப்பமாதே பமோதந்தி — அரியாணங் கோசரே ரதா

Etaṃ visesato ñatvā – appamādamhi paṇḍitā
Appamāde pamodanti – ariyānam gocare ratā

මේ කරුණ වෙසෙසින් දැන, ආර්යයන්ට ම විෂය වන (= කැපෙන ගැලපෙන) නොපමා බවෙහි ඇලුණු පණ්ඩිතයෝ එහි ලා ඉතා සතුටු වෙත්.

விழிப்புடைமை, விழிப்பின்மை என்னும் இவற்றின் நன்மையையும் தீமையையும் நன்கறிந்த அறிவுடையோர், ஆன்றோர் காட்டிய வழியில் சென்று அங்கே இன்புற்று இருக்கிறார்கள்.

Realising this fact, the wise who live ever heedful rejoice in heedfulness, which truly is in the realm of the Ariyas.

3. තෙ ඣායිනො සාතතිකා – නිච්චං දළ්හපරක්කමා (23)
ඵුසන්ති ධීරා නිබ්බානං – යොගක්ඛෙමං අනුත්තරං

தே ஜாயினோ ஸாததிகா — நிச்சங் தல்ஹ பரக்கமா
புஸந்தி தீரா நிப்பாணங் — யோகக்கேமங் அனுத்தரங்

Te jhāyino sātatikā – niccaṃ daḷhaparakkamā
Phusanti dhīrā nibbānaṃ – yogakkhemaṃ anuttaraṃ

ඔවුහු හෙවත් ධ්‍යාන වඩන්නා වූ, නිතර පවත්නා දැඩි උත්සාහය ඇති ඒ ප්‍රාඥයෝ අනුත්තර වූ, දුකින් වෙන් වූ (කාමාදි යෝගයෙන් නිර්භය වූ) නිවන ලබත්.

எப்போதும் முயற்சியுடனும் வீரியத்துடனும் தியானம் செய்து கொண்டிருப்பவர், அதி உயர் யோக க்ஷேமம் என்று சொல்லப்பட்ட நிர்வாண க்ஷேமத்தை அடைகிறார்கள்.

Those wise meditators, possessed of perseverence and courage, will experience nibbana, the unique state of peace from bondage.

4. උට්ඨානවතො සතිමතො – සුචිකම්මස්ස නිසම්මකාරිනො (24)
සඤ්ඤතස්ස ච ධම්මජීවිනො – අප්පමත්තස්ස යසොභිවඩ්ඪති.

உட்டானவதோ ஸதிமதோ — ஸுசிகம்மஸ்ஸ நிஸம்மகாரினோ
ஸஞ்ஞதஸ்ஸ ச தம்மஜீவினோ — அப்பமத்தஸ்ஸ யஸோ'பிவட்டதி

Uṭṭhānavato satimato – sucikammassa nisammakārino
Saññatassa ca dhammajīvino – appamattassa yaso'bhivaḍḍhati

නැගී සිටි වියර් ඇති, තමා ගැන තමාට'ම දැනෙන සිහිය ඇති, නිදෙස් දේ කරන, විමසා බලා කටයුතු කරන, නැත්පත් දැහැමි දිවි පැවතුම් ඇති නොපමා පුද්ගලයාගේ කීර්තිය මනා ව වැඩේ.

முயற்சியும், விழிப்பும், குற்றமற்ற செய்கையும், சாந்தமும், தன்னடக்கமும் உள்ளவர்களாய் நல்லொழுக்கத்துடனிருக்கும் முயற்சியுடையோரின் புகழ் மேன்மேலும் வளர்கிறது.

The fame of him who strives (after perfection), is mindful, is pure in deed, considerate, is restrained, righteous and heedful, spreads far and wide.

5. උට්ඨානෙනප්පමාදෙන – සංයමෙන දමෙන ච (25)
දීපං කයිරාථ මෙධාවී – යං ඔඝො නාභිකීරති.

உட்டானேனப்பமாதேன — ஸஞ்ஞமேன தமேன ச
தீபங் கயிராத மேதாவீ — யங் ஓகோ நாபிகிரதி

Uṭṭhānenappamādena – saññamena damena ca
Dīpaṃ kayirātha medhāvi – yaṃ ogho n'ābhikīrati

පණ්ඩිතයා නැගී සිටි වීර්යය, අප්‍රමාදය, නැත්පත්කම, ඉන්ද්‍රිය දමනය යන දේවලින් කෙලෙස් වතුරට යට නොවන දිවයිනක් – මුදුනක් – තනා ගන්නේ ය.

அறிவுள்ளவர்கள், தங்கள் முயற்சியினாலும், விழிப்பினாலும், புலனடக்கத்தினாலும், ஒழுக்கத்தினாலும், வெள்ளத்தினால் அழிக்கப்படாத அரண் அமைத்த தீவைப்போலத் தங்களைப் பலப்படுத்திக் கொள்கிறார்கள்.

The wise man by endeavour, alertness, self control makes for himself an island which no flood of defilement overwhelms.

6. පමාදමනුයුඤ්ජන්ති – බාලා දුම්මෙධිනො ජනා (26)
අප්පමාදං ච මෙධාවී – ධනං සෙට්ඨං'ව රක්ඛති.

பமாதமனுயுஞ்ஜந்தி — பாலா தும்மேதினோ ஜனா
அப்பமாதஞ் ச மேதாவீ — தனங் ஸெட்டங்'வ ரக்கதி

Pamādamanuyuñjanti – bālā dummedhino janā
Appamādañ ca medhāvi – dhanaṃ seṭṭham'va rakkhati

අනුවණ බාලයෝ පමාවෙත් – නොසැලකිල්ලෙන් – කල් යවත්. ප්‍රාඥතෙම නොපමා බව ශ්‍රේෂ්ඨ ධනයක් මෙන් රකී.

அறிவற்ற மூடர்கள் விழிப்பற்றவர்களாய் காலங் கழிக்கின்றனர். அறிவுள்ளவர்கள் வழிப்புத்தன்மையை, விலையுயர்ந்த செல்வத்தைப் போலப் போற்றுகிறார்கள்.

The foolish ignorant folk spend their time unprofitably, heedless of perfection. The wise man guards **heedfulness** as his greatest treasure.

7. මා පමාදමනුයුඤ්ජෙථ – මා කාමරතිසන්ථවං (27)
අප්පමත්තො හි ඣායන්තො – පප්පොති විපුලං සුඛං.

மா பமாதமனுயுஞ்ஜேத — மா காமரதிஸந்தவங்
அப்பமத்தோ ஹி ஜாயந்தோ — பப்போதி விபுலங் சுகங்

Mā pamādamanuyuñjetha – mā kāmaratisanthavam
Appamatto hi jhāyanto – pappoti vipulaṃ sukkaṃ

පමාවෙන් කල් නො යවවු. කාමයෙහි ඇලී, යෙදී නො වසවු. නො පමා ව ධ්‍යාන භාවනා කරන්නා මහත් වූ (නිවන්) සැපතට පැමිණේ.

விழிப்பின்மைக்கு இடம்கொடுக்காதீர்கள் ; காமசுகங்களில் ஈடுபாடு கொள்ளாதீர்கள். தியானத்தில் மனத்தைச் செலுத்தி விழிப்புடன் இருப்பவர் பெரிய இன்பத்தை அடைவான்.

Indulge not in heedlessness. Be not a slave to lust. The meditative heedful man obtains great happiness.

8. පමාදං අප්පමාදෙන – යද නුදති පණ්ඩිතො (28)
පඤ්ඤා පාසාදමාරුය්හ – අසොකො සොකිනිං පජං
පබ්බතට්ඨෝ'ව භුම්මට්ඨෙ – ධීරො බාලෙ අවෙක්ඛති.

பமாதங் அப்பமாதேன — யதா நுததி பண்டிதோ
பஞ்ஞாபாஸாதமாருய்ஹ — அஸோகோ ஸோகிநிங் பஜங்
பப்பதட்டோவ பும்மட்டே — தீரோ பாலே அவெக்கதி

Pamādaṃ appamādena – yadā nudati paṇḍito
Paññāpāsādamāruyha – asoko sokiniṃ pajaṃ
Pabbataṭṭho'va bhummaṭṭhe – dhīro bāle avekkhati

යම් විටක පණ්ඩිතයා නො පමාවෙන් පමාව මඟ හරවා ගනී ද, එවිට ඔහු නුවණ නමැති පහයට නැඟී ශෝක රහිත ව ශෝකී ජනයා දෙස බලයි. හෙතෙම, බිම සිටියවුන් (බලන්නා වූ) **පර්වත මුදුනෙහි සිටියකු මෙන් බාලජනයන් (අඥනයන්) දක්නේය.**

அறிவாளி விழிப்பினால் மடியின்மையைப் போக்கி, அறிவென்னும் மாளிகையில் ஏறித் துயரின்றித் துயருற்றிருக்கும் சனங்களைப் பார்ப்பான். குன்றிலிருந்து தரையிலுள்ள அறிவிலிகளைப் பார்க்கும் மலையேறித் தீரனைப்போல அவன் துயருற்றிருக்கும் சனங்களைப் பார்ப்பான்.

When the wise man avoids heedlessness by being heedful he will ascend the palace of wisdom and, free from sorrow, will look at those sorrowing folk around him, just as a wise man atop a hill sees those down below.

9. අප්පමත්තො පමත්තෙසු – සුත්තෙසු බහුජාගරො (29)
අබලස්සං'ව සීඝස්සො – හිත්වා යාති සුමෙධසො.

அப்பமத்தோ பமத்தேசு — ஸுத்தேசு பஹுஜாகரோ.
அபலஸ்ஸங்'வ ஸீகஸ்ஸோ — ஹித்வா யாதி சுமேதஸோ

Appamatto pamattesu – suttesu bahujāgaro
Abalassaṃ'va sīghasso – hitvā yāti sumedhaso

පමා වූවත් අතුරෙහි නො පමා වන්නා වූත්, කෙලෙස් නින්‍ ,න් නිදන්නන් අතුරෙහි බොහෝ නිදි මරන්නා වූත් බුද්ධිමතා, වේගයෙන් දුවන අශ්වයා අබලන් අශ්වයා පසු කොට යන්නාක් මෙන්, පමා වූවන් හැර දමා (නිවන් පුරයට) යයි.

விழிப்பற்றவர்களிடையில் விழிப்புடையவராகவும், தூங்குகிறவர்களிடையில் சதா விழித்திருப்பவராகவும் இருக்கிற அறிஞர் ஒருவர், வல்லமையுள்ள குதிரை வலியற்ற குதிரைகளைக் கடந்து முன்னால் வெகு தூரம் ஓடுவது போல, எல்லோருக்கும் முன்னால் செல்கிறார்.

The wise man who is heedful among the heedless, awake among the sleepy, leaves behind the heedless even as a swift horse runs past a weak horse.

10. අප්පමාදෙන මඝවා – දෙවානං සෙට්ඨතං ගතො (30)
අප්පමාදං පසංසන්ති – පමාදො ගරහිතො සදා

அப்பமாதேன மகவா — தேவானங் ஸெட்டதங் கதோ
அப்பமாதங் பஸங்ஸந்தி — பமாதோ கரஹிதோ ஸதா

Appamādena Maghavā – devānaṃ seṭṭhataṃ gato
Appamādaṃ pasaṃsanti – pamādo garahito sadā

ශක්‍රයා දෙවියන් අතර ශ්‍රේෂ්ඨ වූයේ නො පමා බව නිසා ය. බුද්ධාදී උතුමෝ නිතර ම නො පමා බව පසසත්. පමාව හැම කල්හි ගරහන ලද්දකි.

விழிப்புள்ளமையால்தான் மகவான் (இந்திரன்) தேவர்களுக்குத் தலைவனானான் ; விழிப்புடைமை போற்றிப் புகழப்படுகிறது ; விழிப்பின்மை இகழப்படுகிறது.

By heedfulness Maghava became the lord of the Gods. The wise always praise heedfulness; ever despised is heedlessness.

11. අප්පමාදරතො භික්ඛු – පමාදෙ භයදස්සි වා (31)
සංයොජනං අණුං ථූලං – ඩහං අග්ගී'ව ගච්ඡති

அப்பமாதரதோ பிக்கு — பமாதே பயதஸ்ஸி வா
ஸஞ்யோஜனங் அணுங் தூலங் — டஹங் அக்கீவ கச்சதி

Appamādarato bhikkhū – pamāde bhayadassi vā
Saññojanaṃ anuṃ thūlaṃ – ḍahaṃ aggī'va gacchati

පමාවෙහි භය දක්නා නොපමා බවෙහි ඇලුණු භික්ෂුව ලොකු කුඩා සංයෝජන දවමින් ගින්නක් මෙන් (නිවන කරා ඉහළට) ගමන් කරයි.

விழிப்பற்றமையை அஞ்சி விழிப்புடைமையை மேற்கொண்டுள்ள பிக்குவானவர், பெரியனவும் சிறியனவுமான மனத்தளைகளை (விலங்குகளை), நெருப்பைப்போல எரித்து முன்னேறுகிறார்.

The bhikkhu who delights in heedfulness and sees danger in heedlessness proceeds forward like the fire burning all fetters small and big.

12. අප්පමාදරතො භික්ඛු – පමාදෙ භයදස්සි වා (32)
අභබ්බො පරිහානාය – නිබ්බානස්සෙව සන්තිකෙ

அப்பமாதரதோ பிக்கு — பமாதே பயதஸ்ஸி வா
அபப்போ பரிஹாணாய — நிப்பாணஸ்ஸேவ ஸந்திகே

Appamādarato bhikkhu – pamāde bhayadassi vā
Abhabbo parihānāya – nibbānass'eva santike

පමාවෙහි භය දක්නා නොපමා බවෙහි ඇලුණු භික්ෂුව පිරිහෙන්නට බැරි කෙනෙකි. හේ නිවන සමීපයෙහි වූවෙකි.

விழிப்பற்றமையை அஞ்சி விழிப்புடைமையை மேற்கொண்டுள்ள பிக்குவானவர் வீழ்ச்சிக்கு உரியவர் அல்லர் ; அவர் நிர்வாண மோக்ஷத்தின் அருகில் உள்ளவராவார்.

The bhikkhu who delights in heedfulness and sees danger in heedlessness will not degenerate, for he is in the vicinity of Nibbana.

අප්පමාද වග්ගො නිට්ඨිතො

අප්‍රමාද වර්ගය නිමි.

அப்பமாத வக்கோ துதியோ

இரண்டாவது அப்பிரமாத வர்க்கம்

APPAMĀDA VAGGO NIṬṬHITO

End of Chapter on Heedfulness

චිත්ත වග්ගො තතියො

3. චිත්ත වර්ගය

சித்த வக்கோ

சித்த வர்க்கம்

CITTA VAGGA

MIND

1. ඵන්දනං චපලං චිත්තං – දුරක්ඛං දුන්නිවාරයං (33)
උජුං කරොති මෙධාවි – උසුකාරො'ව තෙජනං

பந்தணங் சபலங் சித்தங் — துரக்கங் துந்நிவாரயங்
உஜுங் கரோதி மேதாவீ — உஸுகாரோ'வ தேஜனங்

Phandanaṃ capalaṃ cittaṃ – durakkhaṃ dunnivārayaṃ
Ujuṃ karoti medhāvi – usukāro'va tejanaṃ

හී වඩුවා හී දණ්ඩෙහි – ඇද අරින්නාක් මෙන් බුද්ධිමතා සෙලවෙන්නා වූ, චපල වූ, රැකීමට අපහසු වූ, (අරමුණු කරා යැමෙන්) නො වැලැක්විය හැක්කා වූ සිත ඍජු කරයි.

அடக்கியாள்வதற்கும் காப்பதற்கும் அருமையானதும், சலித்துக்கொண்டே இருக்கிறதும் உறுதியற்றதும் ஆன மனத்தை அறிவாளிகள் வளைந்த அம்புகளை அம்பு செய்வோன் நேராக்குவது போலச் செம்மைப்படுத்துகிறார்கள்.

As a fletcher straightens an arrow, the wise man straightens his mind which is trembling, fickle, difficult to control and difficult to keep away (from sense objects).

2. වාරිජෝ'ව ථලෙ ඛිත්තො – ඔකමොකත උබ්භතො (34)
පරිඵන්දතිදං චිත්තං – මාරධෙය්‍යං පහාතවෙ

வாரிஜோ'வ தலே கித்தோ — ஓகமோகத உப்பதோ
பரிபந்ததி'தங் சித்தங் — மாரதெய்யங் பஹாதவே

Vārijo'va thale khitto – okamokata ubbhato
Pariphandati'daṃ cittaṃ – Māradheyyaṃ pahātave

මේ සිත දිය නමැති වසන තැනින් උඩට ගෙන බිම තැබූ මාළුවකු මෙන් හැම අතින් ම සැලෙයි. ඒ නිසා මාරධෙය (=සංසාර චක්‍රය) නැසිය යුතු ය.

நீரில் வாழ்கிற மீனைப்பிடித்துத் தரைமேல் போட்டால் அது எப்படி துடிக்கிறதோ அதுபோல, மனமானது துடித்துக்கொண்டே இருக்கின்றது. எனவே மாரனுடைய இராச்சியத்தை ஒழித்துக்கட்ட வேண்டும்.

This mind flutters like a fish out of water. The realm of the passions should, therefore, be abandoned.

3. දුන්නිග්ගහස්ස ලහුනො – යත්ථ කාමනිපාතිනො (35)
චිත්තස්ස දමථො සාධු – චිත්තං දන්තං සුඛාවහං

துந்நிகஹஸ்ஸ லஹுனோ — யத்த காமநிபாதினோ
சித்தஸ்ஸ தமதோ ஸாது — சித்தங் தந்தங் ஸுகாவஹங்

Dunniggahassa lahuno – yattha kāmanipātino
Cittassa damatho sādhū – cittaṃ dantaṃ sukhāvahaṃ

නිග්‍රහයට දුෂ්කර වූ වහා ඇතිව නැති වන්නා වූ කැමැති තැනක (අරමුණක) වැටෙන්නා වූ සිත දමනය කිරීම යහපත් ය. දැමූ සිත සුව ගෙන දේ.

அடக்கியாழ்வதற்கு அருமையானதும், தன் போக்குப்படியே சஞ்சரிக்கிறதுமான மனத்தை அடக்குவது நல்லது ; அடக்கியாளப்பட்ட மனமானது சந்தோஷத்தைத் தருகிறது.

Good it is to tame the mind which is difficult to hold in, transitory and falls wherever it likes; a tamed mind brings in happiness.

4. සුදුද්දසං සුනිපුණං – යත්ථ කාමනිපාතිනං (36)
චිත්තං රක්ඛෙථ මෙධාවී – චිත්තං ගුත්තං සුඛාවහං,

ஸுதுத்தஸங் ஸுநிபுணங் — யத்த காம நிபாதினங்
சித்தங் ரக்தேத மேதாவி — சித்தங் குத்தங் ஸுகாவஹங்

Sududdasaṃ sunipuṇaṃ – yatthakāmanipātinaṃ
Cittaṃ rakkhetha medhāvi – cittaṃ guttaṃ sukhāvahaṃ

බුද්ධිමතා දක්මට ඉතා අමාරු වූ, ඉතා සියුම් වූ කැමැති තැනක (අරමුණක) වැටෙන්නා වූ සිත රක්නේ ය. රක්නා ලද සිත සුව ගෙන දේ.

காண முடியாததும் மிக நுண்ணியமானதும் விரும்பிய இடமெல்லாம் திரிவதுமான இந்தச் சித்தத்தை அறிவாளி காப்பானாக. அடக்கியாளப்பட்ட சித்தம் சுகத்தைத் தரும்.

The wise man guards his mind which is difficult to perceive, extremely subtle, falls wherever it likes; a guarded mind brings in happiness.

5. දූරංගමං ඒකචරං – අසරීරං ගුහාසයං (37)
යෙ චිත්තං සංයමෙස්සන්ති – මොක්ඛන්ති මාරබන්ධනා.

தூரங்கமங் ஏகசரங் — அஸரீரங் குஹாஸயங்
யே சித்தங் ஸஞ்ஞமெஸ்ஸந்தி — மொக்கந்தி மாரபந்தனா

Dūraṅgamaṃ ekacaraṃ – asariraṃ guhāsayaṃ
Ye cittaṃ saññamessanti – mokkhanti mārabandhanā

යම් කෙනෙක් කොතරම් දුර ඇති අරමුණක් කරා වුවත් යන්නා වූ, එක වර උපදනා එක් සිතකට ම සීමා වූ, සටහනක් හෝ ආකාරයක් හෝ නැති, රූප නමැති ගුහාවෙහි පවත්නා සිත තැන්පත් කර ගනිද්ද, ඔවුහු මාර බන්ධනයෙන් මිදෙත්.

வெகுதூரம் சஞ்சரிக்கிறதும், தன்னந் தனியே அலைகிறதும், உடம்பு இல்லாமலே (இருதயமாகிய) குகையில் இருப்பதுமாகிய மனத்தை அடக்கியாள்கிறவர், மாரனுடைய தளையிலிருந்து தப்பித்துக் கொள்கிறார்.

Those who restrain their bodiless mind which roams afar all alone and which resorts to a cave, are released from the bond of Mara.

6. අනවට්ඨිත චිත්තස්ස – සද්ධම්මං අවිජානතො (38)
පරිප්ලවපසාදස්ස – පඤ්ඤා න පරිපූරති.

அநவட்டித சித்தஸ்ஸ — ஸத்தம்மங் அவிஜானதோ
பரிப்லவ பஸாதஸ்ஸ — பஞ்ஞா ந பரிபூரதி

Anavaṭṭhitacittassa – saddhammaṃ avijānato
Pariplavapasādassa – paññā na paripūrati

චපල සිත් ඇති, සද්ධර්මය නො දත්තා වූ, ඉල්පෙන සැදැහැ ඇත්තහුගේ නුවණ නො පිරේ, හෙවත් වැඩී සම්පූර්ණ නො වේ.

உறுதியற்ற மனத்தையுடையவரும், உண்மையான தர்மத்தையறியாதவரும், நிலைபெற்ற கொள்கை இல்லாதவருமான எவரும் முழு ஞானத்தையடையமாட்டார்.

He whose mind is not calm, he who knows not the doctrine, he whose conviction wavers – such a man's wisdom will never be perfect.

7. අනවස්සුත චිත්තස්ස – අනන්වාහතචෙතසො (39)
පුඤ්ඤපාපපහීනස්ස – නත්ථි ජාගරතො භයං.

அநவஸ்ஸுத சித்தஸ்ஸ — அநந்வாஹத சேதஸோ
புஞ்ஞ பாப பஹீனஸ்ஸ — நத்தி ஜாகரதோ பயங்

Anavassuta cittassa – ananvāhatacetaso
Puññapāpa pahīnassa – natthi jāgarato bhayaṃ

රාගයෙන් තෙත් නො වූත්, ද්වෙෂයෙන් නො ගැටුණා වූත්, පින් පව් දුරු කළා වූත් නිදි වර්ජිතයාට කෙලෙසුන්ගෙන් බයක් නැත.

காமத்தில் தோயாததும் துவேசத்தினால் மாசுபடாததும் பாவ புண்ணியம் இரண்டையும் கடந்த பக்குவமுடையதுமான மனமுள்ளவரும் விழிப்புடையவருமான ஒருவருக்கு அச்சம் என்பதே இல்லை.

He whose mind is not drenched by passion, not affected by hatred, and who has gone beyond both good and evil – such a vigilant person has no fear (of temptation).

8. කුම්භූපමං කායමිමං විදිත්වා – නගරූපමං චිත්තමිදං ඨපෙත්වා (40)
යොධෙථ මාරං පඤ්ඤාවුධෙන – ජිතං ච රක්ඛෙ අනිවෙසනො සියා.

கும்பூபமங் காயமிமங் விதித்வா — நகரூபமங் சித்தமிதங் டபெத்வா
யோதேத மாரங் பஞ்ஞாயுதேன — ஜிதஞ் ச ரக்கே அநிவேஸனோஸியா

Kumbhūpamaṃ kāyamimaṃ viditvā – nagarūpamaṃ cittamidaṃ ṭhapetvā
Yodetha māraṃ paññāvudhena – jitañ ca rakkhe anivesano siyā

මේ කය මැටි බඳුනක් යැයි දැන, මේ සිත නුවරක් මෙන් තහවුරු ව තබා ගෙන නුවණ නමැති ආයුධයෙන් මාරයාට පහර දිය යුතු ය. එසේ කොට දිනාගත් තරුණ විදර්ශනාව ද රැකගත යුතු ය. එහෙත් එපමණිනුත් සෑහීමට පත් නො විය යුතු ය.

இந்த உடல் மட்குடம் போன்றது என்பதை அறிந்து இச்சித்தத்தை கோட்டைபோல் அரண்செய்து ஞானவாள் கொண்டு மாரனோடு போர் செய்க. இவ்வாறு வென்றவற்றைக் காத்துப் பற்றின்றி இருக்க வேண்டும்.

Knowing that this body is but a pot of clay, keeping the mind as firm as a fortified city, Mara should be attacked with the weapon of wisdom. One should protect his conquest without attachment.

9. අචිරං වතයං කායො – පඨවිං අධිසෙස්සති (41)
ඡුද්ධො අපෙතවිඤ්ඤාණො – නිරත්ථං ව කලිංගරං

அசிரங் வத'யங் காயோ — படவிங் அதிஸெஸ்ஸதி
சுத்தோ அபேதவிஞ்ஞாணோ — நிரத்தங்'வ கலிங்கரங்

Aciraṃ vat'ayaṃ kāyo – paṭhaviṃ adhisessati
Chuddho apetaviññāno – niratthaṃ'va kaliṅgaraṃ

ඉවත ලූ වැඩකට නැති දර කැබැල්ලක් මෙන් මේ කය පහ වූ සිත් ඇති ව නොබෝ කලකින් පොළොව මත හෝනේ ය.

வெகு விரைவிலே, அந்தோ ! இந்த உடம்பு உணர்ச்சியற்று தரையில் விழுந்து பயனற்றதென வீசியெறியப்பட்ட மரக்கட்டை போன்று தேடுவாரற்றுக் கிடக்கும்.

Like a useless piece of firewood cast aside, this body, devoid of consciousness, will lie on the ground in no time.

10. දිසො දිසං යං තං කයිරා — වෙරී වා පන වෙරිනං (42)
මිච්ඡාපණිහිතං චිත්තං — පාපියො නං තතො කරෙ.

திஸோ திஸங் யங் தங் கயிரா — வேரீ வா பன வேரினங்
மிச்சாபணிஹிதங் சித்தங் — பாபியோ நங் ததோ கரே

Diso disaṃ yaṃ taṃ kayirā – veri vā pana verinaṃ
Micchāpaṇihitaṃ cittaṃ – pāpiyo naṃ tato kare

සොරෙක් තවත් සොරකුට යමක් කරන්නේ ද, වෛර කාරයෙක් තවත් වෛර කාරයකුට යමක් කරන්නේ ද, නොමනා ව යෙදූ (වරදවා තබන ලද) සිත මිනිසා එයටත් වැඩියෙන් පාපියකු කරන්නේ ය.

வைரங்கொண்டவன் தன்னால் வெறுக்கப்பட்டவனுக்குத் தீமை செய்வதைவிட அதிகமாக, அல்லது பகைவனுக்குப் பகைவன் தீமை செய்வதைவிட அதிகமாக, அடக்கியாளப்படாத மனமானது பெருந்தீங்கைச் செய்கிறது.

Whatever harm a thief may do to another thief, whatever harm a foe may do to another foe, an ill-directed mind can cause far greater harm to man.

11. න තං මාතා පිතා කයිරා — අඤ්ඤෙ වා' පිච ඤාතකා (43)
සම්මාපණිහිතං චිත්තං — සෙය්‍යසො නං තතො කරෙ.

யங் தங் மாதா பிதா கயிரா — அஞ்ஞே வா பி'ச ஞாதகா
ஸம்மாபணிஹிதங் சித்தங் — ஸெய்யஸோ நங் ததோ கரே

Na taṃ mātā pitā kayirā – aññe vā pi ca ñātakā
Sammā paṇihitaṃ cittaṃ – seyyaso naṃ tato kare

මවු හෝ, පියා හෝ ඒ යහපත නො කරයි. අනික් නෑයෝ හෝ එය නො කරත්. මනා ව යෙදූ සිත මිනිසාට එයටත් වැඩි යහපතක් කරන්නේ ය.

கட்டுப்படுத்தி நல்வழியில் நிறுத்தப் பட்ட மனமானது, தாயும தந்தையும் வேறு சுற்றத்தாரும் செய்யாத நன்மைகளைவிட அதிகமான நன்மைகளைச் செய்கிறது.

The service that a well directed mind does to a man, neither mother nor father nor any other relative will ever do.

චිත්ත වග්ගො නිට්ඨිතො

චිත්ත වර්ගය නිමි

மூன்றாவது சித்தவர்க்கம்

சித்த வக்கோ ததியோ

CITTA VAGGO NIṬṬHITO

End of Chapter on Mind

පුප්ඵ වග්ගො චතුත්ථො

4. පුෂ්ප වර්ගය

புப்ப வக்கோ

புஷ்ப வர்க்கம்

PUPPHA VAGGA
FLOWERS

1. කො ඉමං පඨවිං විජෙස්සති – යමලොකං ච ඉමං සදෙවකං ? (44)
කො ධම්මපදං සුදෙසිතං – කුසලො පුප්ඵමිව පචෙස්සති ?

கோ இமங் படவிங் விஜெஸ்ஸதி ? — யமலோகஞ் ச இமங் ஸதேவகங்
கோ தம்மபதங் ஸுதேஸிதங் — குஸலோ புப்பமிவ பசெஸ்ஸதி

Ko imaṃ paṭhaviṃ vijessati – yamalokañ ca imaṃ sadevakaṃ
Ko dhammapadaṃ sudesitaṃ – kusalo puppham'iva pacessati

කවරෙක් මේ ආත්මභාවය නමැති පොළොවත්, යම ලෝකය (සතර අපාය) ත්, දෙව් ලොව සහිත වූ මේ මිනිස් ලොවත් ජය ගන්නේ ද ? දක්ෂ මාලා කාරයකු මල් තෝරා රැස් කරන්නාක් මෙන් කවරෙක් මනා ව දෙසන ලද සත්තිස් බෝධි පාක්ෂික ධර්මය පිළිවිද දැන ගන්නේ ද ?

இப்பிறவி என்னும் பூமியினையும் (நான்கு நரகங்கள் உள்ளிட்ட) இயம லோகத்தையும் தேவ லோகம் உள்ளிட்ட இம் மனித உலகத்தையும் சரிவரப் புரிந்து கொள்பவர் யார் ? அல்லது வெற்றி காண்பவர் யார் ? திறமையுள்ள பூக்கடைக்காரன் மலர்களைத்தேர்ந்து கொய்வதைப் போன்று முப்பத்தேழு போதி பாக்சிக தருமத்தைச் சரிவரப் புரிந்துகொள்பவர் யார் ?

Who will conquer this earth, the world of Yama and this world with the gods? Who will perceive the well-taught path of Virtue, just as a garland-maker would select his flowers?

2. සෙඛො පඨවිං විජෙස්සති – යමලොකං ච ඉමං සදෙවකං (45)
සෙඛො ධම්මපදං සුදෙසිතං – කුසලො පුප්ඵමිව පචෙස්සති.

சேகோ படவிங் விஜெஸ்ஸதி — யமலோகஞ் ச இமங் ஸதேவகங்
சேகோ தம்மபதங் ஸுதேசிதங் — குஸலோ புப்பமிவ பசெஸ்ஸதி

Sekho paṭhaviṃ vijessati – yamalokañ ca imaṃ sadevakaṃ
Sekho dhammapadaṃ sudesitaṃ – kusalo puppham'iva pacessati

ශෛක්ෂයා (=සෝවාන් මඟ පටන් රහත් මඟ තෙක් ගිය සත් දෙනා) මේ ආත්ම භාවය නැමැති පොළොවත් යම ලෝකයත්, දෙව්ලොව සහිත වූ මේ මිනිස් ලොවත් ජය ගන්නේ ය. දක්ෂ මාලා කාරයකු මල් තෝරා රැස් කරන්නාක් මෙන් ශෛක්ෂයා මනා ව දෙසන ලද සත්තිස් බෝධිපාක්ෂික ධර්මය පිළිවිද දැන ගන්නේ ය.

பூமியினையும் இயம லோகத்தையும் தேவலோகத்தையும் சேகர் (பயிற்சி பெறும் சீடர்) எழுவர் உள்ளவாறு அறிவார்கள். அல்லது வெற்றிகாண்பார்கள். திறமையுள்ள பூக்கடைக்காரன் மலர்களை ஆராய்ந்து கொய்வதைப் போன்று முப்பத்தேழு போதிபாட்சிக தர்மத்தை பயிற்சிபெறும் எழுசீடர்கள் உணர்வர்.

The trainee would conquer this earth, the world of Yama and this world with the gods. The trainee would perceive the well-taught Path of Virtue just as a garland maker would select his flowers.

3. ඵෙණූපමං කායමිමං විදිත්වා – මරීචිධම්මං අභිසම්බුධානො (46)
ඡෙත්වාන මාරස්ස පපුප්ඵකානි – අදස්සනං මච්චුරාජස්ස ගච්ඡෙ

பேணுபமங் காயமிமங் விதித்வா — மரீசிதம்மங் அபிஸம்புதானோ
செத்வான மாரஸ்ஸ பபுப்பகானி — அதஸ்ஸனங் மச்சுராஜஸ்ஸ கச்சே

Pheṇūpamaṃ kāyamimaṃ viditvā – marīcidhammaṃ abhisambudhāno
Chetvāna mārassa papupphakāni – adassanaṃ maccurājassa gacche.

මේ කය පෙණ පිඩක් වැනි යයි දැන, මිරිඟුවක් බව අවබෝධ කොට, මාරයාගේ මල් (=ඔහුගේ පඤ්චකාම ගුණ නමැති අකුසල්) සිඳ දමා ඔහුට නො පෙනෙන තැන වූ නිවනට යන්නේ ය.

இவ்வுடம்பு நீர்நுரை போன்றது என்பதையறிந்து, இது கானல் நீர் போன்ற இயல்புடையது என்பதையுணர்ந்து, மாரனுடைய புஷ்ப பாணங்களை அழித்து மாரனுடைய பார்வையிலிருந்து தப்பித்துக்கொள்வான்.

Knowing that this body is like froth and unsubstantial as a mirage, one should destory the flower-shafts of Mara, the tempter, and pass beyond to Nibbana away from his sight.

4. පුප්ඵානි හෙව පචිනන්තං – බ්‍යාසත්තමනසං නරං (47)
සුත්තං ගාමං මහොඝොව – මච්චු ආදය ගච්ජති.

புப்பானி ஹேவ பசினந்தங் — ப்யாஸத்த மனஸங் நரங்
ஸுத்தங் காமங் மஹோகோவ — மச்சு ஆதாய கச்சதி

Pupphāni h'eva pacinantaṃ – byāsattamanasaṃ naraṃ
Suttaṃ gāmaṃ mahogho'va – maccu ādāya gacchati

මහ වතුරක් නිදි ගත් ගමක් ගසා හරින්නාක් මෙන්, පස් කම් නමැති මල් ම රැස් කරන, එහි ම ඇලුණු සිත් ඇති මිනිසා මරුවා ඇද ගෙන යයි.

புலன் இன்பங்களென்ற மலர்களைச் சேகரித்து அவற்றில் மயங்கிக் கிடக்கும் மனிதனை, உறக்கத்தில் ஆழ்ந்திருக்கும் கிராமத்தை பெருவெள்ளம் அடித்துக்கொண்டு போவது போல, மரணம் அடித்துக் கொண்டு போய்விடுகிறது.

Just as a great flood would sweep away a sleeping village, so will death carry away a man, who, full of lust, gathers flowers of sensual pleasures.

5. පුප්ඵානි හෙව පචිනන්තං – බ්‍යාසත්තමනසං නරං (48)
අතිත්තං යෙව කාමෙසු – අන්තකො කුරුතෙ වසං

புப்பானி ஹேவ பசினந்தங் — ப்யாஸத்தத மனஸங் நரங்
அதித்தங் யேவ காமேசு — அந்தகோ குருதே வஸங்

Pupphāni h'eva pacinantaṃ – byāsattamanasaṃ naraṃ
Atittaṃ yeva kāmesu – antako kurute vasaṃ

පස් කම් නමැති මල් ම සොයන, එහි ම ඇලුණු සිත් ඇති, එයින් සෑහීමකට පත් නො වූ මිනිසා මාරයා වසඟ කර ගනී.

புலன் இன்பங்களென்ற மலர்களை ஒருவன் பறித்துக்கொண்டிருக்கும்போது அவற்றில் மதிமயங்கி ஆசைகள் நிறைவடையாமலே அந்தகனால் கவரப்படுகிறான்.

Death subdues a man who, full of lust, gathers flowers of sensual pleasure and is insatiate.

6. යථාපි භමරො පුප්ඵං – වණ්ණගන්ධං අහෙඨයං (49)
පලෙති රසමාදය – එවං ගාමෙ මුනී චරෙ.

யதாபி பமரோ புப்பங் — வண்ணகந்தங் அஹேடயங்
பலேதி ரஸமாதாய — ஏவங் காமே முனீ சரே

Yathā pi bhamaro puppham – vaṇṇagandhaṃ ahethayaṃ
paleti rasam'ādāya – evaṃ gāme munī care

යම් සේ බමරා මලත්, එහි පැහැය හා සුවඳත් නො පෙලා මල් රසය (පැණි) ගෙන යයි ද එසේ ම මුනිවරයා (භික්ෂුව) ගම නො පෙලා ගමෙහි හැසිරෙන්නේ ය.

தேனீக்கள், பூவின் அழகையும் மணத்தையும் கெடுக்காமலே பூவிலுள்ள தேனை மட்டும் கொண்டுபோவது போல, துறவிகள் கிராமங்களில் (உணவுக்காகப்) போவாராக.

As the bee collects honey from the flower without harming its colour or fragrance, so should the sage wander in the village.

7. න පරෙසං විලොමානි – න පරෙසං කතාකතං (50)
අත්තනොව අවෙක්ඛෙය්‍ය – කතානි අකතානි ච.

ந பரேஸங் விலோமானி — ந பரேஸங் கதாகதங்
அத்தனோவ அவெக்கெய்ய — கதானி அகதானி ச

Na paresaṃ vilomāni – na paresaṃ katākataṃ
Attano'va avekkheyya – katāni akatāni ca

අනුන්ගේ රළු පරළු කථාත්, අනුන් කළ නො කළ දේත් නො සෙවිය යුතු ය. තමා (ගේ) ම කළ නො කළ දේ සෙවිය යුතු ය.

மற்றவருடைய குற்றங்களையும் அவர்கள் செய்ததும் செய்து கொண்டிருப்பதுமான காரியங்களையும் ஒருவர் காணாமலிருப்பாராக ; அவர் தான் செய்த காரியங்களையும் செய்துகொண்டிருக்கும் காரியங்களையும் காண்பாராக.

Let not one take notice of faults of other's or what they have done or not done. Let one be concerned only about what one has done and left undone.

8. යථාපි රුචිරං පුප්ඵං – වණ්ණවන්තං අගන්ධකං (51)
එවං සුභාසිතා වාචා – අඵලා හොති අකුබ්බතො

யதாபி ருசிரங் புப்பங் — வண்ணவந்தங் அகந்தகங்
ஏவங் சுபாஸிதா வாசா — அபலா ஹோதி அகுப்பதோ

Yathā'pi ruciraṃ pupphaṃ – vaṇṇavantaṃ agandhakaṃ
Evaṃ subhāsitā vācā – aphalā hoti akubbato

මනහර මලක් වර්ණවත් වුවත් සුවඳ නැත්නම් නිෂ්ඵල වන්නේ යම් සේ ද, එසේ ම නො පිළිපදින්නාට හොඳ වචනයෙන් (හෙවත් නෙවලා බුදු වදනින්) පලක් නැත.

ஒருவர் தாம் உபதேசிப்பது போல செய்கையிலும் நடக்காமலிருப்பாரானால், அவருடைய உபதேசங்கள், மணம் இல்லாத அழகிய பூவைப்போலப் பயனற்றவையாகும்.

Although a flower is beautiful but without scent, even so fruitless are the fine words of him who does not act accordingly.

9. යථාපි රුචිරං පුප්ඵං – වණ්ණවන්තං සගන්ධකං (52)
එවං සුභාසිතා වාචා – සඵලා හොති සකුබ්බතො

யதாபி ருசிரங் புப்பங் — வண்ணவந்தங் ஸகந்தகங்
ஏவங் சுபாஸிதா வாசா — ஸபலா ஹோதி ஸகுப்பதோ

Yathā'pi ruciraṃ pupphaṃ – vaṇṇavantaṃ sagandhakaṃ
Evaṃ subhāsitā vācā – saphalā hoti sakubbato

වර්ණයෙන් මෙන් ම සුවඳිනුත් යුත් මනහර මලක් ප්‍රයෝජනවත් වන්නේ යම් සේ ද, එසේ ම පිළිපදින්නාට යහපත් වචනයෙන් (හෙවත් නෙවලා බුදුවදනින්) පල ලැබේ.

ஒருவர் தாம் உபதேசிப்பது போல செய்கையிலும் நடப்பாரானால், அவருடைய போதனைகள், மிக்க அழகுள்ள பூவுக்கு நறுமணம் அமைந்திருப்பது போல, மிக்க பயனுடையவையாகும்.

Like a beautiful flower, full of colour and full of scent are the fine and fruitful words of him who acts accordingly.

10. යථාපි පුප්ඵරාසිම්හා – කයිරා මාලාගුණෙ බහු (53)
ඵවං ජාතෙන මච්චෙන – කත්තබ්බං කුසලං බහුං

யதாபி புப்பராஸிம்ஹா — கயிரா மாலாகுணே பஹு
ஏவங் ஜாதேன மச்சேன — கத்தப்பங் குஸலங் பஹுங்

Yathā'pi puppharāsimhā – kayirā mālāguṇe bahū
Evaṃ jātena maccena – kattabbaṃ kusalaṃ bahuṃ

මල් රැසකින් බොහෝ මල් දම් ගොතත්තේ යම්සේ ද, එසේ ම, උපත් මිනිසා විසින් බොහෝ කුසල් කටයුතු ය.

பூக்களைக் கொண்டு பலவிதமான மாலைகள் தொடுக்கப்படுவதுபோல, மனிதனாகப் பிறந்தவன் பல நன்மைகளைச் செய்தல் வேண்டும்.

As many a garland is made from a heap of flowers so should a mortal do many good deeds.

11. න පුප්ඵගන්ධො පටිවාතමෙති – න චන්දනං තගරමල්ලිකා වා (54)
සතං ච ගන්ධො පටිවාතමෙති – සබ්බා දිසා සප්පුරිසො පවාති.

ந புப்பகந்தோ படிவாதமேதி — ந சந்தனங் தகரமல்லிகா வா
ஸதஞ் ச கந்தோ படிவாதமேதி — ஸப்பாதிஸா ஸப்புரிஸோ பவாதி

Na pupphagandho paṭivātameti – na candanaṃ tagaramallikā vā
Satañ ca gandho paṭivātameti – sabbā disā sappuriso pavāti

සාමාන්‍ය මල් සුවඳක් හෝ, සඳුන් තුවරලා ඉද්ද වැනි මල්වල සුවඳක් හෝ උඩු සුළඟට නො යයි. එහෙත් බුද්ධාදි සත්පුරුෂයන්ගේ (සිල්) සුවඳ උඩු සුළඟට ද යයි. සත්පුරුෂයා සියලු දිශාවල ම සිල් සුවඳ පතුරුවයි.

பூக்களின் மணமும், சந்தனம் 'தகரம்' மல்லிகை முதலியவைகளின் மணமும் காற்றுக்கு எதிர்ப்புறமாக வீசுவதில்லை. ஆனால் அறிஞர்களின் (புகழாகிய) மணம் காற்றுக்கு எதிர்ப்புறமாகவும் வீசுகிறது. அறிவாளி எல்லாத் திசைகளிலும் புகழப்படுகிறான்.

The fragrance of a flower does not travel against the wind; nor that of even sandai-wood, tagara or jasmine. But the fragrance of the (good deeds of) virtuous men travels even against the wind. Virtuous men pervade everywhere.

12. චන්දනං තගරං වාපි – උප්පලං අථ වස්සිකී (55)
එතෙසං ගන්ධජාතානං – සීලගන්ධො අනුත්තරො.

சந்தணங் தகரங் வாபி — உப்பலங் அத வஸ்ஸிகீ
ஏதேஸங் கந்தஜாதானங் — ஸீல கந்தோ அநுத்தரோ

Candanaṃ tagaram vā'pi – uppalaṃ atha vassiki
Etesaṃ gandhajātānaṃ šilagandho anuttaro

සඳුන්, තුවරලා, මහනෙල්, දෑසමන් යන සියලු මල් ජාතීන්ගේ සුවඳට වඩා සිල් සුවඳ ඉතා උතුම් ය.

சந்தனம், தகரம், தாமரை, மல்லிகை முதலிய எல்லா மணங்களைவிட, ஒழுக்கமுடையவருடைய நறுமணம் சிறந்தது.

The fragrance of virtue excels all other kinds of fragrance, be it sandal-wood, tagara, lotus or jasmine.

13. අප්පමත්තො අයං ගන්ධො – යා'යං තගර චන්දනී (56)
යො ච සීලවතං ගන්ධො – වාති දෙවෙසු උත්තමො.

அப்பமத்தோ அயங் கந்தோ — யாயங் தகர சந்தனீ
யோ ச ஸீலவதங் கந்தோ — வாதி தேவேஸு உத்தமோ

Appamatto ayaṃ gandho – yā'yaṃ tagaracandanī
Yo ca silavataṃ gandho – vāti devesu uttamo.

තුවරලා, සඳුන් ආදියෙහි යම් සුවඳක් වේ නම් එය ඉතා සුළු ය ; හෙවත් සුළු තැනක විහිදෙන්නකි. සිල්වතුන්ගේ (සිල්) සුවඳ දෙව් ලෝවල පවා විහිදේ.

தகரம், சந்தனம் இவைகளினுடைய நறுமணம் அற்பமானது. சீலமுள்ளவருடைய மேன்மையுள்ள நறுமணம் தேவர்களிடத்திலும் சென்று வீசுகிறது.

Whatever the fragrance of tagara or sandal-wood, is of little value, but the fragrance of the virtuous pervades even among the gods.

14. තෙසං සම්පන්න සීලානං – අප්පමාද විහාරිනං (57)
සම්මදඤ්ඤා විමුත්තානං – මාරො මග්ගං න වින්දති.

தேஸங் ஸம்பன்னஸீலானங் — அப்பமாதவிஹாரினங்
ஸம்மதஞ்ஞாவிமுத்தானங் — மாரோ மக்கங் ந விந்ததி

Tesaṃ sampannasīlānaṃ – appamādavihārinaṃ
Sammadaññāvimuttānaṃ – māro maggaṃ na vindati.

සීල ගුණයෙන් පරිපූර්ණ වූ, නොපමා විහරණ ඇති, චතුරාර්ය සත්‍යය මනා ව අවබෝධ කොට දුකින් මිදුණා වූ ඒ උතුමන් ගිය මඟ මාරයා නො දකී.

சீலமுள்ளவராகவும், விழிப்புள்ள வாழ்க்கையுடையவராகவும், முழுஞானத்தினால் உயர்வு பெற்றவர்களாகவும் உள்ளவர்களை (அவர்கள் இருக்கும் இடத்தை) மாரன் அறிய மாட்டான்.

Mara finds not the way of those virtuous and heedful beings who are freed from suffering through right understanding.

15. යථා සංකාරධානස්මිං – උජ්ඣිතස්මිං මහාපථෙ (58)
පදුමං තත්ථ ජායෙථ – සුචිගන්ධං මනොරමං.

யதா ஸங்காரதானஸ்மிங் — உஜ்ஜிதஸ்மிங் மஹாபதே
பதுமங் தத்த ஜாயேத — ஸுசிகந்தங் மனோஹரங்

Yathā saṅkāradhānasmiṃ – ujjhitasmiṃ mahāpathe
Padumaṃ tattha jāyetha – sucigandhaṃ manoramaṃ

මහ පාරේ දැමූ කසළ ගොඩකත් හොඳ සුවඳ ඇති මනහර වූ නෙළුම් මලක් පිපෙන්නේ හෙවත් පිපී බබළන්නේ යම් සේ ද ?

வழியில் கொட்டப்பட்ட குப்பைகளிலிருந்து நறுமணம் உள்ள அழகான தாமரைப்பூ மலர்கிறது.

For meaning see next gata.

16. එවං සංකාරභූතෙසු – අන්ධභූතෙ පුථුජ්ජනෙ (59)
අතිරොචති පඤ්ඤාය – සම්මා සම්බුද්ධසාවකො.

ஏவங் ஸங்காரபூதேஸு — அந்தபூதே புதுஜ்ஜனே
அதிரோசதி பஞ்ஞாய — ஸம்மா ஸம்புத்த ஸாவகோ

Evaṃ saṅkārabhutesu – andhabhūte puthujjane
Atirocati paññāya – sammāsambuddhasāvako

එසේ ම, කසල ගොඩවල් වැනි වූ අන්ධ බාල පෘථග්ජන මිනිසුන් අතර බුද්ධ ශ්‍රාවකයා ප්‍රඥාවෙන් බබළයි.

அதுபோல, முழுஞானம் பெற்றவர்களின் சீடர்கள், குப்பை கூளங்களைப்போல அறியாமை நிறைந்துள்ள மக்களுக்குள்ளே, அறிவு ஒளிவீசி விளங்குகிறார்கள்.

A beautiful lotus with pleasing fragrance may grow even upon a heap of rubbish thrown on the high way. Likewise a disciple of the Fully Enlightened Buddha may out-shine in wisdom all other ordinary worldlings.

පුප්ඵ වග්ගො නිට්ඨිතො

පුෂ්ප වර්ගය නිමි.

புப்பவக்கோ சதுத்தோ

நான்காவது புஷ்பவர்க்கம்

PUPPHA VAGGO NIṬṬHITO

End of Chapter on Flowers

බාල වග්ගො පංචමො

5. බාල වර්ගය

பால வக்கோ

பால வர்க்கம்

BĀLA VAGGA

FOOLS

1. දීඝා ජාගරතො රත්ති — දීඝං සන්තස්ස යොජනං (60)
දීඝො බාලානං සංසාරො — සද්ධම්මං අවිජානතං

தீகா ஜாகரதோ ரத்தி — தீகங் ஸந்தஸ்ஸ யோஜனங்
தீகோ பாலானங் ஸங்ஸாரோ — ஸத்தம்மங் அவிஜானதங்

Dīghā jāgarato ratti – dīghaṃ santassa yojanaṃ
Dīgho bālānaṃ saṃsāro – saddhammaṃ avijānataṃ

නිදි මරන්නාට රැය දිග ය. ගමන් ගොස් වෙහෙසුණහුට යොදුන දිග ය. සද්ධර්මය නො දන්නා වූ මෝඩයන්ට සසර දිග ය.

விழித்திருப்போருக்கு இரவு நீண்டது. களைப்படைந்திருப்போருக்கு வழி பெருந்தூரமாயிருக்கிறது. சத்தர்மத்தையறியாத மூடர்களுக்கு பிறப்பிறப்பாகிய சம்சார வட்டம் பெரியதாக இருக்கிறது.

Long is the night to the sleepless; long is the mile to the tired; and long is samsara to the witless who knows not the sublime teachings.

2. චරං චෙ නාධිගච්ඡෙය්‍ය – සෙය්‍යං සදිසමත්තනො (61)
එකචරියං දළ්හං කයිරා – නත්ථි බාලෙ සහායතා

சரஞ் சே நாதிகச்செய்ய — ஸெய்யங் ஸதிஸமத்தனோ
ஏகசரியங் தல்ஹங் கயிரா — நத்தி பாலே ஸஹாயதா

Carañ ce nādhigaccheyya – seyyaṃ sadisamattano
Ekacariyaṃ daḷhaṃ kayirā – natthi bāle sahāyatā

(කල්‍යාණ මිත්‍රයකු) සොයා ඇවිදින්නකුට තමාට වඩා උසස් කෙනෙකු හෝ තමාට සමාන කෙනෙකු හෝ නො ලැබෙන්නේ නම් තනි ව හැසිරීමේ අදහස දැඩි කර ගත යුතු ය. බාලයන් – මෝඩයන් හා එක්වීම හොඳ නැත.

தன்னைவிட மேலான, அல்லது தன்னைப் போன்ற அறிவுள்ள நண்பர்களை அடைய முடியாவிட்டால் அறிஞர் தன்னந்தனியே உறுதியாக இருக்கட்டும். ஏனென்றால், மூடர்களோடு நேசம் கூடாது.

If a person does not get a companion who is better or equal (in virtue), he should resolve to live alone, for, there should not be companionship with the lowly.

3. පුත්තා මත්ථි ධනම්මත්ථි – ඉති බාලො විහඤ්ඤති (62)
අත්තාහි අත්තනො නත්ථි – කුතො පුත්තා කුතො ධනං ?

புத்தா மத்தி தனம் மத்தி — இதி பாலோ விஹஞ்ஞதி
அத்தாஹி அத்தனோ நத்தி — குதோ புத்தா குதோ தனங் ?

Puttā m'atthi dhanamm'atthi' – iti bālo vihaññati
attā hi attano natthi – kuto puttā kuto dhanaṃ

මෝඩයා 'මට දරුවෝ ඇත, මට ධනය ඇත' කියා සිතමින් වෙහෙසෙයි. තමාට තමාත් නැති කල කුමන පුත්තු ද ? කුමන ධනය ද ?

மூடன் "எனக்கு மக்களுண்டு, செல்வமுண்டு" என்று பாடுபடுகிறான். ஆனால் அவனே அவனுக்குச் சொந்தமில்லாதபோது மக்கள் எங்கே ? செல்வம் எங்கே ?

"I have sons; I have wealth". With such thoughts the fool is tormented. When one does not belong to oneself, whence sons? Whence wealth?

4. යො බාලො මඤ්ඤති බාල්‍යං – පණ්ඩිතො වාපි තෙන සො (63)
බාලො ච පණ්ඩිතමානී – ස වෙ බාලොති වුච්චති

யோ பாலோ மஞ்ஞதி பால்யங் — பண்டிதோ வாபி தேன ஸோ
பாலோ ச பண்டிதமானீ — ஸ வே பாலோதி வுச்சதி

Yo bālo maññati bālyaṃ – paṇḍito vā'pi tena so
Bālo ca paṇḍitamāni – sa ve bālo'ti vuccati

යම් අනුවණ පුද්ගලයකුට තමාගේ මෝඩකම ගැන හැඟේ නම් ඒ කාරණයෙන් පවා ඔහු පණ්ඩිතයෙක් වේ. තමා පණ්ඩිතයෙකැයි සිතන මෝඩයා ඒකාන්තයෙන්ම මෝඩයෙකි. හෙවත් කිසි ම සැකයක් නැති ව ඔහුට මෝඩයෙකැයි කියනු ලැබේ.

தன்பேதமையை அறிந்த மடையன் அந்த அளவுக்கு அறிவாளியாகிறான். ஆனால் தான் அறிவாளி என்று எண்ணிக் கொண்டிருக்கும் மடையன் உண்மையில் மூடன் என்றே பேசப்படுவான்.

A fool who is conscious of his foolishness is a wise man to that extent. The fool who thinks that he is wise is called a fool indeed.

5. යාවජීවම්පි චෙ බාලො – පණ්ඩිතං පයිරුපාසති (64)
න සො ධම්මං විජානාති – දබ්බි සූපරසං යථා

யாவஜீவம்பி சே பாலோ — பண்டிதங் பயிருபாஸதி
ந ஸோ தம்மங் விஜானாதி — தப்பீ ஸூபரஸங் யதா

Yāvajivam'pi ce bālo – paṇḍitaṃ payirupāsati
Na so dhammaṃ vijānāti – dabbī sūparasaṃ yathā

හැන්ද මාළුපිණිවල රස නො දැන ගන්නාක් මෙන් මෝඩයා දිවි පවත්නා තාක් පණ්ඩිතයකු ඇසුරු කළත් ධර්මය දැන නො ගනියි.

மூடர், அறிஞருடன் தம் வாழ்நாள் முழுவதும் பழகினாலும், அகப்பை குழம்பின் சுவையை அறியாதது போல, அவர் தர்மத்தை அறியாமலிருக்கிறார்.

A fool, though he may associate a wise man through out his life, will no more understand the Dhamma, than a spoon the taste of soup.

6. මුහුත්තමපි චෙ විඤ්ඤූ – පණ්ඩිතං පයිරුපාසති (65)
ඛිප්පං ධම්මං විජානාති – ජිව්හා සූපරසං යථා

முஹூத்தமபி சே விஞ்ஞூ — பண்டிதங் பயிருபாஸதி
கிப்பங் தம்மங் விஜானாதி — ஜிவ்ஹா ஸூபரஸங் யதா

Muhuttamapi ce viññū – paṇḍitaṃ payirupāsati
Khippaṃ dhammaṃ vijānāti – jivhā sūparasaṃ yathā

දිව මාළුපිණි රස වහා දැන ගන්නාක් මෙන් බුද්ධිමතා මොහොතක් වුවත් පණ්ඩිතයකු ඇසුරු කිරීමෙන් වහා ධර්මය දැන ගන්නේය.

அறிவுள்ளவர் ஞானிகளுடன் சிறிது நேரம் பழகினாலும், நாவானது குழம்பின் சுவையை அறிவது போல, அவர்கள் உடனே தர்மபோதனையை அறிந்து கொள்கிறார்கள்.

An intelligent man who associates a wise man even for a moment will quickly understand the Dhamma, like the tongue the taste of soup.

7. චරන්ති බාලා දුම්මෙධා – අමිත්තෙනෙව අත්තනා (66)
කරොන්තා පාපකං කම්මං – යං හොති කටුකප්ඵලං

சரந்தி பாலா தும்மேதா — அமித்தேநேவ அத்தனா
கரொந்தா பாபகங் கம்மங் — யங் ஹோதி கடுகப்பலங்

Caranti bālā dummedhā – amitten' eva attanā
Karontā pāpakaṃ kammaṃ – Yaṃ hoti kaṭukapphalaṃ

නුවණ මද මෝඩයෝ කටුක විපාක දුක් ගෙන දෙන පව්කම් කරමින් තමාට ම සතුරු වූ ආත්මයක් සමග හැසිරෙත්.

அறிவற்ற மூடர், தாமே தமக்குப் பகைவர்களாய், பாவச்செயல்களைச் செய்துகொண்டு அலைகிறார்கள். அப்பாவச் செயல்களின் பலன் மிகவும் துன்பமாக இருக்கிறது.

Fools doing evil deeds which bestow bitter consequences behave in a manner hostile to themselves.

8. න තං කම්මං කතං සාධු – යං කත්වා අනුතප්පති (67)
යස්ස අස්සුමුඛො රොදං – විපාකං පටිසෙවති

ந தங் கம்மங் கதங் ஸாது — யங் கத்வா அநுதப்பதி
யஸ்ஸ அஸ்ஸுமுகோ ரோதங் — விபாகங் படிஸேவதி

Na taṃ kammaṃ kataṃ sādhu – yaṃ katvā anutappati
Yassa assumukho rodaṃ – vipākaṃ paṭisevati

යමක් කොට පසු තැවෙන්නට වේ ද, යමක විපාකය කඳුළු පිරුණු මුහුණින් යුක්ත ව අඩමින් විඳින්නට සිදු වේ ද එබඳු පාප කම් නො කිරීම යහපත් ය.

எந்தக் கருமத்தைச் செய்தபின் பச்சாதாபப்பட வேண்டுமோ, எதன் பலனை அழுதவண்ணம் அனுபவிக்க வேண்டுமோ அக்கருமம் நற்கருமம் அன்று.

It is better to refrain from doing deeds that cause repentance and whose consequences one has to bear with tearful eyes.

9. තං ච කම්මං කතං සාධු – යං කත්වා නානුතප්පති (68)
යස්ස පතීතො සුමනො – විපාකං පටිසෙවති

தஞ்ச கம்மங் கதங் ஸாது — யங் கத்வா நாநுதப்பதி
யஸ்ஸ பதீதோ ஸுமனோ — விபாகங் படிஸேவதி

Tañ ca kammaṃ kataṃ sādhu –yam katvā nānutappati
Yassa patīto sumano vipākaṃ paṭisevati

යමක් කොට පසු තැවෙන්නට නො වේ ද, යමක විපාකය ප්‍රීතියෙන් හා සොම්නසින් යුක්ත ව විඳිය හැකි ද එබඳු පුණ්‍ය කම් කිරීම යහපත් ය.

எந்தக் கருமத்தைச் செய்தபின் கழிவிரக்கப்பட வேண்டியதில்லையோ, எதன் பலனை மகிழ்ச்சியோடும் உவகையோடும் அனுபவிக்க முடியுமோ அது நற்கருமமாகும்.

That deed is well-done after doing which there is no repentance and the consequences of which can be borne with satisfaction and pleasure.

10. මධූව මඤ්ඤති බාලො – යාව පාපං න පච්චති (69)
යදා ච පච්චති පාපං – අථ බාලො දුක්ඛං නිගච්ඡති

மதுவா மஞ்ஞதி பாலோ — யாவ பாபங் ந பச்சதி
யதா ச பச்சதி பாபங் — அத பாலோ துக்கங் நிகச்சதி

Madhū'va maññati bālo – yāva pāpaṃ na paccati
Yadā ca paccati pāpaṃ atha bālo dukkhaṃ nigacchati

මෝඩයා තමා කළ පව් මෝරා විපාක දෙන තෙක් එය මීපැණි මෙන් (මිහිරි කොට) සලකයි. යම් විටෙක පව මෝරා විපාක දෙයි ද එවිට ඔහු දුකට පැමිණෙයි.

மூடன், தான் செய்த பாவச் செயல் பலன் தராதவரையில், அச்செயலைத் தேன் போன்று இனியதாகக் கருதுகிறான். ஆனால் பாவச் செயல் பழுத்துப் பலன் தருகிறபோது அந்தமூடன் துன்பம் அடைகிறான்.

The fool treats an evil deed, until it bears fruit, as honey; but when it bears fruit, he comes to grief.

11. මාසෙ මාසෙ කුසග්ගෙන – බාලො භුඤ්ජෙථ භොජනං (70)
න සො සංඛතධම්මානං – කලං අග්ඝති සොළසිං

மாஸே மாஸே குஸக்கேன — பாலோ புஞ்ஜேத போஜனங்
ந ஸோ ஸங்கத தம்மானங் — கலங் அக்கதி ஸோலஸிங்

Māse māse kusaggena – bālo bhuñjetha bhojanaṃ
Na so saṅkhatadhammānaṃ – kalaṃ agghati solasiṃ

මෝඩයා (නොහොත් තපස් කරන අඥානයා) මසක් පාසා කුස තණ අගින් ගෙන බොජුන් වළදයි. එහෙත් ඔහු චතුරාර්ය සත්‍යය පිරිසිඳ දත් ආර්යයන්ගේ සොළොස් වන කලාව තරම් වත් නො වටනේ ය.

மூடன் தருப்பைப்புல்லினால் உணவை உண்டு மாதக் கணக்கில் விரதமனுட்டித்தாலும் தருமத்தை நன்கு அறிந்த ஒருவரின் பதினாறில் ஒரு பங்குக்குக் கூட ஈடாகமாட்டான். (*இது உண்ணா நோன்பிருந்து கடுந் தபசு செய்பவர்களைப் பற்றிக் கூறியது.)*

Even though a fool eats his food with the tip of a blade of kusa grass, month by month (like an ascetic), yet he is not worth a sixteenth part of those who have realised the truth.

12. න හි පාපං කතං කම්මං – සජ්ජු ඛීරං ව මුච්චති (71)
ඩහන්තං බාලමන්වෙති – භස්මච්ඡන්නොව පාවකො

ந ஹி பாபங் கதங் கம்மங் — ஸஜ்ஜு˜ கீரங்வ முச்சதி
டஹந்தங் பாலமந்வேதி — பஸ்மச்சன்னோ'வ பாவகோ

Na hi papaṃ kataṃ kammaṃ – sajju khīraṃ 'va muccati
Ḍahantaṃ bālaṃ anveti – bhasmacchanno'va pāvako

දෙවූ වහා ම කිරි නො මිදෙන්නාක් මෙන් කෙනකු විසින් කරන ලද පව වහා නො මෝරයි. (හෙවත් එකෙනෙහිම විපාක නොදෙයි.) එය අළු යට වූ ගිනි පුපුරක් මෙන් මෝඩයා දවමින් (ඔහු) ලුහුබඳී.

கறந்த பால் உடனே உறைவதில்லைப் போல தீவினை உடனே பயன் தராது. நீறுபூத்த நெருப்புப்போல உள்ளே கனன்று கொண்டே தீவினை மூடனைத் தொடர்ந்து பயனளிக்கும்.

Just as milk does not curdle immediately as it is drawn out, an evil deed does not instantly bear fruit. It will lie like fire under ashes and follow the evil-doer burning him.

13. යාවදෙව අනත්ථාය – ඤත්තං බාලස්ස ජායති (72)
හන්ති බාලස්ස සුක්කංසං – මුද්ධමස්ස විපාතයං

யாவதேவ அநத்தாய — ஞத்தங் பாலஸ்ஸ ஜாயதி
ஹந்தி பாலஸ்ஸ ஸு˜க்கங்ஸங் — முத்தமஸ்ஸ விபாதயங்

Yāvadeva anatthāya – ñattaṃ bālassa jāyati
Hanti bālassa sukkaṃsaṃ – muddhaṃ assa vipātayaṃ

මෝඩයා දත් යම් දෙයක් (උගත්කම හා ඉසුරුමත්කම) ඇත් නම් ඒ සියල්ල ඔහුගේ අනර්ථය පිණිස පවතී. එය ඔහුගේ නුවණ නමැති හිස පොඩි කර කුසල් නමැති යහපත් ගති ගුණ නසාලයි.

இப்படியாக மூடர்களுடைய அறிவு, அவருடைய சொந்த அழிவுக்குக் காரணமாக இருந்து அவர் தலையைப் பிளந்து அவருடைய நன்மையை அழிக்கிறது.

Any knowledge gained by the fool will be to his ruin. It will cleave his head of intelligence and destroy all virtue (in him).

14. අසතං භාවනමිච්ඡෙය්‍ය – පුරෙක්ඛාරං ච භික්ඛුසු (73)
ආවාසෙසු ච ඉස්සරියං – පූජා පරකුලෙසු ච.

அஸதங் பாவனமிச்செய்ய — புரெக்காரஞ்ச பிக்குஸு
ஆவாஸேஸு ச இஸ்ஸரியங் — பூஜா பரகுலேஸு ச

Asataṃ bhāvanamiccheyya – purekkhārañ ca bhikkhusu
Āvāsesu ca issariyaṃ – pujā parakulesu ca

අයහපත් හිස් භික්ෂුව අනුන්ගේ ගරු බුහුමන් කැමැති වේ. භික්ෂූන් අතර පෙරටු බව කැමැති වේ. සඟසතු ආවාසයන්හි අධිපතිකම කැමැති වේ. තො තැ කුලයන්හි පුද සැලැකිලි කැමැති වේ.

மூடனாக உள்ள பிக்கு, தனக்குத் தகுதியில்லாத புகழையும் பிக்குகளின் தலைமைப் பதவியையும் விகாரைகளின் அதிகாரத்தையும், இல்லறத்தாரின் மரியாதையையும் அடையவிரும்புகிறார்.

The vain bhikkhu will yearn for recognition from others, yearn for leadership and authority in the monasteries, yearn for honour among other families.

15. මමෙව කතමඤ්ඤන්තු – ගිහී පබ්බජිතා උභො (74)
මමෙව අතිවසා අස්සු – කිච්චාකිච්චෙසු කිස්මිචි
ඉති බාලස්ස සංකප්පො – ඉච්ඡා මානො ච වඩ්ඪති

மமேவ கதமஞ்ஞந்து — கிஹீ பப்பஜிதா உபோ
மமேவ அதிவஸா அஸ்ஸு — கிச்சா கிச்சேஸு கிஸ்மிசி
இதி பாலஸ்ஸ ஸங்கப்போ — இச்சா மனோ ச வட்டதி

Mameva katamaññantu – gihī pabbajitā ubho
Mamev'ātivasā assu – kiccākiccesu kismici
Iti bālassa sankappo – icchā māno ca vaḍḍhati.

'ගිහි පැවිදි දෙ' ගොල්ල ම පන්සලේ සියලු වැඩ මා විසින් කරනලදැයි සිතාවායි ද, සියලු කටයුතු නො කටයුතුවල දී ඔවුහු මට පක්ෂ වෙත්වා ' යි ද අනුවණයාට අදහස් වෙයි. එකල ඒ අනුවණයාට විදර්ශනාව හා මාර්ගඵල නො වැඩෙත්. මෝඩ කල්පනාව සහිත තෘෂ්ණාමාන දෙක පමණක් ම වැඩේ.

" இதை நான் செய்தேன் என்று இல்லறத்தாரும் துறவறத்தாரும் கருதவேண்டும் ; சிறிதும் பெரிதுமான எல்லாக் காரியங்களையும் அவர்கள் என்னை முன் நிறுத்திச் செய்ய வேண்டும் " என்று மூடர் நினைக்கிறார். அவருடைய ஆசையும், தான் என்னும் உணர்ச்சியும் அவரிடம் வளர்கிறது.

"Let laymen and monks think that all the deeds in the temple were done by me; let they be subject to me in all deeds." Such is the thinking of the fool; his expectations and conceit grows thus.

16. අඤ්ඤා හි ලාභූපනිසා – අඤ්ඤා නිබ්බානගාමිනී (75)
එවමේතං අභිඤ්ඤාය – භික්ඛු බුද්ධස්ස සාවකෝ
සක්කාරං නාභිනන්දෙය්‍ය – විවේකමනුබ්‍රූහයෙ

அஞ்ஞா ஹி லாபூபனிஸா — அஞ்ஞா நிப்பாணகாமினீ
ஏவமேதங் அபிஞ்ஞாய — பிக்கு புத்தஸ்ஸ ஸாவகோ
ஸக்காரங் நாபிநந்தெய்ய — விவேகமனுப்ருஹயே

Aññā hi lābhūpanisā – aññā nibbānagāminī
Evaṃ etaṃ abhiññāya – bhikkhu Buddhassa sāvako
Sakkāraṃ nābhinandeyya – vivekaṃ anubrūhaye

ලාභ සත්කාර උපදවන පිළිවෙත එකකි. නිවන කරා ලං වන පිළිවෙත අනිකකි. බුද්ධශ්‍රාවක වූ භික්ෂුව මෙය වෙසෙසින් දැන ලාභ සත්කාරවලට සතුටු නොවිය යුතු ය ; ත්‍රිවිධ විවේකය වැඩිය යුතු ය.

உண்மையில், உலக மோகங்களில் செலுத்தும் வழிவேறு ; நிர்வாண மோக்ஷத்திற்குச் செலுத்தும் நெறி இன்னொன்று. ஆகவே, புத்தருடைய சீடர்களான பிக்குகள் இதையறிந்து, உலகப் புகழை நாடாமல், தனிமையை விரும்பி வளர்க்கவேண்டும்.

The Path that leads to worldly gain is one; the path that leads to Nibbana is another. The bhikkhu, the disciple of the Buddha, should understand it so, and shall not seek pleasure in worldly gains, but only in meditation.

බාල වග්ගො නිට්ඨිතො

බාල වර්ගය නිමි.

பால வக்கோ பஞ்சமோ

ஐந்தாவது பாலவர்க்கம்.

BĀLA VAGGO NIṬṬHITO

End of Chapter on Fools

පණ්ඩිත වග්ගො ඡට්ඨො

6. පණ්ඩිත වර්ගය

பண்டித வக்கோ

பண்டித வர்க்கம்

PAṆḌITA VAGGA

THE WISE

1. නිධීනංව පවත්තාරං – යං පස්සෙ වජ්ජදස්සිනං (76)
නිග්ගය්හවාදිං මෙධාවිං – තාදිසං පණ්ඩිතං භජෙ
තාදිසං භජමානස්ස – සෙය්‍යො හොති න පාපියො

நிதீனங்'வ பவத்தாரங் — யங் பஸ்ஸே வஜ்ஜதஸ்ஸினங்
நிக்கய்ஹவாதிங் மேதாவிங் — தாதிஸங் பண்டிதங் பஜே
தாதிஸங்பஜமானஸ்ஸ — ஸெய்யோ ஹோதி ந பாபியோ

Nidhinaṃ' va pavattāraṃ – yaṃ passe vajjadassinaṃ
Niggayhavādiṃ medhāviṃ – tādisaṃ paṇḍitaṃ bhaje
Tādisaṃ bhajamānassa – seyyo hoti na pāpiyo

යමෙක් නිධානයක් දක්වන්නකු මෙන් කෙනකුගේ ඇති වරද දකියි ද, එයට තරවටු කොට අවවාද කරයි ද, එබඳු වූ බුද්ධිමත් පඩුවකු සේවනය කළ යුතුය. එබඳු කෙනකු ඇසුරු කරන්නාට වැඩක්ම වේ. අවැඩක් නොවේ.

குற்றங்களைச் சுட்டிக்காட்டிக் கண்டிக்கிற ஒருவரைக் கண்டால், அவரை, செல்வப் புதையல் இருக்கும் இடத்தைச் சுட்டிக் காட்டுகிறவர் எனக்கருதி, அவரோடு நட்புக் கொண்டு பழகவேண்டும். அப்படிப் பட்டவரை நண்பராகக் கொண்டு அவருடன் பழகுவது நன்மை பயக்குமேயன்றி தீமை பயக்காது.

A wise man who reveals faults, like one revealing a treasure, and reproves, is fit for company. One who associates with such a man will always be benefited, not deprived.

2. ඔවදෙය්‍යානුසාසෙය්‍ය – අසබ්භා ච නිවාරයෙ (77)
සතං හි සො පියො හොති – අසතං හොති අප්පියො

ஒவதெய்யானு ஸாஸெய்ய — அஸப்ப: ச நிவாரயே
ஸதங் ஹி ஸோ பியோ ஹோதி — அஸதங் ஹோதி அப்பியோ.

Ovadeyyānusāseyya – asabbhā ca nivāraye
Satam̩ hi so piyo hoti – asatam̩ hoti appiyo

පණ්ඩිතයා (කල්‍යාණ මිත්‍රයා) අනුන්ට අවවාද කළ යුතුය. අනුශාසනා කළ යුතු ය. අනුන් අසභ්‍ය දෙයින් – අකුසලයෙන් – වැළැක්විය යුතු ය. එසේ කරන තැනැත්තා සත්පුරුෂයන්ට ප්‍රිය වේ ; අසත්පුරුෂයන්ට අප්‍රිය වේ.

பிறர் தீமை செய்வதைக் கண்டித்துத் தடுத்து அறிவு புகட்டுகிறவர் நல்லோருக்கு பிரியமானவராயும் தீயோரால் வெறுக்கப்படுபவராகவும் இருப்பர்.

The wise man will advise, instruct and dissuade others from evil; such a man will be sought by good men and rejected by the bad.

3. න භජෙ පාපකෙ මිත්තෙ – න භජෙ පුරිසාධමෙ (78)
භජෙථ මිත්තෙ කල්‍යාණෙ – භජෙථ පුරිසුත්තමෙ.

ந பஜே பாபகே மித்தே — ந பஜே புரிஸாதமே
பஜேத மித்தே கல்யாணே — பஜேத புரிஸுத்தமே.

Na bhaje pāpake mitte – na bhaje purisādhame
Bhajetha mittē kalyāṇe – bhajetha purisuttame

පව්ටු – නරක – මිතුරන් ඇසුරු නොකළ යුතු ය. අධම – පහත් – මිනිසුන් ඇසුරු නො කළ යුතු ය. කල්‍යාණ මිත්‍රයන් ඇසුරු කළ යුතුය. උතුම් මිනිසුන් ඇසුරු කළ යුතු ය.

தீயவர்களோடு நேசம் செய்யாதே. அற்பர்களோடு இணங்காதே. நேர்மையான நல்லோருடன் நட்புக்கொள். மேன்மக்களோடு சேர்ந்து பழகு.

One should not associate, evil-minded and lowly men as friends; one should associate (only) the good and noble as friends.

4. ධම්මපීති සුඛං සෙති – විප්පසන්නෙන චෙතසා (79)
අරියප්පවෙදිතෙ ධම්මෙ – සදා රමති පණ්ඩිතො.

தம்மபீதி ஸுகங் ஸேதி — விப்பஸந்நேன சேதஸா
அரியப்பவேதிதே தம்மே — ஸதா ரமதி பண்டிதோ.

Dhammapīti sukkhaṃ seti – vippasannena cetasā
Ariyappavedite dhamme – sadā ramati paṇḍito

දහම් රසය බොන තැනැත්තා පහන් සිතින් සුවසේ වෙසේ. පණ්ඩිතයා ආර්යයන් විසින් ප්‍රකාශ කරන ලද ධර්මයෙහි හැම ද ඇලේ.

தருமத்தை பருகுவோன் சுகமடைவான். அவனுள்ளம் தெளிவுபெறும். சான்றோர் அருளிய தருமத்தில் எப்பொழுதும் அறிவுள்ளவன் களிப்படைவான்.

He who takes delight in the Dhamma lives in peace with serene mind. The wise man always rejoices in the Dhamma revealed by the Ariyas.

5. උදකං හි නයන්ති නෙත්තිකා – උසුකාරා නමයන්ති තෙජනං (80)
දරුං නමයන්ති තච්ඡකා – අත්තානං දමයන්ති පණ්ඩිතා

உதகங் ஹி நயந்தி நெத்திகா — உஸுகாரா நமயந்தி தேஜனங்
தாருங் நமயந்தி தச்சகா — அத்தாநங் தமயந்தி பண்டிதா

Udakaṃ hi nayanti nettikā – usukārā namayanti tejanaṃ
Dāruṃ namayanti tacchakā – attānaṃ damayanti paṇḍitā

දියාළුවෝ තමන් කැමැති තැනට ජලය ගෙන යත්. හී වඩුවෝ තමන් කැමැති පරිදි හී දඬු නමත්. වඩුවෝ තමන්ට ඕනෑ විධියට ලී නමත්. එමෙන් පණ්ඩිතයෝ තමන්ට උවමනා පිළිවෙළට ආත්මය දමනය කර ගනිත්.

நீர்ப்பாசன நிபுணர் நீரை நெறிப்படுத்துவார். வில்லாளிகள் அம்பை நேராக்குவர். தச்சர் மரத்தைச் சீராக்குவர். அறிவாளிகள் தம்மை அடக்கியாள்வர்.

Irrigators lead the water (wherever they like); fletchers bend the shaft (the way they want). Carpenters bend the wood to suit their purpose. Even so do wise men restrain themselves.

6. සෙලො යථා එකඝනො – වාතෙන න සමීරති (81)
එවං නින්ද පසංසාසු – න සමිඤ්ජන්ති පණ්ඩිතා

ஸேலோ யதா ஏககனோ — வாதேன ந ஸமீரதி
ஏவங் நிந்தா பஸங்ஸாஸ — ந ஸமிஞ்ஜந்தி பண்டிதா

Selo yathā ekaghano – vātena na samīrati
Evaṃ nindāpasaṃsāsu – na samiñjanti paṇḍitā

ඝන ගල් පර්වත සිවුදිගින් හමන වාතයෙන් නොසෙල්වෙන්නේ යම්සේ ද, එසේ ම, නින්ද, ප්‍රශංසා දෙකෙහි දී පණ්ඩිතයෝ නො සැලෙත්.

கற்பாறை, சூறாவளிக் காற்றுக்கும் அசையாதிருப்பது போல, அறிஞர் புகழ்ச்சிக்கும் இகழ்ச்சிக்கும் அசையமாட்டார்.

Just as a solid rock is not moved by the wind, wise people remain unruffled by praise or blame.

7. යථාපි රහදෙ ගම්භීරො – විප්පසන්නො අනාවිලො (82)
එවං ධම්මානි සුත්වාන – විප්පසීදන්ති පණ්ඩිතා

யதா பி ரஹதோ கம்பீரோ — விப்பஸந்னோ அனாவிலோ
ஏவங் தம்மானி ஸுத்வான — விப்பஸீதந்தி பண்டிதா

Yathā'pi rahado gambhīro – vippasanno anāvilo
Evaṃ dhammāni sutvāna – vippasīdanti paṇḍitā

පැහැදිලි ජලය ඇති, නො කැලඹුණු, ගැඹුරු විල යම්සේ ද, බණ අසා පැහැදුණු පණ්ඩිතයෝත් එසේ මය.

ஆழமான ஏரி தெளிவாகவும் அமைதியாகவும் இருப்பது போல தருமத்தைக் கேட்டறிந்த அறிஞர்கள் உளத்தெளிவோடு இருப்பர்.

Like a deep lake with clear and placid water, wise men become extremely serene and appeased on hearing the teachings (of the Buddha).

8. සබ්බත්ථ වෙ සප්පුරිසා වජන්ති – න කාම කාමා ලපයන්ති සන්තො (83)
සුඛෙන ඵුට්ඨා අථ වා දුඛෙන – න උච්චාවචං පණ්ඩිතා දස්සයන්ති

சப்பத்த வே ஸப்புரிஸா சஜந்தி — ந காம காமா லபயந்தி ஸந்தோ
ஸுகேன புட்டா அத வா துகேன — ந உச்சாவசங் பண்டிதா தஸ்ஸயந்தி

Sabbattha ve sappurisā cajanti – na kāmakāmā lapayanti santo
Sukhena phuṭṭhā athavā dukhena – na uccāvacaṃ paṇḍitā dassayanti

සත්පුරුෂයෝ සියලු තැන ඇල්ම අත්හරිත් ; ඒ ඒ දේ ගැන ආශාවෙන් අනුන් සිත් ගන්නා කථා නොකරත්. (අනුන් ලවා ද) නො කරවත්. පණ්ඩිතයෝ සැපෙහි දී මෙන් ම දුකෙහිදීත් උස් පහත් ගති නො දක්වත්.

சான்றோர் எதிலும் பற்றின்றி வாழ்வர். இன்பங்களை விரும்பி பிதற மாட்டார். சுகம் வந்தால் எழுச்சியும் துக்கம் வந்தால் தளர்ச்சியும் அடையமாட்டார்.

Good people give up attachment for everything; saintly men do not speak of things longingly. In happiness they are not elated, nor are they depressed in suffering.

9. න අත්ත හෙතු න පරස්ස හෙතු – න පුත්තමිච්ඡෙ න ධනං න රට්ඨං (84)
න ඉච්ඡෙය්‍ය අධම්මෙන සමිද්ධිමත්තනො – ස සීලවා පඤ්ඤවා ධම්මිකො සියා.

ந அத்தஹேது ந பரஸ்ஸ ஹேது — ந புத்தமிச்சே ந தனங் ந ரட்டங்
ந இச்செய்ய அதம்மேன ஸமித்திமத்தனோ — ஸஸீலவா பஞ்ஞவா தம்மிகோ ஸியா

Na attahetu na parassa hetu – na puttamicche na dhanaṃ na raṭṭhaṃ
Na iccheyya adhammena samiddhiṃ attano – sa sīlavā paññavā dhammiko siyā

යම් නුවණැත්තෙක් තමා නිසා හෝ අනුන් නිසා හෝ පවක් නො කරයි ද, වැරදි පිළිවෙලකින් පුතකු හෝ ධනය හෝ රටක් හෝ නො පතයි ද අධම්යෙන් තමාගේ වැඩි දියුණුවක් බලාපොරොත්තු නො වෙයි ද, ඔහු සිල්වතෙකි ; බුද්ධිමතෙකි ; ධාර්මිකයෙකි.

தனக்காகவும் பிறருக்காகவும் மக்கட் பேற்றையும் அரசாட்சியையும் விரும்பக் கூடாது. முறை தவறிய வழியில் தனது சொந்த நன்மையை நாடக்கூடாது. அத்தகையவனே அறிவும் அறமும் உடையவன் ஆவான்.

One should not wish for a son, wealth or country for one's own sake, nor for the sake of another. One should not wish for one's prosperity through foul means. Such a man is indeed virtuous, wise and righteous.

10\. අප්පකා තෙ මනුස්සෙසු – යෙ ජනා පාරගාමිනො (85)
අථායං ඉතරා පජා – තීරමෙවානුධාවති

அப்பகா தே மனுஸ்ஸேஸு — யே ஜனா பாரகாமினோ
அதாயங் இதரா பஜா — தீரமேவானுதாவதி

Appakā te manussesu – ye janā pāragāmino
Athāyaṃ itarā pajā – tīramevānudhāvatī

මිනිසුන් අතුරෙහි පරතෙරට (නිවනට) යන්නෝ ටික දෙනෙකි. සෙස්සෝ මෙතෙරට (භවයට) ම දිවෙත්.

மக்களில் மிகச் சிலபேர் மட்டும், பிறவிப் பெருங்கடலைக் கடந்து அக்கரையைச் சேர்கிறார்கள். மக்களில் பெரும்பான்மையோர் இக்கரைக்கே திரும்பி வந்துவிடுகிறார்கள்.

Few are those among men who reach the farther shore. The rest of men run about on the near bank of the river.

11\. යෙ ච ඛො සම්මදක්ඛාතෙ – ධම්මෙ ධම්මානුවත්තිනො (86)
තෙ ජනා පාරමෙස්සන්ති – මච්චුධෙය්‍යං සුදුත්තරං

யே ச கோ ஸம்மதக்காதே — தம்மே தம்மானுவத்தினோ
தே ஜனா பாரமெஸ்ஸந்தி — மச்சுதெய்யங் ஸுதுத்தரங்

Ye ca kho sammadakkhāte – dhamme dhammānuvattino
Te janā pāramessanti – maccudheyyaṃ suduttaraṃ

යම් කෙනෙක් බුදුන් විසින් මනා කොට වදාළ ධර්මය දැන ඒ අනුව පවතිද්ද, ඔවුහු ඉතා අමාරුවෙන් එතෙර කළ යුතු මාරධෙය (—සංසාර සාගරය) තරණය කොට නිවනට පැමිණෙති.

சத்தர்ம உபதேசத்தின்படி நடக்கிறவர்கள், கடத்தற்கு அரிய யமலோகத்தைக் கடந்து அக்கரையைச் சேருகிறார்கள்.

Those who understand the Dhamma well – expounded by the Buddha and live according.to it, will cross the sea of Samsara so difficult to cross and reach Nibbana.

12. කණ්හං ධම්මං විප්පහාය – සුක්කං භාවෙථ පණ්ඩිතො (87)
ඔකා අනොකං ආගම්ම – විවෙකෙ යත්ථ දූරමං

கண்ஹங் தம்மங் விப்பஹாய — ஸுக்கங் பாவேத பண்டிதோ
ஓகா அனோகங் ஆகம்ம — விவேகே யத்த தூரமங்

Kaṇhaṃ dhammaṃ vippahāya – sukkaṃ bhāvetha paṇḍito
Okā anokaṃ āgamma – viveke yattha dūramaṃ

පණ්ඩිතයා හෙවත් පණ්ඩිත භික්ෂුව අකුසල් දුරු කොට කුසල් වැඩිය යුතු ය. ගිහි ගෙය හැර පැවිදි වූ පුද්ගලයා දුක සේ සිත් ඇලවිය යුතු තැන වූ.

அறிஞரானவர் தீயதை நீக்கி நல்லதைக் கைக்கொண்டு அதன்படி நடக்க வேண்டும். இல்லறத்தை விட்டு, துய்ப்பதற்கு அருமையான ஏகாந்த இன்பத்துக்காக, தனிமையாயிருக்கிற துறவத்திற்குச் செல்ல வேண்டும்.

For the meaning see Gata No. 13.

13. තත්‍රාභිරතිමිච්ඡෙය්‍ය – හිත්වා කාමෙ අකිඤ්චනො (88)
පරියොදපෙය්‍ය අත්තානං – චිත්තක්ලෙසෙහි පණ්ඩිතො

தத்ராபிரதிமிச்செய்ய — ஹித்வா காமே அகிஞ்சனோ
பரியோதபெய்ய அத்தாநங் — சித்தக்லேஸேஹி பண்டிதோ

Tatrābhiratiṃ iccheyya – hitvā kāme akiñcano
Pariyodapeyya attānaṃ – cittaklesehi paṇḍitc

නිවනෙහි සිත් ඇලවිය යුතු ය. ඔහු ලෝභය (වස්තු කාම ක්ලේශ කාම) හැර දැමිය යුතු ය. කිසි ම දෙයක අයිතියක් නැත්තකු විය යුතු ය. එසේ වී සිත කිළිටි කරන අකුසල්වලින් මිදී ආත්මය (සිත) පිරිසිදු කර ගත යුතු ය.

அறிஞர் இன்ப சுகங்களை விட்டொழித்து, எல்லாவற்றையும் துறந்து, மன மாசுகளையெல்லாம் சுத்தம் செய்து, தூய்மையுடன் உவகையோடு இருக்கவேண்டும்.

The wise man should refrain from evil and cultivate good. He who left his home and became a monk should seek delight in Nibbana, where delight is not apparent. He should give up craving for everything and should own nothing. Having reached this state he should free his mind of all impurities.

14. යෙසං සම්බොධි අඞ්ගෙසු – සම්මා චිත්තං සුභාවිතං (89)
ආදානපටිනිස්සග්ගෙ – අනුපාදය යෙ රතා
ඛීණාසවා ජුතිමන්තො – තෙ ලොකෙ පරිනිබ්බුතා

யேஸங் ஸம்போதி அங்கேஸு — ஸம்மா சித்தங் ஸுபாவிதங்
ஆதான படிநிஸ்ஸக்கே — அனுபாதாய யே ரதா
கீணாஸவா ஜுதிமந்தோ — தே லோகே பரிநிப்புதா

Yesam sambodhi angesu – sammā cittaṃ subhāvitaṃ
Adānapaṭinissagge – anupādāya ye ratā
Khīṇāsavā jutimanto – te loke parinibbutā

යම් කෙනකුන්ගේ සිත සම්බෝධි අංගයන් විෂයෙහි මනා කොට වඩන ලද ද, යම් කෙනෙක් ආශාවෙන් කිසිවක් නො ගෙන නිවනට ඇලුණාහු ද ඒ ඥනානුභාව සම්පන්න රහත්හු ලෝකයෙහි පිරිනිවියාහු වෙත්.

ஸம்போதியங்கத்தில் மனத்தை நிறுத்திய அறிஞர்கள், எதிலும் பற்றற்றவர்களாய், பற்றுக்களை விடுவதில் ஆசையுள்ளவர்களாய், மாசு இல்லாமல் ஒளி விட்டுப் பிரகாசிக்கிறார்கள். அவர்கள் இந்த உலகத்திலேயே நிர்வாண மோக்ஷத்தை அடைந்தவர் ஆவர்.

Those whose minds are well cultivated in the factors of Enlightenment, who clings at nothing with longing and are bent towards Nibbana find themselves free (even) in this world.

පණ්ඩිත වග්ගො නිට්ඨිතො

පණ්ඩිත වර්ගය නිමි

பண்டித வக்கோ சட்டோ

ஆறாவது பண்டித வர்க்கம்.

PAṆḌITA VAGGO NIṬṬHITO

End of Chapter on The Wise

අරහන්ත වග්ගො සත්තමො

7. අර්හත් වර්ගය

அரஹந்த வக்கோ

அர்ஹந்த வர்க்கம்

ARAHANTA VAGGA

THE WORTHY

1. ගතද්ධිනො විසොකස්ස – විප්පමුත්තස්ස සබ්බධි (90)
සබ්බගන්ථප්පහීණස්ස – පරිළාහො න විජ්ජති.

கதத்தினோ விஸோகஸ்ஸ — விப்பமுத்தஸ்ஸ ஸப்பதி
சப்ப கந்தப்பஹீனஸ்ஸ — பரிலாஹோ ந விஜ்ஜதி

Gataddhino visokassa – vippamuttassa sabbadhī
Sabbaganthappahīnassa – pariḷāho na vijjati

සසර ගමන නිම කළ, ශෝක දුරු කළ, (ස්කන්ධාදී) සියලු තන්හි (නො ඇලී) මිදුණු, සියලු කෙලෙස් ගැට දුරු කළ රහතන් වහන්සේට දැවිල්ලක් නැත.

தம்முடைய (பிறப்பு இறப்பாகிய) பிரயாணத்தை முடித்துக்கொண்டு, எல்லா துக்கங்களினின்றும் விலகிக்கொண்டு, எல்லாவித பற்றுக்களையும் விட்டு விட்டு, எல்லா வழியிலும் தம்மை உயர்த்திக்கொண்டவருக்குக் கவலை என்பது இல்லை.

For him who has finished his journey, who is detached in every way and is free from sorrow, there is no burning in him by the heat (of passions).

2. උය්‍යුංජන්ති සතිමන්තො – න නිකෙතෙ රමන්ති තෙ (91)
හංසාව පල්ලලං හිත්වා – ඔකමොකං ජහන්ති තෙ.

உய்யுஞ்ஜந்தி ஸதிமந்தோ — ந நிகேதே ரமந்தி தே
ஹங்ஸா 'வ பல்லலங் ஹித்வா — ஓகமோகங் ஜஹந்தி தே

Uyyuñjanti satīmanto – na nikete ramanti te
Haṃsā' va pallalaṃ hitvā – okamokaṃ jahanti te

මනා සිහි ඇත්තෝ උනන්දුවෙන් ධ්‍යාන භාවනාවෙහි යෙදෙත්. ඔවුහු (කිසි) තැනක නො ඇලෙත්. විල හැර යන හංසයන් මෙන් ඔවුහු වසන හැම තැනක් ම හැර දමා යත්.

விழிப்புள்ளவர்களாய் தம்மைத்தாமே திருத்திக்கொண்டு இல்வாழ்க்கையில் பற்றுஇல்லாதவர்கள், நீர் நிலையை விட்டுப் பறந்து போகிற அன்னப்பறவைகளைப்போல, இல்லற வாழ்க்கையை விட்டுப் போகிறார்கள்.

The mindful concentrate on meditation and they are not attached to abodes. Like swans that leave the lake, they constantly leave their dewelling places to wander about at will.

3. යෙසං සන්නිචයො නත්ථි – යෙ පරිඤ්ඤාතභොජනා (92)
සුඤ්ඤතො අනිමිත්තො ච – විමොක්ඛො යෙසං ගොචරො
ආකාසෙව සකුන්තානං – ගති තෙසං දුරන්නයා.

யேஸங் ஸந்நிசயோ நத்தி — யே பரிஞ்ஞாதபோஜனா
ஸுஞ்ஞதோ அநிமித்தோ ச — விமொக்கோ யேஸங் கோசரோ
ஆகாஸே 'வ ஸகுந்தானங் — கதி தேசங் துரந்நயங்

Yesaṃ sannicayo natthi – ye pariññātabhojanā
Suññato animitto ca – vimokkho yassa gocaro
Akase' va sakuntānaṃ – gati tesaṃ durannayā

යම් කෙනෙකුන්ගේ කර්මය හෝ සිවුපසය රැස් කිරීමක් නැද්ද, යම් කෙනෙක් තමන්ගේ භෝජන සීමාව පිරිසිඳ දත්තෝ ද, යම් කෙනෙකුන්ට රාගාදියෙන් මිදුණා වූත්, රාගාදි නිමිති රහිත වූත් නිවන අරමුණු වේ ද, එබඳු රහතුන් මරණින් මතු ගිය මඟ හෝ යන මඟ හෝ නොදත හැකිය ; අහසෙහි කුරුල්ලන් ගිය මඟ නොදත හැකිවා මෙනි.

பொருளாசையை விட்டு, உணவைக் கட்டுப்படுத்தி, குறியற்ற சூனியமான நிர்வாண மோக்ஷம் ஒன்றையே குறிக்கோளாகக்கொண்டு இருப்பவருடைய அடிச்சுவடுகள், ஆகாயத்தில் பறக்கும் பறவைகளின் சுவடுகள் காணப்படாததுபோல, காணப்படா.

Those who do not accumulate, are moderate in eating, are free from passions, contemplate on Nibbana – their course after death cannot be known, just as the course of birds in the air cannot be traced.

4. යස්සාසවා පරික්ඛීණා – ආහාරෙ ච අනිස්සිතො (93)
සුඤ්ඤතො අනිමිත්තො ච – විමොක්ඛො යස්ස ගොචරො
ආකාසෙව සකුන්තානං – පදං තස්ස දුරන්නයං.

யஸ்ஸாஸவா பரிக்கீணா — ஆகாரே ச அநிஸ்ஸிதோ
ஸுஞ்ஞதோ அநிமித்தோ ச — விமொக்கோ யஸ்ஸ கோசரோ
ஆகாஸே வ ஸகுந்தானங் — பதங் தஸ்ஸ துரந்நயங்

Yassāsavā parikkhīṇā – āhāre ca anissito
Suññato animitto ca – vimokkho yassa gocaro
Akase'va sakuntānaṃ – padaṃ tassa durannayaṃ

යමෙකුගේ (කාමාදි) ආශ්‍රවයන් හාත්පසින් ම දුරු වූයේ ද, යමෙක් ආහාරයෙහි නො ඇලුණේ ද, යමකුට රාගාදියෙන් මිදුනාවූත්, රාගාදි නිමිති රහිතවූත් නිවන අරමුණු වේ ද, එබඳු පුද්ගලයා ගිය තැන නොදත හැකි ය. අහසෙහි කුරුල්ලන් ගිය මඟ නොදත හැකිවා මෙනි.

யார் ஆசவங்களை * அழித்து விட்டாரோ, யார் உணவில் ஆசையற்றுக் குறியற்ற சூனியமான நிர்வாண மோக்ஷத்தில் நோக்கமாக இருக்கிறாரோ அவர் சென்ற பாதையின் அடிச்சுவடுகள், ஆகாயத்தில் பறந்து சென்ற பறவைகளின் பாதை அறியப்படாதது போன்று, அறியப்படா.

He who is free from all desires, is not attached to food, is free from passions and contemplates on Nibbana – his course, like that of birds in the air cannot be known.

* ஆசவங்கள் = நால்வகைக் குற்றங்கள். அவை
1. காமம் அல்லது சிற்றின்ப ஆசை. 2. பவம் (பிறப்பு) 3. திட்டி (பொய்க்காட்சி) 4. அவிச்சை (அறியாமை)

5. යස්සින්ද්‍රියානි සමථං ගතානි – අස්සා යථා සාරථිනා සුදන්තා (94)
පහීණමානස්ස අනාසවස්ස – දෙවාපි තස්ස පිහයන්ති තාදිනො.

யஸ்ஸிந்த்ரியானி ஸமதங் கதானி — அஸ்ஸா யதா ஸாரதினா ஸுதந்தா
பஹீணமாநஸ்ஸ அனாஸவஸ்ஸ — தேவாபி தஸ்ஸ பிஹயந்தி தாதினோ

Yass' indriyani samathaṃ gatāni – assā yathā sārathinā sudantā
Pahīṇamānassa anāsavassa – devā pi tassa pihayanti tādino

දක්ෂ රියැදුරකු විසින් මනා ව හික්මවන ලද අසුන් මෙන් යමෙකුගේ ඉන්ද්‍රියයෝ සංසිඳුණාහු ද, මානය දුරු කළ, ආශ්‍රව නැති, අෂ්ට ලෝකධර්ම විෂයෙහි නො සෙල්වෙන ගති ඇති ඔහුට (රහතුන් වහන්සේට) දෙවියෝත් කැමැති ය.

குதிரைப் பாகனால் குதிரைகள் அடக்கப்படுவதுபோன்று, தமது ஐம்புலன்களையும் அடக்கிச் சாந்திப்படுத்திய, குற்றங்களை நீக்கிய பெரியோரைத் தேவர்களும் உயர்வாக மதிக்கிறார்கள்.

He whose senses have been subdued like steeds well-trained by a charioteer, who has freed himself from pride and desires and is steadfast in conduct – such a person is liked even by gods.

6. පඨවිසමො නො විරුජ්ඣති – ඉන්දඛීලූපමො තාදි සුබ්බතො (95)
රහදෙව අපෙතකද්දමො – සංසාරා න භවන්ති තාදිනො.

படவிஸமோ நோ விருஜ்ஜதி — இந்தகீலுபமோ தாதி ஸுப்பதோ
ரஹதோ 'வ அபேதகத்தமோ — ஸங்ஸாரா ந பவந்தி தாதினோ

Paṭhavī samo no virujjhati – indakhīlūpamo tādi subbato
Rahado'va apetakaddamo – saṃsārā na bhavanti tādino

යමෙක් පොළොව මෙන් හොඳ නොහොඳ දෙක්හි දී ම සම ව සිටී ද ඉන්ද්‍රඛීලයක් මෙන් නො සෙල්වී පවතී ද මනා ව්‍රත ඇති මඩ නැති විලක් සේ පහන් වූ ඒ රහතුන් වහන්සේගේ සසර හැසිරීමක් නැත.

நிலத்தைப்போன்று பொறுமையும், வாயில் நிலைபோன்று உறுதியும், சேறு அற்ற ஆழமான குளத்தின் நீர் போன்று தூய்மையும் உள்ளவருக்குப் பிறப்பும் இறப்பும் இல்லை.

He who tolerates both pain and pleasure unmoved like the earth or like Indra's bolt – for such a person who is like an unsullied pool, there is no more rebirth for him.

7. සන්තං තස්ස මනං හොති – සන්තා වාචා ච කම්ම ච (96)
සම්මදඤ්ඤා විමුත්තස්ස – උපසන්තස්ස තාදිනො.

ஸந்தங் தஸ்ஸ மனங் ஹோதி — ஸந்தா வாசா ச கம்ம ச
ஸம்மதஞ்ஞா விமுத்தஸ்ஸ — உபஸந்தஸ்ஸ தாதினோ

Santaṃ tassa manaṃ hoti – santā vācā ca kamma ca
Sammadaññā vimuttassa – upasantassa tādino

චතුරාර්ය සත්‍යය මනා ව දැන ගෙන කෙලෙසුන් කෙරෙන් මිදුණු උපශාන්ත වූ රහතුන් වහන්සේගේ සිත ද, වචනය ද, ක්‍රියාව ද එක සේ ශාන්ත ය.

நற்காட்சியுடையவருடைய மனமும் வாக்கும் காயமும் அமைதியடைந்திருக்கின்றன. அவர் முற்றிலும் விடுதலையடைந்து முழுச்சாந்தியடைந்திருக்கிறார்.

The thought, word and deed of him who has gained freedom from desires through right knowledge are, in deed, equally serene.

8. අස්සද්ධො අකතඤ්ඤූ ච – සන්ධිච්ඡෙදො ච යො නරො (97)
හතාවකාසො වන්තාසො – ස වෙ උත්තමපොරිසො.

அஸ்ஸத்தோ அகதஞ்ஞூ ச — ஸந்திச்சேதோ ச யோ நரோ
ஹதாவகாஸோ வந்தாஸோ — ஸ வே உத்தம போரிஸோ

Assaddho akataññū ca – sandhicchedo ca yo naro
Hatāvakāso vantāso – sa ve uttamaporiso

යමෙක් සිය නුවණින් වටහා ගන්නා තෙක් යමක් නො අදහයි ද, අනිකකුගේ මැවීමක් හෝ යෙදීමක් හෝ නොවූ නිවන ඒ අයුරින් ම අවබෝධ කර ගනී ද, සසර ඇති සියලු සන්ධි කඩයි ද, නැවත ඉපදීමට ඇති ඉඩ නැති කරයි ද, සියලු ආශා වමාරා දමයි ද ඔහු ඒකාන්තයෙන් ම උතුම් පුරුෂයෙකි.

அனுபவ ஞானத்தைப் பெற்றமையால் கேள்வி ஞானத்தில் நம்பிக்கையற்றவனாய், எவராலும் ஆக்கப்படாத நிர்வாண மோட்சத்தை உணர்ந்தவராய், பந்தங்களையெல்லாம் அறுத்தவராய், மறுபிறப்புக்கு இடமளியாதவராய் ஆசைகள் எவையேனும் இல்லாதவராயும் உள்ளவரே உத்தம புருடர் ஆவார்.

He who does not believe until he is convinced, who understands the uncreated (Nibbana), breaks all links with existence, destroys all possibilities of rebirth – such a man is, in deed, supreme.

9. ගාමෙ වා යදි වාරඤ්ඤෙ – නින්නෙ වා යදි වා ථලෙ (98)
යත්ථාරහන්තො විහරන්ති – තං භූමිං රාමණෙය්‍යකං.

காமே வா யதி வா ரஞ்ஞே — நிந்நே வா யதி வா தலே
யத்தாரஹந்தோ விஹரந்தி — தங் பூமிங் ராமணெய்யகங்

Gāme vā yadi vā rañññe – ninne vā yadi vā thale
Yatthārahanto viharanti – taṃ bhūmiṃ rāmaneyyakaṃ

ගමේ හෝ වනයේ හෝ වළක හෝ ගොඩක හෝ වේවා යම් තැනක හෝ රහතන් වහන්සේලා වෙසෙද්ද ඒ බිම ඉතා රමණීය ය.

நாடாக இருந்தாலும் காடாக இருந்தாலும், மேட்டு நிலமாக இருந்தாலும், பள்ளமாக இருந்தாலும் அர்ஹந்தர் எங்கேயிருக்கிறாரோ அந்த இடம் இன்பகரமானது.

Delightful is the place where Arahants dwell – be it a village, a forest, a valley or surface land.

10. රමණීයානි අරඤ්ඤානි – යත්ථ න රමතී ජනො (99)
වීතරාගා රමිස්සන්ති – න තෙ කාමගවෙසිනො.

ரமணியாநி அரஞ்ஞானி — யத்த ந ரமதீ ஜனோ
வீதராகா ரமிஸ்ஸந்தி — ந தே காமகவேஸினோ

Ramaṇīyāni araññāni – yattha na ramati jano
Vītarāgā ramissanti – na te kāmagavesino

සාමාන්‍ය (ලෞකික) ජනයාගේ සිත් නොගන්නා රමණීය කැලෑ ඇත. වීතරාගීහු කම් සැප නො සොයන හෙයින් ඒ බඳු තැන්වල සිත් අලවා වාසය කරත්.

எங்கே உலக மக்கள் விரும்பி நடமாடாதிருக்கிறார்களோ அந்தக் காடுகளில் ஆசையற்றவர்கள் விரும்பி உறைவர். காரணம் அவர்கள் இன்பநாட்டமில்லாதவர்.

There are beautiful forests which do not attract ordinary men. The passionless are attracted by such forests, because they are not seekers after sensual pleasure.

අරහන්ත වග්ගො නිට්ඨිතො.

අර්හත් වර්ගය නිමි

அரஹந்த வக்கோ ஸத்தமோ

ஏழாவது அர்ஹந்தவர்க்கம்

ARAHANTA VAGGO NIṬṬHITO

End of Chapter on The Worthy

සහස්ස වග්ගො අට්ඨමො

8. සහස්‍ර වර්ගය

ஸஹஸ்ஸ வக்கோ

ஆயிரம் வர்க்கம்

SAHASSA VAGGA

THOUSANDS

1. සහස්සමපි චෙ වාචා – අනත්ථපදසංහිතා (100)
එකං අත්ථපදං සෙය්‍යො – යං සුත්වා උපසම්මති.

ஸஹஸ்ஸமபி சே வாசா — அநத்தபத ஸங்ஹிதா
ஏகங் அத்தபதங் ஸெய்யோ — யங் ஸுத்வா உபஸம்மதி

Sahassamapi ce vācā – anatthapadasaṃhitā
Ekaṃ atthapadaṃ seyyo – Yaṃ sutvā upasammati

අනර්ථ සිදු කරන පදවලින් යුත් වචන දහක් වුවත් උතුම් නැත. යමක් ඇසීමෙන් මිනිසා සංසිඳීමට පත් වේ ද එබඳු එක අර්ථවත් පදය පවා උතුම් ය.

பொருளற்ற ஆயிரம் வார்த்தைகளை விட, மன அமைதியைத் தருகின்ற பொருள் நிறைந்த ஒரு வார்த்தை மேலானது.

One line of a verse, hearing which a person becomes pacified, is better than thousand speeches which conduce to degeneration of man.

2. සහස්සමපි චෙ ගාථා – අනත්ථ පදසංහිතා (101)
එකං ගාථා පදං සෙය්‍යො – යං සුත්වා උපසම්මති.

ஸஹஸ்ஸமபி சே காதா — அநத்தபத ஸங்ஹிதா
ஏகங் காதாபதங் ஸெய்யோ — யங் ஸுத்வா உபஸம்மதி

Sahassamapi ce gāthā – anatthapadasaṃhitā
Ekaṃ gāthāpadaṃ seyyo – yaṃ sutvā upasammati

අනර්ථ සිදු කරන පදවලින් යුත් ගාථා දහසක් වුවත් උතුම් නොවේ. යමක් අසා මිනිසා සංසිඳීමට පත් වේ ද එබඳු එක ගාථා පදය පවා ඉතා උතුම් ය.

மன அமைதியைத் தருகிற ஒரு செய்யுள்ளானது பயனற்ற ஆயிரம் செய்யுளைவிட மேலானது.

One line of a verse, hearing which a person becomes pacified, is better than thousand verses which conduce to degeneration of man.

3. යො ච ගාථාසතං භාසෙ – අනත්ථපදසංහිතා (102)
එකං ධම්මපදං සෙය්‍යො – යං සුත්වා උපසම්මති.

யோ சே காதாஸதங் பாஸே — அனத்தபதஸங்ஹிதா
ஏகங் தம்மபதங் ஸெய்யோ — யங் ஸுத்வா உபஸம்மதி

Yo ca gathāsataṃ bhāse – anatthapadasaṃhitā
Ekaṃ dhammapadaṃ seyyo – yaṃ sutvā upasammati

යමකු අනර්ථ සිදු කරන පදවලින් යුත් ගාථා සියයක් කීවත් එයින් යහපතක් නැත. යමක් අසා මිනිසා සංසිඳීමට පත් වේ ද එ බඳු එක ධර්ම පදය පවා උසස් ය.

பயனற்ற ஆயிரம் செய்யுட்களைப் படிப்பதை விட, மன அமைதியைத் தருகிற ஒரு அறமொழியைப் படிப்பது மிக மேலானது.

One single line of Dhamma, hearing which a person becomes pacified, is better than a thousand verses which conduce to degeneration of man.

4. යො සහස්සං සහස්සෙන – සංගාමෙ මානුසෙ ජිනෙ (103)
එකං ච ජෙය්‍ය අත්තානං – ස වෙ සංගාම ජුත්තමො.

யோ ஸஹஸ்ஸங் ஸஹஸ்ஸேன — ஸங்காமே மாநுஸே ஜினே
ஏகஞ்ச ஜெய்ய அத்தானங் — ஸ வே ஸங்காமஜு்த்தமோ

Yo sahassaṃ sahassena – saṅgāme mānuse jine
Ekañ ca jeyya attānam – sa ve saṅgāmajuttamo

යමකු යුදයක දී මිනිසුන් ලක්ෂයක් දිනුවත් තමාගේ එක ම ආත්මය දිනා ගැනීම එයට වඩා උසස් ය. ඔහු හෙවත් ආත්මය දිනා ගත්තා පුද්ගලයා සෙසු දිනුම් කරුවන්ට වඩා උසස් ය.

போர்க்களத்திலே ஆயிரமாயிரம் வீரர்களை வெற்றி கொள்வனிலும் பார்க்கத் தன்னைத்தானே அடக்கி ஆள்பவன் மேலான வெற்றி வீரனாவான்.

To conquer oneself is nobler than conquering thousands of men in a battlefield. Such a man, who conquers himself, is the greatest of conquerors.

5. අත්තා හවෙ ජිතං සෙය්‍යො – යා චායං ඉතරා පජා (104)
අත්තදන්තස්ස පොසස්ස – නිච්චං සඤ්ඤතචාරිනො.

அத்தா ஹவே ஜிதங் ஸெய்யோ — யா சாயங் இதரா பஜா
அத்ததந்தஸ்ஸ போஸஸ்ஸ — நிச்சங் ஸஞ்ஞதசாரினோ

Attā have jitaṃ seyyo – yā cāyaṃ itarā pajā
Attadantassa posassa – niccaṃ saññatacārino

(See next verse for the meaning.)

දූ කෙළි ආදියෙන් අනුන් දිනීමට වඩා තමා විසින් තමා දිනා ගැනීම ඒකාන්තයෙන් ම ඉතා උසස් ය. නිතර තැත්පත් හැසිරීම ඇති ආත්මය දමනය කර ගත් පුරුෂයාගේ ඒ දිනීම පැරදවීමක් කරන්නට කිසිවකුටත් නොපිළිවන.

6. නෙව දෙවො න ගන්ධබ්බො – න මාරො සහ බ්‍රහ්මුනා (105)
ජිතං අපජිතං කයිරා – තථාරූපස්ස ජන්තුනො.

நேவ தேவோ, ந கந்தப்போ — ந மாரோ ஸஹ ப்ரஹ்முனா
ஜிதங் அபஜிதங் கயிரா — ததாரூபஸ்ஸ ஜந்துனோ

N'eva devo na gandhabbo – na māro saha brahmunā
Jitaṃ apajitaṃ kayirā – tathārūpassa jantuno

ආත්මය දිනා ගත්තහුගේ දිනීම නැවත පැරදීමක් කරන්නට දෙවියෙක්වත්, ගන්ධර්වයෙක්වත් බ්‍රහ්මයා සමග වූ මාරයා වත් සමත් නො වේ.

மற்றவர்களை வென்று அடக்குவதை விடத் தன்னைத்தானே வென்று அடக்குவது மேலானது. தம்மைத்தாமே வென்று அடக்கமாக இருப்பவரைத் தேவர்களும், கந்தர்வரும், மாரனும், பிரமனும் கூட வெல்லமுடியாது.

Self-conquest is, in deed, far greater than defeating other people. No god, Gandharva or Mara with Brahma can vanquish the victory of a man, who, by restraint has conquered himself.

7. මාසෙ මාසෙ සහස්සෙන – යො යජෙථ සතං සමං (106)
එකං ච භාවිතත්තානං – මුහුත්තමපි පූජයෙ
සායෙව පූජනා සෙය්‍යො – යං චෙ වස්ස සතං හුතං

மாஸே மாஸே ஸஹஸ்ஸேன — யோ யஜேத ஸதங் ஸமங்
ஏகஞ்ச பாவிதத்தானங் — முஹுத்தமபி பூஜயே
ஸாயேவ பூஜனா ஸெய்யோ — யஞ்சே வஸ்ஸஸதங் ஹுதங்

Māse māse sahassena – yo yajetha sataṃ samaṃ
Ekañ ca bhāvitattānaṃ – muhuttamapi pūjaye
Sā y'eva pūjanā seyyo – yañ ce vassasataṃ hutaṃ

මාස් පතා දාහ බැගින් වියදම් කොට සියක් අවුරුද්දක් මුළුල්ලේ සාමාන්‍ය ලෞකික කෙනකුට දෙන දනට වඩා වැඩූ ආත්ම භාවනා ඇත්තකුට (ආර්ය පුද්ගලයකුට) එක් මොහොතක් තුළ කරන ප්‍රත්‍ය පූජාව ම උතුම් වේ.

மாதந்தோறும் ஆயிரக்கணக்கான யாகங்களை நூறாண்டுகள் வரையில் செய்தாலும், தம்மைத்தாமே வென்று அடக்கிய பெரியோரை ஒரு நிமிஷம் வழிபடுவதினால் உண்டாகும் பலன், அந்நூறாண்டுகளாகச் செய்த யாக பலனைவிட மேலானது.

Better is the homage paid even for a moment, to a man who has perfected himself than a hundred sacrifices performed for hundred years by spending a thousand (pieces of gold) every month.

8. යො චෙ වස්ස සතං ජන්තු – අග්ගිං පරිචරෙ වනෙ (107)
එකං ච භාවිතත්තානං – මුහුත්තමපි පූජයෙ
සායෙව පූජනා සෙය්‍යො – යං චෙ වස්සසතං හුතං

யோ சே வஸ்ஸஸதங் ஜந்து — அக்கிங் பரிசரே வனே
ஏகஞ்ச பாவிதத்தானங் — முஹுத்தம்பி பூஜயே
ஸாயேவ பூஜனா ஸெய்யோ — யஞ்சே வஸ்ஸஸதங் ஹுதங்

Yo ce vassasataṃ jantu – aggiṃ paricare vane
Ekañ ca bhāvitattānaṃ – muhuttamapi pūjaye
Sā y'eva pūjanā seyyo – yañ ce vassasataṃ hutaṃ

යමකු අවුරුදු සියක් වනයෙහි වසමින් ගිනි පුදුවත් එය උතුම් නැත. වැඩූ ආත්ම භාවනා ඇත්තකුට එක් මොහොතක් තුළ කරන පූජාව ඒ හෝමයට වඩා උතුම් ය.

ஒருவர் காட்டுக்குச் சென்று நூறாண்டுகளாக யாகத்தீயை வளர்த்து வந்தாலும் அவர், தன்னைத்தானே வென்று அடக்கிய பெரியார் ஒருவரை ஒரு நிமிஷம் வணங்குவாரானால், அதன் பலன் நூறாண்டு செய்த யாகத்தின் பலனைவிட மேலானது.

Better is the homage paid, even for a moment, to a man who has perfected himself than tending a sacrificial fire in the forest for hundred years.

9. යං කිංචි යිට්ඨං ච හුතං ච ලොකෙ – සංවච්ඡරං යජෙථ පුඤ්ඤපෙඛො (108)
සබ්බම්පි තං න චතුභාගමෙති – අභිවාදනා උජ්ජුගතෙසු සෙය්‍යො.

யங் கிஞ்சி யிட்டங் வ ஹுதங் வ லோகே — ஸங்வச்சரங் யஜேத புஞ்ஞபேகோ
ஸப்பம்பி தங் ந சதுபாகமேதி — அபிவாதனா உஜ்ஜுகதேஸு ஸெய்யோ

Yam kinci yitthaṃ va hutam va loke – saṃvaccharam yajetha punnapekho
Sabbaṃ pi taṃ na catubhāgameti – abhivādanā ujjugatesu seyyo

මේ ලෝකයෙහි පින් කැමැත්තකු අවුරුද්ද මුළුල්ලේ යම්කිසි යාගයක් හෝ හෝමයක් හෝ කළත් ඒ සියල්ල ආර්යයකුට කරන වැදීමෙන් උපදනා කුශල චේතනාවෙන් හතරෙන් පංගුවක් වත් නො වටී. ආර්යයන්ට කරන වැදුම එතරම් උසස් ය.

இவ்வுலகில் புகழும் புண்ணியமும் பெறுதற்பொருட்டு ஒருவர் ஒரு ஆண்டு வரையில் செய்யும் யாக, எக்கிய பலனானது, ஞானியொருவரை வழிபடுவதனால் உண்டாகும் நன்மையில் கால்பாகத்துக்கும் ஈடாகாது.

Whatever the offering and sacrifice made for a whole year by a person who wishes to gather merit, is not worth a quarter of the homage paid to the righteous.

10. අභිවාදනසීලිස්ස – නිච්චං වද්ධාපචායිනො (109)
චත්තාරො ධම්මා වඩ්ඪන්ති – ආයු වණ්ණො සුඛං බලං.

அபிவாதனஸீலிஸ்ஸ — நிச்சங் வத்தாபசாயினோ
சத்தாரோ தம்மா வட்டந்தி — ஆயு வண்ணோ ஸுகங் பலங்

Abhivādanasīlissa – niccaṃ vaddhāpacāyino
Cattāro dhammā vaḍḍhanti – āyu vaṇṇo sukhaṃ balaṃ

සීලයෙන් ගුණයෙන් වැඩිහිටියන්ට නිතර වැදුම් පිදුම් කරන්නහුගේ ආයුෂය, වර්ණය, සැපය හා බලය යන සතර ගුණයෝ වැඩෙත්.

ஞானத்தினாலும் வயதினாலும் மூத்த பெரியோர்களை எப்போதும் வணங்குகிறவர்களுக்கு ஆயுள், அழகு, இன்பம், ஆற்றல் ஆகிய நான்கும் உண்டாகின்றன.

He who reveres the elders constantly will be blessed with long life, beauty, happiness and strength.

11. යො ච වස්සසතං ජීවෙ – දුස්සීලො අසමාහිතො (110)
ඒකාහං ජීවිතං සෙය්‍යො – සීලවන්තස්ස ඣායිනො.

யோ சே வஸ்ஸஸதங் ஜீவே — துஸ்ஸீலோ அஸமாஹிதோ
ஏகாஹங் ஜீவிதங் ஸெய்யோ — ஸீலவந்தஸ்ஸ ஜாயினோ

Yo ce vassasataṃ jīve – dussīlo asamāhito
Ekāhaṃ jīvitaṃ seyyo – sīlavantassa jhāyino

එකඟ සිතක් නැති දුශ්ශීලයාගේ සියක් අවුරුදු ජීවිතයට වඩා ධ්‍යාන වඩන සිල්වතාගේ එක දවසක ජීවිතය ඉතා උතුම් ය.

ஒழுக்கங்களுடன் தியானத்தைச் செய்கின்ற ஒருவருடைய ஒரு நாள் வாழ்க்கையானது, ஒழுக்கங்கெட்ட, மனத்தையடக்காத ஒருவருடைய நூறு ஆண்டு வாழ்க்கையை விட மேலானது.

A single day in the life of a virtuous, meditative person is better than hundred years in the life of an immoral, unrestrained person.

12. යො චෙ වස්සසතං ජීවෙ – දුප්පඤ්ඤො අසමාහිතො (111)
එකාහං ජීවිතං සෙය්‍යො – පඤ්ඤවන්තස්ස ඣායිනො.

யோ சே வஸ்ஸஸதங் ஜீவே — துப்பஞ்ஞோ அஸமாஹிதோ
ஏகாஹங் ஜீவிதங் ஸெய்யோ — பஞ்ஞாவத்தஸ்ஸ ஜாயினோ

Yo ce vassasataṃ jīve – duppañño asamāhito
Ekāhaṃ jīvitaṃ seyyo – paññāvantassa jhāyino

එකඟ සිතක් නැති අනුවණයාගේ සියක් අවුරුදු ජීවිතයට වඩා ධ්‍යාන වඩන බුද්ධිමතාගේ එක දවසක ජීවිතය උතුම් ය.

மன அடக்கம் இல்லாத அஞ்ஞானமுடைய ஒருவருடைய நூறு ஆண்டு வாழ்க்கையைவிட, ஞானமும் தியானமும் உள்ள ஒருவருடைய ஒரு நாள் வாழ்க்கை மேன்மையுடையது.

One day in the life of a wise and meditative person is better than hundred years in the life of an ignorant, unrestrained person.

13. යො චෙ වස්සසතං ජීවෙ – කුසීතො හීන විරියො (112)
එකාහං ජීවිතං සෙය්‍යො – විරියමාරභතො දළ්හං.

யோ சே வஸ்ஸஸதங் ஜீவே — குஸீதோ ஹீநவீரியோ
ஏகாஹங் ஜீவிதங் ஸெய்யோ — விரிய மாரபதோ தல்ஹங்

Yo ce vassasataṃ jīve – kusīto hīnavīriyo
Ekāhaṃ jīvitaṃ seyyo – viriyamārabhato daḷhaṃ

කම්මැලි වූ, කායික චෛතසික වීර්යය නැති කෙනකුගේ සියක් අවුරුදු ජීවිතයට වඩා දැඩි වීර්යයෙන් යුක්තයාගේ එක දවසක ජීවත් වීම ඉතා උතුම් ය.

முயற்சி இல்லாமல் சோம்பலோடு இருக்கிற ஒருவருடைய நூறு ஆண்டு வாழ்க்கையை விட, ஆற்றலோடும் ஊக்கத்தோடும் முயற்சி செய்கிற ஒருவருடைய ஒரு நாளைய வாழ்க்கை மேன்மையுடைத்து.

One day in the life of a person who strives (towards perfection) is better than hundred years in the life of an indolent, idle person.

14. යො චෙ වස්සසතං ජීවෙ – අපස්සං උදයව්‍යයං (113)
ඒකාහං ජීවිතං සෙය්‍යො – පස්සතො උදයව්‍යයං.

யோ சே வஸ்ஸஸதங் ஜீவே — அபஸ்ஸங் உதயவய்யங்
ஏகாஹங் ஜீவிதங் ஸெய்யோ — பஸ்ஸதோ உதயவ்யயங்

Yo ce vassasataṃ jīve – apassaṃ udayavyayaṃ
Ekāhaṃ jīvitaṃ seyyo – passato udayavyayaṃ

පංචස්කන්ධයාගේ හට ගැනීම හා නැවැත්මත් පිළිබඳ නුවණින් නොබලන්නහුගේ සියක් අවුරුදු ජීවිතයට වඩා එය බලන්නහුගේ එක දවසක ජීවත් වීම උතුම් ය.

உலக இயற்கையில் நடைபெறுகிற ஆக்கம், அழிவுகளைக் காண்கிற ஒருவருடைய ஒரு நாளைய வாழ்க்கையானது, அவைகளைக் காணாத ஒருவருடைய நூறு ஆண்டு வாழ்க்கையைவிட மேலானது.

One day in the life of a person who sees the coming into being of things and their ceasing is better than hundred years in the life of a person who does not see it.

15. යො චෙ වස්සසතං ජීවෙ – අපස්සං අමතං පදං (114)
ඒකාහං ජීවිතං සෙය්‍යො – පස්සතො අමතං පදං

யோ சே வஸ்ஸஸதங் ஜீவே — அபஸ்ஸங் அமதங் பதங்
ஏகாஹங் ஜீவிதங் ஸெய்யோ — பஸ்ஸதோ அமதங் பதங்

Yo ce vassasataṃ jīve – apassaṃ amataṃ padaṃ
Ekāhaṃ jīvitaṃ seyyo – passato amataṃ padaṃ

නිවන නොදකින්නහුගේ – අවබෝධ කර නොගන්නහුගේ – සියක් අවුරුදු ජීවිතයට වඩා එය අවබෝධ කර ගන්නහුගේ එක දවසක ජීවත්වීම උතුම් ය.

பிறவா நிலையை (மோக்ஷத்தை) க் காண்கிற ஒருவருடைய ஒரு நாளைய வாழ்க்கையானது, அதனை காணாத ஒருவருடைய நூறாண்டு வாழ்க்கையைவிட மேன்மையானது.

One day in the life of a person who sees the Deathless state is better than hundred years in the life of a person who does not see it.

16. යො චෙ වස්සසතං ජීවෙ – අපස්සං ධම්මමුත්තමං (115)
ඒකාහං ජීවිතං සෙය්‍යො – පස්සතො ධම්මමුත්තමං

யோ சே வஸ்ஸஸதங் ஜீவே — அபஸ்ஸங் தம்மமுத்தமங்
ஏகாஹங் ஜீவிதங் ஸெய்யோ — பஸ்ஸதோ தம்மமுத்தமங்

Yo ce vassasataṃ jīve – apassaṃ dhammamuttamaṃ
Ekāhaṃ jīvitaṃ seyyo – passato dhammamuttamaṃ

උතුම් ධර්මය (නවලොවුතුරු දහම) අවබෝධ කර නොගත්තහු ගේ සියක් අවුරුදු ජීවිතයට වඩා එය අවබෝධ කර ගත්තහුගේ එක දවසක ජීවත්වීම උතුම් ය.

உத்தம தர்மத்தை அறிந்த ஒருவருடைய ஒரு நாளைய வாழ்க்கையானது, அவ்வுத்தம தர்மத்தைக் காணாத ஒருவருடைய நூறு ஆண்டு வாழ்க்கையைவிட மேலானது.

One day in the life of a person who sees the Truth Sublime is better than hundred years in the life of a person who does not see the Truth Sublime.

සහස්ස වග්ගො නිට්ඨිතො

සහස්‍ර වර්ගය නිමි

ஸஹஸ்ஸ வக்கோ அட்டமோ

எட்டாவது ஆயிர வர்க்கம்

SAHASSA VAGGO NIṬṬHITO

End of Chapter on Thousands

පාප වග්ගො නවමො

9. පාප වර්ගය

பாப வக்கோ

பாப வர்க்கம்

PĀPA VAGGA

EVIL

1. අභිත්ථරෙථ කල්‍යාණෙ – පාපා චිත්තං නිවාරයෙ (116)
දන්ධං හි කරොතො පුඤ්ඤං – පාපස්මිං රමතී මනො.

அபித்தரேத கல்யாணே — பாபா சித்தங் நிவாரயே
தந்தங் ஹி கரோதோ புஞ்ஞங் — பாபஸ்மிங் ரமதீ மனோ

Abhittharetha kalyāṇe – pāpā cittaṃ nivāraye
Dandhaṃ hi karoto puññaṃ – pāpasmiṃ ramatī mano

පින් කිරීමෙහි හෙවත් පින්කමට ඉක්මන් විය යුතු ය. සිත පවින් වැළැක්විය යුතු ය. අතපසු කරමින් පින් කරන්නහු ගේ සිත මසුරුමල ආදී පාපයෙහි ඇලේ.

நல்ல காரியங்களைச் செய்ய ஒருவர் விரைந்து முற்பட வேண்டும். தீய எண்ணங்களைத் தடுக்க வேண்டும். ஏனென்றால், புண்ணிய காரியங்களைச் செய்யத் தாமதப்பட்டால், மனம் தீய எண்ணங்களில் ஆசை கொள்கிறது.

Make haste in doing good; keep your mind away from evil. He who is slothful in doing good tends to lean towards evil.

2. පාපං චෙ පුරිසො කයිරා – න තං කයිරා පුනප්පුනං (117)
න තම්හි ඡන්දං කයිරාථ – දුක්ඛො පාපස්ස උච්චයො.

பாபங் சே புரிஸோ கயிரா — ந தங் கயிரா புனப்புனங்
ந தம்ஹி சந்தங் கயிராத — துக்கோ பாபஸ்ஸ உச்சயோ

Pāpañ ce puriso kayirā – na taṃ kayirā punappunaṃ
Na tamhi chandaṃ kayirātha – dukkho pāpassa uccayo

යමකු බැරි වීමකින් පවක් කළත් නැවැත නැවැත එය නොකළ යුතු ය. පවට ආශා නොකළ යුතු ය. පව් රැස් කිරීම දුකට හේතු වේ.

ஒருவன் கைதவறி தீவினை செய்தால் அதை மீண்டும் மீண்டும் செய்யக்கூடாது. அதிலே களிப்படையக் கூடாது. தீவினை ஈட்டம் துக்கத்துக்கு ஏதுவானது.

Should a person commit evil, he should not repeat it; he should not delight in doing evil. Suffering is the result of the accumulation of evil.

3. පුඤ්ඤං චෙ පුරිසො කයිරා – කයිරාථෙතං පුනප්පුනං (118)
තම්හි ඡන්දං කයිරාථ – සුඛො පුඤ්ඤස්ස උච්චයො.

புஞ்ஞஞ்சே புரிசோ கயிரா — கயிராதேதங் புனப்புனங்
தம்ஹி சந்தங் கயிராத — சுகோ புஞ்ஞஸ்ஸ உச்சயோ

Puññaṃ ce puriso kayirā – kayirāthetaṃ punappunaṃ
Tamhi chandaṃ kayirātha – sukho puññassa uccayo

පින් කරන්නා නිතර නිතර එය කළ යුතු ය. පිනට ආසා කළ යුතු ය. පින් රැස් කිරීම සැපයට හේතු වේ.

புண்ணிய காரியத்தை ஒருவர் செய்வாரானால் மீண்டும் மீண்டும் அப்புண்ணியச் செயலைச் செய்வாராக ; அதில் அவர் ஆசைகொள்வாராக. ஏனென்றால், புண்ணியங்கள் அதிகப்படுவதால் இன்பம் உண்டாகிறது.

A person should repeat doing meritorious actions; he should delight in doing good. Happiness is the result of the accumulation of merit.

4. පාපොපි පස්සති භද්‍රං – යාව පාපං න පච්චති (119)
යදා ච පච්චති පාපං – අථ පාපො පාපානි පස්සති.

பாபோ'பி பஸ்ஸதி பத்ரங் — யாவ பாபங் ந பச்சதி
யதா ச பச்சதி பாபங் — அத பாபோ பாபானி பஸ்ஸதி

Papo' pi passati bhadraṃ – yāva pāpaṃ na paccati
Yadā ca paccati pāpaṃ – atha pāpo pāpāni passati

පාපියාත් පව නො මෝරන තෙක් යහපතක් දකී. යම් විටක පව මෝරා විපාක දේ ද එවිට පාපියා අයහපත දකී.

பாவங்களைச் செய்கிறவர், தாம் செய்த பாவம் முதிர்ச்சியடையாதவரை தமக்கு நன்மை கிடைக்குமென எண்ணுவார். ஆனால், பாவங்கள் முதிர்ந்து பயனைத் தரும்போது துன்பங்களை அனுபவிக்கிறார்.

An evil–doer feels happy as long as the evil ripens not; but when it ripens he feels unhappy.

5. භද්‍රොපි පස්සති පාපං – යාව භද්‍රං න පච්චති (120)
යදා ච පච්චති භද්‍රං – අථ භද්‍රො භද්‍රානි පස්සති

பத்ரோபி பஸ்ஸதி பாபங் — யாவ பத்ரங் ந பச்சதி
யதா ச பச்சதி பத்ரங் — அத பத்ரோ பத்ரானி பஸ்ஸதி

Bhadro' pi passati pāpaṃ – yāva bhadraṃ na paccati
Yadā ca paccati bhadraṃ – atha bhadro bhadrāni passati

පින් කරන්නා ද පින නොමෝරන තෙක් අයහපත දකී. යම් විටක පින මෝරා විපාක දේද එවිට පින් කරන්නා යහපත දකී.

நல்வினை பயன் கொடுக்காத வரை புண்ணியம் செய்தவன் தனக்குத் தீமை கிடைக்குமென எண்ணுகிறான். ஆனால் புண்ணியம் பழுத்ததும் நல்வினை செய்தவன் நற்பயனைக் காண்பான்.

Even a person who does good feels unhappy as long as his good deed ripens not; but when it ripens he feels happy.

6. මාප්පමඤ්ඤෙථ පාපස්ස – න මං තං ආගමිස්සති (121)
උදබින්දු නිපාතෙන – උදකුම්භොපි පූරති
පූරති බාලො පාපස්ස – ථොකථොකම්පි ආචිනං

மாப்மஞ்ஞேத பாபஸ்ஸ — ந மங் தங் ஆகமிஸ்ஸதி
உதபிந்து நிபாதேன — உதகும்போ'பி பூரதி
பூரதி பாலோ பாபஸ்ஸ — தோகதோகம்பி ஆசினங்

Māppamaññetha pāpassa – na maṃ taṃ āgamissati
Udabindunipātena – udakumbho' pi pūrati
Pūrati bālo pāpassa – thokathokam' pi ācinaṃ

පවේ විපාකය තමා කරා නො එතැයි සිතා පව සුළු කොට නො සිතිය යුතු ය. දිය බිඳු එක් වීමෙන් කළය පිරෙන්නාක් මෙන් ටිකින් ටික එක් වන පව් නිසා මෝඩයා පවින් පිරේ.

" அது என்னை அணுகாது " என்று தீய காரியத்தைப்பற்றி எளிதாக நினைக்கவேண்டாம். நீர் துளித்துளியாகச் சொட்டினாலும் முடிவில் குடம் நிறைந்து விடுகிறது. அதுபோல மூடர்கள் சிறிது சிறிதாகத் தீமைகளைத் தேடிக் கொள்கிறார்கள்.

Let no one regard sin lightly thinking that the result of sin will not reach him. The fool will be full of sin gradually collected, even as a water-pot is filled by water falling into it drop by drop.

7. මාප්පමඤ්ඤෙථ පුඤ්ඤස්ස – න මං තං ආගමිස්සති (122)
උදබින්දු නිපාතෙන – උදකුම්භොපි පූරති
පූරති ධීරො පුඤ්ඤස්ස – ථොකථොකම්පි ආචිනං

மாப்பமஞ்ஞேத புஞ்ஞஸ்ஸ — ந மங் தங் ஆகமிஸ்ஸதி
உதபிந்து நிபாதேன — உதகும்போ'பி பூரதி
பூரதி தீரோ புஞ்ஞஸ்ஸ — தோகதோகம்பி ஆசினங்

Māppamaññetha puññassa – na maṃ taṃ āgamissati
Udabindunipātena udakumbho' pi pūrati
Pūrati dhīro puññassa – thokathokam pi ācinaṃ

පිනේ විපාකය තමා කරා නො එතැයි සිතා පින සුළු කොට නො සිතිය යුතු ය. දිය බිඳු එක් වීමෙන් කළය පිරෙන්නාක් මෙන් ටිකින් ටික එක් වන පින නිසා බුද්ධිමතා පිනින් පිරේ.

" அது என்னிடம் வராது " என்று புண்ணிய காரியத்தைப் பற்றி அற்பமாக நினைக்க வேண்டாம். நீர், துளித்துளியாகச் சொட்டினாலும் நீர்க்குடம் நிறைந்து விடுகிறது. அதுபோல அறிவாளி சிறிது சிறிதாகப் புண்ணியத்தைத் தேடி நிரப்பிக்கொள்கிறார்.

Let no one regard merit lightly thinking that the result of merit will not reach him. The wise man will be full of merit gradually collected, even as a waterpot is filled by water falling into it drop by drop.

8. වාණිජෝව භයං මග්ගං – අප්පසත්ථො මහද්ධනො (123)
විසං ජීවිතුකාමොව – පාපානි පරිවජ්ජයෙ

வாணிஜோ'வ பயங் மக்கங் — அப்பஸ் ஸத்தோ மஹத்தனோ
விஸங் ஜீவிதுகாமோ வ — பாபானி பரிவஜ்ஜயே

Vāṇijo' va bhayaṃ maggaṃ – appasattho mahaddhano
Visaṃ jīvitukāmo' va – pāpāni parivajjaye

කැටුව යන පිරිස අඩු වූ මහා ධනවත් වෙළෙන්ද, බියජනක මඟක් හැර යන්නේ යම් සේද, ජීවත් වනු කැමැත්තා විෂ අත් හරින්නේ යම්සේද, එසේ ම නුවණැත්තා පව් දුරින්ම දුරු කළ යුතු ය.

சிறிய பரிவாரமும் பெரிய தனமும் உள்ள வணிகன் பயங்கரமான வழியைத் தவிர்ப்பது போலவும், உயிரில் ஆசை கொண்டவன் விஷத்தைத் தவிர்ப்பது போலவும், தீவினையை அறிவாளி தவிர்க்க வேண்டும்.

Just as a merchant with much wealth but insufficient escort avoids a dangerous route or as a person who loves life avoids poison, even so should a person avoid evil.

9. පාණිම්හි චෙ වණො නාස්ස – හරෙය්‍ය පාණිනා විසං (124)
නාබ්බණං විසමන්වෙති – නත්ථි පාපං අකුබ්බතො.

பாணிம்ஹி சே வணோ நாஸ்ஸ — ஹரெய்ய பாணினோ விஸங்
நாப்பணங் விஸமந்வேதி — நத்தி பாபங் அகுப்பதோ

Paṇimhi ce vaṇo n'āssa – hareyya pāṇinā visaṃ
Nābbaṇaṃ visamanveti – natthi pāpaṃ akubbato

අතෙහි හෝ ඇඟිල්ලෙහි වණයක් නැත්නම් අතින් විෂයක් ගත හැකි ය. වණයක් නැත්තහු අනුව විෂ නුදුවයි. පවක් නොකරන්නහු අනුව පව නො යන්නේත් ඒ නියායෙනි.

கையில் புண் இல்லையானால் அதில் நஞ்சினை எடுக்கலாம். புண் இல்லாத கையை நஞ்சு தாக்காது. தீய காரியத்தைச் செய்யாதவனுக்குத் தீமை வந்து சேராது.

When there is no wound in one's hand one may carry poison in it, as poison does not affect one who has no wound. Likewise there is no ill for one who commits no evil.

10. යො අප්පදුට්ඨස්ස නරස්ස දුස්සති – සුද්ධස්ස පොසස්ස අනඞ්ගණස්ස (125)
තමෙව බාලං පච්චෙති පාපං – සුඛුමො රජො පටිවාතං ව ඛිත්තො

யோ அப்பதுட்டஸ்ஸ நரஸ்ஸ துஸ்ஸதி — ஸூத்தஸ்ஸ போஸஸ்ஸ அநங்கணஸ்ஸ
தமேவ பாலங் பச்சேதி பாபங் — ஸூகுமோ ரஜோ படிவாதங்வகித்தோ

Yo appaduṭṭhassa narassa dussati – suddhassa posassa anaṅganassa
Tameva bālaṃ pacceti pāpaṃ – sukhumo rajo paṭivātaṃ' va khitto

යමෙක් අනුන්ට ද්වේෂ නො කළ, නිරපරාධ වූ පිරිසිදු පුද්ගලයකුට අපරාධයක් කරයි ද, උඩු සුළඟට ලූ දූවිල්ලක් මෙන් එහි පව එය කළ මෝඩයා කරා ම එයි.

தீங்கில்லாத, குற்றமற்ற, தூய நல்லவரைத் துன்புறுத்துகிற மூடன் மேலே, காற்றுக்கு எதிராகத் தூற்றப்பட்ட தூசியைப் போன்று, பாபம் விழுந்து படிகிறது.

Whoever commits an offence on a harmless person free from blemish and extremely pure, upon that fool comes its evil consequences like fine dust cast against the wind.

11. ගබ්භමෙකෙ උප්පජ්ජන්ති – නිරයං පාපකම්මිනො (126)
සග්ගං සුගතිනො යන්ති – පරිනිබ්බන්ති අනාසවා

கப்பமேகே உப்பஜ்ஜந்தி — நிரயங் பாபகம்மினோ
ஸக்கங் ஸூகதினோ யந்தி — பரிநிப்பந்தி அனாஸவா

Gabbhameke uppajjanti – nirayaṃ pāpakammino
Saggaṃ sugatino yanti – parinibbanti anāsavā

මැරෙන අයගෙන් සමහරු මවු කුසයෙහි ම උපදිත්. පව් කළාහු අපායට යත්. පින් කළාහු ස්වර්ගයට යත්. කාම ආදී ආශ්‍රව නැත්තෝ පිරිනිවෙත්.

சிலர் கருப்பையில் தோன்றுவர். பாபிகள் நரகத்தில் பிறப்பர். நல்லவர் சுவர்க்கம் செல்வர். பற்றற்றோர் பரிநிர்வாணமடைவர்.

Some people who die are born again; evil-doers go to purgatory; virtuous go to heaven. Those who seek no pleasure in worldly desires attain Nibbana.

12. න අන්තලික්ඛෙ න සමුද්දමජ්ඣෙ – න පබ්බතානං විවරං පවිස්ස (127)
න විජ්ජති සො ජගතිප්පදෙසො – යත්ථට්ඨිතො මුඤ්චෙය්‍ය පාපකම්මා

ந அந்தலிக்கே ந ஸமுத்தமஜ்ஜே — ந பப்பதானங் விவரங் பவிஸ்ஸ
ந விஜ்ஜதி ஸோ ஜகதிப்பதேஸோ — யத்தட்டிதோ முஞ்செய்ய பாபகம்மா

Na antalikkhe na samuddamajjhe – na pabbatānaṃ vivaraṃ pavissa
Na vijjati so jagatippadeso – yatthaṭṭhito muñceyya pāpakammā

යම් තැනක සිට පවේ විපාකයෙන් මිදිය හැකි ද එ බඳු තැනක් අහසෙහිත් නැත ; මුහුද මැදත් නැත ; පර්වත කුහරයකත් නැත ; එ බඳු බිම් පෙදෙසක් ලොව කොහේ වත් ඇත්තේ නැත.

பாபம் செய்தவர் அவ்வினைப் பயனிலிருந்து தப்பித்துக்கொள்ள, இவ்வுலகத்திலும் விண்ணிலும் இடம் இல்லை ; கடலின் நடுவிலும் இடம் இல்லை ; மலைக்குகைகளிலும் இடம் இல்லை.

Not in the sky, nor in mid-ocean, nor in a mountain cleft is there a place in the whole world where abiding one may escape from the result of one's evil deeds.

13. න අන්තලික්ඛෙ න සමුද්දමජ්ඣෙ – න පබ්බතානං විවරං පවිස්ස (128)
න විජ්ජති සො ජගතිප්පදෙසො – යත්ථට්ඨිතං නප්පසහෙථ මච්චු

ந அந்தலிக்கே ந ஸமுத்தமஜ்ஜே — ந பப்பதானங் விவரங் பவிஸ்ஸ
ந விஜ்ஜதி ஸோ ஜகதிப்பதேஸோ — யத்தட்டிதங் நப்பஸஹேத மச்சு

Na antalikkhe na samuddamajjhe – na pabbatānaṃ vivaraṃ pavissa
Na vijjati so jagatippadeso – yatthaṭṭhitaṃ nappasahetha maccu

යම් තැනෙක සිටීමෙන් මරුවාට අසු නොවිය හැකි ද එබඳු තැනක් අහසෙහිත් නැත ; මුහුද මැදත් නැත ; පර්වත කුහරයකත් නැත ; එ බඳු බිම් පෙදෙසක් ලොව කොහේවත් ඇත්තේ නැත.

சாவை வராமல் தடுக்க இவ்வுலகத்திலே, ஆகாயத்திலாயினும், கடலின் நடுவிலாயினும், மலைக் குகைகளிலாயினும் ஒளிய இடம் இல்லை

Not in the sky, nor in mid-ocean, nor in a mountain cleft is there a place in the whole world where abiding one may escape death.

පාප වග්ගො නිට්ඨිතො

පාප වර්ගය නිමි

பாப வக்கோ நவமோ.

ஒன்பதாவது பாப வர்க்கம்

PĀPA VAGGO NIṬṬHITO

End of Chapter on Evil

දණ්ඩ වග්ගො දසමො

10. දණ්ඩ වර්ගය

தண்ட வக்கோ

தண்ட வர்க்கம்.

DAṆḌA VAGGA

THE ROD OR PUNISHMENT

1. සබ්බෙ තසන්ති දණ්ඩස්ස – සබ්බෙ භායන්ති මච්චුනො (129)
අත්තානං උපමං කත්වා – න හනෙය්‍ය න ඝාතයෙ

ஸப்பே தஸந்தி தண்டஸ்ஸ — ஸப்பே பாயந்தி மச்சுனோ
அத்தானங் உபமங் கத்வா — ந ஹனெய்ய ந காதயே

Sabbe tasanti daṇḍassa – sabbe bhāyanti maccuno
Attānaṃ upamaṃ katvā – na haneyya na ghātaye

සියල්ලෝ දඬුවමට තැති ගනිත්. සියල්ලෝ මරණයට බිය වෙත්. ඒ නිසා තමා උපමා කොට සිතා, අනුන් නොතැසිය යුතු ය ; නොතැසවිය යුතු ය.

தண்டனைக்கு எல்லாரும் பயப்படுகின்றனர். மரணத்திற்கு எல்லாரும் நடுங்குகிறார்கள். தன்னை மற்றவனாகப் பாவித்து ஒருவன் பிற உயிர்களைக் கொல்லக்கூடாது, கொலை செய்விக்கவும் கூடாது.

All fear punishment; all fear death, comparing oneself with others, one should neither kill nor cause to kill.

2. සබ්බෙ තසන්ති දණ්ඩස්ස – සබ්බේසං ජීවිතං පියං (130)
අත්තානං උපමං කත්වා – න හනෙය්‍ය න ඝාතයෙ

ஸப்பே தஸந்தி தண்டஸ்ஸ — ஸப்பேஸங் ஜீவிதங் பியங்
அத்தானங் உபமங் கத்வா — ந ஹனெய்ய ந காதயே

Sabbe tasanti daṇḍassa – sabbesaṃ jivitaṃ piyaṃ
Attānaṃ upamaṃ katvā – na haneyya na ghātaye

සියල්ලෝ දඬුවමට තැති ගනිත්. සියල්ලන්ට ම ජීවිතය ප්‍රිය ය. ඒ නිසා තමා උපමා කොට සිතා, අනුන් නොනැසිය යුතු ය ; නොනැසවිය යුතු ය.

எல்லோரும் தண்டனைக்கு அஞ்சுகிறார்கள். எல்லோருக்கும் வாழ்க்கை இனிமையானது. மற்ற உயிர்களையும் உன் உயிரோடு ஒப்பிட்டு நோக்கி ஒன்றையும் கொல்லாதே ; கொல்விக்கவும் உடன்படாதே.

All fear punishment; to all life is dear. Comparing oneself with others, one should neither kill nor cause to kill.

3. සුඛකාමානි භූතානි – යො දණ්ඩෙන විහිංසති (131)
අත්තනො සුඛමෙසානො – පෙච්ච සො න ලභතෙ සුඛං

ஸுகாமானி பூதானி — யோ தண்டேன விஹிங்ஸதி
அத்தனோ ஸுகமேஸானோ — பெச்ச ஸோ ந லபதே ஸுகங்

Sukhakāmāni bhūtānī – yo daṇḍena vihiṃsati
Attano sukhamesāno – pecca so na labhate sukhaṃ

යමෙක් තමාට සැප බලාපොරොත්තුවෙන් තමා සේ ම සැප කැමැති සත්වයන් දණ්ඩෙන් පෙළයි ද හේ පරලොව දී සැප නොලබයි.

இன்பமாக வாழ விரும்புகிற உயிர்களை ஒருவர், தன் சுகத்தை மட்டும் விரும்பித்தண்டித்துத் துன்புறுத்தினால், அப்படிப்பட்டவர் மறுமையில் சுகம் பெறமாட்டார்.

He, who, seeking his own happiness, inflicts pain on people longing for happiness, will not find happiness in the next world.

4. සුඛකාමානි භූතානි – යො දණ්ඩෙන න හිංසති (132)
අත්තනො සුඛමෙසානො – පෙච්ච සො ලභතෙ සුඛං

ஸுககாமானி பூதானி — யோ தண்டேன ந ஹிங்ஸதி
அத்தனோ ஸுகமேஸானோ — பெச்ச ஸோ லபதே ஸுகங்

Sukhakāmāni bhūtāni – yo daṇḍena na hiṃsati
Attano sukhamesāno – pecca so labhate sukhaṃ

යමෙක් තමාට සැප බලාපොරොත්තුවෙන් තමා සේම සැප කැමති සත්වයන් දණ්ඩෙන් නොපෙළයි ද ඔහු පරලොව දී සැප ලබයි.

சுகமாயிருக்க விரும்புகிற ஏனைய உயிர்களை ஒருவர், தம்முடைய சொந்த சுகத்தின் பொருட்டு, தண்டித்துத் துன்புறுத்தாது இருப்பாரானால், அவர் மறுமையில் சந்தோஷத்தை அடைகிறார்.

He, who, seeking his own happiness, does not inflict pain on people longing for happiness, will find happiness in the next world.

5. මාවොච ඵරුසං කඤ්චි – වුත්තා පටිවදෙය්‍යු තං (133)
දුක්ඛා හි සාරම්භකථා – පටිදණ්ඩා ඵුසෙය්‍යු තං

மாவோச பருஸங் கஞ்சி — வுத்தா படிவதெய்யு தங்
துக்கா ஹி ஸாரம்பகதா — படிதண்டா புஸெய்யு தங்

M'āvoca pharusaṃ kañci – vuttā paṭivadeyyu taṃ
Dukkhā hi sārambhakathā – paṭidaṇḍā phuseyyu taṃ

කිසිවකුටවත් පරුෂ වචන නොකිය යුතු ය. එසේ කී කල එයින් කිපෙන්නෝ ඔබට ද පරුෂ වචනයෙන් බණිත්. ඒ අයුරින් එකට එක කියා ගැනීම දුකකි. එසේ කරන්නාට පෙරළා එන පහර වලට ද මුහුණ පාන්නට සිදු වේ.

யாரிடத்திலும் கடுஞ்சொற்களைப் பேச வேண்டாம். கடுஞ்சொல் பேசியவர் கடுஞ்சொற்களால் தாக்கப்படுவர் ; சுடு சொற்கள், உண்மையாகவே, துன்பந்தருகின்றன. அடிக்கு அடி திருப்பி அடிக்கப்படும்.

Speak not harshly to any one; those who are spoken to thus will also speak to you harshly. Such exchange of words is painful. Blows for blows will cause you pain.

6. සචෙ නෙරෙසි අත්තානං – කංසො උපහතො යථා (134)
එස පත්තොසි නිබ්බාණං – සාරම්භො තෙ න විජ්ජති

ஸ சே நேரேஸி அத்தாநங் — கங்ஸோ உபஹதோ யதா
ஏஸ பத்தோஸி நிப்பாணங் — சாரம்போ தே ந விஜ்ஜதி

Sace neresi attānaṃ – kaṃso upahato yathā
Esa patto'si nibbānaṃ – sārambho te na vijjati

මුව විට කැඩූ ලෝහ භාජනයක් මෙන් තමාට තමා නිශ්චල කර ගත හැකි නම් එබඳු වූ ඔබ නිවනට පැමිණියෙක් වන්නේ ය. එබඳු වූ ඔබ අතින් එකට එක කියා ගැන්මක් ද නො සිදු වේ.

உடையுண்ட வெண்கலமணி ஓசையற்றிருப்பது போல, நீ உன்னை அடக்கிக்கொண்டால், நிர்வாண மோக்ஷத்தை அடைந்தவன் ஆவாய். ஏனென்றால் வினை செய்யும் தன்மை உன்னிடம் இல்லை.

If you can silence yourself like a cracked gong, you have attained Nibbana. Thereafter vindictiveness will not find a place in you.

7. යථා දණ්ඩෙන ගොපාලො – ගාවො පාචෙති ගොචරං (135)
එවං ජරා ච මච්චු ච – ආයුං පාචෙන්ති පාණිනං

யதா தண்டேன கோபாலோ — காவோ பாசேதி கோசரங்
ஏவங் ஜரா ச மச்சூ ச — ஆயுங் பாசெந்தி பாணிநங்

Yathā daṇḍena gopālo – gāvo pāceti gocaraṃ
Evaṃ jarā ca maccū ca – āyuṃ pācenti pāṇinaṃ

ගොපල්ලා දණ්ඩෙන් ගසා ගවයන් ගොදුරට දක්කන්නේ යම්සේ ද, එසේ ම, ජරාවත්, මරණයත් සත්වයන්ගේ ආයුෂය කෙළවර කරයි.

இடையன் கோல்கொண்டு ஆனிரைகளைப் புற்றரைக்கு ஓட்டுவதுபோல, மூப்பும் சாக்காடும் மனித ஆயுளை ஓட்டுகின்றன.

Just as a herdsman, with his staff, drives his cattle to pasture, so do old age and death drive men towards their end.

8. අථ පාපානි කම්මානි – කරං බාලො න බුජ්ඣති (136)
සෙහි කම්මෙහි දුම්මෙධො – අග්ගිදඩ්ඪොව තප්පති

அத பாபானி கம்மானி — கரங் பாலோ ந புஜ்ஜதி
ஸேஹி கம்மேஹி தும்மேதோ — அக்கிதட்டோ'வ தப்பதி

Atha pāpāni kammāni – karaṃ bālo na bujjhati
Sehi kammehi dummedho – aggidaḍḍho' va tappati

මෝඩයා පව්කම් කරමිනුත් එයින් වන දරුණු විපාකය තේරුම් නො ගනී. අනුවණයා ස්වකීය කර්මයන් නිසා ගින්නෙන් දැවුණකු මෙන් තැවේ.

மடையன் தீயகருமங்களைச் செய்யும்போது அவற்றால் உண்டாகக்கூடிய தீயவிளைவுகளை உணர்வதில்லை. நெருப்பினால் சுடப்பட்டவன் போல அறிவில்லாத அவன் தகிக்கப்படுகிறான்.

While doing evil deeds, the fool does not realise their consequences; the witless man is tormented by his own deeds, like one burnt by fire.

9. යො දණ්ඩෙන අදණ්ඩෙසු – අප්පදුට්ඨෙසු දුස්සති (137)
දසන්නමඤ්ඤතරං ඨානං – ඛිප්පමෙව නිගච්ඡති

யோ தண்டேன அதண்டேஸு — அப்பதுட்டேஸு துஸ்ஸதி
தஸந்நமஞ்ஞதரங் டானங் — கிப்பமேவ நிகச்சதி

Yo daṇḍena adaṇḍesu – appaduṭṭhesu dussati
Dasannamaññataraṃ ṭhānaṃ – khippameva nigacchati

යමෙක් දඬුවමට නුසුදුස්සන්ට (වරද නොකළ උතුමන්ට) දඬුවම් කරයි ද, ද්වේෂ නොකළ යුත්තන්ට ද්වේෂ කරයි ද ඔහු පහත සඳහන් දස වැදෑරුම් කරුණුවලින් එකකට වහා පැමිණේ.

தண்டிக்கத்தகாதவர்களை எவன் தண்டிக்கிறானோ, பகைமை கொள்ளத் தகாதவர்களிடத்தில் சினம் கொள்கிறானோ அவன் பின்வரும் பத்து நிலைகளுள் ஒன்றை அடைவான் :—

One who inflicts pain on innocent and unarmed people will, before long, have to experience one of the following ten states.

10. වෙදනං ඵරුසං ජානිං – සරීරස්ස ච හෙදනං (138)
ගරුකං වාපි ආබාධං – චිත්තක්ඛෙපං ච පාපුණෙ

வேதனங் பருஸங் ஜாநிங் — ஸரீரஸ்ஸ ச பேதநங்
கருகங் வா பி ஆபாதங் — சித்தக்கேபங்'வ பாபுணே

Vedanaṃ pharusaṃ jānimṃ – sarirassa ca bhedanaṃ
Garukaṃ vā' pi ābādhaṃ – cittakkhepaṃ va pāpune

(ඔහු) දරුණු වේදනාවකට හෝ, ධන හානියකට හෝ, ශරීර භෙදයකට (පීඩාවකට) හෝ, බලවත් ආබාධයකට හෝ, ඔල්මාදයකට හෝ පැමිණේ.

அவன் மிக்க வேதனையையாவது, நஷ்டத்தையாவது, தேகத் துன்பத்தையாவது, துன்பத்தைத்தரும் நோயையாவது, மன மாறாட்டத்தையாவது அடைவான் ;

See gata 140 for the meaning.

11. රාජතො වා උපස්සග්ගං – අබ්භක්ඛානං ච දරුණං (139)
පරික්ඛයං ච ඤාතීනං – භොගානං ච පභංගුරං

ராஜதோ வா உபஸ்ஸக்கங் — அப்பக்கானங் வ தாருணங்
பரிக்கயங் வ ஞாதீனங் — போகாநங் வ பகங்குரங்

Rājato vā upassaggaṃ – abbhakkhānaṃ va dāruṇaṃ
Parikkhayaṃ va ñātīnaṃ – bhogānaṃ va pabhaṅguraṃ

(හෝ) රජුන්ගෙන් වන උවදුරකට හෝ, දරුණු දෝෂාරෝපණයකට හෝ, නෑයන්ගේ පිරිහීමකට හෝ, සම්පත් විනාශයකට හෝ පැමිණේ.

அரச தண்டனையையாவது, சுடுவது போன்ற நிந்தனையையாவது, சுற்றத்தாரை இழந்து விடுவதையாவது, பொருள் அழிவையாவது அடைவான் ;

See gata 140 for the meaning.

12. අථ වස්ස අගාරානි – අග්ගි ඩහති පාවකො (140)
කායස්ස භෙද දුප්පඤ්ඤො – නිරයං සොපපජ්ජති

அத வஸ்ஸ அகாரானி — அக்கி டஹதி பாவகோ
காயஸ்ஸ பேதா துப்பஞ்ஞோ — நிரயங் ஸோ'பபஜ்ஜதி

Atha v'assa agārāni – aggi ḍahati pāvako
Kāyassa bhedā duppañño – nirayaṃ so' papajjati

එසේත් නැතහොත් ඔහුගේ ගෙවල් ගිනි ගනී. එසේත් නුවුවහොත්, මරණින් මතු ඒ අඥානයා නිරයෙහි උපදී.

தீப்பிடித்து வீடு எரிந்து போவதையாவது அடைவான். மேலும் இறந்த பின்னர் அவன் நரகத்தில் சென்று பிறப்பான்.

He will suffer acute pain, loss of money, bodily injury, heavy affliction or loss of memory or oppression by the king, loss of relatives or loss of wealth or fire will consume his house. And after death he will be born in hell.

13. න නග්ගචරියා න ජටා න පඞ්කා – නානාසකා ථණ්ඩිලසායිකා වා (141)
රජො ච ජල්ලං උක්කුටිකප්පධානං – සොධෙන්ති මච්චං අවිතිණ්ණකංඛං

ந நக்கசரியா ந ஜடா ந பங்கா — நாநாஸகா தண்டிலஸாயிகா வா
ராஜோ ச ஜல்லங் உக்குடிகப்பதானங் — ஸோதெந்தி மச்சங் அவிதிண்ணகங்கங்

Na naggacariyā na jaṭā na paṅkā – nānāsakā thaṇḍilasāyikā vā
Rajo ca jallaṃ ukkuṭikappadhānaṃ – sodhenti maccaṃ avitiṇṇakaṅkhaṃ

නග්න ව විසීමේ ව්‍රතය වත්, ජටා දැරීම වත්, මඩ ගා ගැනීම වත්, ආහාර අත්හැරීම වත්, බිම වැද හෙවීම වත්, ඇඟේ දූලි ධූලි ඇති ව සිටීම වත්, උක්කුටිකයෙන් හිඳීම වත් සැක දුරු නොකළ (මිනිසාගේ සැක දුරු කොට) ඔහු පිරිසිදු නො කෙරේ. – නිවනට නොපැමිණේ.

அம்மணமாகத் திரிந்தாலும், சடைத்தலையாக இருந்தாலும், அழுக்குடம்புடன் இருந்தாலும், பட்டினி நோன்பு நோற்றாலும், வெற்றுத்தரையில் படுத்தாலும், அழுக்கிலும் தூசியிலும் புரண்டாலும், காலில் நின்று தவம் செய்தாலும், இவர்கள் தமது ஐயங்களை நீக்கிக்கொள்ளாதவராயிருந்தால், இவையாவும் அவரைத் தூய்மைப்படுத்தமாட்டா.

Neither nakedness, nor matted locks, nor dirt, nor fasting, nor lying on the ground, nor rubbing one's body with ashes, nor squatting will purify him who has not overcome passions.

14. අලඞ්කතො චෙපි සමං චරෙය්‍ය – සන්තො දන්තො නියතො බ්‍රහ්මචාරී (142)
සබ්බෙසු භූතෙසු නිධාය දණ්ඩං – සො බ්‍රාහ්මණො සො සමණො ස භික්ඛු

அலங்கதோ சேபி ஸமங் சரெய்ய — ஸந்தோ தந்தோ நியதோ ப்ரஹ்ம்சாரீ
ஸப்பேஸு பூதேஸு நிதாய தண்டங் — ஸோ ப்ராஹ்மணோ ஸோ ஸமணோ ஸ பிக்கு

Alaṅkato ce'pi samaṃ careyya – santo danto niyato brahmacāri
Sabbesu bhūtesu nidhāya daṇḍaṃ – so brāhmaṇo so samaṇo sa bhikkhu

යමෙක් ඇඳුම් පැළඳුම්වලින් අලංකාර ව සිටියත් (කායාදි සංයමයෙහි යෙදී) ශාන්ත ව දාන්ත ව නියත බ්‍රහ්මචාරියකුව සම ව හැසිරේ නම්, සියලු දෙනාට ම හිංසා කිරීමෙන් වළකී නම් ඔහු නියම බ්‍රාහ්මණයෙකි ; ශ්‍රමණයෙකි ; භික්ෂුවකි.

*நல்லுடை உடுத்தியவராக இருந்தாலும், உடம்பை வருத்தித் தவம் செய்யாமல் இருந்தாலும் அவர், சாந்தமும் அமைதியும் அடக்கமும் தூய்மையும் உடையவராய், உயிர்களைத் துன்புறுத்தாமல் இருப்பாரானால், அவரே பிராமணர் * ஆவார் ; அவரே சமணர் * ஆவார் ; பிக்கு * ஆவார்.*

Although one may be dressed in beautiful apparel if he is tranquil, quiet, subdued, restrained and refrains from inflicting pain on others, verily is he a Brahmana, an ascetic, a bhikkhu.

15. හිරී නිසෙධො පුරිසො – කොචි ලොකස්මිං විජ්ජති (143)
යො නින්දං අප්පබොධති – අස්සො භද්‍රො කසාමිව.

ஹிரீ நிஸேதோ புரிஸோ — கோசி லோகஸ்மிங் விஜ்ஜதி
யோ நிந்தங் அப்பபோததி — அஸ்ஸோ பத்ரோ கஸாமிவ

Hirinisedho puriso – koci lokasmiṃ vijjati
Yo nindaṃ appabodhati – asso bhadro kasāmiva

තමාට වන මදිකම ගැන සලකා කස පහරින් වළකින උසස් (ආජානේය) අශ්වයකු මෙන් යමෙක් තමාට ඇති වන නින්දාව දුරුකර ගනී ද, එ බඳු වූ ලජ්ජාවෙන් කෙලෙස් දුරු කර ගන්නා වූ පුරුෂයකු ලොව ඇති වන්නේ ඉද හිටලා ය.

நன்கு வளர்க்கப்பட்ட குதிரையானது தன் மீது குறடா அடிவிழாதபடி நடந்து கொள்வது போல், பழி பாவங்களுக்கு அஞ்சி நிந்தனைக்கு நாணி நல்வழியில் ஒழுகுவோர் மிகச்சிலர்.

Seldom is found in this world a man who, restrained by humility, avoids reproach like a well-bred horse avoids the whip lest it should demean him.

---

* *தீமைகளை விலக்கினர் பிராமணர்.*
* *தீமைகளை வரவொட்டாமல் தடுத்தவர் சமணர்.*
* *தீமைகளை நீக்கியும் தடுத்தும், ஒழித்தும் விட்டவர் பிக்கு.*

16. අස්සො යථා භද්‍රො කසානිවිට්ඨො – ආතාපිනො සංවෙගිනො භවාථ (144)
සද්ධාය සීලෙන ච විරියෙන ච – සමාධිනා ධම්මවිනිච්ඡයෙන ච
සම්පන්නවිජ්ජාචරණා පතිස්සතා – පහස්සථ දුක්ඛමිදං අනප්පකං

அஸ்ஸோ யதா பத்ரோ கஸா நிவிட்டொ — அதாபினோ ஸங்வேகினோ பவாத
ஸத்தாய ஸீலேந ச விரியேன ச — சமாதினா தம்ம வநிச்சயேன
ஸம்பன்னவிஜ்ஜாசரணா பதிஸ்ஸதா — பஹஸ்ஸத துக்கமிதங் அநப்பகங்

Asso yathā bhadro kasāniviṭṭho – ātāpino saṃvegino bhavātha
Saddhāya sīlena ca viriyena ca – samādhinā dhammavinicchayena ca
Sampannavijjācaraṇā patissatā – pahassatha dukkhamidaṃ anappakaṃ

කස පහර ලදුවත්, එවේලේ පටන් ඒ ගැන ලජ්ජාවන ආජානේය අශ්වයකු මෙන් කෙලෙස් තවන වීර්යයෙන් යුක්ත විය යුතු ය. සංවේගවත් විය යුතු ය. ශ්‍රද්ධාව, ශීලය, වීර්යය, අට වැදෑරුම් සමාධිය, ධර්මවිනිශ්චය හෙවත් විදර්ශනා ඥානය, එළඹ සිටි සිහිය යන මෙයින් යුතු ව මේ අනල්ප වූ දුක දුරු කළ යුතු ය.

நன்கு பயிற்றப்பட்ட குதிரை சவுக்கு மேனியிற் பட்டதும் வேகமும் உற்சாகமும் காட்டுவதுபோல நீயும் இருப்பாயாக. சிரத்தை, சீலம், ஊக்கம், சமாதி, தர்மவிசாரணை, விதர்சனாஞானம், ஆசாரம் என்பன பெற்று மடியில்லாதவனாய் இந்தப் பெரிய துக்கத்திலிருந் நீங்குவாயாக.

Like a well bred horse when touched by the whip, be active and lively. By faith, virtue, effort, meditation and right knowledge should you overcome this great suffering.

17. උදකං හි නයන්ති නෙත්තිකා – උසුකාරා නමයන්ති තෙජනං (145)
දාරුං නමයන්ති තච්ඡකා – අත්තානං දමයන්ති සුබ්බතා

உதகங் ஹி நயந்தி நெத்திகா — உஸுகாரா நமயந்தி தேஜநங்
தாருங் நமயந்தி தச்சகா — அத்தானங் தமயந்தி ஸுப்பதா

Udakaṃ hi nayanti nettikā – usukārā namayanti tejanaṃ
Dāruṃ namayanti tacchakā – attānaṃ damayanti subbatā

දියාලූවෝ තමත් කැමති තැනකට ජලය ගෙන යත්. හී වඩුවෝ තමත්ට උවමනා පරිදි හී දඬු තමත්. වඩුවෝ තමත්ට කැමැති පරිදි ලී තමත්. සුවචයෝ ආත්මය රිසි සේ දමනය කර ගනිත්.

நீர்ப் பாசனக்காரர் நீரைச் செலுத்துகிறார்கள் ; அம்புகளைச்செய்வோர் அம்புகளை அமைக்கிறார்கள் ; தச்சர் மரங்களை வளைக்கிறார்கள். நல்லவர்கள் தம்மைத் தாமே அடக்குகிறார்கள்.

Irrigators lead the water wherever they like; fletchers bend the shafts the way they want. Carpenters bend the wood as they please. And virtuous men control themselves in the proper way.

දණ්ඩ වග්ගො නිට්ඨිතො

දණ්ඩ වර්ගය නිමි

தண்ட வக்கோ தஸமோ

பத்தாவது தண்டவர்க்கம்

DAṆḌA VAGGO NIṬṬHITO

End of Chapter on Punishment

ජරා වග්ගො එකාදසමො

11. ජරා වර්ගය

ஜரா வக்கோ

ஜரா வர்க்கம்

JARĀ VAGGA

OLD AGE

1. කො නු හාසො කිමානන්දො – නිච්චං පජ්ජලිතෙ සති (146)
අන්ධකාරෙන ඔනද්ධා – පදීපං න ගවෙස්සථ ?

கோ நு ஹாஸோ கிமானந்தோ — நிச்சங் பஜ்ஜலிதே ஸதி
அந்தகாரேன ஒனத்தா — பதீபங் ந கவெஸ்ஸத

Ko nu hāso kimānando – niccaṃ pajjalite sati
Andhakārena onaddha – padīpaṃ na gavessatha

මිනිසා රාගාදි වූ එකොළොස් ගින්නකින් නිතර ඇවිළ ගෙන දිලිසෙද්දී කුමන සිනාවක් ද ? කුමන සතුටක් ද, අවිද්‍යා නමැති අඳුරෙන් වෙළුණු ඔබ නිවන් එළිය නො සොයන්නහු ද ?

உலகம் பற்றி எரிகிறபோது களிப்பும் சிரிப்பும் எதற்கு ? இருளினால் சூழப்பட்டிருக்கிற நீ ஏன் வெளிச்சத்தை நாடக்கூடாது ?

How could there be laughter, how could there be joy when man is perpetually consumed (by passion). Being enveloped in darkness would you not seek the light?

2. පස්ස චිත්තකතං බිම්බං — අරුකායං සමුස්සිතං (147)
ආතුරං බහු සංකප්පං — යස්ස නත්ථි ධුවං ඨිති

பஸ்ஸ சித்தகதங் பிம்பங் — அருகாயங் ஸமுஸ்ஸிதங்
ஆதுரங் பஹு-ஸங்கப்பங் — யஸ்ஸ நத்தி துவங் டிதி

Passa cittakataṃ bimbaṃ – arukāyaṃ samussitaṃ
Āturaṃ bahusaṅkappaṃ – yassa natthi dhuvaṃ ṭhiti

ඇට කටුවලින් ගළපා ඔසොවන ලද, ගිලන් වූ, නොයෙක් දෙනා විසින් නොයෙක් අයුරින් කල්පනා කරන ලද, ආබරණින් විසිතුරු කරන ලද මේ සිරුර දෙස බලව.

அலங்கரிக்கப்பட்ட இந்த உடம்பைப் பார் ; நிலைத்து நிற்காததும், நோய்க்கு இடமாக உள்ளதும், (எலும்புகளால்) குவிக்கப்பட்டதும், புண்ணுள்ளதும் ஆன, வெகுவாக (நல்லதென்றும் இனியதென்றும்) கருதப்படுகிற இந்த உடம்பைப் பார்.

Behold this be decked body, a mass of sores, a heaped-up entity, diseased, full of thoughts and which has no long duration.

3. පරිජිණ්ණමිදං රූපං — රෝගනිඩ්ඩං පභංගුරං (148)
භිජ්ජති පූතිසන්දෙහො — මරණන්තං හි ජීවිතං

பரிஜிண்ணமிதங் ரூபங் — ரோக நிட்டங் பபங்குரங்
பிஜ்ஜதி பூதிஸந்தேஹோ — மரணந்தங் ஹி ஜீவிதங்

Parijiṇṇamidaṃ rūpaṃ – roganiḍḍhaṃ pabhaṅguraṃ
Bhijjati pūtisandeho – maraṇantaṃ hi jivītaṃ

දිරා ගිය මේ රූපය - කය - ලෙඩ කූඩුවකි. එය වහා බිඳෙන සුළු ය. (නව දොරකින්) කුණු වැගිරෙන මේ කය නැතිවේ. ජීවිතය මරණය කෙළවර කොට ඇත්තකි.

இந்தத் தேகம் தேயும் தன்மையுள்ளது ; நோய்க்கிடமானது ; அழிவையுடையது ; அசுத்தமான இந்த உடல் அழிந்துவிடுகிறது. மனிதவாழ்க்கை சாவினால் முடிவடைகிறது.

This worn out body is but a nest of diseases. It is extremely fragile, and perishable. Life ends in death.

4. යානිමානි අපත්ථානි – අලාපූනෙව සාරදෙ (149)
කපොතකානි අට්ඨීනි – තානි දිස්වාන කා රති ?

யானிமானி அபத்தானி — அலாபூநேவ ஸாரதே
காபோதகாநி அட்டீனி — தானி திஸ்வான கா ரதி ?

Yānimāni apatthāni – alāpūn'eva sārade
Kapotakāni aṭṭhīnī – tāni disvāna kā rati

ශරත් කාලයෙහි ඉවත දූ ලබු කබල් වැනි වූ කොබෙයි (අළු) පාටින් යුක්ත වූ මේ (මිනී) ඇට දැකීමෙන් කවර නම් ඇල්මක් ඇති වේ ද ?

புறா நிறமுள்ள எலும்புகள் வேனிற் காலத்தில் புறத்தே எறியப்படுகிற சுரைக்குடுக்கை போன்றன. இவற்றைக் காணும்போது உனக்கு என்ன சந்தோஷம் இருக்கிறது ?

These dove-hued bones are like gourds cast away in autumn. What pleasure seek you therein?

5. අට්ඨීනං නගරං කතං – මංසලොහිත ලෙපනං (150)
යත්ථ ජරා ච මච්චූ ච – මානො මක්ඛො ච ඔහිතො

அட்டீநங் நகரங் கதங் — மங்ஸலோஹித லேபனங்
யத்த ஜரா ச மச்சூ ச — மானோ மக்கோ ச ஓஹிதோ

Aṭṭhīnaṃ nagaraṃ kataṃ – maṃsalohitalepanaṃ
Yattha jarā ca maccū ca – māno makkho ca ohito

මේ ශරීරය ජරාවත්, මරණයත්, මානයත්, ගුණමකු බවත් ඔබ්බා (තුන්සියයක් ඇටකටු පිහිටුවා නවසියයක් නහර මැදින් වෙළා) මස් හා ලේ ගල්වා කරන ලද නගරයකි.

இக்காயம் என்னும் நகரம் எலும்பு வைத்து உதிரம், மாமிசம் என்பவற்றால் பூசிமெழுகப்பட்டது. இங்கே மூப்பு, மரணம், மானம், கபடம் என்பன உறைகின்றன.

This body of bones is a city plastered with blood and flesh wherein is deposited decay, death, pride and deceit.

6. ජීරන්ති වෙ රාජරථා සුචිත්තා – අථො සරීරම්පි ජරං උපෙති (151)
සතං ච ධම්මො න ජරං උපෙති – සන්තො හවෙ සබ්භි පවෙදයන්ති.

ஜீரந்தி வே ராஜரதா ஸுசித்தா — அதோ ஸரீரம்பி ஜரங் உபேதி
ஸதஞ்ச தம்மோ ந ஜரங் உபேதி — ஸந்தோ ஹவே ஸப்பி பவேதயந்தி

Jiranti ve rājarathā sucittā – atho sariram pi jaraṃ upeti
Sataṃ ca dhammo na jaraṃ upeti – santo have sabbhi pavedayanti

විසිතුරු කොට සැරසූ රජුන්ගේ මඟුල් රථ ද ඒකාන්තයෙන් ම දිරයි. ඒ හැර (නොයෙක් අයුරින් පෝෂණය කළ) සිරුර ද දිරයි. එහෙත් සත්පුරුෂයන් විසින් දෙසන ලද ධර්මය නම් කිසිකලක නො දිරයි.

அரசனுடைய அலங்காரம் செய்யப்பட்ட தேரும் அழிந்துவிடுகிறது. அதுபோல உடம்பும் நரை திரை மூப்புக்களையுடையது. ஆனால், நல்ல தர்மம் ஒருபோதும் அழிகிறதில்லை. இங்ஙனம் நல்லவர், நல்லவர்களுக்கு இதனைப் போதிக்கிறார்கள்.

Even brilliantly decked royal chariots decay. So does this body. But the virtues of good people never decay. This fact, indeed, is revealed by virtuous men.

7. අප්පස්සුතායං පුරිසො – බලිවද්දෙව ජීරති (152)
මංසානි තස්ස වඩ්ඪන්ති – පඤ්ඤා තස්ස න වඩ්ඪති.

அப்பஸ்ஸுதாயங் புரிஸோ — பலிவத்தோ'வ ஜீரதி
மங்ஸானி தஸ்ஸ வட்டந்தி — பஞ்ஞா தஸ்ஸ ந வட்டதி

Appassutāyaṃ puriso – balivaddo' va jirati
Maṅsāni tassa vaḍḍhanti – paññā tassa na vaḍḍhati

අල්පශ්‍රැත (ශාස්ත්‍රයක් පුහුණු නොකළ, මද කරුණක් දත්) පුද්ගලයා වැඩෙන්නේ තිකම් ගොනකු මෙනි. ඔහුගේ මස් නම් ලියලයි. එහෙත් නුවණ නො වැඩේ.

கல்வி அறிவு இல்லாத ஆள் எருதைப் போன்று முதிர்வடைவான். அவனுடைய சதை வளர்கிறது; ஆனால், அவன் அறிவு வளரவில்லை.

The man of little learning grows old like an ox. His muscles grow fleshy, but not his wisdom.

8. අනෙක ජාති සංසාරං – සන්ධාවිස්සං අනිබ්බිසං (153)
ගහකාරකං ගවෙසන්තො – දුක්ඛා ජාති පුනප්පුනං

அநேகஜாதி ஸங்ஸாரங் — ஸந்தாவிஸ்ஸங் அநிப்பிஸங்
கஹகாரகங் கவேஸந்தோ — துக்கா ஜாதி புனப்புனங்

Anekajāti saṃsāraṃ – sandhāvissaṃ anibbisaṃ
Gahakārakaṃ gavesanto – dukkhā jāti punappunaṃ

නැවැත නැවැත ඉපදීම දුකකි. ඒ නිසා මේ ආත්ම භාවය නමැති ගෙය සාදන වඩුවා සොයමින් ඔහු සොයාගත නොහැකි ව හෙවත් ඒ පිළිබඳ නුවණ නො ලබා සසර නොයෙක් ජාතිවල ඔබ මොබ ඇවිද්දෙමි.

இந்த வீட்டை (உடம்பை)க் கட்டுகிற கொல்லனைத் தேடித் தேடி வீணாக அனேக பிறப்புக்களில் அலைந்தேன். சம்சாரம் (பிறப்பு, இறப்பு) எப்போதும் துன்பமுடையது.

Through many a birth have I wandered in Saṃsara seeking for the house-builder, but faild to trace him. Woeful is it to be born again and again.

9. ගහකාරක දිට්ඨොසි – පුන ගෙහං න කාහසි (154)
සබ්බා තෙ ඵාසුකා භග්ගා – ගහකූටං විසංඛිතං
විසංඛාරගතං චිත්තං – තණ්හානං ඛයමජ්ඣගා.

கஹகாரக ! திட்டோ'ஸி — புன கேஹங் ந காஹஸி
ஸப்பா தே பாஸுகா பக்கா — கஹகூடங் விஸங்கிதங்
விஸங்காரகதங் சித்தங் — தண்ஹாநங் கயமஜ்ஜகா

Gahakāraka diṭṭho' si – puna gehaṃ na kāhasi
Sabbā te phāsukā bhaggā – gahakūṭaṃ visaṅkhitaṃ
Visaṅkhāragataṃ cittaṃ – taṇhānaṃ khayamajjhagā

වඩුව, ඔබ මා විසින් දක්නා ලද්දෙහිය. ඒ නිසා ඔබට නැවැතත් ගේ නො සැදිය හැකි ය. ඔබගේ ගෙයි සියලු පරාල බිඳ දමන ලදී ; එහි කැණිමඩල ද සුනු විසුනු කරන ලදී. මාගේ සිත නිවනට පිවිසියේ ය. තණ්හාව ද කෙළවර කෙළෙමි.

ஓ ! வீட்டுக்கொல்லனே ! நீ கண்டுபிடிக்கப்பட்டாய். மறுபடியும் நீ வீட்டைக் கட்டமாட்டாய், உன் கைமரம் எல்லாம் முறிந்துவிட்டன. முகட்டுமரம் சிதைந்துவிட்டது. சித்தம் அடங்கிவிட்டது. ஆசைகள் ஒழிந்துபோயின.

O, house builder I have spotted you. You shall not build the house again. All your rafters have been destroyed; broken is the ridge-pole. Liberated is my mind. There is no more craving in me.

10. අචරිත්වා බ්‍රහ්මචරියං – අලද්ධා යොබ්බනෙ ධනං (155)
ජිණ්ණකොංචාව ඣායන්ති – ඛීණමච්ඡෙව පල්ලලෙ.

அசரித்வா ப்ரஹ்மசரியங் — அலத்தா யொப்பனே தனங்
ஜின்னகொஞ்சா'வ ஜாயந்தி — கீணமச்சே'வ பல்லலே

Acaritvā brahmacariyaṃ – aladdha yobbane dhanaṃ
Jiṇṇakoñcā va jhāyanti – khīṇamacche'va pallale

ඇතැම් ගිහි පැවිද්දෝ තරුණ කාලයෙහි ලැබ ගත හැකි ධනයත් නැතහොත් විෂය රසයත් නො ලැබ, බ්‍රහ්මචර්‍යාවත් නො රැක, නාකි වූ පසු මාළුවන් නැති දිය හිඳුණු විලක මඩ පිට හිඳ තැවෙන නාකි කොස්ලිහිණියන් මෙන් (අකාලයේ) තැවෙත්.

இளமையிலேயே தூய வாழ்க்கையை மேற்கொண்டு ஒழுகாதவரும் செல்வத்தைத் தேடிக் கொள்ளாதவரும் (தமது முதுமையில்), மீனில்லாத குளத்தில் இரை தேடிக் காத்திருக்கும் கிழக்கொக்கைப் போலச் சோர்ந்து அழிவர்.

They who have not observed proper discipline and gained wealth in their youth languish in their old age, like old herons in a lake without fish.

11. අචරිත්වා බ්‍රහ්මචරියං – අලද්ධා යොබ්බනෙ ධනං (156)
සෙන්ති චාපාතිඛීණාව – පුරාණානි අනුත්ථුනං

அ சரித்வா ப்ரஹ்மசரியங் — அலத்தா யொப்பனே தனங்
ஸெந்தி சாபாதிகீணா'வ — புராணாநி அநுத்துநங்

Acaritvā brahmacariyaṃ – aladdha yobbane dhanaṃ
Senti cāpātikhīṇā' va – purāṇāni anutthunaṃ

ඇතැම් ගිහි පැවිද්දෝ තරුණ කාලයෙහි ලැබ ගත හැකි ධනයත් නැතහොත් විෂය රසයත් නො ලැබ, බඹසරත් නො හැසිර නාකි වූ පසු, කලින් කරපු යම් යම් දේ සිහි කරමින් දුන්නෙන් මිදී ගොස් වැටුණු ඊතල මෙන් ශෝකයෙන් හොවිත්.

இளமையிலேயே தூய வாழ்க்கை கொள்ளாதவரும், செல்வப்பொருளைத் தேடிக் கொள்ளாதவரும், தமது முதுமையில், சிதைந்து போன வில்லைப்போன்று, கடந்துபோன காலத்தை எண்ணி எண்ணிக் கிடப்பார்கள்.

They who have not observed proper discipline and gained wealth in their youth, repent pondering over their past, like fallen arrows on the ground.

ජරා වග්ගො නිට්ඨිතො

ජරා වර්ගය නිමි

ஜரா வக்கோ ஏகாதஸமோ

பதினொன்றாவது ஜராவர்க்கம்

JARĀ VAGGO NIṬṬHITO

End of Chapter on Old Age

අත්ත වග්ගො ද්වාදසමො

12. ආත්ම වර්ගය

அத்த வக்கோ

அத்த வர்க்கம்

ATTA VAGGA

THE SELF

1. අත්තානං චෙ පියං ජඤ්ඤා – රක්ඛෙය්‍ය නං සුරක්ඛිතං (157)
තිණ්ණමඤ්ඤතරං යාමං – පටිජග්ගෙය්‍ය පණ්ඩිතො.

அத்தானங் சே பியங் ஜஞ்ஞா — ரக்கெய்ய நங் ஸுரக்கிதங்
தின்னமஞ்ஞதரங் யாமங் — படிஜக்கெய்ய பண்டிதோ

Attānaṃ ce piyaṃ jaññā – rakkheyya naṃ surakkhitaṃ
Tiṇṇamaññataraṃ yāmaṃ – paṭijaggeyya paṇḍito

තමාට තමා ප්‍රිය නම් තමා හෙවත් ආත්මය මනා ව රැක ගත යුතු ය. පණ්ඩිතයා බාල විය, මැදුම් විය, මහලු විය යන තුන් අවස්ථාවෙන් එක් අවස්ථාවක දී වත් කුසලින් තමා පෝෂණය කර ගත යුතු ය.

தம்மை நேசிக்கிறவர் தம்மைத்தாமே காத்துக் கொள்ளக்கடவர். அறிவாளி, மூன்று யாமத்திலும் தம்மைத்தாமே காத்துக்கொள்ள வேண்டும்.

If one holds oneself dear, let him watch himself carefully. Let the wise man keep vigil during everyone of the three watches of the night.

2. අත්තානමෙව පඨමං – පතිරූපෙ නිවෙසයෙ (158)
අථඤ්ඤමනුසාසෙය්‍ය – න කිලිස්සෙය්‍ය පණ්ඩිතො.

அத்தானமேவ படமங் — பதிரூபே நிவேஸயே
அதஞ்ஞமநுஸாஸெய்ய — ந கிலிஸ்ஸெய்ய பண்டிதோ

Attānameva paṭhamaṃ – patirūpe nivesaye
Ath'aññaṃ anusāseyya – na kilisseyya paṇḍito

තමා ම පළමු කොට සුදුසු ගුණයෙහි පිහිටා ඊළඟට අනුන්ට ඒ ගැන අනුශාසනා කළ යුතු ය. එ සේ කරන පණ්ඩිතයා නො කෙලෙසෙයි.

ஒருவர் முதலில் தம்மை நல்வழியில் நிறுத்திக்கொள்ளவேண்டும். பிறகுதான் மற்றவர்களுக்கு உபதேசிக்கவேண்டும். இத்தகைய ஆள் கிலேசம் அடையமாட்டார்.

Let one establish oneself on the correct Path first and then only should he admonish others. Let not the wise man polute himself.

3. අත්තානං චෙ තථා කයිරා – යථඤ්ඤමනුසාසති (159)
සුදන්තො වත දම්මෙථ – අත්තා හි කිර දුද්දමො.

அத்தாநங் சே ததா கயிரா — யதஞ்ஞ மநுஸாஸதி
ஸுதந்தோ வத தம்மேத — அத்தா ஹி கிர துத்தமோ

Attānaṃ ce tathā kayirā – yathaññamanusāsati
Sudanto vata dammetha – attā hi kira duddamo

යම් පිළිවෙළකට කටයුතු කිරීම සඳහා අනුන්ට අනුශාසනා කරයි ද, ඒ පිළිවෙළින් ම තමාත් ක්‍රියා කළ යුතු ය. (පළමු කොට) තමා දමනය වී අනුන් දමනය කළ යුතු ය. ලෝකයේ ඉතා අමාරු කටයුත්ත ව පවත්නේ තමා විසින් තමා දමනය කර ගැනීම ය.

மற்றவர்களுக்கு உபதேசிக்கின்ற காரியத்தை, உபதேசிப்பவர் தாமே செய்கையில் செய்து காட்டக்கடவர் ; முதலில் தம்மை ஒழுக்கத்தில் நிறுத்திக்கொண்டு பிறகு மற்றவரை நிறுத்தட்டும். ஏனென்றால், தன்னை அடக்கி நடப்பது கடினமானது.

If one acts in a particular way, then only should he advise others to do the same. One should restrain others only after restraining oneself. The difficult task is to control oneself.

4. අත්තා හි අත්තනො නාථො – කො හි නාථො පරො සියා ? (160)
අත්තනාව සුදන්තෙන – නාථං ලභති දුල්ලභං.

அத்தா ஹி அத்தனோ நாதோ — கோ ஹி நாதோ பரோ ஸியா ?
அத்தனா'வ ஸுதந்தேன — நாதங் லபதி துல்லபங்

Attā hi attano nātho – ko hi nātho paro s:yā
Attanā' va sudantena – nāthaṃ labhati dullabhaṃ

තමාට පිහිට තමා ම ය. වෙන කවරෙක් තමාට පිහිට වේ ද ? තමා මනා ව දමුණු කල්හි දුර්ලභ වූ පිහිටක් ලබන්නේය.

நீயே உனக்குத் தலைவன். உன்னையன்றி வேறு யார்தான் உனக்குத் தலைவராகக் கூடும் ? ஒருவர் தம்மைத் தாமே அடக்கி ஒழுகக்கற்றுக் கொண்டால் அவர் பெறுதற்கரிய தலைவனைப் பெற்றவராவார்.

One is one's own master, who else can be one's master? When one's self is well restrained, that itself becomes one's greatest protector.

5. අත්තනාව කතං පාපං – අත්තජං අත්තසම්භවං (161)
අභිමන්ථති දුම්මෙධං – වජිරං වස්මමයං මණිං.

அத்தனா'வ கதங் பாபங் — அத்தஜங் அத்தஸம்பவங்
அபிமந்ததி தும்மேதங் — வஜிரங் வஸ்மமயங் மணிங்

Attanā' va kataṃ pāpaṃ – attajaṃ attasambhavaṃ
Abhimanthati dummedhaṃ – vajiraṃ v'asmamayaṃ maṇiṃ

(ගලෙන් ම ඇති වූ) දියමන්තිය ගලෙන් ඇති වූ අන් මැණික් ගල් (කපන්නාක්) මෙන් තමා විසින් කරන ලද, තමා තුළ ම උපන්, තමාගෙන් ම ඇති වූ පාපය අනුවණ වූ තමා මැඩලයි.

பாவம் உன்னிடத்திலே தோன்றி உன்னாலேயே செய்யப்படுகிறது. அறுக்க முடியாத மணிகளை வைரமணி அறுப்பது போல, மூடர்களைப் பாவம் அறுக்கிறது.

The evil done by oneself, born of oneself and bred in oneself will grind the witless man as a diamond, born of a hard rock grinds other precious stones.

6. යස්ස අච්චන්තදුස්සීල්‍යං – මාලුවා සාලම්වොතතං (162)
කරොති සො තථත්තානං – යථා තං ඉච්ඡති දිසො

யஸ்ஸ அச்சந்ததுஸ்ஸீல்யங் — மாலுவா ஸாலமிவொத்ததங்
கரோதி ஸோ தத'த்தானங் — யதா நங் இச்சதீ திஸோ

Yassa accantadussīlyaṃ – māluvā sālam iv' otataṃ
Karoti so tatha' ttānaṃ – yathā naṃ icchati diso

සල් ගසේ එතුණු මාලුවා වැල එය මුළුමනින් යට කරයි. කෙනෙකුගේ තද දුස්සීලකම ඔහු යට කරන්නේත් ඒ නියායෙනි. දුස්සීලයා දුස්සීලකම නිසා තමාට විපත් කර ගන්නේ සතුරකු විපත් සලසන්නාක් මෙනි.

சால மரத்தின் மீது மாலுவக்கொடி படர்வது போல, ஒருவருடைய தீய ஒழுக்கமானது அவர் மீது படர்கிறது. அவர் தன்னுடைய பகைவர் தனக்குச் செய்ய நினைக்கும் தீமைகளைத் தானே செய்துகொள்ளுகிறார்.

The wickedness in a person would strangle him just as a maluwa creeper would strangle the sal tree which it entwines. He would bring harm upon himself such as an enemy would wish for him.

7. සුකරානි අසාධූනි – අත්තනො අහිතානි ච (163)
යං වෙ හිතං ච සාධුං ච – තං වෙ පරමදුක්කරං

ஸுகரானி அஸாதூனி — அத்தனோ அஹிதாநி ச
யங் வே ஹிதங் ச ஸாதுங் ச — தங் வே பரமதுக்கரங்

Sukarāni asādhūni – attano ahitāni ca
Yaṃ ve hitañ ca sādhuñ ca – taṃ ve paramadukkaraṃ

තමාට අහිත වූ අයහපත් දේ ලෙහෙසියෙන් කර ගත හැකි ය. යම් දෙයක් තමාට හිත හෝ, යහපත් හෝ වේ නම් එය කිරීම ඒකාන්තයෙන් ඉතා අමාරු ය.

ஆக்கத்தைத் தராததும் தீமையைப் பயப்பனவும் ஆகிய செயல்களைச் செய்வது எளிது. நன்மையைத் தருகிற நல்ல காரியங்களைச் செய்வது மிக்க அரிது.

Easy it is to do things which are bad and harmful to oneself. That which is beneficial and good to oneself, is, indeed, hard to perform.

8. යො සාසනං අරහතං – අරියානං ධම්මජීවිනං (164)
පටික්කොසති දුම්මෙධො – දිට්ඨිං නිස්සාය පාපිකං
ඵලානි කට්ඨකස්සේව – අත්තඝඤ්ඤාය ඵල්ලති.

யோ ஸாஸனங் அரஹதங் — அரியானங் தம்மஜீவினங்
படிக்கோஸதி தும்மேதோ — திட்டிங் நிஸ்ஸாய பாபிகங்
பலானி கட்டகஸ்ஸேவ — அத்தகஞ்ஞாய பல்லதி

Yo sāsanaṃ arahataṃ – ariyānaṃ dhammajīvinaṃ
Paṭikkosati dummedho – diṭṭhiṃ nissāya pāpikaṃ
Phalāni kaṭṭhakass' eva – attaghaññāya phallati

යම් අනුවණයෙක් තමාගේ පාප - වැරදි - අදහස් නිසා ධාර්මික දිවි පැවතුම් ඇති රහත් වූ ආර්යයන්ට පරිභව කරයි ද එය හුණ ගසේ පල ගැනීම මෙන් ඔහුගේ ම විනාශය පිණිස පවතී.

மூடனானவன் மூடக்கொள்கையுடையவனாகவே இருப்பதனாலே, மேலோரால் காட்டப்படுகிற நல்ல நீதியான போதனைகளை வெறுத்து ஒதுக்கி, மூங்கில் செடியானது தனது பூவினாலே தன்னை அழித்துக் கொள்வதுபோல், தன்னைத்தானே அழித்துக்கொள்கிறான்.

If a foolish man, because of his false views would scorn the teaching of virtuous and noble Arahants who live according to the dhamma, it would result in his own destruction like the kashta tree bearing fruit.

9. අත්තනාව කතං පාපං – අත්තනා සංකිලිස්සති (165)
අත්තනා අකතං පාපං – අත්තනාව විසුජ්ඣති
සුද්ධි අසුද්ධි පච්චත්තං – නාඤ්ඤමඤ්ඤො විසොධයෙ.

அத்தனா'வ கதங் பாபங் — அத்தனா ஸங்கிலிஸ்ஸதி
அத்தனா அகதங் பாபங் — அத்தனா'வ விஸுஜ்ஜதி
ஸுத்தி அஸுத்தி பச்சத்தங் — நாஞ்ஞோ அஞ்ஞங் விஸோதயே

Attanā' va kataṃ pāpaṃ – attanā saṅkilissati
Attanā akataṃ pāpaṃ – attanā' va visujjhati
Suddhi asuddhi paccattaṃ – n'āñño aññaṃ visodhaye

යමකු පව් කළොත් එයින් තෙමේ ම කෙලෙසෙන්නේ ය. යමකු පව් නොකොළොත් එයින් තෙමේ ම පිරිසිදු වන්නේ ය. පිරිසිදු ව හා අපිරිසිදුව පවතින්නේ තම තමා කෙරෙහි ම ය. එකෙක් අනිකකු පිරිසිදු නොකරන්නේ ය.

உன்னாலேயே பாபம் செய்யப்படுகிறது ; உன்னையே அது அசுத்தப்படுத்துகிறது. பாவம் செய்யாமலிருப்பவர் தன்னைத்தானே சுத்தம் செய்துகொள்கிறார். பாபமும் புண்ணியமும் உன்னாலேயே செய்யப்படுகின்றன. ஒருவர் இன்னொருவரைச் சுத்தம் செய்யமுடியாது.

Evil done by oneself will defile one. Evil not done by oneself will purify one. Purity and impurity depend on oneself. No one can purify another.

10. අත්තදත්ථං පරත්ථෙන – බහුනාපි න හාපයෙ (166)
අත්තදත්ථමභිඤ්ඤාය – සදත්ථපසුතො සියා.

அத்ததத்தங் பரத்தேன — பஹுனாபி ந ஹாபயே
அத்ததத்தமபிஞ்ஞாய — ஸதத்தபஸுதோ ஸியா

Attadattham̩ paratthena – bahunā pi na hāpaye
Attadattham̩ abhiññāya – sadatthapasuto siyā

බොහෝ සෙයින් අනුන් සඳහා කරන වැඩ නිසා තමාගේ වැඩ නො පිරිහෙළා ගත යුතු ය. තමා ගේ වැඩ මේ මේ යැයි විශේෂයෙන් දැන ගෙන පර වැඩෙහි නිරත විය යුතුය.

பிறர் கடமை எத்துணைப் பெரிதாயிருந்தாலும், தன் கடமையைக் கைவிடக் கூடாது. தன் கடமையை நன்கு அறிந்தபின் அதே நிறைவேற்றுவதில் ஈடுபடவேண்டும்.

One should not neglect one's own welfare by involving exceedingly in others' affairs. Discerning one's own welfare let one be intent on one's own goal.

අත්ත වග්ගො නිට්ඨිතො

ආත්ම වර්ගය නිමි

அத்த - வக்கோ த்வாதஸமோ

பன்னிரண்டாவது அத்தவர்க்கம்

JARĀ VAGGO NIṬṬHITO

End of Chapter on Old Age

ලොක වග්ගො තෙරසමො

13. ලෝක වර්ගය

லோக வக்கோ

லோக வர்க்கம்

LOKA VAGGA

THE WORLD

1. හීනං ධම්මං න සෙවෙය්‍ය – පමාදෙන න සංවසෙ (167)
මිච්ඡාදිට්ඨිං න සෙවෙය්‍ය – න සියා ලොකවද්ධනො.

ஹீனங் தம்மங் ந ஸேவெய்ய — பமாதேன ந ஸங்வஸே
மிச்சா திட்டிங் ந ஸேவெய்ய — ந ஸியா லோகவத்தனோ

Hīnaṃ dhammaṃ na seveyya – pamādena na saṃvase
Micchāditthim na seveyya – na siyā lokavāddhano

හීන වූ පස්කම් සැප නො සෙවිය යුතු ය. පමාවෙන් නො විසිය යුතු ය. මිසදිටුව නො සෙවිය යුතු ය. සසර වඩන්නකු - දික් කරන්නකු - නො විය යුතු ය.

இழிவான காரியத்தைச் செய்யாதே. அசட்டையாயிராதே, தவறான கொள்கையைக் கொள்ளாதே. உலக வளர்ச்சியை (மீண்டும் மீண்டும் பிறப்பதை) வளர்த்துக் கொள்ளாதே.

Do not resort to mean work. Do not be heedless. Do not harbour false views. Do not lengthen samsaric life.

2. උත්තිට්ඨෙ නප්පමජ්ජෙය්‍ය – ධම්මං සුචරිතං චරෙ (168)
ධම්මචාරී සුඛං සෙති – අස්මිං ලොකෙ පරම්හි ච

உத்திட்டே நப்பமஜ்ஜெய்ய — தம்மங் ஸுசரிதங் சரே
தம்மசாரீ ஸுகங் ஸேதி — அஸ்மிங் லோகே பரம்ஹி ச

Uttiṭṭhe nappamajjeyya – dhammaṃ sucaritaṃ care
Dhammacāri sukhaṃ seti – asmiṃ loke paramhi ca

නිතර ම නැගී සිටිය යුතු ය. පමා නො විය යුතු ය. සුචරිතයෙහි යෙදිය යුතු ය. ධර්මයෙහි හැසිරෙන්නා මෙ ලොව පරලොව දෙක්හි ම සුවසේ වෙසේ.

எழுந்திரு, விழிப்பாக இரு, தர்மத்தை முழுவதும் கைக்கொண்டு ஒழுகு. தர்மப்படி நடக்கிறவன் அவ்வுலகத்திலும் இவ்வுலகத்திலும் சுகம் அடைவான்.

Be alert; do not idle. Follow the law of virtue. He who is virtuous lives happily both in this world and in the next.

3. ධම්මං චරෙ සුචරිතං – න තං දුච්චරිතං චරෙ (169)
ධම්මචාරී සුඛං සෙති – අස්මිං ලොකෙ පරම්හි ච

தம்மங் சரே ஸுசரிதங் — ந தங் துச்சரிதங் சரே
தம்மசாரீ ஸுகங் ஸேதி — அஸ்மிங் லோகே பரம்ஹிச

Dhammaṃ care sucaritaṃ – na taṃ duccaritaṃ care
Dhammacāri sukhaṃ seti – asmim loke paramhi ca

සුචරිතයෙහි හැසිරිය යුතු ය. දුශ්චරිතයෙහි නො හැසිරිය යුතු ය. ධර්මයෙහි හැසිරෙන්නා මෙ ලොව පරලොව දෙක්හි ම සුව සේ වෙසේ.

அறத்தின் வழியை நன்கு கடைப்பிடி ; தீய வழியில் செல்லாதே. தர்ம வழியில் ஒழுகுபவன் இவ்வுலகத்திலும் அவ்வுலகத்திலும் சுகம் அடைவான்

Follow the law of virtue; do not commit sin. He who is virtuous lives happily both in this world and in the next.

4. යථා බුබ්බුලකං පස්සෙ – යථා පස්සෙ මරීචිකං (170)
එවංලොකං අවෙක්ඛන්තං – මච්චුරාජා න පස්සති

யதா புப்புலுகங் பஸ்ஸே — யதா பஸ்ஸே மரீசிகங்
ஏவங் லோகங் அவெக்கந்தங் — மச்சுராஜா ந பஸ்ஸதி

Yathā bubbulakaṃ passe – yathā passe marīcikaṃ
Evaṃ lokaṃ avekkhantaṃ – maccurājā na passati

ලෝකය දිය බුබුලක් සේත්, මිරිඟුවක් සේත්, නුවණින් දක්නා තැනැත්තා මරුවාට නො පෙනේ ; හෙවත් මරුවා එබඳු තැනැත්තා නො දකී.

இவ்வுலக வாழ்க்கையை, நீரில் குமிழி போன்றும், கானல் நீரைப் போன்றும் காண்கிறவர் யாரோ அவரை, யமராஜன் காணமாட்டான்.

Mara-the king of Death-does not see him who looks upon the world as a bubble, as a mirage.

5. එථ පස්සථිමං ලොකං – චිත්තං රාජරථූපමං (171)
යත්ථ බාලා විසීදන්ති – නත්ථි සඞ්ගො විජානතං

ஏத பஸ்ஸதிமங் லோகங் — சித்தங் ராஜரதூபமங்
யத்த பாலா விஸீதந்தி — நத்தி ஸங்கோ விஜானதங்

Etha passath' imaṃ lokaṃ – cittaṃ rājarathūpamaṃ
Yattha bālā visīdanti – natthi saṅgo vijānataṃ

මෙහි එව් ! විසිතුරු රාජ-මංගල-රථයක් බඳු වූ මේ ලෝකය (ආත්මභාවය) බලව් ! මෝඩයෝ යම් ලෝකයක ඇලී ගැලී වෙසෙද්ද, නුවණැත්තවුන්ට එහි ඇලෙන්නට දෙයක් නැත.

வாருங்கள். அரசருடைய அலங்கரிக்கப்பட்ட தேரைப் போன்று இருக்கிற இந்த உலகத்தைப் (உடம்பை) பாருங்கள். மூடர்கள் இதில் பற்றுக்கொண்டு அமிழ்ந்து விடுகிறார்கள். ஆனால், அறிஞர்கள் இதில் பற்றுக்கொள்வதில்லை.

Come, look at this world which is like a decked royal chariot! fools cling to it, but the wise are quite detached.

6. යො ච පුබ්බෙ පමජ්ජිත්වා – පච්ඡා සො නප්පමජ්ජති (172)
සො ඉමං ලොකං පභාසෙති – අබ්භා මුත්තොව චන්දිමා

யோ ச புப்பே பமஜ்ஜித்வா — பச்சா ஸோ நப்பமஜ்ஜதி
ஸோ இமங் லோகங் பபாஸேதி — அப்பா முத்தோ'வ சந்திமா

Yo ca pubbe pamajjitvā – pacchā so nappamajjati
So imaṃ lokaṃ pabhāseti – abbhā mutto' va candimā

යමෙක් මුල දී පමා වුවත් පසු ව නො පමා වේ ද, ඔහු වලාකුළින් මිදුණු සඳක් මෙන් (ආත්මභාවය නමැති) මේ ලෝකය බබුළුවයි.

முன்பு அசட்டையாக இருந்து, பிறகு விழிப்படைந்து முயற்சியோடிருப்பவன், மேகத்தில் மறையுண்டிருந்த வெண்ணிலா, அதை விட்டு வெளிப்பட்டதைப் போன்று, இந்த உலகுக்கு ஒளி கொடுப்பான்.

He who becomes heedful after being heedless for sometime, illuminates the world like the moon freed from a dark cloud.

7. යස්ස පාපං කතං කම්මං – කුසලෙන පිථීයති (173)
සො ඉමං ලොකං පභාසෙති – අබ්භා මුත්තොව චන්දිමා

யஸ்ஸ பாபங் கதங் கம்மங் — குஸலேன பிதீயதி
ஸோ இமங் லோகங் பபாஸேதி — அப்பாப முத்தோ'வ சந்திமா

Yassa pāpaṃ kataṃ kammaṃ – kusalena pithīyati
So imaṃ lokaṃ pabhāseti – abbhā mutto' va candimā

යමකු විසින් කරන ලද පව ඔහුගේ ම කුසලින් වැසේ ද ඔහු වලාකුළින් මිදුණු සඳක් මෙන් (ආත්මභාවය නමැති) මේ ලෝකය බබුළුවයි.

தீய செயல்களை நல்ல செயல்களினாலே மறைத்துவிட்ட ஒருவன், மேகத்திலிருந்து வெளிப்பட்ட வெண்ணிலாவை இந்த உலகுக்கு ஒளி கொடுப்பான்.

When one covers one's evil deed with another good deed, one illuminates this world like the moon freed from a dark cloud.

8. අන්ධභූතො අයං ලොකො – තනුකෙත්ථ විපස්සති (174)
සකුන්තො ජාලමුත්තොව – අප්පො සග්ගාය ගච්ඡති

அந்தபூதோ அயங் லோகோ — தநுகெத்த விபஸ்ஸதி
ஸகுந்தோ ஜாலமுத்தோ'வ — அப்போ ஸக்காய கச்சதி

Andhabhūto ayaṃ loko – tanuk'ettha vipassati
Sakunto jālamutto 'va – appo saggāya gacchati.

මේ ලෝකය අන්ධ ය. මෙහි ටික දෙනෙක් පමණක් යමක් හරියාකාර (පඤ්චස්කන්ධය අනිත්‍යාදි වශයෙන්) දකිත්. දැලෙන් මිදුණු කුරුල්ලකු මෙන් ටික දෙනෙක් ම ස්වර්ගයට යත්.

இவ்வுலகம் இருள் அடைந்தது, இதன் உண்மை இயல்பைக் காண்கிறவர் மிகச் சிலர். வலையிலிருந்து தப்பிய பறவை போலச் சிலரே சுவர்க்கம் செல்வார்.

The world is engrossed in darkness, only a few see things clearly. Like birds escaping from a net, only a few would go to a blissful state (after death).

9. හංසාදිච්චපථෙ යන්ති – ආකාසෙ යන්ති ඉද්ධියා (175)
නීයන්ති ධීරා ලොකම්හා – ජෙත්වා මාරං සවාහිනිං

ஹங்ஸாதிச்சபதே யந்தி — ஆகாஸே யந்தி இத்தியா
நீயந்தி தீரா லோகம்ஹா — ஜெத்வா மாரங் ஸவாஹிநிங்

Hamsādiccapathe yanti – ākase yanti iddhiyā
Nīyanti dhīrā lokamhā – jetvā māraṃ savāhiniṃ

හංසයෝ (කර්මජ ඍද්ධියෙන්) අහසෙහි යත්. ඍද්ධිමත්හු (භාවනාමය) ඍද්ධි බලයෙන් අහසෙහි යත්. පණ්ඩිතයෝ සේනාව සහිත මාරයා දිනා ලෝකයෙන් නිකුත් ව යත්.

அன்னப் பறவைகள் வானத்தில் பறக்கின்றன. யோக சித்தி அடைந்தவர் ஆகாயத்தில் பறக்கிறார்கள். தீயவனான மாரனை அவனுடைய படையோடு வென்ற தீரர்கள் உலகத்தைக் கடந்து நிர்வாண மோக்ஷத்தை அடைகிறார்கள்.

Swans go on the path of the sun; those who have psychic powers go through the air. The wise, having conquered Mara and his train, leave this world.

10. එකං ධම්මං අතීතස්ස – මුසාවාදිස්ස ජන්තුනො (176)
විතිණ්ණපරලොකස්ස – නත්ථි පාපං අකාරියං

ஏகங் தம்மங் அதீதஸ்ஸ — முஸாவாதிஸ்ஸ ஜந்துனோ
விதிண்ணபரலோகஸ்ஸ — நத்தி பாபங் அகாரியங்

Ekaṃ dhammaṃ atītassa – musāvādissa jantuno
Vitiṇṇaparalokassa natthi pāpaṃ akāriyaṃ.

ඇත්ත කීම වැනි එක ම ධර්මය ඉක්ම වූ නැත හොත් බොරු කියන්නා වූ, පරලොව ගැන තැකීමක් නැත්තා වූ පුද්ගලයාට නො කළ හැකි පවක් නැත.

உண்மையைப் பேசுவதாகிய ஒரே தர்மத்தை உல்லங்கனம் செய்பவன், பொய் பேசுபவன், மறுமைப் பற்றி ஏளனம் செய்பவன் சகல தீவினையும் செய்வான்.

There is no crime that a liar, who has transgressed the single law (of truthfulness) and who is not concerned about a world beyond, cannot commit.

11. න වෙ කදරියා දෙවලොකං වජන්ති – බාලා හවෙ නප්පසංසන්ති දනං (177)
ධීරො ච දනං අනුමොදමානො – තෙනෙව සො හොති සුඛී පරත්ථ

ந வே கதரியா தேவலோகங் வஜந்தி — பாலா ஹவே நப்பஸங்ஸந்தி தானங்
தீரோ ச தானங் அநுமோதமானோ — தேநேவ ஸோ ஹோதி ஸுகீ பரத்த

Na ve kadariyā devalokaṃ vajanti – bālā have nappasaṃsanti dānaṃ
Dhiro ca dānaṃ anumodamāno – ten'eva so hoti sukhī parattha

තද මසුරෝ කිසි කලෙකත් දෙව් ලොව නොයත්. මෝඩයෝ කවරද වත් දන් දීම නො පසසත්. පණ්ඩිතයා දනයෙහි පිත ද අනුමෝදන් ව එයින් ම පරලොව සැප විඳින්නෙක් වේ.

கருமிகள் தேவலோகத்தை அடைகிறது இல்லை. மூடர்கள் தானதர்மத்தைப் புகழ்வதில்லை. ஆனால், தீரர்களான அறிவாளிகள் தானதர்மங்களைப் புகழ்ந்து செய்கிறபடியினாலே மறுமையில் சுகம் பெறுகிறார்கள்.

Never do misers go to heaven; never do fools praise generosity. The wise man approves of generosity and reaps his reward in the other world.

12. පඨව්‍යා එකරජ්ජෙන – සග්ගස්ස ගමනෙන වා (178)
සබ්බලොකාධිපච්චෙන – සොතාපත්තිඵලං වරං

பதவ்யா ஏகரஜ்ஜேன — ஸக்கஸ்ஸ கமனேனவா
ஸப்பலோகாதி பச்சேன — ஸோதாபத்திபலங் வரங்

Pathavyā ekarajjena – saggassa gamanena vā
Sabbalokādhipaccena – sotāpattiphalaṃ varaṃ

මුළු පොළොවට ම රජ වීමටත්, දෙව්ලොව යෑමටත්, මුළු ලොවේ අධිපතිකම ලැබීමටත් වඩා සෝවාන් ඵලයෙහි පිහිටීම උතුම් ය.

உலகத்தில் ஏக சக்கரவர்த்தியாய் இருப்பதைக் காட்டிலும், சுவர்க்கத்திற்குப் போவதைக் காட்டிலும், எல்லா உலகங்களையும் ஆள்வதைக் காட்டிலும் சோதாபத்தி நெறியால் வரும் பயன் மேலானது.

Superior indeed is the Fruit and Stream entry to sovereignty over the whole earth, heavenly bliss and authority over all worlds.

ලොක වග්ගො නිට්ඨිතො

ලොක වර්ගය නිමි

லோக வக்கோ தேரஸமோ

பதின்மூன்றாவது லோகவர்க்கம்

LOKA VAGGO NIṬṬHITO

End of Chapter on The World

බුද්ධ වග්ගො චුද්දසමො

14. බුද්ධ වර්ගය

புத்த வக்கோ

புத்த வர்க்கம்

BUDDHA VAGGA

THE BUDDHA

1. යස්ස ජිතං නාවජීයති – ජිතමස්ස නො යාති කොචි ලොකෙ (179)
තං බුද්ධමනන්තගොචරං – අපදං කෙන පදෙන නෙස්සථ ?

யஸ்ஸ ஜிதங் நாவஜீயதி — ஜிதமஸ்ஸ நோ யாதி கோசி லோகே
தம்புத்தமனந்தகோசரங் — அபதங் கேன பதேன நெஸ்ஸத ?

Yassa jitaṃ n'āvajīyati – jitamassa no yāti koci loke
Taṃ buddhaṃ anantagocaraṃ – apadaṃ kena padena nessatha

යමකුගේ ජය නැවත කිසි විටක පරාජයක් නො කළ හැකි ද, යමකු විසින් පරදවන ලද කෙලෙස්වලින් එකක් වත් නැවත ඔහු ලුහු නො බඳී ද, අනන්ත දේ අරමුණු කොට ඇති, කෙලෙස් පද නැති ඒ බුදු රජ කුමන පදයකින් (=දෙයකින්, පිළිවෙළකින්) මාරයා කරා ගෙන ගිය හැකි ද ?

வெல்வதற்கு அரிய வெற்றி பெற்றோனை, வென்றவற்றை வேறு எவையும் இவ்வுலகில் பின்தொடராப் பெற்றியோனை, எல்லையில் ஞானமுடையோனை, கிலேச பதங்கள் இல்லாதோனை, புத்தனை எவ்வாறு மாரனிடம் இட்டுச் செல்வாய் நீயே ?

Whose conquest can never be turned into defeat, whose conquered passions never torment him again, that Enlightened One, the Buddha of infinite vision – by which way can you lead him to evil?

2. යස්ස ජාලිනී විසත්තිකා – තණ්හා නත්ථි කුහිංචි නෙතවෙ (180)
තං බුද්ධමනන්තගොචරං – අපදං කෙන පදෙන නෙස්සථ ?

யஸ்ஸ ஜாலினீ விஸத்திகா — தண்ஹா நத்தி குஹிஞ்சி நேதவே
தம்புத்தமனந்தகோசரங் — அபதங் கேன பதேன நெஸ்ஸத ?

Yassa jālinī visattikā – taṅhā natthi kuhiñci netave
Taṃ buddhaṃ anantagocaraṃ – apadaṃ kena padena nessatha

යමකුට අරමුණු වැලඳ ගෙන සිටින්නා වූත්, අරමුණුවලට ඇලී සිටින්නා වූත්, තණ්හාව නැද්ද, අනන්ත දේ අරමුණු කොට ඇති, කෙලෙස් පද නැති ඒ බුදු රජු කුමන පදයකින් (= දෙයකින්, පිළිවෙළකින්) මාරයා කරා ගෙන ගිය හැකි ද ?

எவ்வுலக வாழ்விலும் பிறப்பை உண்டு பண்ணுகின்ற ஆரம்மணங்களில் பின்னிப்பிணைந்துள்ள பற்று இல்லாதோனை, எல்லையில் ஞானமுடையோனை, கிலேச பதங்கள் இல்லாதோனை, புத்தனை எவ்வாறு மாரனிடம் இட்டுச் செல்வாய் நீயே ?

That Enlightened One, the Buddha of infinite vision who has no craving that binds him to longings and desires and who has freed himself from the net (of ignorance) – by which way can one lead him to evil?

3. යෙ ඣානපසුතා ධීරා – නෙක්ඛම්මූපසමෙ රතා (181)
දෙවාපි තෙසං පිහයන්ති – සම්බුද්ධානං සතීමතං

யே ஜானபஸுதா தீரா — நெக்கம்மூபஸமே ரதா
தேவா'பி தேஸங் பிஹயந்தி — ஸம்புத்தானங் ஸதீமதங்

Ye jhānapasutā dhīrā – nekkhammūpasame ratā
Devā pi tesaṃ pihayanti – sambuddhānaṃ satīmataṃ

යම් නුවණැති කෙනෙක් ධ්‍යාන භාවනායෙහි යෙදුණාහු ද, (කෙලෙස් සංසිඳුවන) නිවනෙහි ඇලුණාහුද, මනා සිහිය ඇති ඒ බුදුවරුන්ට දෙවියෝ ද කැමැති වෙත්.

விழிப்புடன் தியானத்தில் அமர்ந்து துறவு பூண்டு முழு ஞானம் பெற்றதீரர்களைத் தேவரும் விரும்புகிறார்கள்.

Even gods hold dear those, who being alert and wise, are keen on meditation, and delight in renunciation.

4. කිච්ඡො මනුස්සපටිලාභො – කිච්ඡං මච්චාන ජීවිතං (182)
කිච්ඡං සද්ධම්මසවණං – කිච්ඡො බුද්ධානං උප්පාදො.

கிச்சோ மநுஸ்ஸபடிலாபோ — கிச்சங் மச்சானஜீவிதங்
கிச்சங் ஸத்தம்மஸவணங் — கிச்சோ புத்தானங் உப்பாதோ

Kiccho manussapaṭilābho – kiccham maccāna jīvitaṃ
Kicchaṃ saddhammasavaṇaṃ – kiccho buddhānaṃ uppādo.

මිනිසත් බව ලැබීම අපහසු ය. මිනිසුන්ගේ දිවි පැවැත්ම අපහසු ය. බණ ඇසීම දුලබ ය. බුදුවරුන්ගේ ඉපදීම දුලබ ය.

மனிதராகப் பிறப்பது அருமையானது. மனிதராக வாழ்வது அருமையானது. சத்தர்மத்தை கேட்பது அருமையானது. புத்தராகப் பிறப்பது (புத்த பதவியை அடைவது) அருமையானது.

Hard it is to be born as a human being. Hard is the life of mortals. The opportunity to listen to the Dhamma does not come easily. Rare is the birth of the Buddhas.

5. සබ්බපාපස්ස අකරණං – කුසලස්ස උපසම්පදා (183)
සචිත්තපරියොදපනං – එතං බුද්ධාන සාසනං

ஸப்பபாபஸ்ஸ அகரணங் — குஸலஸ்ஸ உபஸம்பதா
ஸசித்த பரியோதபனங் — ஏதங் புத்தானஸாஸனங்

Sabbapāpassa akaraṇaṃ – kusalassa upasampadā
Sacittapariyodapanaṃ – etaṃ buddhāna sāsanaṃ

සියලු පව් නො කළ යුතුය ; කුසල් රැස්කළ යුතු ය ; (පඤ්ච නීවරණයන් කෙරෙන්) සිය සිත පිරිසිදු කර ගත යුතු ය ; යනු සියලු බුදුවරුන්ගේ අනුශාසනා යි.

சர்வ பாபங்களையும் செய்யாது விடுதல், நல்லறத்தைச் செய்தல், சித்தத்தைத் தூய்மைப்படுத்தல், இவைதாம் புத்தர்களுடைய போதனைகள்.

To refrain from doing evil, to indulge in doing good, to cleanse one's mind – this is the teaching of all Buddhas.

6. ඛන්තිපරමං තපො තිතික්ඛා – නිබ්බානං පරමං වදන්ති බුද්ධා (184)
න හි පබ්බජිතො පරූපඝාති – සමණො හොති පරං විහෙඨයන්තො.

கந்தீ பரமங் தபோ திதிக்கா — நிப்பாணங் பரமங் வதந்தி புத்தா
ந ஹி பப்பஜிதோ பரூபகாதீ — ஸமணோ ஹோதி பரங் விஹேடயந்தோ

Khantī paramaṃ tapo titikkhā – nibbānaṃ paramaṃ vadanti buddhā
Na hi pabbajito parūpaghāti – samaṇo hoti paraṃ viheṭhayanto.

ඉවසීම උතුම් වූ තපස් ගුණයකි. බුදුවරු නිවන උසස් කොට කියත්. අනුන් නසන්නා පැවිද්දෙක් නොවේ. අනුන් පෙළන්නා මහණෙක් නො වේ.

'பொறுமையைக் கடைப்பிடிப்பது பெரும் துறவு ஆகும். நிர்வாண மோக்ஷம் மேலான பதவியாகும் ' என்று புத்தர்கள் கூறுகிறார்கள். பிறரைத் துன்புறுத்திக் கஷ்டப்படுத்துகிறவன் துறவியும் ஆகமாட்டான்; சமணனும் ஆகமாட்டான்.

Tolerance is a noble, austere quality. Buddhas say that Nibbana is supreme (happiness). He who injures another is not a recluse; nor is he an ascetic who harms another.

7. අනූපවාදො අනූපඝාතො – පාතිමොක්ඛෙ ච සංවරො (185)
මත්තඤ්ඤුතා ච භත්තස්මිං – පන්ථං ච සයනාසනං
අධිචිත්තේ ච ආයොගො – එතං බුද්ධාන සාසනං

அநூபவாதோ அநூபகாதோ — பாதிமொக்கே ச ஸங்வரே
மத்தஞ்ஞுதா ச பத்தஸ்மிங் — பந்தங் ச ஸயனாஸனங்
அதிசித்தே ச ஆயோகோ — ஏதங் புத்தான ஸாஸனங்

Anūpavādo anūpaghāto – pātimokkhe ca saṃvaro
Mattaññutā ca bhattasmiṃ – panthañ ca sayanāsanaṃ
Adhicitte ca āyogo – etaṃ buddhāna sāsanaṃ.

අනුන්ට හෙළා තලා කථා නොකළ යුතු ය ; අනුන්ට හිංසා නො කළ යුතු ය. ප්‍රාතිමෝක්ෂ සංවරයෙහි පිහිටිය යුතු ය ; ආහාරයෙහි පමණ දත යුතු ය ; විවේක සේනාසනයෙහි ඇලුම් කළ යුතු ය ; සමවත් වැඩිය යුතු ය ; යනු සියලු බුදුවරුන් ගේ අනුශාසනා යි.

நிந்திக்காதே ; துன்புறுத்தாதே ; பாதி மோக்கவழியைப் பின்பற்றி நட ; மித உணவு கொள், ஏகாந்தமாக இருந்து தியானத்தில் பழகு ' என்னும் இவையே புத்தருடைய உபதேசங்களாகும்.

Not to insult, disparage or injure others; to be disciplined according to Patimokkha rules; to be moderate in eating; to take delight in lonely abodes and to concentrate on higher meditation – this is the admonition and all Buddhas.

8. න කහාපණවස්සෙන – තිත්ති කාමෙසු විජ්ජති (186)
අප්පස්සාද දුඛා කාමා – ඉති විඤ්ඤාය පණ්ඩිතො.

ந கஹாபண வஸ்ஸேன — தித்தி காமேஸு விஜ்ஜதி
அப்பஸ்ஸாதா துகா காமா — இதி விஞ்ஞாய பண்டிதோ

Na kahāpaṇavassena – titti kāmesu vijjati
Appassādā dukhā kāmā – iti viññāya paṇḍito

කහවණු වැස්සකිනුත් මිනිසාට (වස්තුකාම ක්ලේශකාම යන) ආශාවන්හි තෘප්තියක් ඇති නො වේ. මේ නිසා පණ්ඩිතයා කාමය මඳ ආස්වාද (සැප) ඇත්තක් බවත්, දුක් බහුල දෙයක් බවත් නුවණින් දැනගත යුතු ය.

பொன் காசுகளைப் பொழிந்தாலும் காம ஆசையைத் திருப்திப்படுத்த முடியாது. காம இச்சை சிறுபோது இன்பமும் பிறகு துக்கத்தையும் கொடுக்கிறது என்பதை அறிந்த ஞானியானவன், (தொடரும்).

See gata No. 9 for the meaning.

9. අපි දිබ්බෙසු කාමෙසු – රතිං සො නාධිගච්ඡති (187)
තණ්හක්ඛයරතො හොති – සම්මාසම්බුද්ධ සාවකො.

அபி திப்பேஸு காமேஸு — ரதிங் ஸோ நாதிகச்சதி
தண்ஹக்கய ரதோ ஹோதி — ஸம்மாஸம்புத்த ஸாவகோ

Api dibbesu kāmesu – ratiṃ so n'ādhigacchati
Taṅhakkhayarato hoti – sammāsambuddhasāvako

(සැබෑ පණ්ඩිතයා) දිව්‍ය කාම සම්පත්වල පවා නො ඇලෙයි. සම්බුද්ධ ශ්‍රාවකයා (ආශාවෙන් බැදෙනවා වෙනුවට) තණ්හාව නැති කිරීම් සංඛ්‍යාත නිවනෙහි ඇලුණෙක් වේ.

சுவர்க்க இன்பங்களின் கூட களிப்படைய மாட்டான். மெய்யறிவு பெற்ற புத்தரின் சாவகன் அவா அழிவதில் மகிழ்ச்சியடைவான்.

Greed of a person is not quenched even by a shower of gold coins. Sensual pleasure is short-lived and painful. Knowing this a wise man do not desire even celestial pleasure. A disciple of the Buddha is keen only about putting an end to craving.

10. බහුං වෙ සරණං යන්ති – පබ්බතානි වනානි ච (188)
ආරාම රුක්ඛචෙත්‍යානි – මනුස්සා භයතජ්ජිතා.

பஹுங் வே ஸரணங் யந்தி — பப்பதானி வனாநி ச
ஆராம ருக்க சேத்யானி — மநுஸ்ஸா பயதஜ்ஜிதா

Bahuṃ ve saraṇaṃ yanti – pabbatāni vanāni ca
Āramarukkhacetyāni – manussā bhayatajjitā

බියෙන් තැතිගත් මිනිස්සු පර්වත, කැලෑ, ආරාම, ගස්, චෛත්‍ය යන මේ දේ බොහෝ සෙයින් සරණ කොට යත්.

அச்சங் கொண்டவர், மலைகளையும், காடுகளையும், சோலைகளையும், சேதியங்களையும் தமக்குப் புகலிடமாகச் சரணம் அடைகிறார்கள்.

Driven by fear men seek refuge in mountains and forests, trees and shrines.

11. නෙතං ඛො සරණං ඛෙමං – නෙතං සරණමුත්තමං (189)
නෙතං සරණමාගම්ම – සබ්බදුක්ඛා පමුච්චති.

நேதங் கோ ஸரணங் கேமங் — நேதங் ஸரணமுத்தமங்
நேதங் ஸரணமாகம்ம — ஸப்பதுக்கா பமுச்சதி

N'etaṃ kho saraṇaṃ khemaṃ – n'etaṃ saraṇamuttamaṃ
N'etaṃ saraṇaṃ āgamma – sabbadukkhā pamuccati.

මේ කිසිවක් හෙවත් එම සරණයම (ක්ෂේම) බිය රහිත නො වේ. උතුම් ද නො වේ. මේ කිසි සරණයකට පැමිණ සියලු දුකින් මිදෙන්නට ද නො පිළිවන.

அத்தகைய புகலிடங்கள் பாதுகாப்பற்றவை. சிறந்தவையுமல்ல. அந்தப் புகலிடங்களை அடைவதால் மனிதன் துக்கத்திலிருந்து விடுதலையடைமாட்டான்.

But no such refuge is free from fear; Nor are they the best refuge. Seeking refuge in them leads not to the cessation of suffering.

12. යො ච බුද්ධං ච ධම්මං ච – සංඝං ච සරණං ගතො (190)
චත්තාරි අරියසච්චානි – සම්මප්පඤ්ඤාය පස්සති

யோ ச புத்தங் ச தம்மங் ச — ஸங்கங் ச ஸரணங் கதோ
சத்தாரி அரியஸச்சானி — ஸம்மப்பஞ்ஞாய பஸ்ஸதி

Yo ca buddhañ ca dhammañ ca – sanghañ ca saraṇaṃ gato
Cattāri ariyasaccāni – sammappaññāya passati

යමෙක් බුදුන්, දහම් හා සඟුන් "මට පිහිට ය" යි සරණ යයි ද, චතුරාර්ය සත්‍යය මනා නුවණින් දකී ද ඔහු ම දුකින් මිදේ.

எவர் புத்தரையும், தருமத்தையும், சங்கத்தையும் சரணமடைகிறார்களோ, அவர்கள் தம் மெய்யறிவில் நான்கு மேலான வாய்மைகளை காண்பர்.

He who has taken refuge in the Buddha, the Dhamma and the Sangha and sees with right knowledge the Four Noble Truths, namely, Suffering, Cause of Suffering, Cessation of Suffering and the Noble Eightfold Path which is the Path leading to the Cessation of Suffering, has indeed gone for a secure refuge. One puts an end to all suffering by taking this refuge.

13. දුක්ඛං දුක්ඛසමුප්පාදං – දුක්ඛස්ස ච අතික්කමං (191)
අරියං චට්ඨංගිකං මග්ගං – දුක්ඛූපසමගාමිනං

துக்கங் துக்கஸமுப்பாதங் — துக்கஸ்ஸ ச அதிக்கமங்
அரியங் சட்டங்கிகங் மக்கங் — துக்கூபஸமகாமினங்

Dukkhaṃ dukkhasamuppādaṃ – dukkhassa ca atikkamaṃ
Ariyañcaṭṭthaṅgikaṃ maggaṃ – dukkhūpasamagāminaṃ

දුක, දුක ඇති වීම, දුක නැති කිරීම, දුක නැති කිරීමේ මඟ වූ ආර්ය අෂ්ටාංගික මාර්ගය යන චතුරාර්ය සත්‍යය යමෙක් දකී ද ඔහු ම දුක නැති කර ගනී.

துக்கம், துக்கத் தோற்றம், துக்க நீக்கம, துக்கத்தைத் தணிக்கின்ற உயர் எண்வகை மார்க்கம் ஆகிய இவை —

See gata No. 190 for meaning.

14. ඒතං ඛො සරණං ඛෙමං – ඒතං සරණමුත්තමං (192)
ඒතං සරණමාගම්ම – සබ්බදුක්ඛා පමුච්චති

ஏதங் கோ ஸரணங் கேமங் — ஏதங் ஸரணமுத்தமங்
ஏதங் ஸரணமாகம்ம — ஸப்பதுக்காக பமுச்சதி

Etaṃ kho saraṇaṃ khemaṃ – etam saranamuttamaṃ
Etaṃ saraṇaṃ āgamma – sabbadukkhā pamuccati

නිර්භය සේ සැලකිය යුත්තේත්, උතුම් කොට සැලකිය යුත්තේත් ඒ (ත්‍රිවිධ රත්නයෝ) සරණ ම ය. ඒ නිසා මිනිසා ඒ සරණයට පැමිණ හෙවත් ඒ පිහිට ලබා සියලු දුකින් මිදේ.

உயர்ந்த புகலிடமாம். அவை பாதுகாப்பானவை அப்புகலிடங்களை அடைந்து சகல துக்கத்திலிருந்தும் விடுதலை பெறலாம்.

See gatha No. 190 for meaning.

15. දුල්ලභො පුරිසාජඤ්ඤො – න සො සබ්බත්ථ ජායති (193)
යත්ථ සො ජායතී ධීරො – තං කුලං සුඛමෙධති

துல்லபோ புரிஸாஜஞ்ஞோ — ந ஸோ ஸப்பத்த ஜாயதி
யத்த ஸோ ஜாயதீ தீரோ — தங் குலங் ஸுகமேததி

Dullabho purisājañño – na so sabbattha jāyati
Yattha so jāyatī dhīro – taṃ kulaṃ sukhamedhati

පුරුෂ ශ්‍රෙෂ්ඨයා දුර්ලභ කෙනෙකි. හෙතෙම හැම තැන ම නූපදී. ඒ වීරයා යම් කුලයක උපදී නම් එම කුලය සැපයට පැමිණේ.

ஆன்றோர்களைக் காண்பது அரிது. அவர்கள் எப்போதும் தோன்றுவது இல்லை. இந்தத் தீரர்கள் பிறந்த குலம் மேன்மையடைகிறது.

A person of great wisdom is seldom found. Such a man appears not everywhere. The family into which such a person is born, is very fortunate.

16. සුඛො බුද්ධානං උප්පාදෙ – සුඛා සද්ධම්මදෙසනා (194)
සුඛා සංඝස්ස සාමග්ගී – සමග්ගානං තපො සුඛො

ஸுகோ புத்தானங் உப்பாதோ — ஸுகா ஸத்தம்மதேசனா
ஸுகா ஸங்கஸ்ஸ ஸாமக்கி — ஸமக்கானங் தபோ ஸுகோ

Sukho buddhānaṃ uppādo – sukhā saddhammadesanā
Sukhā saṅghassa sāmaggi – samaggānaṃ tapc sukho

(සත්ත්වයාට ලොවී ලොවුතුරු සැප ගෙන දෙන බැවින්) බුදුවරුන්ගේ ඉපදීම සැපයකි. සදහම් දෙසීම සැපයකි. සංඝයාගේ සමඟිය සැපයකි. සමඟියෙන් කල් යවන්නන්ට තපස සැපයකි.

புத்தர்களின் தோற்றம் சுகமானது. அவர்கள் போதிக்கும் சத்தர்மம் சுகமானது. சங்கத்தினரின் ஒற்றுமை சுகமானது. ஒற்றுமையுடையோரின் தவம் சுகமானது.

Happy is the arising of the Buddhas. Happy is the teaching of the Dhamma. Happy is the unity of the Sangha. Happy is the religious austerity of such united ones.

17. පූජාරහෙ පූජයතො – බුද්ධෙ යදි ච සාවකෙ (195)
පපංච සමතික්කන්තෙ – තිණ්ණසොක පරිද්දවෙ

பூஜாரஹே பூஜயதோ — புத்தே யதி வ ஸாவகே
பபஞ்ச ஸமதிக்கந்தே — திண்ணஸோகபரித்தவே

Pujārahe pūjayato – buddhe yadi va sāvake
Papañcasamatikkante – tiṇṇasokapariddave

உலகப் பற்றுக்களை ஒழித்து சோக துயரங்களைக் கடந்த பூசிக்கத்தக்க புத்தர்களையும் அவர்களின் சாவகர்களையும் பூசிக்க வேண்டும்.

සියලු පූජාවන්ට සුදුසු වූ තණ්හා මාන දෘෂ්ටි ප්‍රපංච ඉක්ම වූ, ශෝක, වැළපීම් නැති කළා වූ බුදුන්ට හෝ බුදු සව්වන්ට හෝ යමෙක් පුදයි ද,

See gatha No. 196 for meaning.

18. තෙ තාදිසෙ පූජයතො – නිබ්බුතෙ අකුතොභයෙ (196)
න සක්කා පුඤ්ඤං සංඛාතුං – ඉමෙත්තමිති කෙනචි

தே தாதிஸே பூஜயதோ — நிப்புதே அகுதோ பயே
நஸக்கா புஞ்ஞுங் ஸங்காதுங் — இமெத்தமிதி கேனசி

Te tādise pūjayato – nibbute akutobhaye
Na sakkā puññaṃ saṅkhātuṃ – im' ettam'iti kena ci

රාගාදි කෙලෙස් ගිනි නිවා ගත්, කිසි ලෙසකිනුත් බියක් නැති එ බඳු උතුමන්ට පූජා කරන්නාට ලැබෙන පින මෙ පමණ යැයි ගණන් කොට කියන්නට කිසිවකුටත් නොහැකි ය.

கிலேசத் தீயை அணைத்துக் கொண்டவர்களாயும் பயமற்றவராயும் வாழுகின்ற அத்தகையோரை வழிபடுவதால் உண்டாகும் புண்ணியத்தை எவராலும் கணக்கிடவியலாது.

He who pays homage to those homage worthy ones, the Buddha and His disciples, who have eliminated desire and overcome sorrow, and are free and fearless, accrues great merit which is inestimable.

බුද්ධ වග්ගො නිට්ඨිතො

බුද්ධ වර්ගය නිමි

புத்த வக்கோ சுத்தஸமோ

பதினான்காவது புத்தவர்க்கம்

BUDDHA VAGGO NIṬṬHITO

End of Chapter on The Buddha

සුඛ වග්ගො පඤ්ඤරසමො

15. සුඛ වර්ගය

ஸுக வக்கோ

சுக வர்க்கம்

SUKHA VAGGA

HAPPINESS

1. සුසුඛං වත ජීවාම – වෙරිනෙසු අවෙරිනො (197)
වෙරිනෙසු මනුස්සෙසු – විහරාම අවෙරිනො.

ஸுஸுகங் வத ஜீவாம — வேரினேஸு அவேரினோ
வேரினேஸு மனுஸ்ஸேஸு — விஹராம அவேரினோ

Susukhaṃ vata jīvāma – verinesu averino
Verinesu manussesu – viharāma averino

වෛර සහිත ව ජීවත්වන මිනිසුන් අතුරෙහි අපි වෛර රහිත ව ඒකාන්තයෙන් ම සුවසේ ජීවත් වෙමු. අපි වෛරී මිනිසුන් මැද අවෛරී ව වෙසෙමු.

பகைவரிடையே நாம் பகையின்றியே சுகமாய் வாழ்வோம். துவேஷமுடையவர் மத்தியில் ஒரு துவேஷமுமின்றி வாழ்வோம்.

Let us live happily without hate among the hateful; among the hateful men let us live without hate.

2. සුසුඛං වත ජීවාම – ආතුරේසු අනාතුරා (198)
ආතුරේසු මනුස්සේසු – විහරාම අනාතුරා.

ஸுஸுகங் வத ஜீவாம —, ஆதுரேஸு அனாதுரா
ஆதுரேஸு மனுஸ்ஸேஸு — விஹராம அனாதுரா

Susukhaṃ vata jīvāma – āturesu anāturā
Āturesu manussesu – viharāma anāturā

කෙලෙස්වලින් ආතුර වූ – ලෙඩ වූ ජීවත් වන මිනිසුන් අතුරෙහි අපි කෙලෙස්වලින් අනාතුර ව -ලෙඩ නොවී- ඒකාන්තයෙන් ම ඉතා සුව සේ ජීවත් වෙමු. අපි ආතුර වූ මිනිසුන් මැද අනාතුර ව වෙසෙමු.

ஆதுலர் மத்தியில் நோயின்றிச் சுகமாய் வாழ்வோம். நோய்வாய்ப்பட்ட மனிதர் மத்தியில் நாம் நோயின்றி ஆனந்தமாய் வாழ்வோம்.

Let us live happily free from illness among those diseased. Among the diseased men, let us live free from illness.

3. සුසුඛං වත ජීවාම – උස්සුකේසු අනුස්සුකා (199)
උස්සුකේසු මනුස්සේසු – විහරාම අනුස්සුකා.

ஸுஸுகங் வத ஜீவாம — உஸ்ஸுகேஸு அனுஸ்ஸுகா
உஸ்ஸுகேஸு மனுஸ்ஸேஸு — விஹராம அனுஸ்ஸுகா

Susukhaṃ vata jivāma – ussukesu anussukā
Ussukesu manussesu – viharāma anussukā

කම් සැප සෙවීමෙහි උත්සාහවත් වූ මිනිසුන් අතුරෙහි අපි ඒ බඳු උත්සාහයක් නැති ව ඒකාන්තයෙන් ම ඉතා සුව සේ ජීවත් වෙමු. අපි උත්සුක වූ මිනිසුන් මැද අනුත්සුක ව වෙසෙමු.

கவலை உள்ளவர் மத்தியில் நாம் கவலையின்றி சுகமாய் வாழ்வோம். கவலையுள்ள மனிதர் மத்தியில் கவலையற்றவராய் வாழ்வோம்.

Let us live happily without longing for sensual pleasure among those who seek sensual pleasure; let us be free among such men.

4. සුසුඛං වත ජීවාම – යෙසං නො නත්ථි කිංචනං (200)
පීතිභක්ඛා භවිස්සාම – දෙවා ආභස්සරා යථා.

ஸுஸுகங் வத ஜீவாம — யேஸங் நோ நத்தி கிஞ்சனங்
பீதிபக்கா பவிஸ்ஸாம — தேவா ஆபஸ்ஸரா யதா

Susukhaṃ vata jīvāma – yesaṃ no natthi kiñcanaṃ
Pītibhakkhā bhavissāma – devā ābhassarā yathā

යම් කෙනකුත්ට රාගාදි වූ කිසි ම පලිබෝධයක් නැද්ද, ඒ බඳු වූ අපි ඒකාන්තයෙන් ම ඉතා සුව සේ ජීවත් වෙමු. අපි ආභස්සර බඹ ලොවේ දෙවියන් හෙවත් බ්‍රහ්මයන් සේ සමවත් සුවෙන් ඇති වන ප්‍රීතිය වළඳන්නෝ වන්නෙමු.

ஒன்றும் உடைமையில்லாத நாம் சுகமாக வாழ்வோம். ஒளிரும் மேனியோடு விளங்குகிற ஆபஸ்ஸர தேவர்களைப்போல இன்பத்தில் தங்கி வாழ்வோம்.

Not afflicted with passion happily do we live. Happy are we like the gods of the Radiant Realm.

5. ජයං වෙරං පසවති – දුක්ඛං සෙති පරාජිතො (201)
උපසන්තො සුඛං සෙති – හිත්වා ජයපරාජයං

ஜயங் வேரங் பஸவதி — துக்கங் ஸேதி பராஜிதோ
உபஸந்தோ ஸுகங் ஸேதி — ஹித்வா ஜயபராஜயங்

Jayaṃ veraṃ pasavati – dukkhaṃ seti parājito
Upasanto sukhaṃ seti – hitvā jayaparājayaṃ

දිනන්නා පරදින්නා තුළ වෛරය ඇති කරයි. පරදින්නා දුකසේ වෙසේ. (රාගාදි කෙලෙසුන් කෙරෙන් මිදුණු) උපශාන්තයා ජයත් පරාජයත් හැර සුවසේ වෙසේ.

வெற்றிவீரன் பகைமையை வளர்க்கிறான். தோல்வியுற்றவன் நோவுடன் கிடக்கிறான். வெற்றியையும் தோல்வியையும் விரும்பாத சாந்தமுடையவன் உவகையோடு வாழ்கிறான்.

Victory breeds hatred in the conquered. The defeated live in sorrow. Giving up both victory and defeat, the appeased live in peace.

6. නත්ථි රාගසමො අග්ගි – නත්ථි දෝසසමො කලි (202)
නත්ථි ඛන්ධසමා දුක්ඛා – නත්ථි සන්ති පරං සුඛං

நத்தி ராகஸமோ அக்கி — நத்தி தோஸ்ஸமோ கலி
நத்தி கந்தாதிஸா துக்கா — நத்தி ஸந்திபரங் ஸுகங்

Natthi rāgasamo aggi – natthi dosasamo kali
Natthi khandhasamā dukkhā – natthi santi param sukhaṃ

රාගය සමාන ගින්නක් නැත. ද්වේෂය සමාන අපරාධයක් නැත. ස්කන්ධයන්ගේ පැවැත්ම හා සමාන දුකක් නැත. ශාන්තියට හෙවත් නිවනට වැඩි සැපයක් නැත.

ஆசையைப் போன்ற நெருப்பு வேறொன்றும் இல்லை. பகைமையைப் போன்ற பாவம் வேறு ஒன்றும் இல்லை. ஐம்புலன்களால் ஏற்படுகின்ற நோயைப்போன்ற நோய் வேறொன்றும் இல்லை. சாந்தியைப் (நிர்வாண மோக்ஷம்) போன்ற உயர்ந்த சுகம் வேறொன்றும் இல்லை.

No fire equals passion. No crime equals hatred. No pain equals the pain of existence. No happiness is comparable to the happiness of Nibbana.

7. ජිඝච්ඡාපරමා රෝගා – සංඛාරපරමා දුඛා (203)
එතං ඤත්වා යථාභූතං – නිබ්බානං පරමං සුඛං

ஜிகச்சா பரமா ரோகா — ஸங்காரா பரமா துகா
எதங் ஞத்வா யதா பூதங் — நிப்பாணம்பரமங் ஸுகங்

Jighacchā paramā rogā – sankhārā paramā dukhā
Etaṃ ñatvā yathābhūtaṃ – nibbānaṃ paramaṃ sukhaṃ

සියලු රෝග බඩගින්නට යට ය. සියලු දුක් සංස්කාරයන්ගේ පැවතීම් සංඛ්‍යාත දුකට යට ය. (නුවණැත්තන් විසින්) මෙය ඇති පරිද්දෙන් දැනගෙන අනික් සැප ද නිවනට යට බව වටහා ගත යුතු ය.

பசியானது கொடிய நோயாகும். சம்ஸ்காரங்கள் (ஐம் புலன்கள்) பெரிய துன்பமாகும். இந்த உண்மையை உள்ளபடி அறிந்து பரம சுகமாகிய நிர்வாண மோக்ஷத்தைப் பெறவேண்டும்.

Hunger is the greatest of ills. Existence is the greatest pain. Knowing this reality as it has come to be, the wise realise that Nibbana is the greatest happiness.

8. ආරෝග්‍යපරමා ලාභා – සන්තුට්ඨී පරමං ධනං (204)
විස්සාසපරමා ඤාතී – නිබ්බානං පරමං සුඛං

ஆரோக்யபரமா லாபா — ஸந்துட்டீ பரமங் தனங்
விஸ்ஸாஸபரமா ஞாதி — நிப்பாணபரமங் ஸுகங்

Ārogyaparamā lābhā – santuṭṭhi paramaṃ dhanaṃ
Vissāsaparamā ñāti – nibbānaṃ paramaṃ sukhaṃ

සියලු ලාභ නිරෝගී බවට යට ය. සියලු ධනය සතුටට යට ය. නෑයා විශ්වාසයට යට ය. (විශ්වාසයට වැඩි නෑයෙක් නැත) සියලු සැපතට වඩා නිවන උතුම්ම සැපතෙකි.

உடல் நலமே சிறந்த இலாபம்,போதுமென்ற மனமே பெருஞ் செல்வம், விசுவாசமே மேலான சுற்றம், திருவாணமே மேலான இன்பம்.

Health excels all gains. Contentment excels all wealth. Trustworthiness is the best of relatives. Nibbana is the highest happiness.

9. පවිවෙකරසං පීත්වා – රසං උපසමස්ස ච (205)
නිද්දරො හොති නිප්පාපො – ධම්මපීතිරසං පිබං

பவிவேகரஸங் பீத்வா — ரஸங் உபஸமஸ்ஸ ச
நித்தரோ ஹோதி நிப்பாபோ — தம்மபீதிரஸங் பிபங்

Pavivekarasaṃ pītvā – rasaṃ upasamassa ca
Niddaro hoti nippāpo – dhammapītirasaṃ pibaṃ

(කායචිත්ත) විවේක සැපයේ රසයත්, දහම් ඇසීමෙන් හෝ දැකීමෙන් හෝ ලබන ප්‍රීතිරසයත්, නිවන් සැපයේ රසයත් බොන තැනැත්තේ පීඩා (=කරදර) නැත්තෙක් ද පව් නැත්තෙක් ද වෙයි.

அமைதி, ஏகாந்தம் என்பவற்றை அருந்தி உண்மையின் சுவையில் நாட்டமுடையவன், எல்லாவிதமான பாவங்களிலிருந்தும் இடர்களிலிருந்தும் விடுபட்டவன் ஆவான்.

By experiencing the pleasure of seclusion and appeasement and by partaking of the sweet taste of the Dhamma, one becomes free from anguish and sin.

10. සාධු දස්සන මරියානං – සන්නිවාසො සදා සුඛො (206)
අදස්සනෙන බාලානං – නිච්චමෙව සුඛී සියා

ஸாஹு தஸ்ஸனமரியானங் — ஸந்நிவாஸோ ஸதா ஸுகோ
அதஸ்ஸனேன பாலானங் — நிச்சமேவ ஸுகீ ஸியா

Sādhu dassanamariyānaṃ – sannivāso sadā sukhā
Adassanena bālānaṃ – niccameva sukhī siyā

(බුද්ධාදි) ආර්යයන්ගේ දැක්ම යහපත් ය. ඔවුන් හා එක්වීම හැම දම සැපදායක ය. මෝඩයන්ගේ නො දැකීමෙන් ද නිතර ම සැප ඇත්තකු විය හැකි ය.

நல்லாரைக் காண்பது நன்று. அவரோடு வாழ்தல் என்றும் இன்பமுடையது. மூடரைக் காணாதிருப்பதும் என்றும் இன்பம் தருவதாகும்.

Blessed is the sight of noble ones; keeping company with them conduces to lasting happiness. Lasting happiness will also accrue to one by avoiding fools.

11. බාලසංගතචාරී හි – දීඝමද්ධාන සොචති (207)
දුක්ඛො බාලෙහි සංවාසො – අමිත්තෙනෙව – සබ්බද
ධීරො ච සුඛසංවාසො – ඤාතීනංව සමාගමො.

பாலஸங்கதசாரீ ஹி — தீகமத்தான ஸோசதி
துக்கோ பாலேஹி ஸங்வாஸோ — அமித்தேனோ'வ ஸப்பதா
தீரோ ச ஸுகஸங்வாஸோ — ஞாதீனங் வ ஸமாகமோ

Bālasaṅgatacārī hi – dīghamaddhāna socati
Dukkho bālehi saṃvāso – amitten' eva sabbadā
Dhīro ca sukhasaṃvāso – ñātīnaṃ va samāgamo

මෝඩයන් හා එක්ව හැසිරෙන්නා බොහෝ කලක් ශෝක කරයි. මෝඩයන් හා එක්ව විසීම සතුරකු හා එක්ව විසීමක් මෙන් හැමද ම දුකකි. පණ්ඩිතයාට නෑයන් හා එක් වීමක් මෙන් සුචරිතය දියුණු කරන්නන් හා එක්වීම සැපයකි.

ஏனென்றால், மூடர்களுடன் பழகுகிறவர் நெடுங்காலம் துன்பம் அடைகிறார். மூடர்களுடன் நட்பாக இருப்பவர், பகைவருடன் நட்புச் செய்தவர் போலத் துன்பம் அடைகிறார். அறிஞருடன் நட்புக்கொள்வது, உறவினருடன் பழகுவது போன்று இன்பகரமானது.

He who associates with fools will suffer for a long time. Keeping company with fools is ever sorrowful like keeping company with a foe. Keeping company with the wise is pleasurable like meeting with relatives.

12. තස්මා හි – (208)
ධීරංච පඤ්ඤංච බහුස්සුතංච – ධෝරය්හසීලං වතවන්තමාරියං
තං තාදිසං සප්පුරිසං සුමේධං – භජේථ නක්ඛත්තපථං ව චන්දිමා

தஸ்மாஹி — தீரஞ் ச பஞ்ஞஞ் ச பஹுஸ்ஸுதங் ச
தோரய்ஹஸீலங் வதவந்தமாரியங் — தங் தாதிஸங் ஸப்புரிஸங் ஸுமேதங்
பஜேத நக்கத்தபதங்'வ சந்திமா

Tasmā hi–
Dhirañ ca paññañ ca bahussutañ ca – dhorayhasīlaṃ vatavantamāriyaṃ
Taṃ tādisaṃ sappurisaṃ sumedhaṃ – bhajetha nakkhattapathaṃ'va candimā

ඒ නිසා අහසෙහි චන්ද්‍රයා වැජඹෙන්නාක් මෙන් එබඳු වූ නැණවත්, ප්‍රඥාවත්, බහුශ්‍රැත වූ ප්‍රතිපත්ති ධුර දරන, ව්‍රත සම්පන්න වූ බුද්ධිමත් සත්පුරුෂයා අහස සෙවුනාවූ චන්ද්‍රයා මෙන් සේවනය කරව්.

ஆகையால், நட்சத்திரத்தின் வழியை சந்திரன் பின்பற்றிச் செல்வதுபோல, தீரமும், அறிவும், நிறைகேள்வியுடைமையும் நிலைதிரியாமையும், விரதமுடைமையும், ஞானமும், நல்லொழுக்கமும் உடையவனை பின்பற்றுக.

Therefore,
One should associate with a noble person who is intelligent, wise, learned, virtuous and dutiful, just as the moon follows the path of stars.

සුඛ වග්ගො නිට්ඨිතො

සුඛ වර්ගය නිමි

ஸுகவக்கோ பண்ணரஸமோ

பதினைந்தாவது சுகவர்க்கம்

SUKHA VAGGO NIṬṬHITO

End of Chapter on Happiness

පිය වග්ගො සොළසමො

16. ප්‍රිය වර්ගය

பிய வக்கோ

பிரிய வர்க்கம்

PIYA VAGGA

AFFECTION

1. අයොගෙ යුඤ්ජමත්තානං – යොගස්මිං ච අයොජයං (209)
අත්ථං හිත්වා පියග්ගාහී – පිහෙතත්තානුයොගිනං

அயோகே யுஞ்ஜமத்தானங் — யோகஸ்மிங் ச அயோஜயங்
அத்தங் ஹித்வா பியக்காஹி — பிஹேதத்தானுயோகினங்

Ayoge yuñjamattānaṃ – yogasmiṃ ca ayojayaṃ
Atthaṃ hitvā piyaggāhi – pihet' attānuyoginaṃ

තමා නොයෙදිය යුත්තෙහි යෙදෙන, යෙදිය යුත්තෙහි නො යෙදෙන, වැඩ ඇති තුන් ශික්ෂා පිරීම හැර දමා පස්කම් සුව ම ප්‍රිය කොට ගත්තා වූ පුද්ගලයා තමාට වැඩක් සිදු කර ගත්තා වූ ආත්මානු යෝගියා දැක (මමත් මොහු සේ වීම් නම් මැනැවැ'යි) ඔහුට ඊර්ෂ්‍යා කරයි.

அயோக்கியமானவற்றில் ஈடுபட்டு, யோக்கியமானவற்றைத் துறந்து, தன் நலனைக் கைவிட்டு, இன்பங்களில் ஈடுபடுபவன், உள்நாட்டமுள்ளவனைக் கண்டு பொறாமைப்படுவான்.

He who avoids doing things that suit him and pursues things that do not suit him abandons the quest (for Perfection). When he sees others striving (for Perfection) he envies them.

2. මා පියෙහි සමාගංඡි – අප්පියෙහි කුදාචනං (210)
පියානං අදස්සනං දුක්ඛං – අප්පියානං ච දස්සනං

மா பியேஹி ஸமாகஞ்சி — அப்பியேஹி குதாசனங்
பியானங் அதஸ்ஸனங் துக்கங் — அப்பியானங் ச தஸ்ஸனங்

Mā piyehi samāgañchi – appiyehi kudācanaṃ
Piyānaṃ adassanaṃ dukkhaṃ – appiyānañ ca dassanaṃ.

ප්‍රියයන් සමඟ එක් නො වව් ! අප්‍රියයන් සමඟ නම් කිසි කලෙකත් එක් නො වව් ! ප්‍රියයන්ගේ නොදැක්ම දුකකි. එසේ ම අප්‍රියයන්ගේ දැක්මත් දුකකි.

பிரியமானவரோடு சேரவேண்டாம், பிரியமில்லாதவரோடும் சேரவேண்டாம். பிரியமானவரைக் காணா விட்டால் துன்பம், பிரியமற்றவரைக் காண்பதும் துன்பம்.

Develop no intimacy with the loved ones, nor should you live close to the unbeloved. Non-seeing of the beloved and seeing of the unbeloved are equally painful.

3. තස්මා පියං න කයිරාථ – පියාපායො හි පාපකො (211)
ගන්ථා තෙසං න විජ්ජන්ති – යෙසං නත්ථි පියාප්පියං.

தஸ்மா பியங் ந கயிராத — பியாபாயோஹி பாபகோ
கந்தா தேஸங் ந விஜ்ஜந்தி — யேஸங் நத்தி பியாப்பியங்

Tasmā piyaṃ na kayirātha – piyāpāyo hi pāpako
Ganthā tesaṃ na vijjanti – yesaṃ natthi piyāppiyaṃ

(පුත්‍රදාරාදී) කිසි කෙනකු හෝ (රන් රිදී ආදී) කිසි දෙයක් හෝ ප්‍රිය කොට නොගත යුතු ය. ප්‍රියයන්ගෙන් වෙන්වීම දරිය නො හැකි (ලාමක) කරුණකි. යම් කෙනකුන්ට ප්‍රිය, අප්‍රිය යන දෙක ම නැද්ද ඔවුන්ට කෙලෙස් ගැට ද නැත.

ஆகையினாலே பிரியம் கொள்ளாதே. ஏனென்றால், பிரியமானவர்களைப் பிரியும் போது துக்கம் உண்டாகிறது. விருப்பும் வெறுப்பும் அற்றவர்களுக்குத் தளை (பற்று) இல்லை.

Let, therefore, no man ever cling to anyone or anything. Separation from those that are dear is painful. He who does not cling to either what is pleasant or unpleasant is free from bondage.

4. පියතො ජායතී සොකො – පියතො ජායතී භයං (212)
පියතො විප්පමුත්තස්ස – නත්ථි සොකො කුතො භයං

பியதோ ஜாயதீ ஸோகோ — பியதோ ஜாயதீ பயங்
பியதோ விப்பமுத்தஸ்ஸ — நத்தி ஸோகோ குதோ பயங் :

Piyato jāyatī soko – piyato jāyati bhayaṃ
Piyato vippamuttassa – natthi soko kuto bhayaṃ

ප්‍රියයන් නිසා ශෝකය හට ගනී. ප්‍රියයන් නිසා බිය හට ගනී. ප්‍රියයන්ගෙන් වෙන් වූවහුට ශෝකයක් නැත. (එසේ නම්) බියක් කොයින් ද ?

பிரியமானவன் காரணமாக சோகம் ஏற்படுகிறது. பிரியமானவன் காரணமாக பயம் உண்டாகிறது. பிரியமானவற்றை விட்டவனுக்குச் சோகமில்லை. பின்னர் பயமெங்கேயிருந்து வரும் ?

Endearment leads to sorrow; Endearment leads to fear. He who is free from endearment is free from sorrow. Whence fear?

5. පෙමතො ජායතී සොකො – පෙමතො ජායතී භයං (213)
පෙමතො විප්පමුත්තස්ස – නත්ථි සොකො කුතො භයං ?

பேமதோ ஜாயதீ ஸோகோ — பேமதோ ஜாயதீ பயங்
பேமதோ விப்பமுத்தஸ்ஸ — நத்தி ஸோகோ குதோ பயங் ?

Pemato jāyati soko – pemato jāyati bhayaṃ
Pemato vippamuttassa – natthi soko kuto bhayaṃ

ප්‍රේමය නිසා ශෝක හට ගනී. ප්‍රේමය නිසා බිය හට ගනී. ප්‍රේමයෙන් වෙන් වූවහුට ශෝකයක් නැත. (එසේ නම්) බියක් කොයින් ද ?

பிரேமையினால் சோகமுண்டாகிறது. பிரேமையினால் பயம் உண்டாகிறது. பிரேமையில்லாதவனுக்குச் சோகமில்லை. பின்னர் பயம் எங்கேயிருந்து வரும் ?

Affection leads to sorrow, affection leads to fright. One who is free from affection is free from sorrow. Whence fear?

6. රතියා ජායතී සොකො – රතියා ජායතී භයං (214)
රතියා විප්පමුත්තස්ස – නත්ථි සොකො කුතො භයං ?

ரதியா ஜாயதி ஸோகோ — ரதியா ஜாயதி பயங்
ரதியா விப்பமுத்தஸ்ஸ — நத்தி ஸோகோ குதோ பயங் ?

Ratiyā jāyati soko – ratiyā jāyati bhayaṃ
Ratiyā vippamuttassa – natthi soko kuto bhayaṃ

(පස්කම් සැපෙහි)ඇල්ම නිසා ශෝකය හට ගනී. ඇල්ම නිසා බිය හට ගනී. ඇල්මෙන් වෙන් වූවහුට ශෝකයක් නැත. (එසේ නම්) බියක් කොයින් ද ?

வாஞ்சைகளிலிருந்து துன்பம் உண்டாகிறது ; அச்சமும் உண்டாகிறது. வாஞ்சைகளை முழுவதும் நீக்கினவர்களுக்குத் துன்பம் இல்லை ; பின்னர் அச்சம் எங்கிருந்து வரும் ?

Attachment leads to sorrow; attachment leads to fear. He who is free from attachment is free from sorrow. Whence fear?

7. කාමතො ජායතී සොකො – කාමතො ජායතී භයං (215)
කාමතො විප්පමුත්තස්ස – නත්ථි සොකො කුතො භයං ?

காமதோ ஜாயதி ஸோகோ — காமதோ ஜாயதி பயங்
காமதோ விப்பமுத்தஸ்ஸ — நத்தி ஸோகோ குதோ பயங் ?

Kāmato jāyati soko – kāmato jāyati bhayaṃ
Kāmato vippamuttassa – natthi soko kuto bhayaṃ

වස්තුකාම, ක්ලේශකාම දෙක නිසා ශෝකය හට ගනී. ඒ නිසා බිය ද හට ගනී. එයින් වෙන් වූවහුට ශෝකයක් නැත. (එසේ නම්) බියක් කොයින් ද ?

காமத்திலிருந்து துன்பம் உண்டாகிறது ; அச்சமும் உண்டாகிறது. காமத்தை முற்றும் விட்டவர்களுக்குத் துன்பம் உண்டாவதில்லை ; பின்னர் பயம் எங்கிருந்து வரும் ?

From lust is born sorrow; from lust is born fear. He who is free from lust is free from sorrow. Whence fear?

8. තණ්හාය ජායතී සොකො – තණ්හාය ජායතී භයං (216)
තණ්හාය විප්පමුත්තස්ස – නත්ථි සොකො කුතො භයං ?

தன்ஹாய ஜாயதீ ஸோகோ — தன்ஹாய ஜாயதீ பயங்
தன்ஹாய விப்பமுத்தஸ்ஸ — நத்தி ஸோகோ குதோ பயங் ?

Taṇhāya jāyatī soko – taṇhāya jāyati bhayaṃ
Taṇhāya vippamuttassa – natthi soko kuto bhayaṃ

ආශාව නිසා ශෝකය හට ගනී. ආශාව නිසා බිය හට ගනී. ආශාවෙන් වෙන් වූවහුට ශෝකයක් නැත. (එසේ නම්) බියක් කොයින් ද ?

பற்றுக்களினாலே (தன்ஹா) துன்பம் உண்டாகிறது ; அச்சமும் உண்டாகிறது. பற்றுக்களை முற்றும் விட்டவர்களுக்குத் துன்பம் இல்லை ; பின்னர் பயம் எங்கிருந்து வரும் ?

From greed is born sorrow; from greed is born fear. He who is free from greed is free from sorrow. Whence fear?

9. සීලදස්සනසම්පන්නං – ධම්මට්ඨං සච්චවෙදිනං (217)
අත්තනො කම්ම කුබ්බානං – තං ජනො කුරුතෙ පියං

ஸீலதஸ்ஸன ஸம்பந்நங் — தம்மட்டங் ஸச்சவேதினங்
அத்தனோ கம்ம குப்பானங் — தங் ஜனோ குருதே பியங்

Sīladassanasampannaṃ – dhammaṭṭhaṃ saccavedinaṃ
Attano kammakubbānaṃ – taṃ jano kurute piyaṃ

සිවු පිරිසිදු ශීලයෙන් හා සම්‍යක් දෘෂ්ටියෙන් යුක්ත වූ, (නව ලෝකෝත්තර) ධර්මයෙහි පිහිටි, ඇත්ත කියන තමාගේ කටයුතු (ත්‍රිවිධ ශික්ෂා පිරීම) කරන පුද්ගලයාට ජනයා ප්‍රිය කරත්.

சீலத்தையும் ஞானத்தையும் நேர்மையையும் உண்மையையும் உடையவனாய் தமது கடமையைச் செய்கிறவனை மக்கள் விரும்புகிறார்கள்.

He who is virtuous and intelligent, just and truthful, strives after perfection, him the world will hold dear.

10. ඡන්දජාතො අනක්ඛාතෙ – මනසා ච ඵුටො සියා (218)
කාමෙසු ච අප්පටිබද්ධචිත්තො – උද්ධං සොතොති වුච්චති.

சந்தஜாதோ அனக்காதே — மனஸா ச புடோ ஸியா
காமேஸு ச அப்படி பத்த சித்தோ — உத்தங் ஸோதோ'தி வுச்சதி

Chandajāto anakkhāte – manasā ca phuṭo siyā
Kāmesu ca appaṭibaddhacitto – uddhaṃsoto'ti vuccati

යමකුට නිවන් පසක් කිරීමෙහි හට ගත්–යෙදුණු–ඡන්දය ඇද්ද. යමෙක් සිතිනුත් එය ස්පර්ශ කරයි ද, කාමයන්හි නො බැඳුණේ ද එබඳු පුද්ගලයා උද්ධංසෝතයෙකැ (=ජල පහරේ ඉහළට යන්නෙකැ) යි කියනු ලැබේ.

பேசொணாத நிர்வாண சுகத்துக்காக முயல்வோன், மனதில் நிறையுடையவன், சித்தத்தில் காமங்களைக் கடந்தவன், அவனே ஆற்றுக்கு எதிர் (உத்தம் சோதம்) செல்வோன் எனக் கூறப்படுகிறான்.

He in whom a wish for Nibbana has developed, who is decided in his mind, and whose thoughts are not enslaved by passions, truly is such a person called an Uddhamsoto- (one carried upwards by the stream.)

11. චිරප්පවාසිං පුරිසං – දූරතො සොත්ථිමාගතං (219)
ඤාතිමිත්තා සුහජ්ජා ච – අභිනන්දන්ති ආගතං

சிரப்பவாசிங் புரிஸங் — தூரதோ ஸொத்திமாகதங்
ஞாதிமித்தா ஸுஹஜ்ஜா ச — அபினந்தந்தி ஆகதங்

Cirappavāsiṃ purisaṃ – dūrato sotthiṃ āgataṃ
Ñātimittā suhajjā ca – abhinandanti āgataṃ

නෑදෑ මිත්‍රයෝත්, හිතවත්තුත් කලක් වෙන්ව සිට, දුර සිට පැමිණි පුද්ගලයාට ආයුබෝවන් කියා පිළිගෙන යම් සේ තුටු වෙද්ද.

நெடுநாளைக்குப் பின்னர் தொலை தூரத்திலிருந்து வந்த ஒருவரை, அவரை சுற்றத்தாரும் நண்பரும் அன்பரும் நன்கு வரவேற்பது போல,

Relatives, friends and well-wishers would welcome a person who has been long away, and returns safe from afar.

12. තථෙව කතපුඤ්ඤම්පි – අස්මා ලොකා පරං ගතං (220)
පුඤ්ඤානි පතිගණ්හන්ති – පියං ඤාතිංව ආගතං

ததே'வ கதபுஞ்ஞம்பி — அஸ்மா லோகா பரங் கதங்
புஞ்ஞானி பதிகண்ஹந்தி — பியங் ஞாதிங்'வ ஆகதங்

Tath' eva katapuññām pi – asmā lokā paraṃ gataṃ
Puññāni patiganhanti – piyaṃ ñātiṃ' va āgataṃ

එසේ ම පුණ්‍ය විපාකයෝ කළ පින් ඇත්තා මෙලොවින් පරලොවට ගිය කල ප්‍රිය නෑයකු මෙන් පිළිගනිත්.

ஒருவன் இம்மையின் செய்த புண்ணியத்தின் பயன்கள் மறுமையில் அவனை அன்புக்குரிய உறவினரை வரவேற்பது போல ஆனந்தமாய் வரவேற்கும்.

In like manner good deeds done by a person will receive him who has departed this world to the next, just as relatives welcome a long lost friend on his return.

පිය වග්ගො නිට්ඨිතො

ප්‍රිය වර්ගය නිමි

பியவக்கோ ஸோலஸமோ

பதினாறாவது பிரியவர்க்கம்

PIYA VAGGO NIṬṬHITO

End of Chapter on Affection

කොධ වග්ගො සත්තරසමො

17. ක්‍රෝධ වර්ගය

கோதவக்கோ

கோதவர்க்கம்

KODHA VAGGA

ANGER

1. කොධං ජහෙ විප්පජහෙය්‍ය මානං — සංයොජනං සබ්බමතික්කමෙය්‍ය
තං නාමරූපස්මිං අසජ්ජමානං — අකිංචනං නානුපතන්ති දුක්ඛා

கோதங் ஜஹே விப்பஜஹெய்ய மானங் — ஸங்யோஜனங் ஸப்பமதிக்கமெய்ய
தங் நாமரூபஸ்மிங் அஸஜ்ஜமானங் — அகிஞ்சனங் நானுபதந்தி துக்கா

Kodhaṃ jahe vippajaheyya mānaṃ – saṃyojanaṃ sabbamatikkameyya
Taṃ nāmarūpasmiṃ asajjamānaṃ – akiñcanaṃ nānupatanti dukkhā

යමෙක් ක්‍රෝධය දුරු කරයි ද, (නව විධ) මානය පහ කරයි ද, සියලු සංයෝජන (බැඳුම්) ඉක්මවයි ද, නාම රූප දෙක්හි නො ඇලෙන, රාගාදි පලිබෝධ රහිත වූ ඒ විරාගියා මතුපිට දුකක් නො වැටේ.

வெகுளியை ஒருவன் விடவேண்டும். "நான்" என்ற மானத்தை ஒருவன் விடவேண்டும். சகல தளைகளையும் கடக்கவேண்டும். நாமரூபமயமானவற்றில் பற்றின்றி ஆசைநீங்கியவனை துக்கம் ஒருபோதும் அணுகாது.

Let a person discard anger, relinquish pride, free himself from all fetters – no ills would befall such a person who is non-attached and unmoved by passion.

(222) 2. යො වෙ උප්පතිතං කොධං – රථං භන්තං ව ධාරයෙ
තමහං සාරථිං බ්‍රෑමි – රස්මිග්ගාහො ඉතරො ජනො.

யோ வே உப்பதிதங் கோதங் — ரதங் பந்தங்'வ தாரயே
தமஹங் ஸாரதிங் ப்ரூமி — ரஸ்மிக்காஹோ இதரோ ஜனோ

Yo ve uppatitaṃ kodhaṃ – rathaṃ bhantaṃ' va dhāraye
Tamahaṃ sārathiṃ brūmi – rasmiggāho itaro jano

යමෙක් සිතේ හට ගත් ක්‍රෝධය නොමඟ ගිය රථයක් හසුරුවා ගන්නා වූ රියැදුරෙකු මෙන් මනා ව හසුරුවා ගනී ද, ඔහු නියම රියැදුරෙකැයි මම කියමි. සාමාන්‍ය රථ වාහන දක්කන සෙසු ජනයා තිකම් තෝන් ලණුව අල්ලන්නෝ ය.

தவறான பாதையில் சென்ற தேரை (வண்டியை) மீட்டு நல்ல பாதையில் செலுத்துவது போல, கோபத்தை அடக்கிக்காத்தவரைத் தேர்ப்பாகன் என்று கூறுவேன். அவ்வாறு செய்யாதவர் கடிவாளத்தை மட்டும் பிடித்திருப்போர் ஆவர்.

He who controls anger arisen in his mind like a charioteer would a rolling chariot, him I call a real charioteer. Other charioteers are mere rein-holders.

3. අක්කොධෙන ජිනෙ කොධං – අසාධුං සාධුනා ජිනෙ (223)
ජිනෙ කදරියං දානෙන – සච්චෙන අලිකවාදිනං

அக்கோதேன ஜினே கோதங் — அஸாதுங் ஸாதுனா ஜினே
ஜினே கதரியங் தானேன — ஸச்சேன அலிகவாதினங்

Akkodhena jine kodhaṃ – asādhuṃ sādhunā jine
Jine kadariyaṃ dānena – saccena alikavādinaṃ

ක්‍රෝධ කරන්නා ක්‍රෝධ නොකිරීමෙන් (හෙවත් මෛත්‍රී කිරීමෙන්) දිනිය යුතු ය. අසත්පුරුෂයා සත්පුරුෂකමින් දිනිය යුතු ය. මසුරා දීමෙන් - ත්‍යාගයෙන් දිනිය යුතු ය. බොරු කියන්නා සත්‍යයෙන් දිනිය යුතු ය.

கோபத்தை அன்பினால் வெல்க, தீமையை நன்மையினால் வெல்க. கருமியைத் தானத்தினால் வெல்க. பொய்கூறுபவனை மெய்யினால் வெல்க.

Let an angry man be conquered by love; an evil man by goodness. Let a miser be won over by liberality; and a liar by truthfulness.

4. සච්චං භණෙ න කුජ්ඣෙය්‍ය – දජ්ජාප්පස්මිම්පි යාචිතො (224)
එතෙහි තීහි ඨානෙහි – ගච්ඡෙ දෙවාන සන්තිකෙ.

ஸச்சங் பணே ந குஜ்ஜெய்ய — தஜ்ஜா' ப்பஸ்மிம்பி யாசிதோ
ஏதேஹி தீஹி டானேஹி — கச்சே தேவான ஸந்திகே

Saccaṃ bhaṇe na kujjheyya – dajjā' ppasmiṃ pi yācito
Etehi tīhi ṭhānehi – gacche dēvana santike

ඇත්ත කිය යුතු ය. (පරහට) නො කිපිය යුතු ය. අතිකකු යමක් ඉල්ලූ කල ටිකක් වුවත් දිය යුතු ය. මේ තුන් කරුණින් කෙනකුට දෙවියන් වෙත යත හැකි ය.

உண்மை பேசுவாயாக, சினத்தைத் தவிர்ப்பாயாக, உன்னிடம் இருப்பது மிகச் கொஞ்சமாக இருந்தாலும், யாசிக்கிறவர்களுக்கு அதையும் ஈவாயாக. இம்மூன்று செய்கையினாலும் ஒருவர், தேவர்கள் இருக்கும் இடத்திற்குச் செல்லுகிறார்.

Speak the truth; do not give in to anger. To him who asks give even from the little you have. These three steps would lead you towards celestial beings.

5. අහිංසකා යෙ මුනයො – නිච්චං කායෙන සංවුතා (225)
තෙ යන්ති අච්චුතං ඨානං – යත්ථ ගන්ත්වා න සොචරෙ.

அஹிங்ஸகா யே முனயோ — நிச்சங் காயேன ஸங்வுதா
தே யந்தி அச்சுதங் டானங் — யத்த கந்த்வா ந ஸோசரே

Ahiṃsakā ye munayo – niccaṃ kāyena saṃvutā
Te yanti accutaṃ ṭhānaṃ – yattha gantvā na socare

යම් මුනි කෙනෙක් අනුන් නොපෙළත්තෝද නිතර කයින් සංවර වෙත් ද ඔවුහු යම් තැනකට ගොස් ශෝක නො කරද් ද, ඒ උතුම් තැන වූ නිවනට යත්.

உடம்பில் பற்றற்று அஹிம்சையைக் கடைப்பிடித்த முனிவர்கள் துன்பம் இல்லாத இறவாத நிலையை அடைகிறார்கள்.

The innocent sages who are restrained in body will reach the deathless state. Having gone there they will not grieve.

6. සදා ජාගරමානානං – අහොරත්තානුසික්ඛිනං (226)
නිබ්බානං අධිමුත්තානං – අත්ථං ගච්ඡන්ති ආසවා.

ஸதா ஜாகரமானானங் — அஹோரத்தானுஸிக்கினங்
நிப்பாணங் அதிமுத்தானங் — அத்தங் கச்சந்தி ஆஸவா

Sadā jāgaramānānaṃ – ahorattānusikkhinaṃ
Nibbānaṃ adhimuttānaṃ – atthaṃ gacchanti āsavā.

හැම විට ම අවදි ව සිටින, රෑ දවල් දෙක්හි (ශීල, සමාධි, ප්‍රඥ යන) ත්‍රිවිධ ශික්ෂා පුරන, නිවනෙහි ඇලුණු පුද්ගලයන්ගේ ආශ්‍රවයෝ නැති වෙත්.

விழிப்புடன் இருந்து, இரவும் பகலும் தம்மை நல்வழியில் பழக்கி நிர்வாண மோக்ஷத்தில் நாட்ட முடையவருடைய ஆசவங்கள் அழிந்து விடுகின்றன.

Defilements disappear in them who are always alert, who discipline themselves by day and night and are inclined towards Nibbana.

7. පොරාණමෙතං අතුල – නෙතං අජ්ජතනාමිව (227)
නින්දන්ති තුණ්හිමාසිනං – නින්දන්ති බහුභාණිනං
මිතභාණිනම්පි නින්දන්ති – නත්ථි ලොකෙ අනින්දිතො.

போராணமேதங் அதுல — நேதங் அஜ்ஜதனாமிவ
நிந்தந்தி துண்ஹிமாஸினங் — நிந்தந்தி பஹுபாணினங்
மிதபாணிம்பி நிந்தந்தி — நத்தி லோகே அநிந்திதோ

Porāṇametaṃ atula – n'etaṃ ajjatanāmiva
Nindanti tuṇhīmāsinaṃ – nindanti bahubhāṇinaṃ
Mitabhāṇinaṃ pi nindanti – natthi loke anindito.

අතුලය, ලෝකයා නිශ්ශබ්ද ව සිටින්නාට ද නින්දා කරත් ; බොහෝ සේ කථා කරන්නාට ද නින්දා කරත් ; පමණට කථා කරන්නාට ද නින්දා කරත් ; ලෝකයෙහි නින්දා නො ලබන්නෙක් නැත. මෙය අද්‍යතන ගතියකුත් නො වේ. මෙය පැරැණි ගතියකි.

அதுலனே ! இது தொன்றுதொட்டு வருகிறது, இன்று உண்டானது அல்ல ; மௌனியாக இருப்பவனை நிந்திக்கிறார்கள் ; அதிகமாகப் பேசுகிற வாயாடிகளையும் நிந்திக்கிறார்கள் ; அன்றியும், அளவாகப் பேசுகிறவர்களையும் நிந்திக்கிறார்கள். இந்த உலகில் நிந்திக்கப்படாதவர் இல்லை.

O, Atula, they blame who is silent; they blame who speaks much; they blame who speaks little. In this world there is none who escapes blame. This is the way of the world, not of recent origin, but coming of yore.

8. නචාහු න ච භවිස්සති – න චෙතරහි විජ්ජති (228)
එකන්තං නින්දිතො පොසො – එකන්තං වා පසංසිතො.

ந சாஹு ந ச பவிஸ்ஸதி — ந சேதரஹி விஜ்ஜதி
ஏகந்தங் நிந்திதோ போஸோ — ஏகந்தங் வா பஸங்ஸிதோ

Na cāhu na ca bhavissati – na c'etarahi vijjati
Ekantaṃ nindito poso – ekantaṃ vā pasaṃsito.

තනිකර ම නින්ද ලැබූ හෝ ප්‍රශංසා ලැබූ හෝ පුද්ගලයෙක් පෙර ද නොවී ය ; මතු ද නො වන්නේ ය ; දැනුදු නැත.

முன்னேயுமில்லை. இனிமேல் இருக்கப் போவதுமில்லை. இப்போது உள்ளதுமில்லை. முற்றாக நிந்திக்கப்படாதவன் இல்லை. முற்றாகப் புகழப்படுபவனும் இல்லை.

There never was, there never will be, nor is there, a person who is totally blamed or totally praised.

9. යං චෙ විඤ්ඤූ පසංසන්ති – අනුවිච්ච සුවෙ සුවෙ (229)
අච්ඡිද්දවුත්තිං මෙධාවිං – පඤ්ඤා සීලසමාහිතං

யஞ்சே விஞ்ஞூ பஸங்ஸந்தி — அனுவிச்ச ஸுவே ஸுவே
அச்சித்தவுத்திங் மேதாவிங் — பஞ்ஞாசீல ஸமாஹிதங்

Yañ ce viññū pasaṃsanti – anuvicca suve suve
Acchiddavuttiṃ medhāviṃ – paññāsīlasamāhitaṃ.

නුවණැත්තෝ සිදුරු රහිත පැවැතුම් ඇති, බුද්ධිමත් වූ නුවණින් හා ශීලයෙන් යුක්ත වූ යම් පුද්ගලයකුට දිනපතා සොයා බලා කරුණු විමසා – ප්‍රශංසා කෙරෙද් ද. –

குற்றமற்ற நல்லொழுக்கமும் அறிவும் ஞானமும் உடையவனை நாள்தோறும் நன்கறிந்து, அறிஞர்கள் புகழ்வர்.

The wise, after daily observation and inquiry, praise him who leads a flawless life and is endowed with intelligence and virtue.

10. නෙක්ඛං ජම්බොනදස්සෙව – කො තං නින්දිතුමරහති (230)
දෙවාපි තං පසංසන්ති – බ්‍රහ්මුනාපි පසංසිතො

நெக்கங் ஜம்போநதஸ்ஸேவ — கோ தங் நிந்திதுமரஹதி ?
தேவா'பி தங் பஸங்ஸந்தி — ப்ரஹ்முனா'பி பஸங்ஸிதோ

Nekkhaṃ jambonadass' eva – ko taṃ ninditumarahati
Devā pi taṃ pasaṃsanti – brahmunā pi pasaṃsito

දඹ රනින් කළ ආභරණයක් බඳු වූ ඔහුට නින්ද කිරීමට කවරෙක් සුදුසු වේ ද ? දෙවියෝත් එ බඳු පුද්ගලයාට පසසත්. ඔහු බ්‍රහ්මයා විසින් ද පසස්නා ලද්දෙකි.

பத்தரைமாற்றுத் தங்க நாணயத்தைப் போன்ற அவனை நிந்திக்கும் தகுதியுடையவர் யார் ? தேவர்கள் கூட அவனைப் புகழ்வார். பிரம்மா கூடப் புகழ்வார்.

Who would dare to blame such a person who is like an ornament made of refined gold? Even gods praise him, praised is he even by Brahma.

11. කායප්පකොපං රක්ඛෙය්‍ය – කායෙන සංවුතො සියා (231)
කායදුච්චරිතං හිත්වා – කායෙන සුචරිතං චරෙ.

காயப்பகோபங் ரக்கெய்ய — காயேன ஸங்வுதோ ஸியா
காயதுச்சரிதங் ஹித்வா — காயேன ஸுசரிதங் சரே

Kāyappakopaṃ rakkheyya – kāyena saṃvuto siyā
Kāyaduccaritaṃ hitvā – kāyena sucaritaṃ care

කය කිපීම (කාය දුශ්චරිතය) වළක්වා (රැක) ගත යුතු ය. කයින් සංවර විය යුතු ය. කයින් සිදුවන දුසිරිත් හැර කයින් සුචරිතයෙහි හැසිරිය යුතු ය.

உடம்பினால் உண்டாகிற குற்றங்களை அடக்கிக் காக்க, உடம்பை அடக்கி ஆள்க. உடம்பினால் உண்டாகும் தீயகாரியங்களை விலக்கி நல்லகாரியங்களைச் செய்க.

Beware of bodily misdeeds; restrain your body. Eliminate misdeeds of the body, and be of good bodily conduct.

12. වචීපකොපං රක්ඛෙය්‍ය – වාචාය සංවුතො සියා (232)
වචීදුච්චරිතං හිත්වා – වාචාය සුචරිතං චරෙ.

வசீபகோபங் ரக்கெய்ய — வாசாய ஸங்வுதோ ஸியா
வசீ துச்சரிதங் ஹித்வா — வாசாய ஸுசரிதங் சரே

Vacīpakopaṃ rakkheyya – vācāya saṃvuto siyā
Vacīduccaritaṃ hitvā – vācāya sucaritaṃ care

වචනය කිපීම (වාග් දුශ්චරිතය) වළක්වා (රැක) ගත යුතු ය. වචනයෙන් සංවර විය යුතු ය. වචනයෙන් සිදු වන දුසිරිත් හැර වචනයෙන් සුචරිතයෙහි හැසිරිය යුතු ය.

வாக்கினால் உண்டாகும் குற்றங்களை அடக்குக. வாக்கினை அடக்கி ஆள்க, வாக்கினால் உண்டாகும் தீமைகளை நீக்கி, நல்ல வாக்குடையவராக இருக்க வேண்டும்.

Beware of unrestrained speech; restrain your speech. Eliminate harm caused by wrong speech, and be of good conduct in speech.

13. මනොපකොපං රක්ඛෙය්‍ය – මනසා සංවුතො සියා (233)
මනො දුච්චරිතං හිත්වා – මනසා සුචරිතං චරෙ.

மனோபகோபங் ரக்கெய்ய — மனஸா ஸங்வுதோ ஸியா
மனோ துச்சரிதங் ஹித்வா — மனசா ஸுசரிதங் சரே

Manopakopaṃ rakkheyya – manasā samvuto siyā
Manoduccaritaṃ hitvā – manasā sucaritaṃ care

සිත කිපීම (මනෝදුශ්චරිතය) වළක්වා (රැක) ගත යුතු ය. සිතින් සංවර විය යුතු ය. සිතින් සිදු වන දුසිරිත් හැර සිතින් සුචරිතයෙහි හැසිරිය යුතු ය.

மனத்தினால் உண்டாகும் குற்றங்களை அடக்குக. மனத்தை அடக்கி ஆள்க. மனக் குற்றங்களை நீக்கி, மனத்தினால் நல்ல எண்ணங்களை எண்ணுக.

Beware of provocation of the mind; restrain your mind. Eliminate harm caused by the mind, and be of good conduct in mind.

14. කායෙන සංවුතා ධීරා – අථො වාචාය සංවුතා (234)
මනසා සංවුතා ධීරා – තෙ වෙ සුපරිසංවුතා

காயேன ஸங்வுதா தீரா — அதோ வாசாய ஸங்வுதா
மனஸா ஸங்வுதா தீரா — தே வே ஸுபரிஸங்வுதா

Kāyena saṃvutā dhīra – atho vācāya saṃvutā
Manasā saṃvutā dhīrā – te ve suparisaṃvutā

පණ්ඩිතයෝ කයින් සංවර වෙත්; වචනයෙන් සංවර වෙත්; සිතින් සංවර වෙත්. එසේ වූ ප්‍රාඥයෝ ඒකාන්තයෙන් මනා ව සංවර වූවෝ වෙත්.

காயத்தினால் அடக்கமுடையவர் தீரர். வாக்கினாலும் மனத்தினாலும் அடக்கமுடையவர் தீரர். அத்தகையவர்கள் எல்லாவாயில்களிலும் நல்லடக்கமுடையவர்.

The wise control their body; they control their speech; they control their mind; they are, truly, well controlled.

කොධ වග්ගො නිට්ඨිතො

ක්‍රෝධ වර්ගය නිමි

கோதவக்கோ ஸத்தரஸமோ

பதினேழாவது கோதவர்க்கம்

KODHA VAGGO NIṬṬHITO

End of Chapter on Anger

මලවග්ගො අට්ඨාරසමො

18. මල වර්ගය

மல வக்கோ

மல வர்க்கம்

MALA VAGGA

IMPURITIES OR TAINTS

1. පණ්ඩුපලාසොවදානිසි – යමපුරිසාපි ච තං උපට්ඨිතා (235)
උය්‍යොගමුඛෙ ච තිට්ඨසි – පාථෙය්‍යම්පි ච තෙ න විජ්ජති.

பண்டுபலாஸோ'வ தானிஸி — யமபுரி'ஸாபி ச தங் உபட்டிதா
உய்யோகமுகே ச திட்டஸி — பாதெய்யம்பி ச தே ந விஜ்ஜதி

Paṇḍupalāso' va' dāni' si – yamapurisā' pi ca taṃ upaṭṭhitā
Uyyogamukhe ca tiṭṭhasi – pātheyyaṃ pi ca te na vijjati

ඔබ දැන් ඉදී පඬුවත් ව ගිය (ගිලිහී බිම වැටෙන්නට ලං වූ) කොළයක් බඳු ය. යම දූතයෝත් දැන් ඔබ වෙතට අවුත් සිටිත්. ඔබ ඉන්නේ පිරිහීම් දෙරටුවේ ය. (පරලොවට යන) ඔබට කුසල් නමැති මාර්ගෝපකරණ ද නැත.

இப்போது நீ பழுத்துப்போன இலை போல் ஆய்விட்டாய். யமதூதர் உன்னை அணுகுகிறார்கள். நீ இறந்து போகும் நிலையில் இருக்கிறாய். பயணத்துக்குத் தேவையான கட்டுச்சோறுகூட உன்னிடமில்லை.

You are now like a withered leaf. The messengers of death are at your door step. You stand on the threshold of departure. And you have no provision for your journey.

2. සො කරොහි දීපමත්තනො – ඛිප්පං වායම පණ්ඩිතො භව (236)
නිද්ධන්තමලො අනංගණො – දිබ්බං අරියභූමිමෙහිසි.

ஸோ கரோஹி தீபமத்தனோ — கிப்பங் வாயம பண்டிதோ பவ
நித்தந்தமலோ அநங்கணோ — திப்பங் ஆரியபூமிமேஹிஸி

So karohi dīpaṃ attano – khippaṃ vāyama paṇḍito bhava
Niddhantamalo anaṅgaṇo – dibbaṃ ariyabhūmiṃ ehisi

ඔබ දූත් ආත්මයට එළියක් දිය යුතු ය. හෙවත් පිහිටක් ඇති කර ගත යුතු ය. වහා වෑයම් කරව. තමාට වුවමනා පිහිට සාද ගැනීමට තරම් සමත් වව. කෙලෙස් මල හැරගෙන නිකෙලෙස් වූ දිව්‍ය ආර්ය බිමට (ශුද්ධාවාසයට) පැමිණෙව.

ஆகவே உன்னைத் தீவு போல (அரண்) செய்து கொள். ஊக்கமும் அறிவும் உடையவனாக இரு. நீ மாசற்றவனாய், பாவம் அற்றவனாய், ஒளியுடன் விளங்குகிற உயர்ந்த உலகத்திற்குச் செல்வாய்.

Make an island (or light) unto yourself. Strive eagerly and become wise. Absolve yourself of taint and blemish and enter the heavenly land of the Noble Ones.

3. උපනීතවයො ච දානිසි – සම්පයාතො සි යමස්ස සන්තිකෙ (237)
වාසොපි ච තෙ නත්ථි අන්තරා – පාථෙය්‍යම්පි ච තෙ න විජ්ජති.

உபநீத வயோ'வ தானிஸி — ஸம்பயாதோஸி யமஸ்ஸ ஸந்திகே
வாஸோ'பி ச நத்தி அந்தரா — பாதெய்யம்பி ச தே ந விஜ்ஜதி

Upanītavayo va' dāni' si – sampayāto' si yamassa santike
Vāso'pi ca te natthi antarā – pātheyyaṃ pi ca te na vijjati

ඔබ දූත් ඉක්මුණු වයස ඇත්තෙකි. යමයා ළඟට පැමිණියෙකි. ඔබට අතරතුර නවතින්නට තැනකුත් නැත. ඔබට (කුසල් නමැති) මාර්ගොපකරණ ද නැත.

உன் வாழ்நாள் முடிந்துவிட்டது. யமனுடைய முன்னிலையில் நீ இருக்கிறாய். நீ செல்லும் வழியில் தங்குவதற்கு இடமில்லை. கட்டுச்சோறும் கிடையாது.

You are now in old age; and in the presence of death. On the way you have no resting place, nor do you have provision for your journey.

4. සො කරොහි දීපමත්තනො – ඛිප්පං වායම පණ්ඩිතො භව (238)
නිද්ධන්තමලො අනංගණො – න පුන ජාතිජරං උපෙහිසි.

ஸோ கரோஹி தீபமத்தனோ — கிப்பங் வாயம பண்டிதோ பவ
நித்தந்தமலோ அனங்கணோ — ந புன ஜாதி ஜரங் உபேஹிஸி

So karohi dipaṃ attano – khippaṃ vāyāma paṇḍito bhava
Niddhantamalo anaṅgaṇo – na puna jātijaraṃ upehisi

ඔබ දැන් ආත්මයට එළියක් දිය යුතු ය. හෙවත් පිහිටක් ඇති කර ගත යුතු ය. වහා වැයම් කරව. තමාට වුවමනා පිහිට සාද ගැනීමට තරම් සමත් වව. කෙලෙස් මල දුරු කොට නිකෙලෙස් ව නැවැත ජාති ජරා දුකට නොපැමිණීමට උත්සාහ කරව.

ஆகவே, உன்னைத் தீவுபோன்று (அரண்) செய்துகொள். ஊக்கமும் அறிவும் உடையவனாக இரு. களங்கமற்றவனாய் பாவமற்றவனாய் இரு. இனி பிறப்பும் மூப்பும் உனக்கு இல்லை.

Make an island (or light) unto yourself. Strive eagerly and become wise. Absolve yourself of taint and blemish and let not yourself be born and decay again.

5. අනුපුබ්බෙන මෙධාවී – ථොක ථොකං ඛණෙ ඛණෙ (239)
කම්මාරො රජතස්සෙව – නිද්ධමෙ මලමත්තනො

அனுபுப்பேன மேதாவீ — தோகதோகங் கணே கணே
கம்மாரோ ரஜதஸ்ஸேவ — நித்தமே மலமத்தனோ

Anupubbena medhāvi – thokathokaṃ khaṇe khaṇe
Kammāro rajatass' eva – niddhame malamattano

ප්‍රාඥ තෙම රත්කරුවා රිදියෙහි මල හරින්නාක් මෙන්, මොහොතක් පාසා ටිකින් ටික (කුසල් කර ගනිමින්) පිළිවෙළින් තමාගේ කෙලෙස් මල ඉවත් කර ගනී.

அறிவாளியானவர், தட்டான் வெள்ளியில் உள்ள களிம்பைப் போக்குவது போல, கணந்தோறும் சிறிது சிறிதாகத் தம்முடைய மாசுகளைப் போக்கிக் கொள்ளவேண்டும்.

A wise man removes impurities in him little by little every moment, like a silver-smith purifying silver.

6. අයසාව මලං සමුට්ඨිතං – තදුට්ඨාය තමෙව ඛාදති (240)
එවං අතිධොනචාරිණං – සකකම්මානි නයන්ති දුග්ගතිං

அய'ஸாவ மலங் ஸமுட்டிதங் — ததுட்டாய தமேதவ காததி
ஏவங் அதிதோனசாரினங் — ஸக கம்மானி நயந்தி துக்கதிங்

Ayasā' va malaṃ samuṭṭhitaṃ – taduṭṭhāya tam'eva khādati
Evaṃ atidhonacāriṇaṃ – sakakammāni nayanti duggatiṃ

යකඩින් නැඟුණු මලය එයින් නැඟී එය ම කා දමයි. එසේ ම නුවණින් තොර ව වසන තැනැත්තා ගේ අකුශල කර්මයෝ ඔහු දුගතියට යවත්.

இரும்பினால் உண்டான துரு இரும்பையே அழித்துவிடுவதுபோல, தீய நெறியில் செல்வோர் தம் தீய செயல்களினால் துர்கதிக்குச் செல்வர்.

Rust, born of iron consumes the iron itself. Likewise, evil deeds of the transgressor will lead him to woeful states.

7. අසජ්ඣායමලා මන්තා – අනුට්ඨානමලා ඝරා (241)
මලං වණ්ණස්ස කොසජ්ජං – පමාදො රක්ඛතො මලං

அஸஜ்ஜாயமலா மந்தா — அனுட்டானமலா கரா
மலங் வண்ணஸ்ஸ கோஸஜ்ஜங் — பமாதோ ரக்கதோ மலங்

Asajjhāyamalā mantā – anuttānamalā gharā
Malam vannassa kosajjaṃ – pamādo rakkhato malaṃ

මන්ත්‍රවලට නො හැදෑරීම මලයකි. හෙවත් කිලුටකි. ගෙවලට නැඟී සිටි වීර්යය නැතිකම මලයකි. ශරීර වර්ණයට කුසීතකම මලයකි. යමක් රකින්නහුට පමාවීම මලයකි.

பாராயணம் செய்யாமலிருப்பது மந்திரத்திற்குக் குற்றமாகும். பழுதுபார்க்காமலிருப்பது வீட்டிற்குச் குற்றம் ஆகும். சோம்பலானது அழகுக்குக் குற்றமாகும். அசட்டைத்தனமாக இருப்பது காவலுக்குக் குற்றம் ஆகும்.

Non-recitation is the taint of incantations; Non-exertion is the taint of home life; Sloth is the taint of beauty; Carelessness is the taint of a watcher.

8. මලිත්ථියා දුච්චරිතං – මච්ඡෙරං දදතො මලං (242)
මලා වෙ පාපකා ධම්මා – අස්මිං ලොකෙ පරම්හි ච.

மலித்தியா துச்சரிதங் — மச்சேரங் தததோ மலங்
மலா வே பாபகா தம்மா — அஸ்மிங் லோகே பரம்ஹி ச

Mal' itthiyā duccaritaṃ – maccheraṃ dadato malaṃ
Malā ve pāpakā dhammā – asmiṃ loke paramhi ca

ස්ත්‍රියට නරක චරිතය මලයකි. දෙන්නාට මසුරුකම මලයකි. මෙලොව පරලොව දෙක්හි ම අකුසල ධර්මයෝ මලයෝ ය.

ஒழுக்கயீனமாக நடப்பது பெண்டிர்க்குக் குற்றம் ஆகும். பொருளில் பற்றுள்ளம் வைப்பது வள்ளலுக்குக் குற்றம் ஆகும். உண்மையாகவே, தீய கருமங்களைச் செய்வது இம்மைக்கும் மறுமைக்கும் குற்றம் ஆகும்.

Bad conduct is the taint of a woman; stinginess the taint of a donor. All evil deeds, indeed, are taints in this world and in the next.

9. තතො මලා මලතරං – අවිජ්ජා පරමං මලං (243)
එතං මලං පහත්වාන – නිම්මලා හොථ භික්ඛවො.

ததோ மலா மலதரங் — அவிஜ்ஜா பரமங் மலங்
ஏதங் மலங் பஹத்வான — நிம்மலா ஹோத பிக்கவோ

Tato malā malataraṃ – avijjā paramaṃ malaṃ
Etaṃ malaṃ pahatvāna – nimmalā hotha bhikkhavo

ඒ හැම මලයට ම වඩා විශාල මලය අවිද්‍යාව ය. මහණෙනි. ඒ මලය දුර ලා නිර්මල වව්.

அழுக்கு (குற்றம்) களில் எல்லாம் அறியாமை என்னும் அழுக்கு மிகக்கொடியது. இது பெரிய குற்றம். பிக்குகளே ! இந்த அழுக்கை நீக்குங்கள் : அழுக்கற்று இருங்கள்.

There is, indeed, a taint that surpasses all those taints, ignorance, the greatest taint. O Bhikkhus, rid yourself of this taint and be pure.

10. සුජීවං අහිරිකෙන – කාකසූරෙන ධංසිනා (244)
පක්ඛන්දිනා පගබ්භෙන – සඞ්කිලිට්ඨෙන ජීවිතං

ஸுஜீவங் அஹிரிகேன — காகஸுரேன தங்ஸினா
பக்கந்தினா பகப்பேன — ஸங்கிலிட்டேன ஜீவிதங்

Sujīvaṃ ahirikena – kākasurena dhaṃsinā
Pakkhandinā pagabbhena – saṃkiliṭṭhena jīvitaṃ

කවුඩකු මෙන් ගසා කෑමෙහි ශූර වූ, බුහුටි වූ, (පාපයෙහි) ලජ්ජා නැති, අනුන්ගේ ගුණ මකන, ගෙන් ගෙට දුවන, කිලිටි දිවි පැවැත්මක් ඇති තැනැත්තාට ජීවත් වීම ඉතා ලෙහෙසි ය.

காக்கை போன்று வெட்கம் இல்லாமல், துடுக்கும் பழிச்சொல்லும் குற்றச்செயலும் உடைய ஒருவருக்கு இவ்வுலக வாழ்க்கை இன்பகரமாகக் காணப்படுகிறது.

Life is easy for a shameless, arrogant and corrupt man who preys on others like a crow.

11. හිරිමතා ච දුජ්ජීවං – නිච්චං සුචිගවෙසිනා (245)
අලීනෙනප්පගබ්භෙන – සුද්ධාජීවෙන පස්සතා.

ஹிரீமதா ச துஜ்ஜீவங் —நிச்சங் ஸுசி கவேஸினா
அலீநேனப்பகப்பேன — ஸுத்தாஜீவென பஸ்ஸதா

Hirimatā ca dujjīvaṃ – niccaṃ sucigavesinā
Alīnen' appagabbhena – suddhājīvena passatā

නිතර පිරිසිදු ක්‍රියා කිරීමට සොයන බලන, (පාපයෙහි) ලජ්ජා ඇති, බුහුටි නොවූ, වැරැදි දිවි පැවැත්මෙහි නො ඇලුණු, පිරිසිදු දිවි පැවැත්ම ගැන ම වෙහෙසෙන භික්ෂුවට ජීවත්වීම දුෂ්කර ය.

அமைதியும் நிதானமும், சுறுசுறுப்பும் தன்னடக்கமும் உடையவராய் எப்போதும் தூய்மையை நாடிக்கொண்டு தீமையற்றவராக உள்ள ஞானிக்கு உலக வாழ்க்கை துன்பகரமாக இருக்கிறது.

Life is hard for him who is ever alert (to do good), modest, non-arrogant, detached, and who ever seeks purity of conduct.

12. යො පාණමතිපාතෙති – මුසාවාදං ච භාසති (246)
ලොකෙ අදින්නං ආදියති – පරදරං ච ගච්ඡති.

யோ பாணமதிபாதேதி — முஸாவாதஞ்ச பாஸதி
லோகே அதின்னங் ஆதியதி — பரதாரங் ச கச்சதி

Yo pāṇamatipāteti – musāvadañ ca bhāsati
Loke adinnaṃ ādiyati – paradarañ ca gacchati

යමෙක් සතුන් මරයි ද, හොරකම් කරයි ද, පරදාරාවන් කරා යයි ද, බොරු කියයි ද, –

உலகத்திலே, உயிரைக் கொல்கிறவரும், பொய்பேசுகிறவரும், திருடுகிறவரும், பிறன் மனைவியை விரும்புகிறவரும்.

For the meaning see gatha No. 13.

13. සුරාමෙරය පානං ච – යො නරො අනුයුඤ්ජති (247)
ඉධෙවමෙසො ලොකස්මිං – මූලං ඛණති අත්තනො.

ஸுராமேரயபானங் ச — யோ நரோ அனுயுஞ்ஜதி
இதேவமேஸோ லோகஸ்மிங் — மூலங் கணதி அத்தனோ

Surāmerayapānañ ca – yo naro anuyuñjati
Idh' evameso lokasmiṃ – mūlaṃ khaṇati attano

(යමෙක්) මත්පැන් බොයි ද ඔහු මෙලොව දී ම තමාගේ (විනාශයට) මුල හාරා ගනී. හෙවත් වළ කපා ගනී.

மயக்கம் உண்டாக்குகிற குடிவகைகளைக் குடிக்கிறவரும் இவ்வுலகத்திலேயே தமது வேரைத்தாமே அகழ்ந்து எடுப்பவர் ஆவர்.

Whosoever in this world destroys life, utters falsehood, takes what is not given him, resorts to others' wives, partakes freely of intoxicants, digs up his own grave in this world itself.

14. එවං භො පුරිස ජානාහි – පාපධම්මා අසඤ්ඤතා (248)
මා තං ලොභො අධම්මො ච – චිරං දුක්ඛාය රන්ධයුං.

ஏவங் போ ! புரிஸ ஜானாஹி — பாபதம்மா அஸஞ்ஞதா
மா தங் லோபோ அதம்மோ ச — சிரங் துக்காய ரந்தயுங்

Evaṃ bho purisa jānāhi – pāpadhammā asaññatā
Mā taṃ lobho adhammo ca – ciraṃ dukkhāya randhayuṃ

පින්වත් පුරුෂය, මෙසේ දැනගනුව : පාප ස්වභාව ඇත්තෝ සංයමය නැත්තෝ ය. ලෝභයත්, ද්වේෂයත් ඔබ බොහෝ කලක් (නරකාදි) දුකට නො පමුණුවත් වා !

ஓ புருஷனே ! இதைத் தெரிந்துகொள். அடக்கப்படாத தீய எண்ணங்கள் இப்படிப்பட்டவை. ஆகவே, தீய நடத்தைகளும் பேராசையும் உன்னைத் தீராத துக்கத்தில் இழுத்துச்செல்ல விடாதே.

Know thus, O good man: “Those who are bent on evil are unrestrained. Let not greed and hatred lead you to long-lasting woe.”

15. දදති වෙ යථා සද්ධං – යථා පසාදනං ජනො (249)
තත්ථ යො මංකු භවති – පරෙසං පානභොජනෙ
න සො දිවා වා රත්තිං වා – සමාධිං අධිගච්ඡති.

ததாதி வே யதாஸத்தங் — யதா பஸாதனங் ஜனோ
தத்த யோ மங்கு பவதி — பரேஸங் பானபோஜனே
ந ஸோ திவா வா ரத்திங் வா — ஸமாதிங் அதிகச்சதி

Dadāti ve yathāsaddhaṃ – yathāpasādanaṃ jano
Tattha yo maṅku bhavati – paresaṃ pānabhojane
Na so divā vā rattiṃ vā – samādhiṃ adhigacchati

ජනයා ශ්‍රද්ධාවේ හා පැහැදීමේ ද පමණට දන් දෙත්. යමෙක් අනුන්ගේ ඒ කෑම්පීම්හි දෙම්නස් උපදවයි නම් හේ දවල්වත්, රෑවත් සිතේ එකඟකමකට (උපචාර, අර්පණා සමාධියකට හෝ මාර්ගඵල සමාධියකට හෝ) නො පැමිණෙයි.

மக்கள் தங்கள் சக்திக்கும் பக்திக்கும் தக்கவாறு தானம் செய்கிறார்கள். ஒருவர் மற்றவருக்கு உணவும் பானமும் கொடுப்பதைக் கண்டு பொறாமைப்படுகிறவர், இரவிலும் பகலிலும் மனச்சாந்தியடையமாட்டார்.

What people give depends on their faith and conviction. He who frets about the food and drink given to others will not find peace by day or by night.

16. යස්ස චෙතං සමුච්ඡින්නං – මූලඝච්චං සමූහතං (250)
ස වෙ දිවා වා රත්තිං වා – සමාධිං අධිගච්ඡති.

யஸ்ஸ சேதங் ஸமுச்சின்னங் — மூலகச்சங் ஸமூஹதங்
ஸ வே திவா வா ரத்திங் வா — ஸமாதிங் அதிகச்சதி

Yassa c'etaṃ samucchinnaṃ – mūlaghaccaṃ samūhataṃ
Sa ve divā vā rattiṃ vā – samādhiṃ adhigacchati

යමෙකු විසින් අතික් කෙලෙස් මුලුත් සමග මේ මකු බව (කුහක බව) මුලින් ම උපුටා නසන ලද ද හේ දවල් හෝ රෑ හෝ සිතේ එකගකම ලබයි.

இந்தப் பொறாமையை அடியோடு பெயர்த்தெறிந்து முழுவதும் அழித்து விட்டவர்கள், இரவிலும் பகலிலும் மனச்சாந்தி (சமாதி) அடைகிறார்கள்.

He who has rid himself fully of this feeling will find peace by day and by night.

17. නත්ථි රාගසමො අග්ගි – නත්ථි දෙසසමො ගහො (251)
නත්ථි මොහසමං ජාලං – නත්ථි තණ්හාසමා නදී.

நத்தி ராகஸமோ அக்கி — நத்தி தோஸஸமோ கஹோ
நத்தி மோஹஸமங் ஜாலங் — நத்தி தண்ஹாஸமா நதீ

Natthi rāgasamo aggī – natthi dosasamo gaho
Natthi mohasamaṃ jālaṃ – natthi taṇhāsamā nadi

රාගය සමාන ගින්නක් නැත. ද්වේෂය සමාන දැඩි ගැන්මක් නැත. මෝහය සමාන දැලක් නැත. තෘෂ්ණාව සමාන නදියක් නැත.

காமத் தீ போன்று வேறு தீ இல்லை. பகைமையைப் போன்று வேறு உறுதியான பிடி இல்லை. மோகவலை போன்ற வேறு வலை இல்லை. ஆசை வெள்ளம் போன்று வேறு வெள்ளம் இல்லை.

There is no fire like lust, no bondage like hate, no snare like illusion, no river like greed.

18. සුදස්සං වජ්ජං අඤ්ඤෙසං – අත්තනො පන දුද්දසං (252)
පරෙසං හි සො වජ්ජානි – ඔපුණාති යථාභුසං
අත්තනො පන ඡාදෙති – කලිංව කිතවා සඨො

ஸு"தஸ்ஸங் வஜ்ஜமஞ்ஞேஸங் — அத்தனோ பன துத்தஸங்
பரேஸங் ஹி ஸோ வஜ்ஜானி — ஓபுணாதி யதா புஸங்
அத்தனோ பன சாதேதி — கலிங்'வ கிதவா ஸடோ

Sudassaṃ vajjaṃ aññesaṃ – attano pana duddasaṃ
Paresaṃ hi so vajjāni – opuṇāti yathā bhusaṃ
Attano pana chādeti – kaliṃ' va kitavā saṭho

අනුන්ගේ කුඩා වූ ද වරද ලෙහෙසියෙන් දක්ක හැකි ය. තමාගේ මහත් වූ ද වරද දැකීම එතරම් ලෙහෙසි නැත. අනුන්ගේ වැරදි සොයන්නා ඒවා දහයියා මෙන් පොලා නගා පෙන්වයි. ඔහු කොළ අතුවලින් සිරුර මුවා කරගන්නා ලිහිණි වැද්දකු මෙන් තමාගේ වරද වසා ලයි.

பிறருடைய குற்றத்தைக் காண்பது சுலபம். தன்னுடைய குற்றத்தைக் காண்பது கஷ்டம். பிறர் குற்றங்களை ஒருவன் பதரைப் போலத் தூற்றி விடுகிறான். அவன் தந்திரமுள்ள பறவை வேடன் தன்னைப் புதரில் மறைப்பதுபோல தன்குற்றத்தை மூடி மறைக்கிறான்.

Others' faults are easily seen, but hard to see are one's own faults. Others' faults one exposes like chaff, while hiding one's own faults like a crafty fowler hiding himself.

19. පරවජ්ජානුපස්සිස්ස – නිච්චං උජ්ඣානසඤ්ඤිනො (253)
ආසවා තස්ස වඩ්ඪන්ති – ආරා සො ආසවක්ඛයා

பரவஜ்ஜானுபஸ்ஸிஸ்ஸ — நிச்சங் உச்சானஸஞ்ஞினோ
அஸவா தஸ்ஸ வட்டந்தி — ஆரா ஸோ ஆஸவக்கயா

Paravajjānupassissa – niccaṃ ujjhānasaññino
Āsavā tassa vaḍḍhanti – ārā so asavakkhayā

නිතර අනුන්ගේ දෙස් සොයන්නා වූ, අනුන් හෙලා තලා කථා කරන්නා වූ පුද්ගලයාගේ (කාමාදී) ආශ්‍රවයෝ වැඩෙත්. ඔහු රහත් ඵලයෙන් ඉතා ඈත් ය.

எப்போதும் பிறர் குற்றங்களைக் காண்பவனுடைய, பிறரைப் பழித்துத் தம்மை உயர்த்திக் கொள்பவனுடைய ஆசவங்கள் (பாவங்கள்) வளர்கின்றன. அவன் எளிதில் அருகதநிலையடையமாட்டான்.

Defilements grow in him who finds faults in others and is easily irritable. He is far away from the goal of Nibbana.

20. ආකාසෙ පදං නත්ථි – සමණො නත්ථි බාහිරෙ (254)
පපඤ්චාභිරතා පජා – නිප්පපඤ්චා තථාගතා

ஆகாஸே பதங் நத்தி — ஸமணோ நத்தி பாஹிரே
பபஞ்சாபிரதா பஜா — நிப்பபஞ்சா ததாகதா

Akāse padaṃ natthi – samaṇo natthi bāhire
Papañcābhiratā pajā – nippapañcā tathāgatā

අහසෙහි පා සටහන් නැත. බුදු සසුනෙන් පිටත භික්ෂුවක් නැත. සත්වයෝ තණ්හා, මාන, දිට්ඨි සංඛ්‍යාත ප්‍රපංචයෙහි ඇලුණෝ ය. බුදුවරු ප්‍රපංච නැත්තෝ ය.

ஆகாயத்திலே பாதைகள் இல்லை. வேறு சமயத்தில் (உண்மையான) துறவிகள் இல்லை. மக்கள், உலகத்திலே இச்சைகளை வளர்க்கிறார்கள். ததாகதர் (புத்தர்) கள் இச்சைகளை வளர்ப்பதில்லை.

There are no foot prints in the sky. No recluse is found outside (the dispensation of the Buddha). Ordinary men are engrossed in worldly activities. The Tathagathas are free from obstacles.

21. ආකාසෙ පදං නත්ථි – සමණො නත්ථි බාහිරෙ (255)
සංඛාරා සස්සතා නත්ථි – නත්ථි බුද්ධානමිඤ්ජිතං

ஆகாஸே பதங் நத்தி — ஸமணோ நத்தி பாஹிரே
ஸங்காரா ஸஸ்ஸதா நத்தி — நத்தி புத்தானமிஞ்ஜிதங்

Ākāse padaṃ natthi – samaṇo natthi bāhire
Saṅkhārā sassatā natthi – natthi buddhānaṃ injitaṃ

අහසෙහි පා සටහන් නැත. බුදු සස්නෙන් පිටත භික්ෂුවක් නැත. ශාශ්වත-නිත්‍ය වූ-සංස්කාරයෝ නැත. බුදුවරුන්ට තණ්හා, මාන ආදී ඉංජිත නැත.

வானத்தில் பாதைகள் இல்லை. வேறு சமயத்தில், (உண்மையான) துறவிகள் இல்லை. நிலை நிற்கும்படியான பொருள் உலகத்தில் ஒன்றும் இல்லை. புத்தர்கள் பற்று, மமதை முதலிய சஞ்சலங்கள் அற்றவர்கள்.

There are no foot prints in the sky. No recluse is found outside (the dispensation of the Buddha). No conditioned things are eternal and there is no instability in the Buddhas.

මල වග්ගො නිට්ඨිතො

මල වර්ගය නිමි

மலவக்கோ அட்டாரஸமோ

பதினெட்டாவது மலவர்க்கம்

MALA VAGGO NIṬṬHITO

End of Chapter on Taints

ධම්මට්ඨ වග්ගො එකූනවීසතිමො

19. ධර්මස්ථ වර්ගය

தம்மட்ட வக்கோ

தம்மட்ட வர்க்கம்

DHAMMAṬṬHA VAGGA

THE JUST OR RIGHTEOUS

1. න තෙන හොති ධම්මට්ඨො – යෙනත්ථං සහසා නයෙ (256)
යො ච අත්ථං අනත්ථං ච – උභො නිච්ජෙය්‍ය පණ්ඩිතො

ந தேன ஹோதி தம்மட்டோ — யேனத்தங் ஸஹஸா நயே
யோ ச அத்தங் அனத்தஞ்ச — உபோ நிச்செய்ய பண்டிதோ

Na tena hoti dhammaṭṭho – yen' atthaṃ sahasā naye
Yo ca attham anatthañ ca – ubho niccheyya paṇḍito

යමකු බොරුවෙන් – හිමියන් අහිමියන් කරමින් නඩුවක් විසඳූ පමණින් ධාර්මික විනිශ්චයකාරයෙක් නො වේ. පණ්ඩිතයා හෙවත් බුද්ධිමත් විනිශ්චයකාරයා කාරණා. අකාරණා විමසා, අගතියට නොගොස් (ඇත්ත නැත්ත දෙක විමසා) තීරණය දෙන්නෙකි.

நியாயம் அநியாயம் ஆராயாமல் வலோற்காரமாக தீர்ப்புக் கூறுவதால் ஒருவனை அறவோன் என்று கூறமுடியாது. பொய் மெய் இரண்டையும் ஆராய்ந்து நிச்சயிப்பவனே அறிவாளி.

A man is not a just judge merely because he arbitrates cases hastily without proper care. A wise judge would investigate and give his decision without being partial.

2. අසාහසෙන ධම්මෙන – සමෙන නයතී පරෙ (257)
ධම්මස්ස ගුත්තො මෙධාවී – ධම්මට්ඨොති පවුච්චති

அஸாஹஸேன தம்மேன — ஸமேன நயதீ பரே
தம்மஸ்ஸ குத்தோ மேதாவீ — தம்மட்டோ'தி பவுச்சதி

Asāhasena dhammena – samena nayatī pare
Dhammassa gutto medhāvī – dhammaṭṭho' ti pavuccati

යමෙක් තිබොරුවෙන් හෙවත් අගතියට නො ගොස්, නීතිය අනුව, දැහැමෙන් සෙමෙන් අනුන් ජය පරාජයට පමුණුවයි ද, ඒ බුද්ධිමතා විනිශ්චය ධර්මයෙන් රැකුණු ධාර්මිකයෙකැයි කියනු ලැබේ.

வலோற்காரமின்றி, நியாயவிரோதமின்றி நடுநின்று தீர்ப்புக் கூறுபவன் தருமத்தின் காவலன். அவனே மேதாவி அறவோன் என்று கூறப்படுவான்.

The wise man who guides others by non-violent and peaceful methods and who is a guardian of the Good Lore, is called a righteous person.

3. න තෙන පණ්ඩිතො හොති – යාවතා බහු භාසති (258)
ඛෙමී අවෙරී අභයො – පණ්ඩිතොති පවුච්චති.

ந தேன பண்டிதோ ஹோதி — யாவதா பஹு பாஸதி
கேமீ அவேரீ அபயோ — பண்டிதோ'தி பவுச்சதி

Na tena paṇḍito hoti – yāvatā bahu bhāsati
Khemī averī abhayo – paṇḍito'ti pavuccati

බොහෝ සේ කථා කළ පමණිනුත් යමෙක් පණ්ඩිතයෙක් නො වේ. උවදුරු හා වෛරීන් ද නැති, නිර්භය වූ පුද්ගලයා පමණක් පණ්ඩිතයෙකැයි කියනු ලැබේ.

ஒருவர் அதிகமாகப் பேசுவதனாலேயே அறிஞர் ஆகமாட்டார். பொறுமையும் அன்பும் உடையவராய், அச்சமில்லாதவர் யாரோ அவர் பண்டிதர் எனப்படுவார்.

One is not a learned man merely because one speaks much. He who is peaceful, free from hate and fearless is called "learned".

4. න තාවතා ධම්මධරො – යාවතා බහු භාසති (259)
යො ච අප්පම්පි සුත්වාන – ධම්මං කායෙන පස්සති
ස වෙ ධම්ම ධරොහොති – යො ධම්මං නප්පමජ්ජති.

ந தாவதா தம்மதரோ — யாவதா பஹு பாஸதி
யோ ச அப்பம்பி ஸுத்வான — தம்மங் காயேன பஸ்ஸதி
ஸ வே தம்மரோ ஹோதி — யோ தம்மங் நப்பமஜ்ஜதி

Na tāvatā dhammadharo – yāvatā bahu bhāsati
Yo ca appampi sutvāna – dhammaṃ kāyena passati
Sa ve dhammadharo hoti – yo dhammaṃ nappamajjati

බොහෝ සේ කථා කළ පමණිනුත් යමෙක් ධර්මධරයෙක් නො වේ. යමෙක් ටිකක් වුවත් අසා තමාගේ කය වෙහෙසවා චතුරාර්ය සත්‍යය වටහා ගනී ද, ධර්මය ගැන මනා සැලකිල්ල දක්වන ඒ බඳු පුද්ගලයා ම ඒකාන්තයෙන් ධර්මධරයෙක් වේ.

ஒருவர் அதிகமாகப் பேசுகிறபடியினாலேயே தர்மத்தை அறிந்தவர் ஆகமாட்டார். தான் கேட்டது சிறிதளவாக இருந்தாலும் அதை மனத்தில் ஆழ்ந்து சிந்தித்துப் பதியவைத்து, அதை உறுதியாகப் பிடித்திருப்பவரே தர்மத்தை அறிந்தவர் ஆவார்.

One who speaks much is not a bearer of the Dhamma on that account. One who lives according to the little he hears of the Dhamma, not neglecting the Dhamma, is indeed a bearer of the Dhamma.

5. න තෙන ථෙරො හොති – යෙනස්ස පලිතං සිරො (260)
පරිපක්කො වයො තස්ස – මොඝජිණ්ණොති වුච්චති.

ந தேன தேரோ ஹோதி — யேனஸ்ஸ பலிதங் ஸிரோ
பரிபக்கோ வயோ தஸ்ஸ — மோகஜிண்ணோ'தி வுச்சதி

Na tena thero hoti – yen' assa palitaṃ siro
Paripakko vayo tassa – moghajiṇṇo' ti vuccati

හිස කෙස් පැසුණු පමණෙකින් යමෙක් ස්ථවිර නො වේ. වයසින් පමණක් මේරූ (ගුණධර්ම නැති)' ඔහුට "හිස් මහල්ලා" යි කියනු ලැබේ.

தன்னுடைய தலைமயிர் நரைத்து விட்டதினாலேயே ஒருவர் தேரர் (முதியவர்) ஆகமாட்டார். அவருடைய வயதுமட்டும் முதிர்ந்து விட்டது. அவர் "மோட்டு முதியோன்" எனப்படுவார்.

He is not thereby an elder (thera) merely because his hair is grey. Ripe is he in age. "Old-fool" he is called.

6. යම්හි සච්චං ච ධම්මො ච – අහිංසා සඤ්ඤමො දමො (261)
ස වෙ වන්තමලො ධීරො – ථෙරො ඉති පවුච්චති.

யம்ஹி ஸச்சஞ்ச தம்மோ ச — அஹிம்ஸா ஸஞ்ஞமோ தமோ
ஸவே வந்தமலோ தீரோ — தேரோ இதி பவுச்சதி

Yamhi saccañ ca dhammo ca – ahiṃsā saññamo damo
Sa ve vantamalo dhīro – thero iti pavuccati

යමකු තුළ (චතුරාර්‍ය) සත්‍යයත්, (නවලෝකෝත්තර) ධර්මයත්, අහිංසාවත්, තැන්පත්කමත්, ඉන්ද්‍රිය දමනයත් ඇද්ද, පහ කරන ලද කෙලෙස් මල ඇති එ බඳු බුද්ධිමතා ස්ථවිරයෙකැයි කියනු ලැබේ.

உண்மையும், நேர்மையும், அஹிம்சையும் அடக்கமும் திரமும் உள்ளவர் யாரோ, அந்தக் குற்றமற்ற அறிஞர் உண்மையாகவே தேரர் (முதியவர்) என்னும் பெயருக்கு உரியவர் ஆவார்.

In whom are truth, virtue, harmlessness, restraint and control, that wise man who is purged of impurities, is, indeed, called an elder.

7. න වාක්කරණමත්තෙන – වණ්ණපොක්ඛරතාය වා (262)
සාධුරූපො නරො හොති – ඉස්සුකී මච්ඡරී සඨො

ந வாக்கரணமத்தேன — வண்ணபொக்கரதாய வா
ஸாதுரூபோ நரோ ஹோதி — இஸ்ஸுகீ மச்சரீ ஸடோ

Na vākkaraṇamattena – vaṇṇapokkharatāya vā
Sādhurūpo naro hoti – issuki macchari saṭho

අනුන්ට ඊර්ෂ්‍යා කරන, මසුරුකම් කරන, කපටියා, ලක්ෂණ වචන කථා කළ පමණින් වත්, හැඩ වැඩ ඇති පමණින් වත් යහපත් ස්වභාව ඇති මිනිසෙක් නො වේ.

பொறாமையும் வெறுப்பும் கபடமும் உள்ளவன், அழகாக இருப்பதனாலேயோ அல்லது இனிமையாகப் பேசுவதனாலேயோ சாதுவான மனிதன் ஆகமாட்டான்.

A jealous, selfish and deceitful man cannot be called a virtuous person merely because he is eloquent and handsome.

8. යස්ස චෙතං සමුච්ඡින්නං – මූලඝච්චං සමූහතං (263)
ස වන්තදොසො මෙධාවී – සාධුරූපොති වුච්චති.

யஸ்ஸ சேதங் ஸமுச்சின்னங் — மூலகச்சங் ஸமூஹதங்
ஸ வந்ததோஸோ மேதாவீ — ஸாதுரூபோதி வுச்சதி

Yassa c'etaṃ samucchinnaṃ – mūlaghaccaṃ samūhataṃ
Sa vantadoso medhāvi – sādhurūpo ti vuccati

යමකු විසින් ඊර්ෂ්‍යා ආදි අකුසල් ගති මුලින් ම උදුරා දමන ලද ද, පහකළ කෙලෙස් මල ඇති ඔහු "යහපත් ස්වභාව ඇත්තෙකැ" යි කියනු ලැබේ.

எவன் இவற்றை (அழுக்காறு, அவா, வெகுளி என்பவற்றை) அறுத்தெறிந்து நிர்மூலமாக்கிவிட்டானோ, எவனிடம் துவேஷமில்லையோ, அந்த மேதாவி சாதுவான சுபாவமுடையவன் என்று கூறப்படுவான்.

In whom these short comings are wholly cut off, up-rooted and extinct, such a person devoid of blemishes, is called a virtuous man.

9. න මුණ්ඩකෙන සමණො – අබ්බතො අලිකම්භණං (264)
ඉච්ඡාලොභ සමාපන්නො – සමණො කිං භවිස්සති.

ந முண்டகேன ஸமனோ — அப்பதோ அலிகங் பணங்
இச்சாலோப ஸமாபன்னோ — ஸமனோ கிங் பவிஸ்ஸதி

Na muṇḍakena samaṇo – abbato alikaṃ bhaṇaṃ
Icchālobhasamāpanno – samaṇo kiṃ bhavissati

ශීල ව්‍රත නැති, බොරු කියන පුද්ගලයා හිස මුඩු කළ පමණින් මහණෙක් නො වේ. ඉච්ඡාවෙන් හා ලෝභයෙන් ද යුත් තැනැත්තා කෙසේ නම් මහණෙක් වන්නේ ද ?

தான் மேற்கொண்ட (துறவுக்) கடமையை விட்டு, பொய்யைப் பேசுகிற ஒருவர், தனது தலையை மழித்துவிட்டதனாலேயே சமணர் (துறவி) ஆகமாட்டார். ஆசைகளையும் அவாவையும் விடாதவர் எப்படிச் சமணர் ஆவார் ?

Not by shaven head does an undisciplined man, who utters falsehood become a monk. How can one who is full of desire and greed be a monk?

10. යො ච සමෙති පාපානි – අණුං ථූලානි සබ්බසො (265)
සමිතත්තා හි පාපානං – සමණොති පවුච්චති

யோ ச ஸமேதி பாபானி — அணுங் தூலானி ஸப்பஸோ
ஸமிதத்தா ஹி பாபானங் — ஸமணோதி பவுச்சதி

Yo ca sameti pāpāni – aṇuṃ thūlāni sabbaso
Samitattā hi pāpānaṃ – samaṇo'ti pavuccai

යමෙක් කුදු මහත් පව් මුළුමනින් ම සංසිඳුවා ගනී ද, හෙතෙම පව් සංසිඳ වූ බැවින් මහණෙකැයි කියනු ලැබේ.

சிறிதும் பெரிதும் ஆகிய எல்லாவிதமான பாவங்களையும் சமாளித்து அடக்கினவர் யாரோ அவரே சமணர் (துறவி) ஆவார். ஏனென்றால், அவர் எல்லாப் பாவங்களையும் சமாளித்து அடக்கியிருக்கிறார்.

He who subdues all evil, whether large or small, is called a monk because he has subdued evil.

11 න තෙන භික්ඛු හොති – යාවතා භික්ඛතෙ පරෙ (266)
විස්සං ධම්මං සමාදය – භික්ඛු හොති න තාවතා.

ந தேன பிக்கு ஹோதி — யாவதா பிக்கதே பரே
விஸ்ஸங் தம்மங் ஸமாதாய — பிக்கு ஹோதி ந தாவதா

Na tena bhikkhū hoti – yāvatā bhikkhate pare
Vissaṃ dhammaṃ samādāya – bhikkhū hoti na tāvatā

විෂම වූ පාප ධර්ම (දුගඳ හමන කාය කර්මාදිය) සමාදන් වූ තැනැත්තා අනුන්ගෙන් පිඩු සිඟා ගත් තරමින් ම භික්ෂුවක් නොවේ.

பிறரிடம் பிச்சை கேட்பதனாலேயே ஒருவர் பிக்கு ஆகமாட்டார். தர்ம மார்க்கத்திலிருந்து தவறி நடக்கிறவரும் பிக்கு ஆகமாட்டார்.

A person who follows an erroneous code of morality is not a monk merely because he begs his alms from others.

12. යොධ පුඤ්ඤං ච පාපං ච – බාහෙත්වා බ්‍රහ්මචරියවා (267)
සඞ්ඛාය ලොකෙ චරති – ස වේ භික්ඛූති වුච්චති.

யோத புஞ்ஞஞ்ச பாபஞ்ச — பாஹெத்வா ப்ரஹ்மசரியவா
ஸங்காய லோகே சரதி — ஸ வே பிக்கூ'தி வுச்சதி

Yo' dha puññañ ca pāpañ ca – bāhetvā brahmacariyavā
Saṅkhāya loke carati – sa ve bhikkhū' ti vuccati

යමෙක් මේ ශාසනයෙහි නියමිත පරිදි පින් පව් දෙක ම දුරු කොට, බඹසරින් යුක්ත ව සියලු දේ නුවණින් සලකා – විමසා – හැසිරෙයි ද ඔහු ම නිශ්චය වශයෙන් "භික්ෂුවකැ" යි කියනු ලැබේ.

புண்ணியம், பாவம் இரண்டினையும் விட்டு பிரமசரியங் காத்து, இவ்வுலகத்திலே தூய்மையான வாழ்க்கை வாழ்கிறவர் யாரோ அவர்தான் பிக்கு என்று கூறப்படுகிறார்.

He who has transcended both good and bad, who is chaste and discriminating, he, indeed, is called a bhikkhu.

13. න මොනෙන මුනී හොති – මූළ්හරූපො අවිද්දසු (268)
යො ච තුලං ව පග්ගය්හ – වරමාදය පණ්ඩිතො.

ந மோனேன முனீ ஹோதி — மூல்ஹரூபோ அவித்தஸு
யோ ச துலங்'வ பக்கய்ஹ — வரமாதாய பண்டிதோ

Na monena munī hoti – mūḷharūpo aviddasu
Yo ca tulaṃ'va paggayha – varaṃ ādāya paṇḍito

මෝඩ ස්වභාව ඇති අඥනයා කථා නො කර සිටි පමණින් මුනිවරයෙක් නොවේ. තරාදියක් අතට ගත්තකු මෙන් ලෝකයේ ඇති හොඳ – කුසල් – කිරා බලා තෝරා ගත හැකි නුවණැත්තා ම මුනිවරයෙක් වේ.

மூடத்தனமும் அறியாமையும் உள்ள ஒருவர் மௌன விரதம் பூண்டிருப்பதனாலேயே முனிவர் ஆகமாட்டார். அறிஞரான ஒருவர், தராசைத் தூக்கி நிறுத்தி எடை காண்பவர் போல, சீர்தூக்கிப் பார்த்து நல்லதை மட்டும் ஏற்றுக்கொண்டு. (தொடரும்)

Silence in a person who is foolish and imprudent does not mean he is a sage. A wise man is he, who, like a man with a pair of scales, is able to weigh and select what is good.

14. පාපානි පරිවජ්ජෙති – ස මුනී තෙන සො මුනී (269)
යො මුනාති උභො ලොකෙ – මුනී තෙන පවුච්චති.

பாபானி பரிவஜ்ஜேதி — ஸ முனீ தேன ஸோ முனி
யோ முனாதி உபோ லோகே — முனீ தேன பவுச்சதி

Pāpāni parivajjeti – sa muni tena so muni
Yo munāti ubho loke – muni tena pavuccati

යමෙක් පව් දුරිත් මැ දුරු කරයි ද හේ එයින් ම මුනිවරයෙක් වේ. යමෙක් ලෝකයෙහි ආධ්‍යාත්මික, බාහිර සංස්කාරයන් වෙන් වසයෙන් බෙද දැන ගනී ද ඔහුට ඒ නිසා මුනිවරයෙකැ යි කියනු ලැබේ.

பாவங்களைத் தள்ளிவிடுகிறவர் யாரோ அவரே முனிவர் ஆவார். ஏனென்றால் இரண்டு உலகங்களையும் நிறுத்துப் பார்க்கிறவர் ஆகையினாலே அவர் முனிவர் எனப்படுகிறார்.

He who shuns evil is a sage. He who understands both internal and external phenomena is called a sage.

15. න තෙන අරියො හොති – යෙන පාණානි හිංසති (270)
අහිංසා සබ්බපාණානං – අරියොති පවුච්චති.

ந தேன அரியோ ஹோதி — யேன பாணாநி ஹிங்ஸதி
அஹிங்ஸா ஸப்ப பாணானங் — அரியோ'தி பவுச்சதி

Na tena ariyo hoti – yena pāṇāni hiṃsati
Ahiṃsā sabbapāṇānaṃ – ariyo'ti pavuccati

ප්‍රාණීන්ට හිංසා කරන්නා "ආර්ය" යි නමක් තිබුණු පමණින් ආර්යයෙක් නො වේ. සියලු ප්‍රාණීන්ට හිංසා නො කරන්නකුට පමණක් ආර්යයෙකැ යි කියනු ලැබේ.

உயிர்களை இம்சித்து வதை செய்கிறவர் ஆரியர் (உயர்ந்தவர்) ஆகமாட்டார். எல்லா உயிர்களிடத்திலும் அன்புள்ளவர் (அகிம்சையோடிருப்பவர்) ஆரியர் (மேலோர்) எனப்படுவர்.

One cannot become a noble person by injuring living beings. He who refrains from injuring living beings is a noble person.

16. න සීලබ්බත මත්තෙන – බාහුසච්චෙන වා පුන (271)
අථ වා සමාධිලාභෙන – විවිච්ච සයනෙන වා.

ந ஸீலப்பத மத்தேன — பாஹுஸச்சேன வா புன
அதவா ஸமாதிலாபேன — விவிச்ச ஸயனேன வா

Na sīlabbatamattena – bāhusaccenā va puna
Atha vā samādhilābhena – vivicca sayanena vā

ශීල ව්‍රත මාත්‍රයකින් හෝ, බහුශ්‍රැත භාවයෙන් හෝ සමාධියක් ලැබීමෙන් හෝ විවේක සේනාසනයක විසීමෙන් හෝ –

சீலத்தினாலும், நல்லொழுக்கத்தினாலும், அதிகமாகக் கற்றதினாலும், சமாதி நிலையில் இருப்பதனாலும், அல்லது ஏகாந்த வாழ்க்கை வாழ்வதினாலும். (தொடரும்)

For English translation see gatha No. 272.

17. ඵුසාමි නෙක්ඛම්ම සුඛං – අපුථුජ්ජනසෙවිතං (272)
භික්ඛු විස්සාසමාපාදි – අප්පත්තො ආසවක්ඛයං.

புஸாமி நெக்கம்ம ஸுகங் — அபுதுஜ்ஜனஸேவிதங்
பிக்கு விஸ்ஸாஸமாபாதி — அப்பத்தோ ஆஸவக்கயங்

Phusāmi nekkhammasukhaṃ – aputhujjanasevitaṃ
Bhikkhu vissāsaṃ āpādi – appatto āsavakkhayaṃ

ආර්යයන් විසින් ලබන ලද නෙක්ඛම්ම (පැවිදි) සැපය ලැබීමෙන් හෝ, ආශ්‍රවයන් කෙළවර කර නො ගත් භික්ෂුවක්, තමා දුක් කෙළවර කර ගත්තේ යැයි වැරදි විශ්වාසයක් ඇති කර නො ගත යුතු ය.

‘சாதாரண மக்கள் அடையாத துறவு இன்பத்தை நான் அடைந்தேன்’ என்று அறிவதனாலும் மாத்திரம், பிக்குவானவர் சாந்தியடைய முடியாது. ஆஸவங்களை ஒழித்தால்தான் சாந்தியடைய முடியும்.

Not merely by austerity and vows, nor by much learning, nor by concentration, nor by secluded living does one reach the end of suffering. One who has not eliminated all desires should not entertain such false views.

ධම්මට්ඨ වග්ගො නිට්ඨිතො

ධම්මට්ඨ වර්ගය නිමි

தம்மட்டவக்கோ ஏகூனவீஸதிமோ

பத்தொன்பதாவது தம்மட்ட வர்க்கம்

DHAMMAṬṬHA VAGGO NIṬṬHITO
End of Chapter on The Righteous

මග්ග වග්ගො විසතිමො

20. මාර්ග වර්ගය

மக்க வக்கோ

மார்க்க வர்க்கம்

MAGGA VAGGA

THE WAY OR THE PATH

1. මග්ගානට්ඨංගිකො සෙට්ඨො – සච්චානං චතුරො පද (273)
විරාගො සෙට්ඨො ධම්මානං – ද්විපදනං ච චක්ඛුමා

மக்கானட்டங்கிகோ ஸெட்டோ — ஸச்சானங் சதுரோ பதா
விராகோ ஸெட்டோ தம்மானங் — திபதானஞ்ச சக்குமா

Maggān' aṭṭhaṅgiko seṭṭho – saccānaṃ caturo padā
Virāgo seṭṭho dhammānaṃ – dipadānañ ca cakkhumā

සියලු මාර්ග අතුරෙන් ආර්ය අෂ්ටාංගික මාර්ගය ශ්‍රේෂ්ඨ ය. සියලු සත්‍ය අතුරෙන් දුක්ඛ, සමුදය නිරෝධ, මාර්ග යන චතුරාර්ය සත්‍යය ශ්‍රේෂ්ඨ ය. සියලු ධම් අතුරෙන් නිවන ශ්‍රේෂ්ඨ ය. ද්විපාද සත්ත්වයන් අතුරෙන් බුදුන් වහන්සේ ශ්‍රේෂ්ඨ ය.

எல்லா மார்க்கங்களை விட அட்டாங்க மார்க்கம் மேன்மையானது. வாய்மைகளிலெல்லாம் நான்கு வாய்மைகளே மேலானவை. தர்மங்களிலெல்லாம் ஆசையற்ற (நிர்வாண) தர்மம் மேலானது. மனிதர்களிலெல்லாம் (ஞானக்) கண்ணுள்ளவர் (புத்தர்) மேலானவர்.

The best of paths is the Noble Eightfold Path; the best of truths are the Four Truths. Of all states non-attachment is the best. The best of men is the Enlightened One.

2. එසොව මග්ගො නත්ථඤ්ඤො – දස්සනස්ස විසුද්ධියා (274)
එතං හි තුම්හෙ පටිපජ්ජථ – මාරස්සෙතං පමොහනං.

ஏஸோ'வ மக்கோ நத்தஞ்ஞோ — தஸ்ஸனஸ்ஸ விஸுத்தியா
ஏதங் ஹி தும்ஹே படிபஜ்ஜத — மாரஸ்ஸேதங் பமோஹநங்

Eso'va maggo natth' añño – dassanassa visuddhiyā
Etamhi tumhe paṭipajjatha – mārass' etaṃ pamohanaṃ

නුවණ පිරිසිදු කර ගැනීමට මේ ආර්ය අෂ්ටාංගික මාර්ගය මිස අනික් මඟක් නැත. ඔබ මේ මාර්ගයෙහි පිළිපදිව්. මෙය මාරයා මුළා කරන්නකි.

நற்காட்சி பெறுவதற்கு இதுவே சிறந்த மார்க்கம் ; வேறு மார்க்கம் இல்லை. இந்த மார்க்கத்தைப் பின்பற்றி நடப்பாயாக. ஏனென்றால் இது மாரனைத் திகைக்கச் செய்கிறது.

This is the only path, and there is no other, for the purification of vision. Tread this path to overcome Mara (death).

3. එතං හි තුම්හෙ පටිපන්නා – දුක්ඛස්සන්තං කරිස්සථ (275)
අක්ඛාතො වෙ මයා මග්ගො – අඤ්ඤාය සල්ලසන්ථනං.

ஏதங் ஹி தும்ஹே படிபன்னா — துக்கஸ்ஸந்தங் கரிஸ்ஸத
அக்காதோ வே மயா மக்கோ — அஞ்ஞாய ஸல்லஸந்தனங்

Etamhi tumhe paṭipannā – dukkhassantaṃ karissatha
Akkhāto ve mayā maggo – aññāya sallasanthanaṃ

ඔබ මේ ආර්ය මාර්ගයට පිවිස දුක් කෙළවර කර ගත යුතු ය. මා විසින් රාගාදි මුල් උදුරා ලන ක්‍රමය දැන මේ මාර්ගය තිශ්වය වශයෙන් ප්‍රකාශ කරන ලදී.

இந்த வழியில் நீ நடப்பதனாலே நீ துக்கத்தை நீக்கலாம். அம்பு போன்ற கூர்மையான துன்பங்களை அகற்றுவதற்கு இந்த வழியைக் காட்டினேன்.

If you tread this path you will put an end to your suffering. Having realised the way to eradicate all desire, have I declared this path.

4. තුම්හෙහි කිච්චං ආතප්පං – අක්ඛාතාරො තථාගතා (276)
පටිපන්නා පමොක්ඛන්ති – ඣායිනො මාරබන්ධනා

தும்ஹேஹி கிச்சங் ஆதப்பங் — அக்காதாரோ ததாகதா
படிபன்னா பமொக்கந்தி — ஜாயினோ மாரபந்தனா

Tumhehi kiccaṃ ātappaṃ – akkhātāro tathāgatā
Paṭipannā pamokkhanti – jhāyino mārabandhanā

ඔබ විසින් කෙලෙස් තවන වීර්යය කළ යුතු ය. බුදුවරු එයට මග කියන්නෝ ය. ඒ මගට බැස ධ්‍යාන වඩන්නෝ මාර බන්ධනයෙන් මිදෙන්නෝ ය.

நீயே ஊக்கத்தோடு முயற்சி செய்ய வேண்டும். புத்தர்கள் வழியை மட்டும் காட்டுவார்கள். இதை மனதில் பதியவைத்து இதன்படி நடக்கிறவர்கள், தீயவனான மாரனுடைய தளையிலிருந்து நீங்குகிறார்கள்.

You yourself should strive towards perfection. Buddhas are only revealers of the Path. Those who enter the path and strive will be released from the bondage of Mara.

5. සබ්බෙ සංඛාරා අනිච්චාති – යද පඤ්ඤාය පස්සති (277)
අථ නිබ්බින්දති දුක්ඛෙ – එස මග්ගො විසුද්ධියා

ஸப்பே ஸங்காரா அநிச்சா'தி — யதா பஞ்ஞாய பஸ்ஸதி
அத நிப்பிந்ததி துக்கே — ஏஸ மக்கோ விஸுத்தியா

Sabbe saṅkhārā aniccā'ti – yadā paññāya passati
Atha nibbindati dukkhe – esa maggo visuddhiyā

යමෙක් යම් විටක සියලු සංස්කාර වෙනස් වෙතැයි නුවණින් දකගනී ද, එ විට දුක ගැන කලකිරේ. එය ම පිරිසිදු වීමට – නිවන් ලැබීමට – මග ය.

காரணத்தினால் தோன்றியவை எல்லாம் அநித்தியமானவை. இதை அறிவால் உணர்ந்தவன் துக்கத்தில் அழுந்துவதில்லை. இதுவே தூய்மையடைவதற்கான (நிர்வாணமடைவதற்கான) வழியாகும்.

He who realises that all conditioned things change will be passive in pain. This itself will lead him to purity.

6. සබ්බෙ සංඛාරා දුක්ඛාති – යද පඤ්ඤය පස්සති (278)
අථ නිබ්බින්දති දුක්ඛෙ – එස මග්ගො විසුද්ධියා

ஸப்பே ஸங்காரா துக்கா'தி — யதா பஞ்ஞாய பஸ்ஸதி
அத நிப்பிந்ததி துக்கே — ஏஸ மக்கோ விஸுத்தியா

Sabbe saṅkhārā dukkhā'ti – yadā paññāya passati
Atha nibbindatI dukkhe – esa maggo visuddhiyā

යමෙක් යම් විටක සියලු සංස්කාර දුක් යැයි නුවණින් දකගනී ද එ විට දුක ගැන කලකිරේ. එය ම පිරිසිදු වීමට – නිවන් ලැබීමට – මඟ ය.

காரணத்தினால் தோன்றியவை (சம்ஸ்கரங்கள்) எல்லாம் துக்கமானவை. இதை அறிவால் ஒருவன் உணர்ந்தால் துக்கத்தில் அழுந்தமாட்டான். இதுவே தூய்மைக்கான மார்க்கமாகும்.

He who realises that all conditioned things are painful will be passive in pain. This itself will lead him to purity.

7. සබ්බෙ ධම්මා අනත්තාති – යද පඤ්ඤය පස්සති (279)
අථ නිබ්බින්දති දුක්ඛෙ – එස මග්ගො විසුද්ධියා.

ஸப்பே தம்மா அனத்தா'தி — யதா பஞ்ஞாய பஸ்ஸதி
அத நிப்பிந்ததி துக்கே — ஏஸ மக்கோ விஸுத்தியா

Sabbe dhammā anattā' ti – yadā paññāya passati
Atha nibbindatī dukkhe – esa maggo visuddhiyā

යමෙක් යම් විටක සියලු ධර්ම අනාත්මය (-වෙනස් වන සුලු ය. අස්ථිර ය) යි නුවණින් දක ගනී ද, එ විට දුක ගැන කලකිරේ. එය ම පිරිසිදු වීමට – නිවන් ලැබීමට මඟ ය.

காரணத்தினால் தோன்றியவை (தர்மங்கள்) எல்லாம் ஆன்மா அற்றவை. இதை அறிவால் உணர்ந்தவன் துக்கத்தில் அழுந்த மாட்டான். இதுவே தூய்மைக்கான வழி.

He who realises that all states are subject to change will be passive in pain. This itself will lead him to purity.

8. උට්ඨානකාලම්හි අනුට්ඨහානො – යුවා බලී ආලසියං උපෙතො (280)
සංසන්නසංකප්පමනො කුසීතො – පඤ්ඤාය මග්ගං අලසො න වින්දති

உட்டானகாலம்ஹி அனுட்டஹானோ — யூவா பலீ ஆலஸியா உபேதோ
ஸங்ஸன்ன ஸங்கப்பமனோ குஸீதோ — பஞ்ஞாய மக்கங் அலஸோ ந விந்ததி

Uṭṭhānakālamhi anuṭṭhahāno – yuvā balī ālasiyaṃ upeto
Saṃsannasaṅkappamano kusīto – paññāya maggaṃ alaso na vindati

යමෙක් තරුණ වුවත්, බලවත් වුවත්, අලස කමින් යුක්ත නම්, විර්යයෙන් කටයුතු කළ යුතු වේලෙහි නො නැඟිට සිටී නම් බොරු විතර්ක නිසා යටපත් වූ යහපත් කල්පනා හා සිත් ඇති ඒ අලසයා නුවණින් දැක්ක යුතු වූ මඟ (ආර්ය මාර්ගය) නො දකියි. හෙවත් නො ලබයි.

இளமையும் வலிவும் உடையவனாக இருந்தும், சோம்பலாகவும், அசட்டையாகவும் முயற்சி இல்லாமலும் இருக்கிற மந்த புத்தியுள்ள சோம்பேறி, அறிவு வழியைக் காணமாட்டான்.

The inactive idle man, though young and strong, who does not strive when it is time to strive, by wisdom does not realise the Path.

9. වාචානුරක්ඛී මනසා සුසංවුතො – කායෙන ච අකුසලං න කයිරා (281)
එතෙ තයො කම්මපථෙ විසොධයෙ – ආරාධයෙ මග්ගං ඉසිප්පවෙදිතං

வாசானுரக்கீ மனஸா ஸுஸங்வுதோ — காயேன ச அகுஸலங் ந கயிரா
ஏதே தயோ கம்மபதே விஸோதயே — ஆராதயே மக்கங் இஸிப்பவேதிதங்

Vācānurakkhī manasā susaṃvuto – kāyena ca akusalaṃ na kayirā
Ete tayo kamma pathe visodhaye – ārādhaye maggaṃ isippaveditaṃ

වචනය රැක ගත යුතු ය ; සිතිත් මනාව සංවෘත විය යුතුය. කයින් අකුසල් නො කළ යුතු ය. මේ තුන් කර්ම පථය පිරිසිදු කරගත් තැනැත්තාට ඍෂින් විසින් අනුදත් මාර්ගය වූ නිවන් මඟ ගමන් කළ හැකිය.

மொழி (பேச்சு) யினால் உண்டாகும் குற்றங்களை நீக்கி, மனத்தை அடக்கி, உடம்பினாலும் தீய செயல்களைச் செய்யாதிருப்பாயாக. மனமொழிமெய்களாகிய இம்மூன்றினாலும் உண்டாகும் தீமைகளை நீக்கி மேலோர் காட்டிய நல்வழியில் செல்க.

Let a person watch his speech, restrain his mind, and not engage in bodily misconduct. He who purifies these three paths of action will tread the way proclaimed by the sages.

10. යොගා වෙ ජායතී භූරි – අයොගා භූරිසංඛයො (282)
එතං ද්වෙධාපථං ඤත්වා – භවාය විභවාය ච
තථත්තානං නිවෙසෙය්‍ය – යථා භූරි පවඩ්ඪති

யோகா வே ஜாயதி பூரி — அயோகா பூரிஸங்கயோ
ஏதங் த்வேதாபதங் ஞத்வா — பவாய விபவாய ச
ததத்தானங் நிவேஸெய்ய — யதா பூரி பவட்டதி

Yogā ve jāyati bhūri – ayogā bhūrisaṅkhayo
Etaṃ dvedhā pathaṃ ñatvā – bhavāya vibhavāya ca
Tath' attānaṃ niveseyya – yathā bhūri pavaḍḍhati

භාවනාවෙන් ලොවී ලොවුතුරා නුවණ ඇති වේ. භාවනා නො කිරීමෙන් එය වැනැසේ. දියුණුවට හා නොදියුණුවට ද කරුණු වන මේ මාර්ග දෙක ගැන දැන ගෙන, යම් පරිද්දෙකින් නුවණ පුළුල් වේ ද ඒ පරිද්දෙන් ජීවිතය සකස් කර ගත යුතු ය.

மனத்தை ஒரு நிலைப்படுத்துவதனாலே (யோகத்தினாலே) ஞானம் உண்டாகிறது. மனத்தை ஒரு நிலைப்படுத்தாவிட்டால் ஞானம் தேயும். ஊதியம் தருவதும் ஊதியம் தராததுமான இந்த இரண்டு வழிகளையும் தெரிந்து ஞானம் வளர்கிற வழியில் நடப்பாயாக.

Wisdom arises from meditation and it wanes in the absence of meditation. Knowing this two-fold way for the arising and waning (of wisdom), let one engage himself in the way wisdom grows.

11. වනං ඡින්දථ මා රුක්ඛං – වනතො ජායතී භයං (283)
ඡෙත්වා වනං ච වනථං ච – නිබ්බනා හොථ භික්ඛවො

வனங் சிந்தத மா ருக்கங் — வனதோ ஜாயதீ பயங்
செத்வா வனஞ்ச வனதஞ்ச — நிப்பனா ஹோத பிக்கவோ

Vanaṃ chindatha mā rukkhaṃ – vanato jāyatī bhayaṃ
Chetva vanañ ca vanathañ ca – nibbanā hotha bhikkhavo

මහණෙනි, ගස නොව කෙලෙස් වනය කපව්. කෙලෙස් වනයෙන් භය ඇති වේ. ලොකු කුඩා කෙලෙස් නමැති වනයත්, වනථයත් කපා දමා, කෙලෙස් නැත්තෝ වවු.

பிக்குகளே ! ஒரு மரத்தை மட்டும் வெட்டி வீழ்த்தாதீர்கள். (ஆசையாகிய) காடு முழுவதையும் வெட்டித் தள்ளுங்கள். ஆசையாகிய காட்டிலிருந்து ஆபத்து உண்டாகிறது. ஆகவே, காடு முழுவதையும் புதர்களோடு வெட்டிக் காட்டை ஒழியுங்கள்.

Cut down the forest (of lust) but not (the real) tree. Fear arises from the forest (of lust). Having cut down the forest and the scrub, be free from the forest, O! bhikkhus.

12. යාවංහි වනථො න ඡිජ්ජති – අනුමත්තොපි නරස්ස නාරිසු (284)
පටිබද්ධ මනො ව තාව සො – වච්ඡො ඛීරපකොව මාතරි

யாவங் ஹி வனதோ ந சிஜ்ஜதி — அனுமத்தோ'பி நரஸ்ஸ நாரிஸு
படிபத்தமனோ'வ தாவ ஸோ — வச்சோ கீரபகோ'வ மாதரி

Yāvaṃ hi vanatho na chijjati – anumatto' pi narassa nārisu
Paṭibaddhamano va tāva so – vaccho khīrapako' va mātari

යම් තාක් කල් පුරුෂයාගේ කෙලෙස් වනථය (=ගතිය) ස්ත්‍රීන් කෙරෙහි සුළු වශයෙන් නමුත් නොසිඳී පවතී ද, එ තෙක්, ඔහු කිරි වස්සා එළදෙන කෙරෙහි ඇලෙන්නාක් මෙන්, ස්ත්‍රීන් කෙරෙහි ඇලේ.

ஆண், பெண்ணிடம் கொள்ளும் மோகமென்ற புதர் சிறிதாயினும் வெட்டப்படாமல் இருக்குமானால், அவனுடைய மனம் தாய்ப்பசுவுக்குக் கட்டுண்ட பால்குடிக்கும் கன்றுபோல கட்டுப்பட்டிருக்கும்.

So long as the slightest scrub of lust remains in man, he will be attached to women, like the suckling calf to its mother-cow.

13. උච්ඡින්ද සිනෙහමත්තනො – කුමුදං සාරදිකං ව පාණිනා (285)
සන්තිමග්ගමෙව බ්‍රූහය – නිබ්බානං සුගතෙන දෙසිතං

உச்சிந்த ஸிநேஹ மத்தனோ — குமுதங் ஸாரதிகங்'வ பாணினா
ஸந்திமக்கமேவ ப்ரூஹய — நிப்பாணங் ஸுகதேன தேஸிதங்

Ucchinda sinehaṃ attano – kumudaṃ sāradikaṃ' va pāṇinā
Santimaggameva brūhaya – nibbānaṃ sugatena desitaṃ

ශරත් කාලයෙහි හට ගත් කුමුදු මලක් අතින් කඩා දමන්නාක් මෙන් තමා ගැන ඇති ආශාව සිඳ දමව. නිවනට මඟ වූ ආර්ය අෂ්ටාංගික මාර්ගය ම සිත්හි වඩව. නිවන දෙසන ලද්දේ බුදුන් විසිනි.

சரற்காலத்து குமுதமலர் போல தன்மீது கொண்டுள்ள பற்றினைக் கையாற் பிடுங்கி எறிக. சாந்தி மார்க்கத்தையே விருத்தி செய்க. நிர்வாண மார்க்கம் சுகதரால் அருளிச் செய்யப்பட்டுள்ளது.

Sever the love of self as you would an autumn lily with your hand! Develop the path of peace, for Nibbana has been shown by the Buddha.

14. ඉධ වස්සං වසිස්සාමි – ඉධ හෙමන්තගිම්හිසු (286)
ඉති බාලෝ විචින්තෙති – අන්තරායං න බුජ්ඣති

இத வஸ்ஸங் வஸிஸ்ஸாமி — இத ஹேமந்த கிம்ஹிஸு
இதி பாலோ விசிந்தேதி — அந்தராயங் ந புஜ்ஜதி

Idha vassaṃ vasissāmi – idha hemantagimhisu
Iti bālo vicinteti – antarāyaṃ na bujjhati

මෝඩයා, මෙහි වැසි කාලයෙහි වසන්නෙමි, මෙහි හේමන්ත, ග්‍රීෂ්ම කාලවල වසන්නෙමි. යනුවෙන් කල්පනා කරයි. තමාට වන ජීවිත අන්තරාය ගැන තේරුම් නො ගනියි.

"மழைக்காலத்தில் இங்கு வசிப்பேன். குளிர் காலத்திலும் கோடை காலத்திலும் இங்கே வசிப்பேன்" என்று பேதை எண்ணுகிறான். அபாயத்தை (மரணம்) அவன் உணர்வதில்லை.

"Here shall I dwell in the rainy season, here in the autumn and in the summer"; thus thinks the fool. Never is he conscious of death.

15. තං පුත්තපසුසම්මත්තං – බ්‍යාසත්තමනසං නරං (287)
සුත්තං ගාමං මහොඝොව – මච්චු ආදය ගච්ඡති

தங் புத்தபஸு ஸம்மத்தங் — வ்யாஸத்தமனஸங் நரங்
ஸுத்தங் காமங் மஹோகோவ — மச்சு ஆதாய கச்சதி

Taṃ puttapasusammattaṃ – byāsattamanasaṃ naraṃ
Suttaṃ gāmaṃ mahogho' va – maccu ādāya gacchati

මහ වතුර තිදි ගත් ගමක් ගෙන යන්නාක් මෙන්, මරුවා, දූ දරුවන් හා ගව මහිෂාදීන් ද නිසා මත් වූ ගිජු සිත් ඇති මිනිසා හැර ගෙන යයි.

புத்திரர், பசு முதலிய சம்பத்துக்களில் ஒருவன் மகிழ்ச்சி கொண்டிருப்பானானால், தூங்கிக் கொண்டிருக்கிறபோது கிராமத்தைப் பெரு வெள்ளம் அடித்துக்கொண்டு போவது போல, அவனைச் சாவு அடித்துக்கொண்டு போகிறது.

Him, death will carry away, who is greedy with thoughts of his children and livestock, like a deluge a sleeping village.

16. න සන්ති පුත්තා තාණාය – න පිතා නපි බන්ධවා (288)
අන්තකෙනාධිපන්නස්ස – නත්ථි ඤාතිසු තාණතා

ந ஸந்தி புத்தா தாணாய — ந பிதா ந பி பந்தவா
அந்தகேனாதிபன்னஸ்ஸ — நத்தி ஞாதிஸு தாணதா

Na santi puttā tāṇāya – na pitā na' pi bandhavā
Antakenādhipannassa – natthi ñātisu tāṇatā

මරුවාගෙන් පහර ලද්දහුගේ රැකවරණය පිණිස, එත දරුවෝත් නැත ; මවු පියෝත් නැත ; නෑයෝත් නැත ; නෑයන්ට ඔහු රැක ගත නො හැකි ය.

சாவினால் (மரணத்தினால்) இழுத்துக் கொண்டுபோகப்பட்டவர்களுக்கு மக்களாலும், தகப்பனாலும், சுற்றத்தினராலும் பாதுகாப்புக் கிடையாது. ஏனென்றால், உறவினரால் அவருக்குப் பாதுகாப்பு இல்லை.

No children, no parents, no relatives will come forward to protect him whom death has seized. Nay, he cannot be protected by relatives.

17. එතමත්ථවසං ඤත්වා – පණ්ඩිතො සීලසංවුතො (289)
නිබ්බානගමනං මග්ගං – ඛිප්පමෙව විසොධයෙ

ஏதமத்தவஸங் ஞத்வா — பண்டிதோ ஸீலஸங்வுதோ
நிப்பாணகமனங் மக்கங் — கிப்பமேவ விஸோதயே

Etamatthavasaṃ ñatvā – paṇḍito sīlasaṃvuto
Nibbānagamanaṃ maggaṃ – khippam' eva visodhaye

මේ අයුරින් මරණයෙහි දී තමාට පිහිට වන්නකු නොවෙති යි දැනගෙන, බුද්ධිමතා ශීල සංවරයෙන් යුක්ත ව නිවනට යන මඟ වහා පිරිසිදු කර ගනී.

இந்த உண்மையை உணர்ந்து, சீலமுடைய அறிவாளி நிர்வாணத்துக்குச் செல்லும் பாதையை துப்புரவாக்குதல் வேண்டும்.

Knowing it to be so, a wise man should be virtuous and lose no time in clearing the path that leads to Nibbana.

මග්ග වග්ගො නිට්ඨිතො

මාර්ග වර්ගය නිමි

மக்கவக்கோ - வீஸதிமோ

இருபதாவது மார்க்க வர்க்கம்

MAGGA VAGGO NIṬṬHITO

End of Chapter on The Path

පකිණ්ණක වග්ගො එකවීසතිමො

21. ප්‍රකීර්ණක වර්ගය

பகிண்ணக வக்கோ

பகிண்ணக வர்க்கம்

PAKIṆṆAKA VAGGA

MISCELLANEOUS

1. මත්තා සුඛපරිච්චාගා – පස්සෙ චෙ විපුලං සුඛං (290)
චජෙ මත්තා සුඛං ධීරො – සම්පස්සං විපුලං සුඛං

மத்தா ஸுகபரிச்சாகா — பஸ்ஸே சே விபுலங் ஸுகங்
சஜே மத்தாஸுகங் தீரோ — ஸம்பஸ்ஸங் விபுலங் ஸுகங்

Mattā sukhapariccāgā – passe ce vipulaṃ sukhaṃ
Caje mattā sukhaṃ dhīro – sampassaṃ vipulaṃ sukhaṃ

මද සැපයක් හැර දැමීමෙන් මහත් සැපයක් ලැබෙන බව පෙනේ නම් බුද්ධිමතා ඒ විපුල සැපය බලාපොරොත්තුවෙන් සුළු සැපය අත් හරින්නේය.

சிறு இன்பத்தை விடுவதனாலே, பெரிய இன்பத்தை அறிஞர் ஒருவர் காண்பாரானால், அப்பெரிய இன்பத்திற்காகச் சிறிய இன்பத்தைத் துறப்பாராக.

If it is clear that a great happiness could be experienced by relinquishing a small happiness, the wise man should relinquish the smaller happiness and look to the great.

2. පරදුක්ඛූපදානෙන – අත්තනො සුඛමිච්ඡති (291)
වෙරසංසග්ගසංසට්ඨො – වෙරා සො න පරිමුච්චති

பரதுக்கூபதானேன — அத்தனோ ஸுகமிச்சதி
வேர ஸங்ஸக்க ஸங்ஸட்டோ — வேரா ஸோ ந பரிமுச்சதி

Paradukkhūpadānena – attano sukhamicchati
Verasaṃsaggasaṃsaṭṭho – verā so na parimuccati

යමෙක් අනුන්ට දුක් දී තමන්ට සැප ලබන්නට කැමැති වේ ද, ඔවුනොවුන්ගේ වෛරයෙන් බැඳුණු සිත් ඇති හෙතෙම වෛරයෙන් නො මිදේ.

மற்றவருக்குத் துன்பம் விளைவித்து தன் சுகத்தைத் தேடுவோன் துவேஷத்திலிருந்து விடுபட்டவன் அல்லன். அவன் தனது துவேஷத் தளைகளில் சிக்குண்டு கிடக்கிறான்.

He who would cause pain to others wishing to gain happiness for himself, will not be released from hatred because he himself is caught in the web of hatred.

3. යං හි කිච්චං තදපවිද්ධං – අකිච්චං පන කයිරති (292)
උන්නළානං පමත්තානං – තෙසං වඩ්ඪන්ති ආසවා

யங்ஹி கிச்சங் ததபவித்தங் — அகிச்சங் பன கயிரதி
உந்நலாநங் பமத்தானங் — தேஸங் வட்டந்தி ஆஸவா

Yaṃ hi kiccaṃ tadapaviddhaṃ – akiccaṃ pana kayirati
Unnaḷānam pamattānaṃ – tesaṃ vaḍḍhanti āsavā

යමකු විසින් කටයුතු දේ හැර දමා නො කටයුතු දේ කරනු ලැබේ ද උඩඟු වූ, පමා වූ ඒ බඳු පුද්ගලයන්ගේ ආශ්‍රවයෝ වැඩෙත්.

செய்யவேண்டிய காரியத்தைச் செய்யாமல் விடுகிறான். செய்யக் கூடாத காரியத்தைச் செய்கிறான். இவ்வாறு அசட்டைத்தனமுள்ளவனின் ஆசவம் (ஆசை) பெருகுகிறது.

He who leaves undone what ought to have been done and does what ought to have been left undone – in him who is conceited and heedless, desires grow.

4. යෙසං ච සුසමාරද්ධා – නිච්චං කායගතාසති (293)
අකිච්චං තෙ න සෙවන්ති – කිච්චෙ සාතච්චකාරිනො
සතානං සම්පජානානං – අත්ථං ගච්ඡන්ති ආසවා

யேஸஞ்ச ஸுஸமாரத்தா — நிச்சங் காயகதாஸதி
அகிச்சங் தே நஸேவந்தி — கிச்சே ஸாதச்சகாரினோ
ஸதானங் ஸம்பஜானனங் — அத்தங் கச்சந்தி ஆஸவா

Yesañ ca susamāraddhā – niccaṃ kāyagatā sati
Akiccaṃ te na sevanti – kicce sātaccakārino
Satānaṃ sampajānānaṃ – atthaṃ gacchanti āsavā

යම් කෙනෙකුන් විසින් නිතර කායගතාසති භාවනාව වඩන ලද ද ඔවුහු නොකටයුත්ත නො කරත්; කටයුත්තෙහි නිතර යෙදෙත්. මනා සිහියෙන් හා නුවණින් ද යුත් ඒ බඳු පුද්ගලයන්ගේ ආශ්‍රවයෝ නැති වෙත්.

எவர் காயத்தின் தன்மையை எப்பொழுதும் நன்கு தியானஞ் செய்கிறார்களோ, செய்ய வேண்டியவற்றை ஊக்கத்துடன் செய்கிறார்களோ, அத்தகைய கடைப்பிடிப்பும் சிந்தனையும் உள்ளவர்களின் ஆசவங்கள் முடிவடைகின்றன.

But they who are always watchful of their body, do not do what should not be done and regularly do what ought to be done, the defilements of such alert and wise people come to an end.

5. මාතරං පිතරං හන්ත්වා – රාජානො ද්වෙ ච ඛත්තියෙ (294)
රට්ඨං සානුචරං හන්ත්වා – අනීඝො යාති බ්‍රාහ්මණො

மாதரங் பிதரங் ஹந்த்வா — ராஜானோ த்வே ச கத்தியே
ரட்டங் ஸாநுசரங் ஹந்த்வா — அநீகோ யாதி ப்ராஹ்மணோ

Mātaraṃ pitaraṃ hantvā – rājāno dve ca khattiye
Raṭṭhaṃ sānucaraṃ hantvā – anīgho yāti brāhmaṇo

නියම බ්‍රාහ්මණයා තණ්හා නමැති මව ද, මාන නමැති පියා ද, ශාශ්වත උච්ඡේද දෘෂ්ටි නමැති ක්ෂත්‍රිය රජුන් දෙදෙනා ද, නන්දිරාග නමැති අනුචරයා සහිත වූ දොළොස් ආයතන නමැති රට ද නසා නිදුක් ව නිවනට යයි.

அவா என்ற தாய், அகங்காரமென்ற தந்தை, சாசுவதம், உச்சேதம் ஆகிய இரண்டு க்ஷத்திரியர்களையும் கொன்று, பன்னிரண்டு பொறிவாயில்கள் என்ற ராச்சியத்தையும், பற்று என்ற தோழனையும் வென்று உண்மையான பிராமணன் துயரின்றி நிர்வாணத்துக்குச் செல்கிறான்.

The true sage will slay the mother (craving), the father (conceit), the two warrior kings (views of enternalism and nihilism) and destroy the country (sense faculties and sense objects) together with its watcher (attachment) and enter the land of peace.

6. මාතරං පිතරං හන්ත්වා – රාජානො ද්වෙ ච සොත්ථියෙ (295)
වෙය්‍යග්ඝ පඤ්චමං හන්ත්වා – අනීඝො යාති බ්‍රාහ්මණො

மாதரங் பிதரங் ஹந்த்வா — ராஜானோ த்வே ச ஸொத்தியே
வெய்யக்க பஞ்சமங் ஹந்த்வா — அநீகோ யாதி ப்ராஹ்மனோ

Mātaraṃ pitaraṃ hantvā – rājāno dve ca sotthiye
Veyyagghapañcamaṃ hantvā – anīgho yāti brāhmaṇo

නියම බ්‍රාහ්මණයා තණ්හා නමැති මව ද, මාන නමැති පියා ද, ශාශ්වත උච්ඡේද දෘෂ්ටි නමැති බමුණු රජුන් දෙදෙනා ද, විචිකිච්ඡාව පස් වනු කොට ඇති පංච නීවරණ නමැති ව්‍යාඝ්‍රයන් ද නසා නිදුක් ව නිවනට යයි.

அவா என்ற தாயையும், அகங்காரமென்ற தந்தையையும் சாசுவதம், உச்சேதம் ஆகிய இரு பிராமண அரசர்களையும் கொன்று, பஞ்ச நீவரணங்கள் என்ற புலியையும் கொன்று உண்மையான பிராமணன் துயரின்றி நிர்வாணத்துக்குச் செல்வான்.

The true sage will slay the mother (craving), the father (conceit) and the two warrior kings and destroying the leopards (of the five hindrances) will enter the land of peace.

7. සුප්පබුද්ධං පබුජ්ඣන්ති – සද ගොතමසාවකා (296)
යෙසං දිවා ච රත්තො ච – නිච්චං බුද්ධගතාසති

ஸுப்பபுத்தங் பபுஜ்ஜந்தி — ஸதா கோதமஸாவகா
யேஸங் திவா ச ரத்தோ ச — நிச்சங் புத்தகதா ஸதி

Suppabuddhaṃ pabujjhanti – sadā Gotamasavakā
Yesaṃ divā ca ratto ca – niccaṃ buddhagatāsati

යම් කෙනෙකුන්ට දිවා රෑ දෙක්හි නිතර බුද්ධගතාසතිය (බුදු ගුණ අරමුණු කොට ගත් සිහිය) ඇද්ද ඒ ගෞතම ශ්‍රාවකයෝ හැම දම සුවසේ නිද පුබුදිත්.

எவர் அல்லும் பகலும் புத்தரையே தியானித்துக் கொண்டிருப்பார்களோ அத்தகைய கோதம சீடர்கள் எப்பொழுதும் நல்விழிப்புடன் நித்திரை விட்டெழுவர்.

The disciples of Gotama, who by day and night constantly contemplate on the Buddha, arise well-awakened.

8. සුප්පබුද්ධං පබුජ්ඣන්ති – සදා ගොතම සාවකා (297)
යෙසං දිවා ච රත්තො ච – නිච්චං ධම්මගතාසති

ஸுப்பபுத்தங் பபுஜ்ஜந்தி — ஸதா கோதமஸாவகா
யேஸங் திவா ச ரத்தோ ச — நிச்சங் தம்மகதா ஸதி

Suppabuddhaṃ pabujjhanti – sadā Gotamasāvakā
Yesaṃ divā ca ratto ca – niccaṃ dhammagatā sati

යම් කෙනෙකුන්ට දිවා රෑ දෙක්හි නිතර ධම්මගතාසතිය (-ධර්මය අරමුණු කොට ගත් සිහිය) ඇද්ද ඒ ගොතම ශ්‍රාවකයෝ හැම දා සුවසේ නිද පුබුදිත්.

எவர் அல்லும் பகலும் தர்மத்தையே தியானித்துக் கொண்டிருப்பார்களோ அத்தகைய கோதம சீடர்கள் எப்பொழுதும் நல்விழிப்புடன் நித்திரை விட்டெழுவர்.

The disciples of Gotama, who by day and night constantly contemplate on the Dhamma, arise well-awakened.

9. සුප්පබුද්ධං පබුජ්ඣන්ති – සදා ගොතමසාවකා (298)
යෙසං දිවා ච රත්තො ච – නිච්චං සංඝගතාසති

ஸுப்பபுத்தங் பபுஜ்ஜந்தி — ஸதா கோதமஸாவகா
யேஸங் திவா ச ரத்தோ ச — நிச்சங் ஸங்ககதா ஸதி

Suppabuddhaṃ pabujjhanti – sadā Gotamasāvakā
Yesaṃ divā ca ratto ca – niccaṃ saṅghagatā sati

යම් කෙනෙකුන්ට දිවා රෑ දෙක්හි නිතර සංඝගතාසතිය (-සංඝයා අරමුණු කොට ගත් සිහිය) ඇද්ද ඒ ගොතම ශ්‍රාවකයෝ හැම දා සුවසේ නිද පුබුදිත්.

எவர் அல்லும் பகலும் சங்கத்தினரையே தியானித்துக் கொண்டிருப்பார்களோ, அத்தகைய கோதம சீடர்கள் எப்பொழுதும் நல்விழிப்புடன் நித்திரைவிட்டெழுவர்.

The disciples of Gotama, who by day and night constantly contemplate on the Sangha, arise well-awakened.

10. සුප්පබුද්ධං පබුජ්ඣන්ති – සද ගොතමසාවකා (299)
යෙසං දිවා ච රත්තො ච – නිච්චං කායගතාසති

ஸுப்பபுத்தங் பபுஜ்ஜந்தி — ஸதா கோதமஸாவகா
யேஸங் திவா ச ரத்தோ ச — நிச்சங் காயகதா ஸதி

Suppabuddhaṃ pabujjhanti – sadā Gotamasāvakā
Yesaṃ divā ca ratto ca – niccaṃ kāyagatā sati

යම් කෙනෙකුන්ට දිවා රෑ දෙක්හි නිතර කායගතාසතිය (කය අරමුණු කොට ගත් සිහිය) ඇද්ද ඒ ගොතම ශ්‍රාවකයෝ හැම දම සුවසේ නිද පුබුදිත්.

எவர் அல்லும் பகலும் உடம்பின் நிலையைப் பற்றியே தியானித்துக் கொண்டிருப்பார்களோ, அத்தகைய கோதம சீடர்கள் எப்பொழுதும் நல்விழிப்புடன் நித்திரைவிட்டெழுவர்.

The disciples of Gotama, who by day and night constantly contemplate on the body, awake well-awakened.

11. සුප්පබුද්ධං පබුජ්ඣන්ති – සද ගොතමසාවකා (300)
යෙසං දිවා ච රත්තො ච – අහිංසාය රතො මනො

ஸுப்பபுத்தங் பபுஜ்ஜந்தி — ஸதா கோதமஸாவகா
யேஸங் திவா ச ரத்தோ ச — அஹிங்ஸாய ரதோ மனோ

Suppabuddhaṃ pabujjhanti – sadā Gotamasāvakā
Yesaṃ divā ca ratto ca – ahiṃsāya rato mano

යම් කෙනකුන්ගේ සිත දිවා රෑ දෙකෙහි අහිංසාවෙහි ඇලුණේ ද ඒ ගොතම ශ්‍රාවකයෝ හැමදම සුවසේ නිද පුබුදිත්.

எவர் அல்லும் பகலும் அகிம்சையில் மகிழ்ச்சி கொண்டிக்கிறார்களோ, அத்தகைய கோதம சீடர்கள் எப்பொழுதும் நல்விழிப்புடன் நித்திரைவிட்டெழுவர்.

The disciples of Gotama, who by day and night contemplate on non-injury to living beings, arise well-awakened.

12. සුප්පබුද්ධං පබුජ්ඣන්ති – සද ගොතමසාවකා (301)
යෙසං දිවා ච රත්තො ච – භාවනාය රතො මනො

ஸுப்பபுத்தங் பபுஜ்ஜந்தி — ஸதா கோதமஸாவகா
யேஸங் திவா ச ரத்தோ ச — பாவனாய ரதோ மனோ

Suppabuddhaṃ pabujjhanti – sadā Gotamasāvakā
Yesaṃ divā ca ratto ca – bhāvanāya rato mano

යම් කෙනකුන්ගේ සිත දිවා රෑ දෙකේහි භාවනාවෙහි ඇලුණේ ද ඒ ගොතම ශ්‍රාවකයෝ හැමදම සුවසේ නිදා පුබුදිත්.

எவர் அல்லும் பகலும் தியானத்தில் திளைத்திருப்பார்களோ, அத்தகைய கோதம சீடர்கள் எப்பொழுதும் நல்விழிப்புடன் நித்திரைவிட்டெழுவர்.

The disciples of Gotama, who delight in meditation, day and night, arise well-awakened.

13. දුප්පබ්බජ්ජං දුරභිරමං – දුරාවාසා ඝරා දුඛා (302)
දුක්ඛො සමාන සංවාසො – දුක්ඛානුපතිතද්ධගූ
තස්මා න චද්ධගූ සියා – දුක්ඛානුපතිතොසියා

துப்பப்பஜ்ஜங் துரபிரமங் — துராவாஸா கரா துகா
துக்கோ ' ஸமானஸங்வாஸோ — துக்கா நுபதிதத்தகூ
தஸ்மா ந சத்தகூ ஸியா — ந ச துக்கானுபதிதோ ஸியா

Duppabbajjaṃ durabhiramaṃ – durāvāsā gharā dukhā
Dukkho' samānasaṃvāso – dukkhānupatitaddhagū
Tasmā na c'addhagu siyā – na ca dukkhānupatito siyā

පැවිද්ද දුෂ්කර ය. එහි සිත් ඇලවීමත් දුෂ්කර ය. ගිහිගෙයි වාසයත් දුක් සහිත ය. අසමාන අදහස් ඇත්තන් හා විසීමත් දුකකි. සසර ද ඉතා දිග හෙයින් දුක් සහිත ය. මේ නිසා සසර නමැති අදන් මගට පිළිපන්නකු නො විය යුතු ය ; දුකින් ලුහුබඳනා ලද්දකුත් නො විය යුතු ය.

உலகத்தைத் துறப்பது கடினமானது. அதில் மகிழ்ச்சி கிடையாது. இல்லற வாழ்க்கை துன்பமானது. சரிசமானம் இல்லாதவரோடு பழகுவது துன்பமானது. திரிந்து உழல்வது துன்பமானது. ஆகையினாலே, (பிறப்பு இறப்பாகிய) பாதையில் திரிந்து துன்பத்தினால் தொடரப்படாமல் இருப்பாயாக.

Monkhood is difficult and it is not easy to be content therein; lay life is also difficult and so is association with those who are not our peers. Samsara, being so long, is also painful. So, do not be a wayfarer (in samsara) and do not let yourself be pursued by pain.

14. සද්ධො සීලෙන සම්පන්නො – යසො භොගසමප්පිතො (303)
යං යං පදෙසං භජති – තත්ථ තත්ථෙව පූජිතො

ஸத்தோ ஸீலேன ஸம்பந்நோ — யஸோ போக ஸமப்பிதோ
யங் யங் பதேஸங் பஜதி — தத்த தத்தேவ பூஜிதோ

Saddho silena sampanno – yaso bhōgasamappito
Yaṃ yaṃ padesaṃ bhajati – tattha tatth' eva pūjito

ශ්‍රද්ධාවත්, සිල්වත්, කීර්තිමත්, භෝග සම්පත් බහුල පුද්ගලයා යම් යම් පෙදෙසෙකට යයි ද, ඒ හැම තැන දී ම පුදනු ලැබේ.

சீலமும் ஞானமும் உடையவர், புகழும் செல்வமும் உடையவர், எந்நாட்டிற் சென்றாலும் எங்கே இருந்தாலும் அங்கங்கே மரியாதை பெறுகிறார்கள்.

Whichever place is visited by him who is faithful, virtuous, possessed of fame and wealth, honoured will he be in each such place.

15. දුරෙ සන්තො පකාසෙන්ති – හිමවන්තොව පබ්බතො (304)
අසන්තෙත්ථ න දිස්සන්ති – රත්තිඛිත්තා යථා සරා

தூரே ஸந்தோ பகாஸெந்தி — ஹிமவந்தோ'வ பப்பதோ
அஸந்தெத்த ந திஸ்ஸந்தி — ரத்திகித்தா யதா ஸரோ

Dure santo pakāsenti – himavaṇto' va pabbato
Asant' ettha na dissanti – ratti khittā yathā sarā

ශාන්ත සත්පුරුෂයෝ කොතරම් දුර සිටියත් හිමාලය පර්වතය මෙන් ප්‍රකාශ ව පෙනෙත්. මේ ලෝකයෙහි අශාන්ත අසත්පුරුෂයෝ (බුදුන් වහන්සේගේ දකුණු දණ මඩල) ළඟ සිටියත් රෑ විදින ලද ඊතල මෙන් නො පෙනෙත්.

நல்லவர்கள் தூரத்தில் இருந்தாலும், இமயமலையைப் போன்று காணப்படுகிறார்கள். தீயவர் அண்மையில் இருந்தாலும் இரவில் எய்யப்பட்ட அம்புபோலக் காணப்படமாட்டார்கள்.

Good men, however far they be, are conspicuous like the mount Himalayas. Bad men, though near they be, are inconspicuous like arrows shot by night.

16. ඒකාසනං ඒකසෙය්‍යං – ඒකො චරමතන්දිතො (305)
ඒකො දමයමත්තානං – වනන්තෙ රමිතො සියා

ஏகாஸனங் ஏகஸெய்யங் — ஏகோ சரமதந்திதோ
ஏகோ தமயமத்தானங் — வநந்தே ரமிதோ ஸியா

Ekāsanaṃ ekaseyyaṃ – eko caraṃ atandito
Eko damayaṃ attānaṃ – vanante ramito siyā

හුදකලා ව ආත්ම දමනය කරන්නා තනිව ම විසිය යුතු ය ; තනි ව ම නිදිය යුතු ය ; තනි ව ම හැසිරිය යුතු නො මැළි ව කැලෑ කෙළවර සිත් අලවා විසිය යුතු ය.

தனித்துத் தன்னை அடக்கி ஆளுபவன் தனித்து இருத்தல் வேண்டும். தனித்து உறங்குதல் வேண் தனித்துத் திரிதல் வேண்டும். மடியின்றி காடுகளில் விரும்பி வாழ்தல் வேண்டும்.

He who sits alone, rests alone and moves about alone unindolent, who restrains himself alone will find delight in forest depths.

පකිණ්ණක වග්ගො නිට්ඨිතො

ප්‍රකීර්ණක වර්ගය නිමි

பகிண்ணக வக்கோ ஏகவீஸதிமோ

இருபத்தொன்றாவது பகிண்ணக வர்க்கம்

PAKIṆṆAKA VAGGO NIṬṬHITO
End of Chapter on The Miscellaneous

නිරය වග්ගො ද්වාවීසතිමො

22. නිරය වර්ගය

நிரய வக்கோ'

நிரய வர்க்கம்

NIRAYA VAGGA

WOEFUL STATE

1. අභූතවාදී නිරයං උපෙති – යො චාපි කත්වා න කරොමීති චාහ, (306)
උභොපි තෙ පෙච්ච සමාභවන්ති – නිහීනකම්මා මනුජා පරත්ථ

அபூதவாதீ நிரயங் உபேதி — யோ சாபி கத்வா ந கரோமீதி ' சாஹ
உபோ'பி தே பெச்ச ஸமா பவந்தி — நிஹீநகம்மா மநுஜா பரத்த

Abhūtavādi nirayaṃ upeti – yo c'āpi katvā na karomī'ti c'āha
Ubho' pi te pecca samā bhavanti – nihīnakammā manujā parattha

බොරු කියන්නා මෙන් ම යමක් කොට එය නො කෙළේ යැයි කියන්නාද අපායට යයි. පහත් ක්‍රියා ඇති ඒ මිනිස්සු දෙදෙනා පරලොව දී ද සමාන වෙත්.

பொய்யன் நரகம் செல்கிறான் ; ஒன்றைச் செய்துவிட்டு " நான் இதைச்செய்யவில்லை " என்கிறவனும் நரகம் செல்கிறான். இழிசனராகிய இவ்விருவரும் ஒருதன்மைத்தாக, மறுமையில் துன்பமுள்ள ஒரே இடத்திற்குச் செல்லுகிறார்கள்.

He who tells lies and he who does something and denies doing it, both go to purgatory. These two will be equal even in the next world because they are both mean.

2. කාසාවකණ්ඨා බහවො – පාපධම්මා අසඤ්ඤතා (307)
පාපා පාපෙහි කම්මෙහි – නිරයං තෙ උපපජ්ජරෙ

காஸாவகண்டா பஹவோ — பாபதம்மா அஸஞ்ஞதா
பாபா பாபேஹி கம்மேஹி — நிரயங் தே உபபஜ்ஜரே

Kāsāvakaṇṭhā bahavo – pāpadhammā asaññatā
Pāpā pāpehi kammehi – nirayaṃ te upapajjare

බෙල්ලෙහි කහ කඩ ඔතා ගත් පාප ස්වභාව ඇති, සීල සංයමයක් නැති පුද්ගලයෝ බොහෝ ය. ඒ පාපීහු සිය පාප ක්‍රියා නිසා අපායෙහි උපදිත්.

கழுத்தில் துவர் (காஷாய) ஆடை தரித்தவர்களிலும், கெட்டவர்களும் அடக்கம் அற்றவர்களுமான தீயவர்கள் பலர் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் தமது தீய செயல்களினாலே நிரயத்தில் சென்று பிறக்கிறார்கள்.

Many men there are with yellow robes around their necks who are of evil disposition and unrestrained. These evil mannered men, because of their evil deeds, are born in hell.

3. සෙය්‍යො අයොගුළො භුත්තො – තත්තො අග්ගිසිඛූපමො (308)
යං චෙ භුඤ්ජෙය්‍ය දුස්සීලො – රට්ඨපිණ්ඩං අසඤ්ඤතො

ஸெய்யோ அயோகுலோ புத்தோ — தத்தோ அக்கிசிகூபமோ
யஞ்சே புஞ்ஜெய்ய துஸ்ஸீலோ — ரட்டபிண்டங் அஸஞ்ஞதோ

Seyyo ayogulo bhutto – tatto aggisikhūpamo
Yañ ce bhuñjeyya dussīlo – raṭṭhapiṇḍam asaññato

(කාය වාක්) සංයමයක් නැති දුශ්ශීලයා රටවැසියා විසින් (සැදැහැයෙන්) දෙන ආහාරය වළඳනවාට වඩා රත් වූ ගිනි සිළුවක් වැනි යකඩ ගුළියක් ගිලීම හොඳ ය.

அடக்கம் அற்று தீய ஒழுக்கம் உள்ள துறவிகள், நாட்டில் சென்று பிச்சை ஏற்று உண்பதைக் காட்டிலும் பழுக்கக் காய்ந்த நெருப்பை கக்கும் இரும்பு உருண்டைகளை விழுங்குவது நல்லது.

Better it is to swallow a heated ball of iron than to be immoral and irresponsible and live on the charity of the people.

4. චත්තාරි ඨානානි නරො පමත්තො – ආපජ්ජති පරදාරූපසෙවී (309)
අපුඤ්ඤලාභං න නිකාමසෙය්‍යං – නින්දං තතියං නිරයං චතුත්ථං

சத்தாரி டானாநி நரோ பமத்தோ — ஆபஜ்ஜதி பரதாரூபஸேவீ
அபுஞ்ஞலாபங் ந நிகாமஸெய்யங் — நிந்தங் ததியங் நிரயங் சதுத்தங்

Cattāri ṭhānāni naro pamatto – āpajjati paradārūpasevī
Apuññalābhaṃ na nikāmaseyyaṃ – nindaṃ tatiyaṃ nirayaṃ catutthaṃ

පරදාරාවන් සේවනය කරන්නා වූ නො සැලකිලිමත් මිනිසා අකුසල් රැස්කර ගැනීම ය, හිතේ හැටියට නිදන්නට නො ලැබීම ය, මෙ ලොව නින්දාව ය, පරලොව අපායට යෑම ය යන කරුණු සතරකට පැමිණෙයි.

பிறர்மனை விரும்பும் கருத்தற்ற மனிதனுக்கு நால்வகை விபத்துக்கள் உண்டாகும். பாவம் சேரும். விரும்பியவாறு நித்திரை கொள்ளவியலாமற் போகும். மூன்றாவது பழிசேரும். நான்காவது நிரயம் கிடைக்கும்.

An irresponsible man who commits adultery will face four misfortunes: acquisition of demerit, disturbed sleep, thirdly bad reputation, and fourthly rebirth in woeful states.

5. අපුඤ්ඤලාභො ච ගති ච පාපිකා – භීතස්ස භීතාය රතී ච ථොකිකා (310)
රාජා ච දණ්ඩං ගරුකං පණෙති – තස්මා නරො පරදාරං න සෙවෙ

அப்புஞ்ஞலாபோ ச கதீ ச பாபிகா — பீதஸ்ஸ பீதாய ரதீ ச தோகிகா
ராஜா ச தண்டங் கருகங் பணேதி — தஸ்மா நரோ பரதாரங் ந ஸேவே

Apuññalābho ca gatī ca pāpikā – bhītassa bhītāya ratī ca thokikā
Rājā ca daṇḍaṃ garukaṃ paṇetī – tasmā naro paradāraṃ na seve

පරදාර සේවනයෙන් අකුසල් ද සිදු වේ. ලාමක ගතියට ද පත් වේ. එ හැර, බිය වූවක සමඟ බිය වූවහුගේ කාම ආස්වාදය ද ස්වල්ප වේ. මේ පිළිබඳ රජුගේ දඬුවමත් බර ය. මේ නිසා මිනිසා විසින් පරදාරාවන් නො සෙවිය යුතු ය.

மேலும் அவன் பாவத்தை யடைந்து மறுமையில் தீக்கதி யடைகிறான். அச்சம் உள்ள ஒருவன் அச்சம் உள்ள ஒருத்தியோடுகூடா ஒழுக்கத்தினால் அடையும் இன்பம் மிகச் சிறியது. அரசனும் அவனைக் கடுமையாக ஒறுக்கிறான். ஆகவே, பிறன் மனைவியை விரும்பாதிருப்பாயாக.

Frequenting others' wives will lead one to acquire demerit and to evil ways. Imperfect is also the pleasure of the frightened in the arms of the frightened. (For such acts) the king's punishment is also heavy. So a man should never go after others' wives.

6. කුසො යථා දුග්ගහිතො — හත්ථමෙවානුකන්තති (311)
සාමඤ්ඤං දුප්පරාමට්ඨං — නිරයායුපකඩ්ඪති

குஸோ யதா துக்கஹீதோ — ஹத்தமேவா நுகந்ததி
ஸாமஞ்ஞங் துப்பராமட்டங் — நிரயாயூபகட்டதி

Kuso yathā duggahito – hatthaṃ evānukantati
Sāmaññaṃ dupparāmaṭṭhaṃ – nirayāyūpakaḍḍhati

වැරදි විධියට (හෙවත් නොපිටට) අල්ලා ගන්නා ලද කුසතණය එය ඇල්ලූවහුගේ අත කපන්නාක් මෙන් වරදවා ගත් මහණකම පුද්ගලයා අපායට අදී.

தர்ப்பைபுல்லைத் தவறான முறையில் பற்றி இழுத்தால், அது கையை அறுத்து விடுகிறது. அது போல, தவறானவழியில் துறவறத்தைச் செலுத்துகிறவர்கள் நரகத்தையடைகிறார்கள்.

Just as a blade of (kusa) grass wrongly grasped cuts one's hand, so does monkhood wrongly practised drag one to hell.

7. යං කිඤ්චි සිථිලං කම්මං — සංකිලිට්ඨං ච යං වතං (312)
සංකස්සරං බ්‍රහ්මචරියං — න තං හොති මහප්ඵලං

யங் கிஞ்சி ஸிதிலங் கம்மங் — ஸங்கிலிட்டஞ்ச யங் வதங்
ஸங்கஸ்ஸரங் ப்ரஹ்மசரியங் — ந தங் ஹோதி மஹப்பலங்

Yaṃ kiñci sithilaṃ kammaṃ – saṅkiliṭṭhañ ca yaṃ vataṃ
Saṅkassaraṃ brahmacariyaṃ – na taṃ hoti mahapphalaṃ

පසුබට වෙමින් ලිහිල් ව කළ කුශලයත්, කිලිටි වූ (ශීල) ව්‍රතයත්, සැක කටයුතු සේ පවත්වන බ්‍රහ්මචර්යාව හෙවත් මහණදමත් මහත් ඵලදායක නො වේ.

சிரத்தையோடு செய்யாத காரியம், நியமம் தவறிச் செய்யப்பட்ட விரதம், ஒழுக்க மற்ற பிரமசரியம் ஆகிய இவை நல்ல பலனைக் கொடுப்பதில்லை.

An act of merit done without proper conviction, a vow improperly practised, and dubious monkhood, all these bring no great reward.

8. කයිරා චෙ කයිරාථෙතං – දළ්හමෙනං පරක්කමෙ (313)
සිථිලො හි පරිබ්බාජො – භීයො ආකිරතෙ රජං

கயிரா சே கயிராதேனங் — தலஹமேனங் பரக்கமே
ஸிதிலோ ஹி பரிப்பாஜோ — பிய்யோ ஆகிரதே ரஜங்

Kayirā ce kayirāthetaṃ – daḷhaṃ enaṃ parakkame
Sithilo hi paribbājo – bhiyyo ākirate rajaṃ

කුශලයක් කරතොත් එය මැනවින් ම කළ යුතු ය ; දැඩි ව ම කළ යුතු ය. ලිහිල් ව - ආවාට - ගියාට - කරන මහණකම වඩ වඩාත් කෙලෙස් වගුරුවයි.

எதையேனும் செய்ய வேண்டுமானால் அதைச் சரியாகச் செய்க. ஒழுக்கந்தவறிய துறவி தீமைகளையே அதிகமாகப் பரப்புகிறார்.

If monkhood is to be practised it should be done well with conviction; slack monkhood will promote more desires.

9. අකතං දුක්කතං සෙය්‍යො – පච්ඡා තපති දුක්කතං (314)
කතං ච සුකතං සෙය්‍යො – යං කත්වා නානුතප්පති

அகதங் துக்கதங் ஸெய்யோ — பச்சா தபதி துக்கதங்
கதஞ்ச ஸுகதங் ஸெயோ — யங் கத்வா நானுதப்பதி

Akataṃ dukkataṃ seyyo – pacchā tapati dukkataṃ
Katañ ca sukataṃ seyyo – yaṃ katvā n'ānutappati

දුෂ්කෘතය හෙවත් අකුසලය කිරීමෙන් පසු තැවෙන්නට වන නිසා නොකිරීම මැනවි. සුකෘතය හෙවත් කුශලය කිරීමෙන් පසු තැවීමක් නො වන නිසා එය ම කළ යුතු ය.

தீய கருமத்தைச் செய்யாமல் விடுவது நல்லது. ஏனென்றால், தீச்செயல்கள் பிறகு துன்பத்தைத் தருகின்றன. நல்ல காரியத்தை நன்றாகச் செய். ஏனென்றால், நல்ல காரியத்தைச் செய்வதினாலே எவரும் வருத்தம் அடைகிறதில்லை.

Better it is not to do an evil deed because having done it, one will have to repent. Better it is to do a good deed, because having done it, no repentance follows.

10. නගරං යථා පච්චන්තං – ගුත්තං සන්තරබාහිරං (315)
එවං ගොපෙථ අත්තානං – ඛණො වෙ මා උපච්චගා
ඛණාතීතා හි සොචන්ති – නිරයම්හි සමප්පිතා

நகரங் யதா பச்சந்தங் — குத்தங் ஸந்தரபாஹிரங்
ஏவங் கோபேத அத்தானங் — கணோ வே மா உபச்சகா
கணாதீதா ஹி ஸோசந்தி — நிரயம்ஹி ஸமப்பிதா

Nagaraṃ yathā paccantaṃ – guttaṃ santarabāhiraṃ
Evaṃ gopetha attānaṃ – khaṇo ve mā upaccagā
Khaṇātītā hi socanti – nirayamhi samappitā

ඇතුළතිනුත් පිටතිනුත් රැකවරණය කළ පිටිසර නුවරක් මෙන් තමා රැක ගත යුතු ය. තමා ලත් උතුම් මොහොත ඉක්මවත්තෝ අපායට වැටී ශෝක කරත්. ඒ නිසා (බුදුන් උපන් කාලය නමැති උතුම් මොහොත) ඔබ ඉක්ම නො යේ වා !

எல்லைப்புறத்தில் இருக்கிற நகரத்தை உள்ளும் புறமும் அரண் செய்து பாதுகாப்பது போல, ஒருவன் தன்னைத்தானே பாதுகாத்துக் கொள்க. கணப்பொழுதையும் வீணாகக் கழிக்காதே. கணப்பொழுதுகளை நல்லவழியில் செலுத்தாதவன் நிரயத்தில் சென்று வருந்துகிறான்.

Like a frontier fort well guarded within and without, so guard yourself. Let no one slip this opportunity, for, who misses this opportunity will be born in hell and suffer.

11. අලජ්ජිතායෙ ලජ්ජන්ති – ලජ්ජිතායෙ න ලජ්ජරෙ (316)
මිච්ඡාදිට්ඨිසමාදානා – සත්තා ගච්ඡන්ති දුග්ගතිං

அலஜ்ஜிதாயே லஜ்ஜந்தி — லஜ்ஜிதாயே ந லஜ்ஜரே
மிச்சாதிட்டி ஸமாதானா — ஸத்தா கச்சந்தி துக்கதிங்

Alajjitāye lajjanti – lajjitāye na lajjare
Micchādiṭṭhisamādānā – sattā gacchanti duggatiṃ

ඇතැම් සත්වයෝ ලජ්ජා නො කට යුත්තෙහි ලජ්ජා කොට, ලජ්ජා කටයුත්තෙහි ලජ්ජා නො කොට (ඒ) මිසදිටු ගැනීමෙන් අපායට යත්.

வெட்கப்பட வேண்டாத காரியத்தில் வெட்கப்படுவதும், வெட்கப்பட வேண்டியவற்றில் வெட்கப்படாமலும் இருக்கிறவர்கள், தவறான காட்சியைக் கொண்டிருப்பதனாலே, நரகத்தை அடைகிறார்கள்.

Some beings who are ashamed of what they ought not to be ashamed of, and are not ashamed of what they ought to be ashamed of, having embraced false views, go to hell.

12. අභයෙ ච භයදස්සිනො – භයෙචාභයදස්සිනො (317)
මිච්ඡාදිට්ඨිසමාදනා – සත්තා ගච්ඡන්ති දුග්ගතිං

அபயே ச பயதஸ்ஸினோ — பயே சாபயதஸ்ஸினோ
மிச்சாதிட்டி ஸமாதானா — ஸத்தா கச்சந்தி துக்கதிங்

Abhaye ca bhayadassino – bhaye cābhayadassino
Micchādiṭṭhisamādānā – sattā gacchanti duggtiṃ

ඇතැම් සත්වයෝ බිය නොවිය යුත්තට බිය වී, බිය විය යුත්තට බිය නොවී (මෙසේ) මිසදිටු ගැනීමෙන් අපායට යත්.

அஞ்ச வேண்டியவற்றில் அஞ்சாமையையும், அஞ்ச வேண்டாதவற்றில் அச்சத்தையும் காண்கிறவர்கள், தவறான காட்சியைப் பெற்றிருப்பதனாலே, நரகத்திற்குச் செல்கிறார்கள்.

Some beings who fear what they ought not to fear, and fear not what they ought to fear, having embraced false views, go to hell.

13. අවජ්ජෙ වජ්ජමතිනො – වජ්ජෙ චාවජ්ජදස්සිනො (318)
මිච්ඡාදිට්ඨිසමාදනා – සත්තා ගච්ඡන්ති දුග්ගතිං

அவஜ்ஜே வஜ்ஜமதினோ — வஜ்ஜே சாவஜ்ஜதஸ்ஸினோ
மிச்சாதிட்டி ஸமாதானா — ஸத்தா கச்சந்தி துக்கதிங்

Avajje vajjamatino – vajje cāvajjadassino
Micchādiṭṭhisamādānā – sattā gacchanti duggatiṃ

ඇතැම් සත්ත්වයෝ නිවැරැදි දෙය වැරැදි යැයි ද වැරැදි දෙය නිවැරැදි යැයි ද දකිමින් (මෙසේ) මිසදිටු ගෙන අපායට යත්.

தவறில்லாதவற்றைத் தவறானவை என்றும், தவறுள்ளவற்றைத் தவறில்லாதவை என்றும் நினைக்கிறவர்கள், தீக்காட்சியுடையவர்கள் ஆகையினாலே, நரகம் அடைகிறார்கள்.

Some beings who consider right things as wrong, and wrong things as right, having embraced false views, go to hell.

14. වජ්ජං ච වජ්ජතො ඤත්වා – අවජ්ජංච අවජ්ජතො (319)
සම්මාදිට්ඨිසමාදනා – සත්තා ගච්ඡන්ති සුග්ගතිං

வஜ்ஜஞ்ச வஜ்ஜதோ ஞத்வா — அவஜ்ஜஞ்ச அவஜ்ஜதோ
ஸம்மாதிட்டி ஸமாதானா — ஸத்தா கச்சந்தி ஸுக்கதிங்

Vajjañ ca vajjato ñatvā – avajjañ ca avajjato
sammādiṭṭhisamādānā – sattā gacchanti suggatiṃ

ඇතැම් සත්ත්වයෝ වරද වරද වශයෙනුත් නිවරද නිවරද වශයෙනුත් දකිමින් සම්‍යග් දෘෂ්ටි ගෙන සුගතියට යත්.

தவறானவற்றைத் தவறு என்றும், தவறில்லாதவற்றைத் தவறற்றவை என்றும் அறிகிறவர்கள், நற்காட்சி யுடையவர்கள் ஆகையினாலே, சுவர்க்கம் அடைகிறார்கள்.

Beings who consider wrong things as wrong, and right things as right, having embraced right views, go to heaven.

නිරය වග්ගො නිට්ඨිතො

නිරය වර්ගය නිමි

நிரயவக்கோ பாவீஸதமோ

இருபத்திரண்டாவது நிரயவர்க்கம்

NIRAYA VAGGO NIṬṬHITO

End of Chapter on Woeful State

නාග වග්ගො තෙවීසතිමො

23. නාග වර්ගය

நாக வக்கோ

நாக வர்க்கம்

NĀGA VAGGA

THE ELEPHANT

1. අහං නාගොව සංගාමෙ – චාපාතො පතිතං සරං (320)
අතිවාක්‍යං තිතික්ඛිස්සං – දුස්සීලො හි බහුජ්ජනො

அஹங் நாகோ'வ ஸங்காமே — சாபாதோ பதிதங் ஸரங்
அதிவாக்யங் திதிக்கிஸ்ஸங் — துஸ்ஸீலோ ஹி பஹுஜ்ஜனோ

Ahaṃ nāgo' va saṅgāme – cāpāto patitaṃ saraṃ
Ativākyaṃ titikkhissaṃ – dussīlo hi bahujjano

ලෝකයෙහි බොහෝ දෙනා දුස්සීල ය, හෙවත් නරක ය. ඒ නිසා යුද බිමෙහි දී දුනුවෙන් ආ ඊ පහර විඳින ඇතකු මෙන් මම ද නොයෙක් දෙනාගේ පරුෂ වචන හා ඇනුම් බැණුම් ද ඉවසන්නෙමි.

யானையானது, போர்க்களத்திலே எய்யப்பட்ட அம்பை எவ்வாறு தாங்கிக் கொள்கிறதோ அது போல, நிந்தையான சொற்களை நான் பொறுத்துக் கொள்வேன். ஏனென்றால், உலகத்திலே தீயவர்களே அதிகமாக இருக்கிறார்கள்.

Just as an elephant in the battlefield endures arrows shot from a bow, so shall I endure the abuses hurled at me. For great many people in this world are ill-natured.

2. දන්තං නයන්ති සමිතිං – දන්තං රාජාභිරූහති (321)
දන්තො සෙට්ඨො මනුස්සෙසු – යොතිවාක්‍යං තිතික්ඛති

தந்தங் நயந்தி ஸமிதிங் — தந்தங் ராஜாபிரூஹதி
தந்தோ ஸெட்டோ மநுஸ்ஸேஸு — யோதிவாக்யங் திதிக்கதி

Dantaṃ nayanti samitiṃ – dantaṃ rājābhirūhati
Danto seṭṭho manussesu – yo' tivākyaṃ titikkhati

දමුණු - හික්මුණු - ඇතා සමිතියට (ජනයා රැස්වන තැනට) ගෙන යත්. රජ ද හික්මුණු ඇතුපිට නගී. මිනිසුන් අතරත් අනුන්ගේ පරුෂ වචන ඉවසීමෙහි සමත් හික්මුණු පුද්ගලයා ම ශ්‍රේෂ්ඨ වේ.

பழகிய யானை ஊர்வலத்தில் கொண்டு போகப்படுகிறது. பழகிய யானையை அரசர் ஊர்ந்து செல்கிறார்கள். தம்மை நல்வழியில் பழக்கிப் பிறர் கூறுகிற நிந்தனைகளைப் பொறுத்துக் கொள்கிறவர்களே, மக்களில் மேலானவர்கள்.

A tamed elephant is led to an assembly. The king mounts a tamed elephant. Likewise, among men a tamed person who endures abuse is supreme.

3. වරමස්සතරා දන්තා – ආජානීයා ච සින්ධවා (322)
කුඤ්ජරා ච මහානාගා – අත්තදන්තො තතො වරං

வரமஸ்ஸதரா தந்தா — ஆஜாநீயா ச ஸிந்தவா
குஞ்ஜரா ச மஹாநாகா — அத்ததந்தோ ததோ வரங்

Varaṃ assatarā dantā – ājānīyā ca sindhavā
Kuñjarā ca mahānāgā – attadanto tato varaṃ

දමුණා වූ (– හීලෑ වූ) අශ්වතරයෝත්, ආජානීය අශ්වයෝත්, සෛන්ධවයෝත්, මහා ඇත්තුත් උතුම් ය. එහෙත් ඒ සියල්ලන්ට ම වඩා ආත්මය දමනය කර ගත්තා වූ පුද්ගලයා උතුම් ය.

பயிற்றப்பட்ட கழுதையும் சிறந்ததே, சிந்துநாட்டு உயர்சாதிக் குதிரைகளும் குஞ்சர யானைகளும் கொம்பு யானைகளும் சிறந்தவையே. தன்னைப் பயிற்றியவன் இவை எல்லாவற்றிலும் சிறந்தவன்.

Tamed mules, thorough bred horses from Sindh and large tusked elephants are noble. But nobler is he who has tamed himself.

4. න හි එතෙහි යානෙහි – ගච්ඡෙය්‍ය අගතං දිසං (323)
යථාත්තනා සුදන්තෙන – දන්තො දන්තෙන ගච්ඡති

ந ஹி ஏதேஹி யானேஹி — கச்செய்ய அகதங் திஸங்
யதாத்தனா ஸுதந்தேன — தந்தோ தந்தேன கச்சதி

Na hi etehi yānehi – gaccheyya agataṃ disaṃ
Yathā' ttanā sudantena – danto dantena gacchati

යමෙක් මනා ව දමනය කර ගත් ආත්මය උදවු කොට ගෙන කලින් නොගිය දිශාව වූ නිවන් දෙසට යම් සේ යයි ද, කොතරම් දමුණු කෙනෙකුට කොතරම් හොදින් හික්මවා ගත් ඇත් අස් ආදී යානාවලින් වුවත් එහි නො යා හැකිය.

தம்மைத்தாமே அடக்கப்பழகி மனத்தை நல்வழியில் செலுத்துவதனாலே அடக்கமுள்ள ஞானிகள் நிர்வாண மோக்ஷத்திற்குப் போவது போல், இத்தகைய ஊர்திகளில் ஏறிக்கொண்டு ஒருவரும் நிர்வாண மோக்ஷத்திற்குப் போக முடியாது.

No one, even with the best tamed elephants or horses, could reach the untrodden place (Nibbana), which a well tamed person reaches.

5. ධනපාලකො නාම කුඤ්ජරො – කටුකප්පභෙදනො දුන්නිවාරයො (324)
බද්ධො කබලං න භුඤ්ජති – සුමරති නාගවනස්ස කුඤ්ජරො

தனபாலகோ நாம குஞ்ஜரோ — கடுகப்பபேதனோ துந்நிவாரயோ
பத்தோ கபலங் ந புஞ்ஜதி— ஸுமரதி நாகவனஸ்ஸ குஞ்ஜரோ

Dhanapālako nāma kuñjaro – kaṭukappabhedano dunnivārayo
Baddho kabalaṃ na bhuñjati – sumarati nāgavanassa kuñjaro

ධනපාලක නම් වූ තියුණු මද වැගෙන, (කිසිවකු විසින්) මෙල්ල කළ නොහැකි මානී පෝසත ඇතා බඳිනු ලද නමුත් ඔහුට දුන් ප්‍රණීත කැම නො කයි. හේ තමාගේ මව විසූ වනය ම සිහි කරයි.

அடக்கிப்பழக்கி ஆளமுடியாத தனபாலன் என்னும் பெயருள்ள யானையானது, பிடிக்கப்பட்டபொழுது, கவளத்தை உண்ணாமல், தான் இருந்த காட்டுக்குச் செல்ல ஏங்குகிறது.

The elephant called Dhanapalaka, in must and difficult to control, does not eat delicious food given to it when bound; it longs for the elephant grove.

6. මිද්ධී යදා හොති මහග්ඝසො ච – නිද්දායිතා සම්පරිවත්තසායී (325)
මහාවරාහොව නිවාපපුට්ඨො – පුනප්පුනං ගබ්භමුපෙති මන්දො.

மித்தீ யதா ஹோதி மஹக்கஸோ ச — நித்தாயிதா ஸம்பரிவத்தஸாயீ
மஹாவராஹோ'வ நிவாபபுட்டோ — புனப்புனங் கப்பமுபேதி மந்தோ

Middhī yadā hoti mahagghaso ca – niddāyitā samparivattasāyī
Mahāvarāho' va nivāpapuṭṭho – punappunaṃ gabbhaṃ upeti mando

යමෙක් යම් විටෙක ථීන මිද්ධයෙන් හෙවත් හිතේ කයේ මැලි ගතියෙන් යුක්ත වේ ද, බොහෝ කොට කයි ද, කාලා පෙරළි පෙරළී නිදයි ද ඌරු අහරින් තර වූ මහ ඌරකු බඳු වූ ඒ අඥයා නැවැත නැවැත උපදියි.

மலம் தின்று பெருத்த பன்றியைப் போல உடல் பருத்து, பெருந்தீனியில் பற்றுள்ளவனாய், ஒருவன் சதா சோம்பலிலும், நித்திரையிலும் ஆழ்ந்து படுக்கையில் புரண்டு கொண்டிருந்தால், அந்தப் பேதை திரும்பத் திரும்பப் பிறவியெடுத்து உழல்வான்.

He who is lazy and idle, overeats and oversleeps, such a foolish man, who is like a hog fattened on hog-wash, will be born again and again.

7. ඉදං පුරෙ චිත්තමචාරි චාරිකං – යෙනිච්ඡකං යත්ථ කාමං යථාසුඛං (326)
තදජ්ජහං නිග්ගහෙස්සාමි යොනිසො – හත්ථිප්පභින්නං විය අංකුසග්ගහො.

இதங் புரே சித்தமசாரி சாரிகங் — யே நிச்சகங் யத்த காமங் யதாஸுகங்
ததஜ்ஜஹங் நிக்கஹெஸ்ஸாமி யோனிஸோ — ஹத்திப்பபின்னங் விய அங்குஸக்கஹோ

Idaṃ pure cittamacāri cārikaṃ – yeni' icchakaṃ yattakāmaṃ yathāsukhaṃ
Tadajj' ahaṃ niggahessāmi yoniso – hatthippabhinnaṃ viya aṅkusaggaho

පෙර මේ සිත (රූපාදි අරමුණුවල) තමාට රිසි සේ, කැමැති සේ, සුව සේ සැරිසරා ඇවිද්දේ ය. මම අද එය, ඇත් ගොව්වා මද බිඳුණු ඇතකු අල්ලා ගත්තා මෙන්, නුවණින් මෙල්ල කර ගනිමි.

இந்த மனமானது முன்பு, தன் விருப்பம் போல கண்டபடி எல்லாம் அலைந்து திரிந்து கொண்டிருந்தது. யானைப்பாகன், மதமுள்ள யானையை அடக்கிப் பழக்குவதுபோல, இன்று என் மனத்தை அடக்கிப் பழக்குவேன்.

This mind of mine earlier wandered freely as it pleased, as it liked. But today I shall hold it thoroughly like a mahout would an elephant in must.

8. අප්පමාදරතා හොථ – සචිත්තමනුරක්ඛථ (327)
දුග්ගා උද්ධරථත්තානං – පඞ්කෙ සත්තොව කුඤ්ජරො

அப்பமாதரதா ஹோத — ஸசித்தமனுரக்கத
துக்கா உத்தரதத்தானங் — பங்கே ஸத்தோவ'குஞ்ஜரோ

Appamādaratā hotha – sacittaṃ anurakkhatha
Duggā uddharath' attānaṃ – paṅke satto' va kuñjaro

නො පමා බවෙහි ඇලිය යුතු ය. සිය සිත රැක ගත යුතු ය. මඩෙහි එරුණු ඇතකු ගොඩ ගන්නාක් මෙන් ආත්මය කෙලෙස් දුර්ගයෙන් ගොඩ ගත යුතු ය.

விழிப்பாக இரு. உன் மனத்தை நன்றாகக் காத்துக்கொள். சேற்றில் அகப்பட்ட யானை அதிலிருந்து முயன்று வெளிவருவது போல, துக்கங்களிலிருந்து உன்னை வெளியேற்றிக் கொள்.

Always be heedful, watch your thoughts! Draw yourself out of the evil way like (you would) an elephant sunk in mud.

9. සචෙ ලභෙථ නිපකං සහායං – සද්ධිං චරං සාධු විහාරි ධීරං (328)
අභිභුය්‍ය සබ්බානි පරිස්සයානි – චරෙය්‍ය තෙනත්තමනො සතිමා.

ஸசே லபேத நிபகங் ஸஹாயங் — ஸத்திங் சரங் ஸாது விஹாரி தீரங்
அபிபுய்ய ஸப்பானி பரிஸ்ஸயானி — சரெய்ய தேனத்தமனோ ஸதிமா

Sace labhetha nipakaṃ sahāyaṃ – saddhiṃ caraṃ sādhuvihāridhīraṃ
Abhibhuyya sabbāni parissayāni – careyya ten' attamano satimā

යම් විධියකින් බුද්ධිමත් වූ, (තමා) සමඟ හැසිරෙන්නා වූ, මනා පැවැතුම් ඇති, ධෛර්ය සම්පන්න වූ යහළුවකු ලැබ ගත හැකි නම් සියලු උවදුරු මැඩ ගෙන ඔහු සමඟ සතුටින් හා හොඳ සිහියෙන් ද යුක්තව විසිය යුතු ය.

புத்திமானும், தீரனும், நல்லொழுக்கமுடையவனும், சிரத்தையுடையவனும், இணங்கி நடக்கக்கூடியவனும் ஆன ஒருவனைக் காணமுடியுமானால் சகல கஷ்டங்களையும் வென்று அவனோடு ஆனந்தமாக நல்ல கடைப்பிடியோடு வாழ்வாயாக.

If you find a mature companion fit to live with, who is disciplined and intelligent, live with him happily and sagaciously overcoming all dangers.

10. නො චෙ ලභෙථ නිපකං සහායං – සද්ධිං චරං සාධුවිහාරි ධීරං (329)
රාජාව රට්ඨං විජිතං පහාය – එකො චරෙ මාතංගරඤ්ඤෙ ව නාගො.

நோ சே லபேத நிபகங் ஸஹாயங் — ஸத்திங் சரங் ஸாதுவிஹாரி தீரங்
ராஜா'வ ரட்டங் விஜிதங் பஹாய — ஏகோ சரே மாதங்கரஞ்ஞே'வ நாகோ

No ce labetha nipakaṃ sahāyaṃ – saddhiṃ caraṃ sādhuvihāridhīraṃ
Rajā' va raṭṭhaṃ vijitaṃ pahāya – eko care mātaṅgaraññ eva nāgo

යම් විධියකින් බුද්ධිමත් වූ, (තමා) සමග හැසිරෙන්නා වූ මනා පැවැතුම් ඇති, ධෛර්ය සම්පන්න වූ යහළුවකු ලැබ ගත නොහැකි නම් දිනා ගත් රට හැර ගිය රජු මෙන් ද, කැලෑවෙහි තනි ව වසන මාතංග හස්තියා මෙන් ද තනි ව විසිය යුතු ය.

நல்லொழுக்கமும் நல்லறிவும் உடைய ஒருவரைத் தோழராகப் பெறமுடியாவிட்டால் மாதங்கம் என்னும் யானை, தன்னந்தனியே காட்டில் வாழ்வது போலவும், தான் வென்ற தேசத்தை விட்டுவிட்டுத் தன்னந்தனியே வாழ்கிற அரசனைப் போலவும், நீ தனியே வாழ்வாயாக.

If you do not find a mature companion fit to live with, who is disciplined and intelligent, live alone like a king who leaves a conquered kingdom or like a lonely elephant in the forest.

11. එකස්ස චරිතං සෙය්‍යො – නත්ථි බාලෙ සහායතා (330)
එකො චරෙ න ච පාපානි කයිරා – අප්පොස්සුක්කො මාතංගරඤ්ඤෙව නාගො

ஏகஸ்ஸ சரிதங் ஸெய்யோ — நத்தி பாலே ஸஹாயதா
ஏகோ சரே நச பாபானி கயிரா — அப்பொஸ்ஸுக்கோ மாதங்கரஞ்ஞே'வ நாகோ

Ekassa caritaṃ seyyo – natthi bāle sahāyatā
Eko care na ca pāpāni kayirā – appossukko mātaṅgaraññ eva nāgo

මෝඩයන් හා එක් වීමක් නැති ව තනි ව හැසිරීම යහපත් ය. කැලෑවේ තනි ව වසන මාතංග හස්තියා මෙන් තනි ව හැසිරෙන විට පව් ද නො කෙරේ.

தன்னந்தனியே வாழ்வது நல்லது. மூடர்களின் நட்புக் கூடாது. பாவம் செய்யாமல், கவலையற்றவராய் காட்டில் வாழும் மாதங்கம் என்னும் யானையைப் போன்று தன்னந்தனியே வாழ்வாயாக.

Better it is to live alone than keeping company with the ignorant. When you live alone like an elephant in the forest, you also commit no sins.

12. අත්ථම්හි ජාතම්හි සුඛා සහායා – තුට්ඨී සුඛා යා ඉතරීතරෙන (331)
පුඤ්ඤං සුඛං ජීවිතසංඛයම්හි – සබ්බස්ස දුක්ඛස්ස සුඛං පහාණං

அத்தம்ஹி ஜாதம்ஹி ஸுகா ஸஹாயா — துட்டீ ஸுகா யா இதரீதரேன
புஞ்ஞங் ஸுகங் ஜீவிதஸங்கயம்ஹி — ஸப்பஸ்ஸ துக்கஸ்ஸ ஸுகங் பஹாணங்

Atthamhi jātamhi sukhā sahāyā – tuṭṭhī sukhā yā itarītarena
Puññaṃ sukhaṃ jīvitasaṅkhayamhi – sabbassa dukkhassa sukhaṃ pahāṇaṃ

කටයුත්තක් ඇති කල්හි යහළුවෝ සැපයහ. හෙවත් යහපත්යහ. තමා වෙත ඇති දෙයකින් සතුටු වීමත් සැපයකි. මරණ අවස්ථායෙහි පින ද සැපයකි. මේ සියල්ලට ම වඩා සියලු දුක් නැති කර ගැනීම සැපයකි.

துன்பம் அடைந்த காலத்தில் உதவி புரியும் நண்பர்களைப் பெறுவது மகிழ்ச்சிக்குரியது. உள்ளதைக் கொண்டு திருப்தி அடைவது மகிழ்ச்சிக்குரியது. இறக்கும்போது புண்ணியம் உடன் வருவது மகிழ்ச்சிக்குரியது. துக்கத்தை நீக்குவது மகிழ்ச்சிக்குரியது.

When need arises, good it is to have friends. Good it is to be content with what you have. Good is merit at the moment of death. Still better is shunning of all ills.

13. සුඛා මත්තෙය්‍යතා ලොකෙ – අථො පෙත්තෙය්‍යතා සුඛා (332)
සුඛා සාමඤ්ඤතා ලොකෙ – අථො බ්‍රහ්මඤ්ඤතා සුඛා.

ஸுகா மத்தெய்யதா லோகே — அதோ பெத்தெய்யதா ஸுகா
ஸுகா ஸாமஞ்ஞதா லோகே — அதோ ப்பிரஹ்மஞ்ஞதா ஸுகா

Sukhā matteyyatā loke – atho petteyyatā sukhā
Sukhā sāmaññatā loke – atho brahmaññatā sukhā

ලෝකයෙහි මවට උපස්ථාන කිරීම සැපයකි. පියාට උපස්ථාන කිරීම ද සැපයකි. භික්ෂූන්ට සත්කාර කිරීමද සැපයකි. බුද්ධාදි උතුමන්ට සත්කාර කිරීම ද සැපයකි.

இவ்வுலகத்தில் தாயைச் சேவித்தல் மகிழ்ச்சிக்குரியது. பின்னர் தந்தையைச் சேவித்தல் மகிழ்ச்சிக்குரியது. உலகத்திலே துறவிகளைச் சேவித்தல் மகிழ்ச்சிக்குரியது. அதுபோன்று, பேரறிஞராகிய ஞானிகளைச் சேவித்தல் மகிழ்ச்சிக்குரியது.

In this world good it is to tend the mother; good it is to tend the father too. Tending bhikkhus is good, and so is tending noble ones.

14. සුඛං යාව ජරා සීලං — සුඛා සද්ධා පතිට්ඨිතා (333)
සුඛො පඤ්ඤාය පටිලාභො — පාපානං අකරණං සුඛං

ஸுகங் யாவ ஜரா ஸீலங் — ஸுகா ஸத்தா பதிட்டிதா
ஸுகோ பஞ்ஞாய படிலாபோ — பாபானங் அகரணங் ஸுகங்

Sukhaṃ yāva jarā sīlaṃ – sukhā saddhā patiṭṭhitā
Sukho paññāya paṭilābho – pāpānaṃ akaraṇaṃ sukhaṃ

ජරාව දක්වා සිල් රැකීම සැපයකි. මනා ව පිහිටි ශ්‍රද්ධාව ද සැපයකි. නුවණ ලැබීම ද සැපයකි. පව් නොකිරීම ද සැපයකි.

முதுமைப் பருவம் வருவதற்கு முன்பே சீலத்தைக் கடைப்பிடிப்பது மகிழ்ச்சிக்குரியது. தர்மத்தில் உறுதியான நம்பிக்கையோடு இருப்பது மகிழ்ச்சிக்குரியது. அறிவை வளர்ப்பது மகிழ்ச்சிக்குரியது. பாவத்தை விலக்குவது மகிழ்ச்சிக்குரியது.

Good it is to practise virtue until old age. Good is faith born out of conviction. Good it is to attain wisdom. And good it is to do no evil.

නාග වග්ගො නිට්ඨිතො

නාග වර්ගය නිමි

நாகவக்கோ தேவீஸதிமோ

இருபத்து மூன்றாவது நாகவர்க்கம்

NĀGA VAGGO NIṬṬHITO

End of Chapter on the Elephant

තණ්හා වග්ගො චතුවීසතිමො

24. තෘෂ්ණා වර්ගය

தண்ஹா வக்கோ

தண்ஹா வர்க்கம்

TAṆHĀ VAGGA

CRAVING

1. මනුජස්ස පමත්තචාරිනො – තණ්හා වඩ්ඪති මාලුවා විය (334)
සො ප්ලවති හුරාහුරං – ඵලමිච්ඡං ව වනස්මිං වානරො

மனுஜஸ்ஸ பமத்தசாரினோ — தண்ஹா வட்டதி மாலுவா விய
ஸோ ப்லவதி ஹுராஹுரங் — பலமிச்சங்'வ வனஸ்மிங் வானரோ

Manujassa pamattacārino – taṇhā vaḍḍhati māluvā viya
So plavati hurāhuraṃ – phalaṃ icchaṃ'va vanasmiṃ vānaro

ප්‍රමාදචාරී වූ මිනිසාගේ ආශාව මාලුවා වැලක් මෙන් වැඩෙයි. වඳුරා වනයෙහි ඵල ආශාවෙන් පැන ඇවිදින්නාක් මෙන් හේ භවයෙන් භවයට පනී.

மனம் போனபடி வாழ்க்கையை நடத்துகிறவருக்கு, ஆசை (தண்ஹா) யானது மாலுவா கொடியைப் போன்று வளர்கிறது. வனத்திலுள்ள வானரம் பழத்தை விரும்பி இங்கும் அங்கும் தாவுவதுபோல அவரும் (பிறவிப் பிறவியாகத்) தாவிப் பாய்கிறார்.

The craving of a heedless person grows like a creeper. He jumps from existence to existence like a fruit-loving monkey in the forest.

2. යං එසා සහති ජම්මී – තණ්හා ලොකෙ විසත්තිකා (335)
සොකා තස්ස පවඩ්ඪන්ති – අභිවට්ඨංව බීරණං

யங் ஏஸா ஸஹதீ ஜம்மீ — தண்ஹா லோகே விஸத்திகா
ஸோகா தஸ்ஸ பவட்டந்தி — அபிவட்டங்'வ பீரணங்

Yaṃ esā sahatī jammī – taṇhā loke visattikā
Sokā tassa pavaḍḍhanti – abhivaṭṭhaṃ' va bīraṇaṃ

இழிவானதும் பற்றிக்கொள்ளுகிறதுமான இந்த அவாவினால் ஆட்கொள்ளப்பட்டவனுடைய துக்கமானது, மழை காலத்தில் வளர்கிற பீரணம் புல்லைப் போன்று வளர்கிறது.

Whomsoever is overcome by this craving, his sorrows grow in abundance like birana grass after a heavy shower.

ලාමක වූ, අතිශයෙන් ම (අරමුණු කෙරෙහි) ඇලීම ස්වභාව කොට ඇති මේ තණ්හාව ලෝකයෙහි යමකු මැඩලයි ද, මහා වැස්සකින් තෙමුණු බිරණ තණ කොළ මෙන් ඔහුගේ ශෝකයෝ වැඩෙත්.

3. යො චෙතං සහතී ජම්මිං – තණ්හං ලොකෙ දුරච්චයං (336)
සොකා තම්හා පපතන්ති – උදබින්දූව පොක්ඛරා.

யோ சேதங் ஸஹதீ ஜம்மிங் — தண்ஹங் லோகே துரச்சயங்
ஸோகா தம்ஹா பபதந்தி — உதபிந்'தூவ பொக்கரா

Yo c'etaṃ sahatī jammiṃ – Taṇhaṃ loke duraccayaṃ
Sokā tamhā papatanti – udabindū'va pokkharā

යමෙක් ලෝකයෙහි දුක සේ ඉක්මවිය යුතු වූ, ලාමක වූ මේ තණ්හාව මැඩලයි ද, නෙළුම් පතින් ගිලිහෙන දිය බින්දු මෙන්, ඔහු වෙතින් ශෝකයෝ ගිලිහෙත්.

இழிவுள்ளதும் நீக்குவதற்குக் கடினமானதுமான அவாவை யார் வென்று விடுகிறாரோ அவருடைய துக்கங்கள், 'தாமரை இலையில் தண்ணீர் ஒட்டாமல் ஓடிவிடுவதுபோல', விழுந்து விடுகின்றன.

Whoever overcomes this base craving, difficult to be conquered in this world, will find sorrows dropping off from him like drops of water from a lotus leaf.

4. තං වො වදාමි භද්දං වො – යාවන්තෙත්ථ සමාගතා (337)
තණ්හාය මූලං ඛණථ – උසීරත්ථොව බීරණං
මා වො නළංව සොතොව – මාරො භඤ්ජි පුනප්පුනං

தங் வோ வதாமி பத்தங் வோ — யாவந்தெத்த ஸமாகதா
தண்ஹாய மூலங் கணத — உஸீரத்தோ'வ பீரணங்
மா வோ நலங்'வ ஸோதோ'வ — மாரோ பஞ்ஜி புனப்புனங்

Taṃ vo vadāmi bhaddaṃ vo – yāvant' ettha samāgatā
Taṇhāya mūlaṃ khaṇatha – usīrattho' va bīraṇaṃ
Mā vo naḷaṃ va soto' va – māro bhañji punappunaṃ

මෙහි රැස් වූ යම් පමණ දෙනා ඇත්ද, ඒ හැමට යහපත පතමින් කරුණක් ද කියමි ; සුවද හොට ලැබිය යුතු කළු බොරු තණ හාරන්නාක් මෙන් තණ්හාවේ මුල වූ අවිද්‍යාව උදුරා දමව්. දිය පහර බට පඳුරු පෙළන්නාක් මෙන් මාරයා නැවත නැවත ඔබ නො පෙළා වා !

ஆகையினாலே இங்கே கூடியிருக்கிற உங்கள் எல்லோருக்கும் இந்த நல்ல செய்தியைச் சொல்லுகிறேன். பீரணம் புல்லின் வேரை அதன் வாசனைக்காகத் தோண்டி எடுப்பது போல, ஆசை என்கிற வேரை அடியோடு தோண்டி எடுங்கள். கோரைப் புல்லை வெள்ளமானது அமுத்துவது போல, உன்னை மாரனானவன் அடிக்கடி அமுத்த விடாதே.

Wishing good luck to all of you assembled here, I say this unto you: Dig up the root of craving, as one in quest of the sweet-scented usira root must dig up birana grass. Let not Mara torment you again and again, as the stream crushes the reeds.

5. යථාපි මූලෙ අනුපද්දවෙ දළ්හෙ – ඡින්නොපි රුක්ඛො පුනරෙව රූහති (338)
එවම්පි තණ්හානුසයෙ අනූහතෙ – නිබ්බත්තති දුක්ඛමිදං පුනප්පුනං

யதா'பி மூலே அனுபத்தவே தல்ஹே — சின்னோ'பி ருக்கோ புனரேவ ரூஹதி
ஏவம்பி தண்ஹானுஸயே அநூஹதே — நிப்பத்ததி துக்கமிதங் புனப்புனங்

Yathā' pi mūle anupaddave daḷhe – chinno' pi rukkho punareva rūhati
Evaṃ pi taṇhānusaye anūhate – nibbattati dukkhaṃ idaṃ punappunaṃ

මුලට අනතුරක් නැතිව එය දැඩි ව පවත්නා කල්හි මුදුනෙන් කැපූ ගස නැවත වැඩෙන්නේ යම් සේ ද එසේ ම තණ්හා සංඛ්‍යාත අනුසය මුලින් නො නැසූ කල්හි මේ දුක නැවැත නැවැතත් හට ගනී.

மரத்தை வெட்டி விட்டாலும் அதன் வேர் வெட்டப்படாமலும் உறுதியாகவும் இருந்தால், அந்த மரமானது மீண்டும் துளிர்த்து வளர்வது போல, அவா என்கிற வேர் அழிக்கப்படாவிட்டால் துக்கமானது மீண்டும் மீண்டும் வளர்கிறது.

Just as a tree cut at the top will shoot up when its roots remain unharmed, even so will suffering crop up again and again when the latent dispositions of craving are not up-rooted.

6. යස්ස ඡත්තිංසති සොතා – මනාපස්සවණා භුසා (339)
වාහා වහන්ති දුද්දිට්ඨිං – සංකප්පා රාගනිස්සිතා

யஸ்ஸ சத்திங்ஸதீ ஸோதா — மனாபஸ்ஸவணா புஸா
வாஹாவஹந்தி துத்திட்டிங் — ஸங்கப்பா ராகநிஸ்ஸிதா

Yassa chattiṃsatī sotā – manāpassavaṇā bhusā
Vāhā vahanti duddiṭṭhiṃ – saṅkappā rāganissitā

දිය පහරවල් සතිසකින් යුක්ත වූ තෘෂ්ණා නදිය යමකුගේ අරමුණුවල වේගයෙන් ගලා බසී ද ඒ නදියට අයත් රාග නිශ්‍රිත වූ විතර්ක නමැති ජල පහරවල් විපරීත බුද්ධිය ඇති ඒ පුද්ගලයා අපායට ගෙන යයි.

அவாவின் முப்பத்தாறு அருவிகளும் இன்ப நினைவுகளை நோக்கி ஒருவனிடம் பலமாக ஓடிக்கொண்டிருக்குமானால், துர்க்காட்சியுள்ள அந்த மனிதனை சந்தர்ப்பத்தாலுண்டாகும் ஆசைநினைவுகள் விரைவாக இழுத்துச் செல்லும்.

If the river of craving, with its thirty six feeding streams that embrace pleasurable thoughts, is strong in a person, such person will be carried away (to hell) by the flood of wrong and lusty thoughts that he harbours.

7. සවන්ති සබ්බධී සොතා – ලතා උබ්භිජ්ජ තිට්ඨති (340)
තං ච දිස්වා ලතං ජාතං – මූලං පඤ්ඤාය ඡින්දථ.

ஸவந்தி ஸப்பதீ ஸோதா — லதா உப்பிஜ்ஜ திட்டதி
தஞ்ச திஸ்வா லதங் ஜாதங் — மூலங் பஞ்ஞாய சிந்தத

Savanti sabbadhī sotā – latā ubbhijja tiṭṭhati
Tañ ca disvā lataṃ jātaṃ – mūlaṃ paññāya chindatha

තෘෂ්ණා නමැති දිය පහරවල් හැම තැන ගලා බසී. තෘෂ්ණා නමැති ලතාව සදොරින් මතු වී සිටී. එසේ හට ගත් ඒ තෘෂ්ණා ලතාව දැක එහි මුල නුවණින් සිඳිව.

அவா என்கிற வெள்ளம் எங்கும் பாய்கிறது. ஆசை என்கிற கொடி துளிர்த்துப் படர்கிறது. இந்தக் கொடி வளர்வதைக் கண்டு அறிவினாலே இதை வேரோடு பிடுங்கி எறிக.

Wheresoever the stream (of consciousness) flows, creapers (of lust) spring up and thrive. Seeing these creepers that have sprung up, one should cut them at their roots.

8. සරිතානි සිනෙහිතානි ච – සොමනස්සානි භවන්ති ජන්තුනො (341)
තෙ සාතසිතා සුඛෙසිනො – තෙ වෙ ජාතිජරූපගා නරා.

ஸரிதானி ஸிநேஹிதானி ச — ஸோமனஸ்ஸானி பவந்தி ஜந்துனோ
தே ஸாதஸிதா ஸுகேஸினோ — தே வே ஜாதிஜரூபகா நரா

Saritāni sinehitāni ca – somanassāni bhavanti jantuno
Te sātasitā sukhesino – te ve jātijarūpagā narā

සත්වයාට රූපාදි අරමුණුවල විසිර පවත්නා වූද තෘෂ්ණාවෙන් තෙත් වූද සොම්නස් වේදනාවෝ ඇති වෙත්. ඒ සොම්නස් ඇසුරු කළාහු සිත කය දෙකට සැප සොයත්. ඔව්හු ඒකාන්තයෙන් ම ජාති, ජරා ආදියට පැමිණියෝය.

உயிர்களிடத்து புலன் விஷயங்களை நோக்கி எழும்இன்பங்கள் கிளம்புகின்றன. அத்தகைய உயிர்கள் அவாவில் மூழ்கியிருக்கின்றன. இன்பத்தைத் தேடி அவை அவற்றுக்கே பலியாகின்றன. இத்தகைய மனிதரே பிறப்பையும் மூப்பையும் அடைகிறான்.

In beings there arise streams of pleasurable sensations based on craving. Bent on pleasures, they seek happiness and such beings continue to experience birth and decay in samsara.

9. තසිණාය පුරක්ඛතා පජා – පරිසප්පන්ති සසොව බන්ධිතො (342)
සංයොජනසංගසත්තා – දුක්ඛමුපෙන්ති පුනප්පුනං චිරාය

தஸினாய புரக்கதா பஜா — பரிஸப்பந்தி ஸஸோ'வ பந்திதோ
ஸங்யோஜன ஸங்க ஸத்தா — துக்கமுபெந்தி புனப்புனங் சிராய

Tasiṇāya purakkhatā pajā – parisappanti saso' va bandhito
Saññojanasaṅgasattā – dukkhaṃ upenti punappunaṃ cirāya

තණ්හාව විසින් පිරිවරන ලද ප්‍රජාවෝ මල පුඩුවෙන් බැඳුණු සාවා මෙන් හැපෙත්. හෙවත් බියෙන් ගැහෙත්. දශ සංයෝජනවලින් හා රාගාදි සත් සංගවලින් ද බැඳුණෝ කලක් යන තුරු ම නැවත නැවතත් දුකට පැමිණෙත්.

ஆசையினால் (திருஷ்ணையினால்) மொத்துண்ட மனிதர் கட்டிவைக்கப்பட்ட முயலைப்போன்று, சுற்றிச்சுற்றி அலைகிறார்கள். அவர்கள், தளையினால் கட்டப்பட்டவர்களாய் நெடுங்காலம் திரும்பத்திரும்ப துக்கம் அடைகிறார்கள்.

Folk engrossed in craving crawl about in fear like ensnared hare. Caught in the grip of fetters they come to grief continuously for a long time.

10. තසිණාය පුරක්ඛතා පජා – පරිසප්පන්ති සසොව බන්ධිතො (343)
තස්මා තසිණං විනොදයෙ – භික්ඛු ආකංඛී විරාගමත්තනො

தஸினாய புரக்கதா பஜா — பரிஸப்பந்தி ஸஸோ'வ பந்திதோ
தஸ்மா தசிணங் வினோதயே — பிக்கு ஆகங்கி விராகமத்தனோ

Tasiṇāya purakkhatā pajā – parisappanti saso' va bandhito
Tasmā tasiṇaṃ vinodaye – bhikkhū ākaṅkhī virāgaṃ attano

තණ්හාව විසින් පිරිවරන ලද ප්‍රජාවෝ මල පුඩුවෙන් බැඳුණු සාවා මෙන් තැපෙත්. හෙවත් බියෙන් ගැහෙත්. ඒ නිසා තම හට නිවන් කැමැති භික්ෂුව විසින් තණ්හාව දුරු කල යුතු ය.

ஆசையினால் (திருஷ்ணையினால்) மொத்துண்ட மனிதர் கட்டிவைக்கப்பட்ட முயலைப்போல, சுற்றிச்சுற்றி ஓடியலைகிறார்கள். ஆகையினாலே, ஆசையிலிருந்து விடுபடவிரும்புகிற பிக்கு ஆசையை விடுவாராக.

Folk engrossed in craving crawl about in fear like ensnared hare. Therefore a bhikkhu desirous of developing detachment should dispel craving in him.

11. යො නිබ්බනථො වනාධිමුත්තො – වනමුත්තො වනමෙව ධාවති (344)
තං පුග්ගලමෙව පස්සථ – මුත්තො බන්ධනමෙව ධාවති

யோ நிப்பநதோ வனாதிமுத்தோ — வநமுத்தோ வநமேவ தாவதி
தங் புகக்லமேவ பஸ்ஸத — முத்தோ பந்தனமேவ தாவதி

Yo nibbanatho vanādhimutto – vanamutto vanaṃ eva dhāvati
Taṃ puggalameva passatha – mutto bandhanaṃ eva dhāvati

යමෙක් වනථය (=ගිහිගෙයි ඇල්ම) හැර දමා තපෝ වනයෙහි ඇලී. නැවැතත් ඒ තපෝ වනයෙන් මිදී හෙවත් වෙන් වී ගිහිගෙට ම දුවයි ද, එසේ වරක් බන්ධනයෙන් මිදී නැවැත බන්ධනයටම අසුවන ඒ පුද්ගලයා මෙසේ (විපත්තියට පැමිණෙන) බව දත ගනිව්.

இல்வாழ்க்கையை விட்டுத் தபோவனத்தை நாடிய ஒருவர் பின்னர் அத்தபோவனத்தை விட்டு மீண்டும் இல்வாழ்க்கையில் ஆசை கொள்வர். இந்த மனிதரைப்பார். விடுதலை பெற்றவர் மறுபடி பந்தத்தில் விழுகிறார்.

' Whoever with no desire for the household life finds pleasure in the forest, and having freed himself, again discards forest life and runs back to the household life – behold him, freed from bondage, he runs back to that same bondage.

12. න තං දළ්හං බන්ධනමාහු ධීරා – යදයසං දරුජං බබ්බජං ච (345)
සාරත්තරත්තා මණිකුණ්ඩලෙසු – පුත්තෙසු දරෙසු ච යා අපෙක්ඛා

ந தங் தல்ஹங் பந்தனமாஹு தீரா — யதாயஸங் தாருஜங் பப்பஜஞ்ச
ஸாரத்த ரத்தா மணிகுண்டலேஸு — புததேஸு தாரேஸு ச யா அபேகா

Na taṃ dalhaṃ bandhanaṃ āhu dhīrā – yadāyasaṃ dārujaṃ babbajañ ca
Sārattarattā maṇikuṇḍalesu – puttesu dāresu ca ya apekkhā

යකඩින් හෝ දවයෙන් හෝ බබුස් තණින් හෝ කළා වූ යම් බැම්මක් වේ ද එය දැඩි බැම්මකැයි ප්‍රාඥයෝ නො කියත්. මිණි කොඩොල්හි ද පුතු දරාවන් කෙරෙහි ද යම් දැඩි ඇල්මක් වේ නම්.

இரும்பினாலோ மரத்தினாலோ பப்பஜப் புல்லினாலோ அமைக்கப்பட்ட தளை, அறிஞர்கள் பலமுள்ள தளை என்று கருதுகிறதில்லை. பொன்னாலும் மணியாலும் செய்யப்பட்ட அணிகலன்கள், மனைவி மக்கள் என்ற பற்றுக்களே மிகப் பலமான தளைகள்.

The wise do not say that a binding of iron, wood or babbaja grass is as strong as the bond of expectation of passionate folk for jewels, ornaments children and wife.

13. එතං දළ්හං බන්ධනමාහු ධීරා – ඔහාරිනං සිථිලං දුප්පමුංචං (346)
එතම්පි ඡෙත්වාන පරිබ්බජන්ති – අනපෙක්ඛිනො කාමසුඛං පහාය

ஏதங் தல்ஹங் பந்தனமாஹு தீரா — ஓஹாரினங் ஸிதிலங் துப்பமுச்சங்
ஏதம்பி செத்வான பரிப்பஜந்தி — அனபெக்கினோ காமஸுகங் பஹாய

Etaṃ daḷhaṃ bandhanamāhu dhīrā – ohārinaṃ sithilaṃ duppamuñcaṃ
Etam pi chetvāna paribbajanti – anapekkhino kāmasukhaṃ pahāya

එය දැඩි බැම්මකැයි ප්‍රාඥයෝ කියත්. කම් සැපෙහි බලාපොරොත්තු නැත්තෝ සත්වයා පහතට ඇද ලන්නා වූ ලිහිමල් වූ, මිදිය නොහැකි වූ ඒ බැම්ම ද කපා දමා කම් සැප ද හැර පැවිදි වෙත්.

இது மிக உறுதியான தளை என்று அறிஞர் கூறுவர், இது விழுத்தக் கூடியது, தளர்ச்சியனது, அவிழ்க்க முடியாதது, ஆனால் மேதாவிகள் இதனையும் வெட்டி ஆசையற்று புலன் இன்பங்களைக் கைவிட்டு, உலகைத் துறப்பர்.

The wise say that this bond is stronger, weighty, entangling and hard to loosen. Abandoning sensual pleasures and freeing themselves from desire the wise-folk cut off even this bond and renounce worldly life.

14. යෙ රාගරත්තානුපතන්ති සොතං – සයං කතං මක්කටකොව ජාලං (347)
එතම්පි ඡෙත්වාන වජන්ති ධීරා – අනපෙක්ඛිනො සබ්බදුක්ඛං පහාය

யே ராகரத்தா' நுபதந்தி ஸோதங் — ஸயங் கதங் மக்கடகோ'வ ஜாலங்
ஏதம்பி செத்வான வஜந்தி தீரா — அநபெக்கினோ ஸப்பதுக்கங் பஹாய

Ye rāgarattānupatanti sotaṃ – sayaṃ kataṃ makkaṭako va jālaṃ
Etaṃ pi chetvāna vajanti dhīrā – anapekkhino sabbadukkaṃ pahāya.

රාගයෙන් රත් වූ යම් කෙනෙක් තමා විසින් සාද ගන්නා ලද දැලෙහි ම ඒ වෙත මකුළුවා මෙන් තමාගේ ම තණ්හාව නමැති සැඩ පහරට වැටෙත්. කම් සැප ගැන බලාපොරොත්තු නැති නුවණැත්තෝ ඒ බැම්ම ද කපා දමා සියලු දුක් දුරු කොට නිවනට යත්.

காம இச்சைக்கு அடிமைப்பட்டவர்கள் ஆசையாகிய வெள்ளத்தில், சிலந்தி தான் பின்னிய வலைக்கூட்டில் தானே விழுவதைப்போல, விழுகிறார்கள். இந்த வெள்ளத்திலிருந்து எழுந்து, ஆசையை விட்ட தீரர்கள் எல்லாத் துக்கங்களையும் விலக்கி நிர்வாண மோக்ஷத்திற்குச் செல்லுகிறார்கள்.

Those who are infatuated with lust fall back into the stream of samsara, just as a spider who runs to and fro in the web spun by itself. The wise who seek no sensual pleasures release themselves from this bond too, and, eliminating all sorrow attain Nibbana.

15. මුංච පුරෙ මුංච පච්ඡතො – මජ්ඣෙ මුංච භවස්ස පාරගූ (348)
සබ්බත්ථ විමුත්තමානසො – න පුන ජාතිජරං උපෙහිසි.

முஞ்ச புரே முஞ்ச பச்சதோ — மஜ்ஜே முஞ்ச பவஸ்ஸ பாரகூ
ஸப்பத்த விமுத்த மானஸோ — ந புன ஜாதி ஜரங் உபேஹிஸி

Muñca pure muñca pacchato – majjhe muñca bhavassa pāragū
Sabbattha vimuttamānaso – na puna jātijaraṃ upehisi.

පෙර පැවැත්තා වූත්, ඉදිරියට පවතින්නා වූත්, දැනට පවත්නා වූත් පඤ්චස්කන්ධය කෙරෙහි පවත්නා ආශාව දුරලව. භවයෙන් එතෙරට ගිය ඔබ සැම තන්හි ම මිදුණු සිත් ඇත්තේ නැවැත ජාති ජරාවලට පත් නොවන්නෙහිය.

இறந்தகாலம், நிகழ்காலம், எதிர்காலம் என்னும் முக்காலத்தையும் கடந்து எதிர்க் கரைக்குச் செல்க. உன் மனது முழுவதும் விடுதலையடைந்து விட்டால், நீ மீண்டும் மீண்டும் பிறந்து இறக்கும் நிலையையடைய மாட்டாய்.

Detach yourself from the past, the future and the present, and go beyond existence (to the farther shore) by freeing yourself from all attachment, so that you will not come to birth and decay (in samsara) again.

16. විතක්කපමථිතස්ස ජන්තුනො – තිබ්බරාගස්ස සුභානුපස්සිනො (349)
භිය්‍යො තණ්හා පවඩ්ඪති – එස ඛො දළ්හං කරොති බන්ධනං

விதக்க பமதிதஸ்ஸ ஜந்துனோ — திப்ப ராகஸ்ஸ ஸுபானுபஸ்ஸினோ
பிய்யோ தண்ஹா பவட்டதி — ஏஸ கோ தல்ஹங் கரோதி பந்தனங்

Vitakkapamathitassa jantuno – tibbarāgassa subhānupassino
Bhiyyo taṇhā pavaḍḍhati – esa kho daḷhaṃ karoti bandhanaṃ

විතර්කවලින් මඩනා ලද සිත් ඇති, දැඩි කාම රාගය ඇති, අරමුණු ශුභ වශයෙන් ගන්නා වූ පුද්ගලයාගේ ආශාව බොහෝ සෙයින් වැඩේ. හේ තමාගේ භව බන්ධනය දැඩි කර ගනියි.

தீய எண்ணங்களில் மனங்குழம்புவோன் கொடிய ஆசைகளுக்கு ஆளாவான். இன்ப விஷயங்களை எண்ணுவோன் ஆசையை மேலும் மேலும் பெருக்குகிறான். அவன் பாசத்தளையை இறுக்கிக் கொள்கிறான்.

A man who is perturbed by (evil) thoughts, infatuated with lust, takes sense-objects as pleasurable – in him craving increases. Indeed he will make his bonds to existence stronger.

17. විතක්කූපසමෙව යො රතො – අසුභං භාවයති සද සතො (350)
එස ඛො ව්‍යන්තිකාහිති – එසො ජෙච්ඡති මාරබන්ධනං

விதக்கூபஸமே ச யோ ரதோ — அஸுபங் பாவயதி ஸதா ஸதோ
ஏஸ கோ வ்யந்திகாஹிதி — ஏஸோ செச்சதி மார பந்தநங்

Vitakkūpasame ca yo rato – asubhaṃ bhāvayati sadā sato
Esa kho vyantikāhiti – eso checchati mārabandhanaṃ

යමෙක් විතර්ක සංසිඳවීමෙහි හෙවත් ප්‍රථම ධ්‍යානයෙහි ඇලුණේ ද, හැම ද හොඳ සිහියෙන් අශුභ භාවනා වඩයි ද හේ ආශාව නසයි ; මාරයාගේ බැම්ම කපයි.

தீய எண்ணங்களை அடக்குவதில் மகிழ்ச்சியடைபவன் எப்பொழுதும் உடலின் இழிதகைமை பற்றித் தியானிப்பவன் என்றும் கடைப்பிடி உடையவன். இவனே ஆசையின் முடிவைக் காண்பான். இவனே மாரனின் தலையை அறுப்பவன் ஆவான்.

He who delights in ridding (evil) thoughts in him and in alertness meditates on impurity (of body), will make an end of craving. He will sever Mara's bond.

18. නිට්ඨංගතො අසන්තාසී – වීතතණ්හො අනංගණො (351)
අච්ඡින්දි භවසල්ලානි – අන්තිමොයං සමුස්සයො

நிட்டங்கதோ அஸந்தாஸி — வீத தண்ஹோ அநங்கனோ
அச்சிந்தி பவ ஸல்லானி — அந்திமோ'யங் ஸமுஸ்ஸயோ

Niṭṭhaṅgato asantāsi – vītataṇho anaṅgano
Acchindi bhavasallāni – antimo'yaṃ samussayo

යමෙක් ජීවිතයාගේ නිමාවට (රහත් බවට) පැමිණියේ ද, තැති නො ගනී ද, ආශාව දුරු කෙළේ ද, රාගා දි අනංගන රහිත ද, කෙලෙස් උල් උදුරා දැමී ද මේ ඒ බන්දගේ අන්තිම ආත්ම භාවයයි.

வாழ்க்கையின் இலட்சியத்தை அடைந்தவன், பயமற்றவன், கிலேசங்களை அகற்றியவன், இவன் பிறப்பென்ற முட்களை களைந்தவன். இதுவே இவனுடைய கடைசிச் சரீரம் (ஜன்மம்).

He who has reached the goal, is bold, has eliminated desire, is free from passion, has cut off the thorns of existence; this is his last body.

19. වීතතණ්හො අනාදනො – නිරුත්තිපද කොවිදො (352)
අක්ඛරානං සන්නිපාතං – ජඤ්ඤා පුබ්බපරානි ච
ස වෙ අන්තිමසාරීරො – මහාපඤ්ඤො මහා පුරිසොති වුච්චති.

வீத தண்ஹோ அனாதானோ — நிருத்தி பதகோவிதோ
அக்கரானங் ஸந்நிபாதங் — ஜஞ்ஞா புப்ப பரானி ச
ஸவே அந்திம ஸாரீரோ — மஹாபஞ்ஞோ மகாபுரிஸோ ' தி வுச்சதி

Vītataṇho anādāno – niruttipadakovido
Akkharānaṃ sannipātaṃ – jaññā pubbaparāni ca
Sa ve antimasārīro – mahāpañño mahāpuriso'ti vuccati

යමෙක් ආශාව දුරු කෙළේ ද, සිවු පිළි සිඹියාවෙහි (-අර්ථ, ධර්ම, නිරුක්ති, ප්‍රතිභානයන්හි) දක්ෂ ද, අකුරු සමුදය හා පෙර අපර අකුරුත් දනී ද අන්තිම ආත්ම භාවයෙහි සිටින ඒ පුද්ගලයා මහා ප්‍රාඥයයි ද, මහා පුරුෂ යයි ද කියනු ලැබේ.

வேட்கை இல்லாதவன், கையேந்தி ஒன்றும் ஏற்காதவன், நிருக்தம், பதம் என்பவற்றில் வல்லவன், அட்சரங்களின் சேர்க்கையும் அவற்றின் பொருளையும் அறிந்தவன், இவனுடைய இதுவே கடைசி சரீரம். இவனே பேரறிஞன், மகாபுருடன் என அழைக்கப்படுவான்.

He who is without craving and attachment, skilled in words and their interpretation, who knows the order of letters – such a person is called the bearer of his last body, a man of great wisdom, a great being.

20. සබ්බාභිභූ සබ්බවිදූහමස්මි – සබ්බෙසු ධම්මෙසු අනූපලිත්තො (353)
සබ්බංජහො තණ්හක්ඛයෙ විමුත්තො – සයං අභිඤ්ඤාය කමුද්දිසෙය්‍යං

ஸப்பாபிபூ ஸப்பவிதூ' ஹமஸ்மி — ஸப்பேஸு தம்மேஸு அநூபலித்தோ
ஸப்பஞ்ஜஹோ தண்ஹக்கயே விமுத்தோ — ஸயங் அபிஞ்ஞாய கமுத்திஸெய்யங்

Sabbābhibhū sabbavidū hamasmi – sabbesu dhammesu anūpalitto
Sabbañjaho taṇhakkhaye vimutto – sayaṃ abhiññaya kaṃ uddiseyyaṃ

(මම තුන් භවයට අයත්) සියලු දේ මැඩ ලීමි. සියලු දේ දතිමි. සියලු දෙයෙහි නො ඇලෙමි. සියල්ල දුර ලීමි. තණ්හාව නෙලපා කර ලීමෙන් මිදුණෙමි. මෙසේ කොට සියල්ල තමා විසින් ම අවබෝධ කර ගෙන අනික් කවරකු ආචාර්ය වශයෙන් දක්වම් ද ?

நான் எல்லாவற்றையும் வென்றேன். எல்லாவற்றையும் அறிந்தேன். பற்றுக்களை விட்டேன். ஆசையையறுத்து, எல்லாவற்றையும் துறந்து, உயர்நிலையையடைந்தேன். எல்லாவற்றையும் நானே செய்தபிறகு நான் யாரை என் குருவாகக் கூறுவேன் ?

I have vanquished all, I have come to know all, I am detached from all, I have renounced all and I am released by ending craving. I have comprehended the Truth all by myself and whom can I look up to as my teacher?

21. සබ්බදානං ධම්මදානං ජිනාති – සබ්බං රසං ධම්මරසො ජිනාති (354)
සබ්බං රතිං ධම්මරතී ජිනාති – තණ්හක්ඛයො සබ්බදුක්ඛං ජිනාති.

ஸப்ப தானங் தம்ம தானங் ஜினாதி — ஸப்பங் ரஸங் தம்ம ரஸோ ஜினாதி
ஸப்பங் ரதிங் தம்மரதீ ஜினாதி — தண்ஹக்கயோ ஸப்ப துக்கங் ஜினாதி

Sabbadānaṃ dhammadānaṃ jināti – sabbaṃ rasaṃ dhammaraso jināti
Sabbaṃ ratiṃ dhammaratī jināti – taṇhakkhayo sabbadukkhaṃ jināti

ධර්ම දානය සියලු දානය දිනයි. ධර්ම රසය සියලු රසය දිනයි. ධර්ම රතිය (-ප්‍රීතිය) සියලු රතිය දිනයි. රහත් ඵලය සියලු දුක් දිනයි.

எல்லா தானத்தையும் சத்தர்மம் என்கிற தானம் வெல்கிறது. எல்லாச் சுவைகளையும் சத்தர்மதத்தின் சுவை வெல்கிறது. சத்தர்மத்தினால் உண்டாகிற இன்பம் மற்ற எல்லா இன்பங்களையும் வெல்கிறது. அவாவை அழிப்பதினாலே துக்கம் வெல்லப்படுகிறது.

The gift of Dhamma excels all other gifts. The flavour of Dhamma excels all other flavours. The pleasure in Damma excels all other pleasures. Extinction of craving conquers all pain.

22. හනන්ති භොගා දුම්මේධං – නො වෙ පාරගවෙසිනො (355)
භෝගතණ්හාය දුම්මෙධො – හන්ති අඤ්ඤෙ ව අත්තනං

ஹநந்தி போகா தும்மமேதங் — நோ வே பார கவேஸினோ
போக தண்ஹய தும்மேதோ — ஹந்தி அஞ்ஞே'வ அத்தனங்

Hananti bhogā dummedhaṃ – no ve pāragavesino
Bhogataṇhāya dummedho – hanti aññe va attanaṃ

භෝගයෝ (- උපභෝග, පරිභෝග, සම්පත්) අනුවණයා නසත්. එහෙත් නිවන් සොයන්නහුට ඒවායින් අනතුරක් නැත. මෝඩයා වස්තු ආශාව නිසා, අනුන් ලවා නසා ගන්නාක් මෙන්, තමා නසා ගනී.

சுகபோகங்கள் மூடர்களை அழிக்கின்றன. ஆனால், அது, எதிர்க்கரையை நாடுகிறவர்களை அழிப்பதில்லை. மூடர்கள், சுக போகங்களில் மேன்மேலும் ஆசை கொள்கிறபடியினாலே மற்றவர்களையும் அழித்து, தங்களைத் தாங்களே அழித்துக் கொள்கிறார்கள்.

Material wealth destroy the fool, but it does no harm to the true seeker of Nibbana. Through greed of material wealth the fool inflicts harm on himself as (if he were) harming others.

23. තිණදෙසානි ඛෙත්තානි – රාගදොසා අයං පජා (356)
තස්මා හි වීතරාගෙසු – දින්නං හොති මහප්ඵලං

திண தோஸாநி கெத்தானி — ராக தோஸா அயங் பஜா
தஸ்மா ஹி வீதராகேஸு — தின்னங் ஹோதி மஹப்பலங்

Tiṇadosāni khettāni – rāgadosā ayaṃ pajā
Tasmā hi vītarāgesu – dinnaṃ hoti mahapphalaṃ

කෙත් කුඩු මැටි ආදි තණ දෙසින් යුක්ත ය. මේ ප්‍රජාව රාග දෝෂයෙන් යුක්ත ය. ඒ නිසා රාගය පහ කළවුන්ට දුන් දේ මහත් ඵල වේ.

வயல்களுக்குக் களையானது அழிவை உண்டாக்குகிறது. மனிதர்களுக்குக் காம இச்சை (ராகம்) அழிவை உண்டாக்குகிறது. ஆகையால் காம இச்சைகளை அழித்தவர்களுக்குத் தானம் செய்வது பெரும் புண்ணியத்தைத் தருகிறது.

Fields are ruined by weeds; mankind is ruined by greed. So, that which is given to those who have eliminated greed brings great reward.

24. තිණදොසානි ඛෙත්තානි – දෙස දොසා අයං පජා (357)
තස්මා හි විතදෙසෙසු – දින්නං හොති මහප්ඵලං

திண தோஸானி கெத்தானி — தோஸ தோஸா அயங் பஜா
தஸ்மா ஹி வீததோஸேஸு — தின்னங் ஹோதி மஹப்பலங்

Tiṇadosāni khettāni – dosadosā ayaṃ pajā
Tasmā hi vītadosesu – dinnaṃ hoti mahapphalaṃ

කෙත් කුඩු මැටි ආදි තණ දෙසින් යුක්ත ය. මේ ප්‍රජාව ද්වේෂ දෝෂයෙන් යුක්ත ය. ඒ නිසා ද්වේෂය පහ කළවුන්ට දුන් දේ මහත් ඵල වේ.

வயல்களுக்குக் களைகள் அழிவை உண்டாக்குகின்றன. மனிதர்களுக்குப் பகைமை (துவேஷம்) அழிவைத் தருகிறது. ஆகையால் பகையில்லாதவர்களுக்குத் தானம் செய்வது பெரும் புண்ணியத்தைத் தருகிறது.

Fields are ruined by weeds; mankind is ruined by hatred. So, that which is given to those who have eliminated hatred brings great reward.

25. තිණදොසානි ඛෙත්තානි – මොහ දොසා අයං පජා (358)
තස්මා හි විතමොහෙසු – දින්නං හොති මහප්ඵලං

திண தோஸானி கெத்தானி — மோஹ தோஸா அயங் பஜா
தஸ்மா ஹி வீதமோஹேஸு — தின்னங் ஹோதி மஹப்பலங்

Tiṇadosāni khettāni – mohadosā ayaṃ pajā
Tasmā hi vītamohesu – dinnaṃ hoti mahapphalaṃ

කෙත් කුඩු මැටි ආදි තණ දෙසින් යුක්ත ය. මේ ප්‍රජාව මෝහ දෝෂයෙන් යුක්ත ය. ඒ නිසා මෝහය පහ කළවුන්ට දුන් දේ මහත් ඵල වේ.

வயல்களுக்குக் களைகள் அழிவை உண்டாக்குகின்றன. மாயை (மோகம்), மனிதர்களுக்குத் தீமையை உண்டாக்குகிறது. ஆகையால், மோகம் அற்றவருக்குத் தானம் செய்வது பெரும் புண்ணியத்தைத் தருகிறது.

Fields are ruined by weeds; mankind is ruined by delusion. So, that which is given to those who have eliminated delusion brings great reward.

26. තිණදොසානි ඛෙත්තානි – ඉච්ඡාදොසා අයං පජා (359)
තස්මා හි විගතිච්ඡෙසු – දින්නං හොති මහප්ඵලං

திண தோஸானி கெத்தானி — இச்சா தோஸா அயங் பஜா
தஸ்மா ஹி விகதிச்சேஸு — தின்னங் ஹோதி மஹப்பலங்

Tiṇadosāni khettāni – icchādosā ayaṃ pajā
Tasmā hi vigaticchesu – dinnaṃ hoti mahapphalaṃ

කෙත් කුඩු මැටි ආදි තණ දෙසින් යුක්ත ය. මේ ප්‍රජාව ආශා දෝෂයෙන් යුක්ත ය. ඒ නිසා ආශාව පහ කළවුන්ට දුන් දේ මහත් ඵල වේ.

களைகள் வயலுக்குத் தீங்கை உண்டாக்குகின்றன. இச்சை, மனிதருக்குத் தீங்கை உண்டாக்குகிறது. ஆகையால், இச்சையற்றவருக்குத் தானம் செய்வது அதிக புண்ணியத்தைத் தருகிறது.

Fields are ruined by weeds; mankind is ruined by desire. So, that which is given to those who have eliminated desire brings great reward.

තණ්හා වග්ගො නිට්ඨිතො

තෘෂ්ණා වර්ගය නිමි

தண்ஹாவக்கோ சதுவீஸதிமோ

இருபத்து நான்காவது தண்ஹா வர்க்கம்

TAṆHĀ VAGGO NIṬṬHITO

End of Chapter on Craving

භික්ඛු වග්ගො පංචවීසතිමො

25. භික්ෂු වර්ගය

பிக்கு வக்கோ

பிக்கு வர்க்கம்

BHIKKHU VAGGA

THE BHIKKHU OR THE MENDICANT

1. චක්ඛුනා සංවරො සාධු – සාධු සොතෙන සංවරො (360)
ඝාණෙන සංවරො සාධු – සාධු ජිව්හාය සංවරො.

சக்குநா ஸங்வரோ ஸாது — ஸாது ஸோதேன ஸங்வரோ
காணேந ஸங்வரோ ஸாது — ஸாது ஜிவ்ஹாய ஸங்வரோ

Cakkhunā̃ saṃvaro sādhū – sādhu sotena saṃvaro
Ghānena ṣaṃvaro sādhū – sādhu jivhāya saṃvaro

ඇසෙන් සංවර වීම යහපත් ය. කනෙන් සංවර වීම යහපත් ය. නැහැයෙන් සංවර වීම යහපත් ය. දිවෙන් සංවර වීම යහපත් ය.

கண்ணை அடக்குவது நல்லது. காதையடக்குவது நல்லது. மூக்கை அடக்குவது நல்லது. நாவை அடக்குவது நல்லது.

Good it is to restrain your eye; good it is to restrain your ear. Restraint in the nose is good; good it is to restrain your tongue.

2. කායෙන සංවරො සාධු – සාධු වාචාය සංවරො (361)
මනසා සංවරො සාධු – සාධු සබ්බත්ථ සංවරො
සබ්බත්ථ සංවුතො භික්ඛු – සබ්බදුක්ඛා පමුච්චති.

காயேன ஸங்வரோ ஸாது — ஸாது வாசாய ஸங்வரோ
மனஸா ஸங்வரோ ஸாது — ஸாது ஸப்பத்த ஸங்வரோ
ஸப்பத்த ஸங்வுதோ பிக்கு — ஸப்பதுக்கா பமுச்சதி

Kāyena saṃvaro sādhu – sādhu vācāya saṃvaro
Manasā saṃvaro sādhu – sādhu sabbattha saṃvaro
Sabbattha saṃvuto bhikkhū – sabbadukkhā pamuccati.

කයෙන් සංවර වීම යහපත් ය. වචනයෙන් සංවර වීම යහපත් ය. සිතෙන් සංවර වීම යහපත් ය. හැම තන්හි ම සංවර වීම යහපත් ය. හැම තන්හි සංවර වූ (පසේම රැකි භික්ෂුව) සියලු දුකින් මිදේ

உடம்பை அடக்குவது நல்லது. வாக்கை அடக்குவது நல்லது. மனதை அடக்குவது நல்லது. எல்லாவற்றிலும் அடக்கமாக இருக்கிற பிக்குவானவர், எல்லா துக்கங்களிலிருந்தும் நீங்குகிறார்.

Good it is to restrain the body; good it is to restrain speech. Restraint in mind is good; good is restraint in everything. The bhikkhu restrained in these points will be freed from all pain.

3. හත්ථසඤ්ඤතො පාදසඤ්ඤතො – වාචාය සඤ්ඤතො සඤ්ඤතුත්තමො (362)
අජ්ඣත්තරතො සමාහිතො – එකො සන්තුසිතො තමාහු භික්ඛුං

ஹத்த ஸஞ்ஞதோ பாத ஸஞ்ஞதோ — வாசாய ஸஞ்ஞதோ ஸஞ்ஞதுத்தமோ
அஜ்ஜத்தரதோ ஸமாஹிதோ — ஏகோ ஸந்துஸிதோ தமாஹு பிக்குங்

Hatthasaññato pādasaññato – vācāya saññato saññatuttamo
Ajjhattarato samāhito – eko santusito taṃ āhu bhikkhuṃ

අතේ තැන්පත් කම ඇති. පයේ තැන්පත්කම ඇති. වචනයේ තැන්පත්කම් ඇති හැම අතින් ම තැන්පත්කම ඇති. කමටහන් වැඩුමෙහි ඇලුණු. සමාධියෙහි පිහිටි. තමන් ලත් මග පලෙන් තනි ව සතුටු වූ යමෙක් වේ ද ඔහුට භික්ෂුව යි කියත්.

கை கால்களையும் வாக்கையும் அடக்கி, எல்லாவற்றிலும் அடக்கத்தை உடையவராய், சமாதியில் (தியானத்தில்) இன்பம் அடைந்து, திருப்தியாகவும் அமைதியாகவும் தனிமையாகவும் இருக்கிறவர் உண்மையான பிக்கு ஆவார்.

He who controls his hand, controls his foot, controls his speech and is well-controlled in all respects, delights in meditation, is composed, solitary and content – him they call a bhikkhu.

4. යො මුඛසඤ්ඤතො භික්ඛු – මත්තභාණී අනුද්ධතො (363)
අත්ථං ධම්මං ච දීපෙති – මධුරං තස්ස භාසිතං.

யோ முக ஸஞ்ஞதோ பிக்கு — மத்த பாணீ அநுத்ததோ
அத்தங் தம்மஞ் ச தீபேதி — மதுரங் தஸ்ஸ பாஸிதங்

Yo mukhasaññato bhikkhu – mattabhāṇī anuddhato
Atthaṃ dhammañ ca dīpeti – madhuraṃ tassa bhāsitaṃ

යම් භික්ෂුවක් කට නැත්පත් කර ගත්තේ ද, පමණ දැන කථා කරයි ද, සන්සුන් සිත් ඇත්තේ ද, අර්ථයත්, ධර්මයත් මනා ව ප්‍රකාශ කරයි ද ඔහුගේ වචනය - කථා විලාසය - මිහිරි වේ.

நாவடக்கம் உள்ளவராய், அளவாய்ப் பேசுகிறவராய், அடக்கமுள்ளவராய்,தர்மோபதேசங்களைப் பாடம் சொல்லி உரை கூறுகிற பிக்குவின் வார்த்தைகள் இனிமையைத் தருகின்றன.

The bhikkhu who is controlled in tongue, speaks wisely, calm in mind, and expounds the meaning (artha) and the law (dharma) - melodious, indeed, is his speech.

5. ධම්මාරාමො ධම්මරතො – ධම්මං අනුවිචින්තයං (364)
ධම්මං අනුස්සරං භික්ඛු – සද්ධම්මා න පරිහායති.

தம்மாராமோ தம்மரதோ — தம்மங் அனுவிசிந்தயங்
தம்மங் அனுஸ்ஸரங் பிக்கு — ஸத்தம்மா ந பரிஹாயதி

Dhammārāmo dhammarato – dhammaṃ anuvicintayaṃ
Dhammaṃ anussaraṃ bhikkhū – saddhammā na parihāyati

ධර්මය වාස භවන කොට ඇති, (සමථ විදර්ශනා) ධර්මයෙහි ඇලුණු, ධර්මය ම නැවැත නැවැත මෙනෙහි කරන ධර්මය ම සිහි කරන භික්ෂුව සද්ධර්මයෙන් නො පිරිහේ.

தர்மோபதேசப்படி நடந்து, தர்மோபதேசத்தில் மனம் மகிழ்ந்து, தர்மோபதேசத்தை எந்நேரமும் சிந்தித்துக்கொண்டு, தர்மத்தை மறவாமல் இருக்கிற பிக்கு, உண்மையில் தர்மத்திலிருந்து தவற மாட்டார்.

A bhikkhu who dwells in the Dhamma, delights in the Dhamma, thinks in accordance with the Dhamma and recalls the Dhamma to mind regularly, will not fall away from the Dhamma.

6. සලාභං නාතිමඤ්ඤෙය්‍ය – නාඤ්ඤෙසං පිහයං චරෙ (365)
අඤ්ඤෙසං පිහයං භික්ඛු – සමාධිං නාධිගච්ඡති.

ஸலாபங் நாதிமஞ்ஞெய்ய — நாஞ்ஞேஸங் பிஹயங் சரே
அஞ்ஞேஸங் பிஹயங் பிக்கு — ஸமாதிங் நாதிகச்சதி

Salābhaṃ nātimaññeyya – n'āññesaṃ pihayaṃ care
Aññesaṃ pihayaṃ bhikkhū – samādhiṃ n'ādhigacchati

තමා ලත් ප්‍රත්‍ය ලාභය සුළු වුවත්, කටුක වුවත් එයට අවමත් නොකළ යුතු ය. එසේ ම අනුන්ට ලැබෙන ලාභය ගැන ආශා කරමින් නො හැසිරිය යුතු ය. අනුන්ගේ ලාභයට ආශා කරන භික්ෂුව චිත්ත සමාධියට නො පැමිණේ.

பிக்குவாக உள்ள ஒருவர் தமது சொந்த லாபம் சிறியதாகயிருந்தாலும் அதனை அலட்சியமாக எண்ணக்கூடாது. பிறருடைய ஊதியத்தைக்கண்டு பொறாமைப் படவும் கூடாது. மற்றவருடைய ஊதியத்தைக் கண்டு பொறாமைப்படுகிறவர் சமாதி (மன அடக்கம்) பெறமாட்டார்.

What one has received should not be despised; nor should one envy the gains of others. A bhikkhu who envies the gains of another will never be pacified in mind.

7. අප්පලාභොපි චෙ භික්ඛු – සලාභං නාති මඤ්ඤති (366)
තං වෙ දෙවා පසංසන්ති – සුද්ධාජීවිං අතන්දිතං

அப்பலாபோ'பி சே பிக்கு — ஸலாபங் நாதிமஞ்ஞதி
தங் வே தேவா பஸங்ஸந்தி — ஸுத்தாஜீவிங் அதந்திதங்

Appalābho' pi ce bhikkhū – salābhaṃ n' ātimaññati
Taṃ ve devā pasaṃsanti – suddhājiviṃ atanditaṃ

යම් භික්ෂුවක් තමා ලබන දෙය සුළු වුවත් එයට අවමත් නො කරයි ද, පිරිසිදු ජීවිකාවක් ඇති, කුසීත නො වූ එබඳු භික්ෂුවට ඒකාන්තයෙන් ම දෙවියෝ පසසත්.

பிக்கு ஒருவர், தன்னுடைய ஊதியம் சிறியதாக இருந்தாலும் அதை இகழாமல் இருப்பாரானால், தேவர்களும், அவரைப் புகழ்கிறார்கள். ஏனென்றால் அவருடைய வாழ்க்கை தூய்மையானதாகவும் ஊக்கமுள்ளதாகவும் இருக்கிறது.

A bhikkhu who does not despise whatever little he receives, leads a pure and active life is praised even by the gods.

8. සබ්බසො නාමරූපස්මිං – යස්ස නත්ථි මමායිතං (367)
අසතා ච න සොචති – ස වෙ භික්ඛූති වුච්චති

ஸப்பஸோ நாமரூபஸ்மிங் — யஸ்ஸ நத்தி மமாயிதங்
அஸதா ச ந ஸோசதி — ஸ வே பிக்கூ'தி வுச்சதி

Sabbaso nāmarūpasmiṃ – yassa natthi mamāyitaṃ
Asatā ca na socati – sa ve bhikkhū ti vuccati

යම් භික්ෂුවකට නාම රූප දෙක්හි ' මම ය මා ගේ ය ' යන හැඟීමක් මුළුමනින් ම නැද්ද, ඒ නාම රූප නැති වූ කල්හි ශෝක කිරීමකුත් නැද්ද, හේ ඒකාන්තයෙන් ම නියම භික්ෂුවකැයි කියනු ලැබේ.

மனம், உடல் என்பவை சம்பந்தமாக இஃது என் மனம் இஃது என் உடல் என்ற சிந்தனை இல்லாதிருப்பவன், தன்னிடம் இல்லையென்று துயரடையாதவன், எவனோ அவனே பிக்கு ஆவர்.

He who has no possessive thoughts regarding his own self and grieves not over what he does not have, deserves to be called a bhikkhu

9. මෙත්තාවිහාරී යො භික්ඛු – පසන්නො බුද්ධසාසනෙ (368)
අධිගච්ඡෙ පදං සන්තං – සංඛාරූපසමං සුඛං

மெத்தா விஹாரீ யோ பிக்கு — பஸந்நோ புத்தஸாஸனே
அதிகச்சே பதங் ஸந்தங் — ஸங்காரூபஸமங் ஸுகங்

Mettāvihārī yo bhikkhū – pasanno buddhasāsane
Adhigacche padaṃ santaṃ – saṅkhārūpasamaṃ sukhaṃ

මෛත්‍රී විහරණයෙන් යුත් යම් භික්ෂුවක් බුදු සසුනෙහි පැහැදුණේ ද, හේ සංස්කාරයන්ගේ සංසිඳීම යැ යි කියන ලද නිවන් සැපයට පැමිණේ.

மைத்ரீ பாவனை செய்து, புத்தருடைய உபதேசங்களில் இன்பம் அடைகிற பிக்கு ஆனவர் எல்லாத் துன்பங்களிலும் நீங்கி சாந்தியாகிய உயர்ந்த நிலையையடைகிறார்.

A bhikkhu who has in him loving kindness and is pleased in the dispensation of the Buddha, will realise soon that state of peace and happiness – the end of all conditioned things.

10. සිංච භික්ඛු ඉමං නාවං – සිත්තා තෙ ලහුමෙස්සති (369)
ඡෙත්වා රාගං ච දොසං ච – තතො නිබ්බානමෙහිසි.

ஸிஞ்ச பிக்கு இமங் நாவங் — ஸித்தா தே லஹுமெஸ்ஸதி
செத்வா ராகஞ் ச தோஸஞ் ச — ததோ நிப்பாணமேஹிஸி

Siñca bhikkhu imaṃ nāvam – sittā te lahuṃ essati
chetvā rāgañ ca dosañ ca – tato nibbānaṃ ehisi

මහණෙනි, මේ ශරීර නැවේ පිරී තිබෙන මිථ්‍යා විතර්ක නමැති ජලය ඉසලන්න. එසේ ඉසීමෙන් නැව සැහැල්ලු වී ඔබගේ නිවන් පුරට යන ගමන ලෙහෙසි වේ. එ හෙයින් ඔබගේ නැව බැද තවනා තිබෙන රාග, ද්වේෂ නමැති බැම් ද කඩා දමා නිවන් පුරට යන්න.

ஓ! பிக்குவே, இந்த நாவாயைக் காலி செய்வாய், காலியாக்கினால் அது இலகுவாகச் செல்லும். ராகத்தையும் தோஷத்தையும் வெட்டிவிடுவாயானால் நிர்வாண சுகம் கிடைக்கும்.

O! Bhikkhu, empty (the water of delusion in) the boat so that it will proceed swiftly to its destination Nibbana, cutting across greed and hatred.

11. පංච ඡින්දෙ පංච ජහෙ – පංච චුත්තරි භාවයෙ (370)
පංච සංගාතිගො භික්ඛු – ඔඝතිණ්ණොති වුච්චති

பஞ்ச சிந்தே பஞ்ச ஜஹே — பஞ்ச சுத்தரி பாவயே
பஞ்ச ஸங்காதிகோ பிக்கு — ஓகத்திண்ணா'தி வுச்சதி

Pañca chinde pañca jahe – pañca c'uttari bhāvaye
Pañca saṅgātigo bhikkhū – oghatiṇṇo' ti vuccati

සක්කායදිට්ඨිය ආදි කොට ඕරම්භාගිය සංයෝජන පස සිදලිය යුතු ය. රූප රාග ආදි උද්ධම්භාගිය සංයෝජන පස ද දුරු කළ යුතුය. එසේ කොට ශ්‍රද්ධා ආදි ඉන්ද්‍රිය පස දියුණු කළ යුතු ය. රාග ආදි සංග පස ඉක්ම වූ භික්ෂුව සංසාරය නමැති මහ වතුරෙන් ගොඩ වූවෙකැ යි කියනු ලැබේ.

ஐந்தை வெட்டு, ஐந்தை விடு, ஐந்தை மேலும் விருத்திசெய், ஐந்து தளைகளை அறுத்துவிட்டால் " பிக்குப் பிறவிக்கடலைக் கடந்து விட்டான்" என்பர். (வெட்ட வேண்டிய ஐந்து — அகங்காரம், சந்தேகம், போலித்துறவு, காமம், துவேஷம் என்பன. விட வேண்டிய ஐந்து — ரூபராகம், அரூபராகம், மானம், விருதா, அறியாமை என்பன. விருத்தி செய்ய வேண்டிய ஐந்து — சிரத்தை, ஊக்கம், கடைப்பிடி, தியானம், ஞானம். தளைகள் ஐந்து — பேராசை, துவேஷம், பேதைமை, மானம், போலிக்காட்சி.)

Cut off the five, give up the five, and cultivate the five. The bhikkhu who has gone beyond the five fetters is called 'oghatinna' – he who has crossed the ocean of Samsara.

12. ඣාය භික්ඛු මා ච පමාදො – මා තෙ කාමගුණෙ භමස්සු චිත්තං (371)
මා ලොහගුලං ගිලී පමත්තො – මා කන්දි දුක්ඛමිදන්ති ඩය්හමානො.

ஜாய பிக்கு ! மா ச பமாதோ — மா தே காமகுணே பமஸ்ஸு சித்தங்
மா லோஹகுலங் கிலீ பமத்தோ — மா கந்தி துக்கமிதங்தி டய்ஹமானோ

Jhāya bhikkhu mā ca pamādo – mā te kāmaguṇe bhamassu cittaṃ
Mā lohagulaṃ gili pamatto – mā kandi dukkhaṃ idan'ti ḍayhamāno

මහණෙනි, ධ්‍යාන වඩන්න. පමා නො වන්න. ඔබගේ සිත කාමයෙහි නො බමවන්න. පමා වෙමින් අපායෙහි ලෝහ ගුළි නො ගිලින්න. මේක දුක යැ' යි කියමින් නො හඬන්න.

பிக்குவே! சிந்தித்துப் பார். அசட்டையாயிராதே. காம எண்ணங்களில் உன் மனத்தைச் சுழல விடாதே. அசட்டைத் தனத்தினாலே, பழுக்கக் காய்ந்த நெருப்பைக் கக்கும் இரும்பு உருண்டைகளை விழுங்காதே. அது சுடும்போது "இது துக்கம்" என்று கதறாதே.

Meditate, O bhikkhu! Do not delay. Let not your mind to whirl about sensual pleasures. Do not be heedless and swallow the (red hot) iron ball (in hell) and bewail: "O this is painful".

13. නත්ථි ඣානං අපඤ්ඤස්ස – පඤ්ඤා නත්ථි අඣායතො (372)
යම්හි ඣානං ච පඤ්ඤාච – ස වෙ නිබ්බානසන්තිකෙ.

நத்தி ஜானங் அபஞ்ஞஸ்ஸ — பஞ்ஞா நத்தி அஜ்ஜாயதோ
யம்ஹி ஜானஞ் ச பஞ்ஞா ச — ஸ வே நிப்பான ஸந்திகே

Natthi jhānaṃ apaññassa – paññā natthi ajhāyato
Yamhi jhānañ ca paññā ca – sa ve nibbānasantike

ප්‍රඥාව නැත්තාහට ධ්‍යානයක් නැත. ධ්‍යානයක් නැත්තාට ප්‍රඥාව නැත. යමකු තුළ ධ්‍යානයත්, ප්‍රඥාවද ඇද්ද හේ ඒකාන්තයෙන් ම නිවන ළඟ ය.

ஞானம் (அறிவு) இல்லாதவருக்குத் தியானம் (மன அடக்கம்) இல்லை. தியானம் இல்லாதவருக்கு ஞானம் இல்லை. யார் தியானம் ஞானமும் உள்ளவரோ அவர் மோக்ஷத்தின் அருகில் இருக்கிறார்.

There is no meditation without knowledge; nor knowledge without meditation. In whom are both meditation and knowledge, he, indeed, is on the threshold of Nibbana.

14. සුඤ්ඤාගාරං පවිට්ඨස්ස – සන්තචිත්තස්ස භික්ඛුනො (373)
අමානුසී රතී හොති – සම්මා ධම්මං විපස්සතො.

ஸுஞ்ஞாகாரங் பவிட்டஸ்ஸ — ஸந்தசித்தஸ்ஸ பிக்குனோ
அமானுஸீ ரதீ ஹோதி — ஸம்மா தம்மங் விபஸ்ஸதோ

Suññāgāraṃ paviṭṭhassa – santacittassa bhikkhuno
Amānusi ratī hotī – sammā dhammaṃ vipassato

ශූන්‍යාගාරයකට පිවිසියා වූ, සන්සුන් සිත් ඇති, (නාමරූප) ධර්මය මනා ව විමසා බලන භික්ෂුවකට අමානුෂික වූ රතියක් (-විදර්ශනාව පිළිබඳ ඇල්මක්) ඇති වේ.

ஏகாந்த இடத்தில் வசித்து, மன அமைதி பெற்று, உலகத்தின் உண்மை நிலையைக் காண்கிற,நற்காட்சி அடைந்துள்ள பிக்கு ஆனவர், மனிதரால் காண முடியாத உயர்ந்த இன்பத்தை அடைகிறார்.

A bhikkhu who lives in solitude, tranquil in thought and sees the Dhamma clearly, experiences a supreme joy transcending that of human beings.

15. යතො යතො සම්මසති – ඛන්ධානං උදයබ්බයං (374)
ලභති පීතිපාමොජ්ජං – අමතං තං විජානතං

யதோ யதோ ஸம்மஸதி — கந்தானங் உதயப்பயங்
லபதி பீதி பாமொஜ்ஜங் — அமதங் தங் விஜானதங்

Yato yato sammasati – khandhānaṃ udayabbayaṃ
Labhati pīti pāmojjaṃ amataṃ taṃ vijānataṃ

යමෙක් යම් කලෙක ස්කන්ධයන්ගේ හටගැනීම හා විනාශයන් ගැන නුවණින් මෙනෙහි කරයි ද ඒ හැම විට ම ඔහුට ප්‍රීති ප්‍රමෝදයක් ඇති වේ. එය නුවණැතියන්ට අමෘතය වේ.

ஸ்கந்தங்களின் வளர்ச்சி வீழ்ச்சிகளை எவ்வளவு நன்றாகச் சிந்தித்துப் பார்க்கிறாரோ அவ்வளவு அதிகமாக மகிழ்சியையும் இன்பத்தையும் அடைகிறார். இதுவே அமுதம் (நிர்வாணம்) என்பர் அறிந்தவர்.

Whenever one realises the rise and fall of the Aggregates, one experiences joy and happiness which belong to the realm of Nibbana.

16. තත්‍රායමාදි භවති – ඉධ පඤ්ඤස්ස භික්ඛුනො (375)
ඉන්ද්‍රියගුත්ති සන්තුට්ඨී – පාතිමොක්ඛෙ ච සංවරො
මිත්තෙ භජස්සු කල්‍යාණෙ – සුද්ධාජීවෙ අතන්දිතෙ.

தத்ராயமாதீ பவதி — இத பஞ்ஞஸ்ஸ பிக்குனோ
இந்திரிய குத்தி ஸந்துட்டி — பாதிமொக்கே ச ஸங்வரோ
மித்தே பஜஸ்ஸு கல்யாணே — ஸுத்தாஜீவே அதந்திதே

Tatrāyaṃ ādi bhavati – idha paññassa bhikkhuno
Indriyagutti santuṭṭhi – pātimokkhe ca saṃvaro
Mitte bhajassu kalyaṇe – suddh' ājive atandite

මේ ශාසනයෙහි බුද්ධිමත් භික්ෂුවට ශීලය සෙසු සියල්ලට වඩා මුල් කරුණ වේ. ඉන්ද්‍රිය සංවරය, ආජීවයෙහි පිරිසිදුකම හා ප්‍රාතිමෝක්ෂ සංවරයත් ඒ ශීලයෙහි ප්‍රධාන ලක්ෂණයෝ ය. එ බඳු ශීල ලක්ෂණවලින් යුත් පිරිසිදු ආජීවය ඇති කුසීත නො වූ යහපත් මිතුරන් නිතර ඇසුරු කළ යුතු ය.

பிக்குகளுக்கு அடிப்படையான வாய்மொழி இதுவாகும் :— இந்திரியங்களை அடக்கு, திருப்தியாக இரு. (வினயபிடகத்தில் கூறப்பட்ட) பாதிமோக்க ஒழுக்கங்களைத் தவறாமல் நடத்து, ஊக்கத்தோடு இரு. தூய வாழ்க்கையுள்ள நண்பரோடு நட்புக் கொள்.

For the wise bhikkhu the following are of primary importance: sense control, contentment, restraint according to the rules binding on a bhikkhu and association of sincere and sedulous friends who lead pure lives.

17. පටිසන්ථාරවුත්‍යස්ස – ආචාරකුසලො සියා (376)
තතො පාමොජ්ජ බහුලො – දුක්ඛස්සන්තං කරිස්සසි.

படிஸந்தாரவுத்யஸ்ஸ — ஆசார குஸலோ ஸியா
ததோ பாமொஜ்ஜ பஹுலோ — துக்கஸ்ஸந்தங் கரிஸ்ஸஸி

Paṭisanthāravutyassa – ācārakusalo siyā
Tato pāmojjabahulo – dukkhass' antaṃ karissati

මනා පිළිසඳරින් යුක්ත විය යුතුය ; ආචාරයෙහි දක්ෂ විය යුතුය ; එයින් ලබන මහත් ප්‍රීතිය බහුල කොට ඇති ඔබ සියලු සසර දුක් කෙළවර කරන්නෙහි ය.

யாவருக்கும் இனிமையுடையவனாய், நலலொழுக்கமுடையவனாய் இருப்பானாக. அதனால் ஆனந்தம் நிறைந்தவனாய் துக்கத்துக்கு முடிவு காண்பான்.

He who is full of goodwill, courteous in conduct, filled with serene joy, will make an end of pain.

18. වස්සිකා විය පුප්ඵානි – මද්දවානි පමුඤ්චති (377)
එවං රාගං ච දෙසං ච – විප්පමුඤ්චෙථ භික්ඛවො.

வஸ்ஸிகா விய புப்பானி — மத்தவானி பமுஞ்சதி
ஏவங் ராகஞ்ச தோஸஞ்ச — விப்பமுஞ்சேத பிககவோ

Vassikā viya pupphāni – maddavāni pamuñcati
Evaṃ ragañ ca dosañ ca – vippamuñcetha bhikkhavo

මහණෙනි, යම් සේ දසමන් වැල පර ව ගිය මල් නටුවලින් මුදා ලයි ද එසේ ම ඔබ රාගයත්, ද්වේෂයත් මුදහරිවු.

ஓ. பிக்குகளே ! மல்லிகைச் செடி வாடிய பூவை உதிர்த்து விடுவதுபோல, ஆசையையும் வெறுப்பையும் (ராகத்து வேஷங்களை) உதிர்த்து விடுங்கள்.

Even as the jasmine creeper sheds its faded flowers, so, should you bhikkhus, shed passion and hatred.

19. සන්තකායො සන්තවාචො – සන්තවා සුසමාහිතො (378)
වන්තලොකාමිසො භික්ඛු – උපසන්තොති වුච්චති

ஸந்தகாயோ ஸந்தவாசோ — ஸந்தவா ஸுஸமாஹிதோ
வந்த லோகாமிஸோ பிக்கு — உபஸந்தோ'தி வுச்சதி

Santakāyo santavāco – santavā susamāhito
Vantalokāmiso bhikkhū – upasanto' ti vuccati

ශාන්ත වූ කයත්, ශාන්ත වූ වචනයත්, ශාන්ත වූ සිතත් ඇති (කායාදි තුන් දොරින්) ඉතාම තැන්පත් වූ ලෝකාමිෂය (=පස්කම් සුව) දුරු කළ භික්ෂුව උපශාන්තයෙකැයි කියනු ලැබේ.

உடல் அடக்கம், வாக்கு அடக்கம், மன அடக்கம் உடையவராய், இவற்றில் நன்கு பயின்று பாவங்களை நீக்கினவர் யாரோ அவர் ' உபசந்தர் ' என்று கூறப்படுகிறார்.

A bhikkhu who is tranquil in body and speech, recollected in mind and has dis-owned material wealth is called an appeased person.

20. අත්තනා චෝදයත්තානං – පටිමාසෙ අත්තමත්තනා (379)
සො අත්තගුත්තො සතිමා – සුඛං භික්ඛු විහාහිසි

அத்தனா சோதயத்தானங் — படிமாஸே அத்தமத்தனா
ஸோ அத்தகுத்தோ ஸதிமா — ஸுகங் பிக்கு விஹாஹிஸி

Attanā coday' attānaṃ – paṭimāse attamattanā
So attagutto satimā – sukhaṃ bhikkhu vihāhisi

මහණෙනි, තමා විසින් තමාගේ අඩු පාඩු බලා තමාට චෝදනා කර ගත යුතු ය. තමා විසින් තමා වැඩ කරන පිළිවෙළ හරි දැයි විමසා බැලිය යුතු ය. ඒ (තුඹ) තෙමේ ම රැකුණේ සිහි ඇත්තේ සුවසේ වසන්නෙහි ය.

தானே தன்னைத் திருத்திக்கொள்ள வேண்டும், தானே தன்னைச் சோதித்துக் கொள்ள வேண்டும். நற்கடைப்பிடியுள்ளவனாய் இருக்க வேண்டும். அத்தகைய பிக்கு சுகமாக வாழ்வான்.

O bhikkhu! Censure yourself (for your misdeeds), Control yourself. The self-controlled wise bhikkhu will experience happiness.

21. අත්තා හි අත්තනො නාථො - අත්තා හි අත්තනො ගති (380)
තස්මා සඤ්ඤමය'ත්තානං – අස්සං භද්‍රංව වාණිජො

அத்தா ஹி அத்தனோ நாதோ — அத்தா ஹி அத்தனோ கதி
தஸ்மா ஸஞ்ஞமயத்தானங் — அஸ்ஸங் பத்ரங்'வ வாணிஜோ

Attā hi attano nātho – attā hi attano gati
Tasmā saññamay' attānaṃ – assaṃ bhadraṃ va vāṇijo

තමාට පිහිට තමා මය. තමාට පිළිසරණත් තමා ම ය. ඒ නිසා වෙළෙන්දා හොඳ අශ්වයා රැක ගන්නාක් මෙන් ආත්මය නැත්පත්තමින් දියුණු කර ගන්න.

ஒருவர் தானே தனக்குப் புகலிடமாம். ஒருவர் தானே தனக்கு எதிர்கால வாழ்க்கையை நியமிக்கிறார். ஆகையினாலே, குதிரை வாணிகன் உயர்ந்த இனத்துக்குதிரையை அடக்குவது போல, நீ உன்னிடமுள்ள "நான்" என்பதை அடக்கு.

You are the lord of yourself. You, indeed, are the refuge to yourself. So, restrain yourself, just as a merchant restrains his horse.

22. පාමොජ්ජ බහුලො භික්ඛු - පසන්නො බුද්ධ සාසනෙ (381)
අධිගච්ඡේ පදං සන්තං – සංඛාරූපසමං සුඛං

பாமொஜ்ஜபஹுலோ பிக்கு — பஸந்நோ புத்தஸாஸனே
அதிகச்சே பதங் ஸந்தங் — ஸங்காரூபஸமங் ஸுகங்

Pāmojjabahulo bhikkhū – pasanno buddhasāsane
Adhigacche padaṃ santaṃ – saṅkhārūpasamaṃ sukhaṃ

බලවත් ප්‍රීති ප්‍රමෝදයෙන් යුත්, බුදු සස්නෙහි පැහැදුණු භික්ෂුව (සියලු) සංස්කාරයන්ගේ සංසිඳීමෙන් ලබන සැපය වූ නිවනට පැමිණේ.

மன உவகையோடு புத்தருடைய தர்மத்தில் உறுதியான நம்பிக்கை உடைய பிக்குவானவர், துக்கங்களை அறுத்து இன்பமான சாந்த நிலையை அடைகிறார்.

The bhikkhu who is full of delight and is pleased in the Dhamma will realise that blissful State – the happiness that is born of the cessation of conditioned things.

23. යො හවෙ දහරො භික්ඛු - යුඤ්ජති බුද්ධ සාසනෙ (382)
සො ඉමං ලොකං පභාසෙති – අබ්භා මුත්තොව චන්දිමා

யோ ஹவே தஹரோ பிக்கு — யுஞ்ஜதி புத்தஸாஸனே
ஸோ இமங் லோகங் பபாஸேதி — அப்பா முத்தோ'வ சந்திமா

Yo have daharo bhikkhū – yuñjati buddhasāsane
So imaṃ lokaṃ pabhāseti – abbhā mutto' va candimā

යම් භික්ෂුවක් ළදරු වුවත් බුදු සස්නෙහි මනා ව යෙදේ ද ඔහු වලාකුළින් නික්මුණු පුන් සඳ මෙන් මේ ලොව බබුළුවයි.

புத்தருடைய உபதேசங்களில் மனத்தைச் செலுத்துகிற இளைய பிக்குவானவர், மேகத்திலிருந்து வெளிப்பட்ட வெண்ணிலாவைப் போன்று, உலகத்தில் ஒளிவிட்டு விளங்குகிறார்.

A bhikkhu, though young, who applies himself to the Dhamma will illumine this world like the moon freed from the clouds.

භික්ඛු වග්ගො නිට්ඨිතො

භික්ෂු වර්ගය නිමි

பிக்குவக்கோ பஞ்சவீஸதிமோ

இருபத்தைந்தாவது பிக்கு வர்க்கம்

BHIKKHU VAGGO NIṬṬHITO

End of Chapter on The Bhikkhu

බ්‍රාහ්මණ වග්ගො ඡබ්බීසතිමො

26. බ්‍රාහ්මණ වර්ගය

ப்ராஹ்மணவக்கோ

பிராமண வர்க்கம்

BRAHMAṆA VAGGA

THE BRAHMANA

1. ඡින්ද සොතං පරක්කම්ම — කාමෙ පනුද බ්‍රාහ්මණ (383)
සංඛාරානං ඛයං ඤත්වා — අකතඤ්ඤූ සි බ්‍රාහ්මණ.

சிந்த ஸோதங் பரக்கம்ம — காமே பநுத ப்ராஹ்மண
ஸங்காரனங் கயங் ஞத்வா — அகதஞ்ஞூஸி ப்ராஹ்மண

Chinda sotaṃ parakkamma – kāme panuda brāhmaṇa
Saṅkhārānaṃ khayaṃ ñatvā – akataññū si brāhmaṇa

බ්‍රාහ්මණය, තණ්හාව නමැති දිය පාර සිඳින්න. කාමයන් දුරු කරන්න. සංස්කාරයන්ගේ විනාශය දැන ගෙන අකෘතය (= අතික් දෙයකින් හෝ කෙනකුන් විසින් හෝ නොකරන ලද නිවන) ද අවබෝධ කරගන්න.

பிராமணா ! ஆசையாகிய வெள்ளத்தை முயற்சியோடு நீக்கி, காம இன்பங்களை அகற்றிவிடு. ஸ்கந்தங்கள் முதலிய யாவும் அழிவுள்ளன என்பதை உணர்ந்து நிர்வாண மோக்ஷத்தை அடைவாய்.

With effort cleave the stream (of craving). Give up sense-desires, O brahmana. Understanding the destruction of conditioned things, O brahmana, be a knower of the Unmade (emancipation).

2. යදා ද්වයෙසු ධම්මෙසු – පාරගූ හොති බ්‍රාහ්මණො (384)
අථස්ස සබ්බෙ සංයොගා – අත්ථං ගච්ඡන්ති ජානතො.

யதா த்வயேஸு தம்மேஸு — பாரகூ ஹோதி ப்ராஹ்மனோ
அதஸ்ஸ ஸப்பே ஸங்யோகா — அத்தங் கச்சந்தி ஜானதோ

Yadā dvayesu dhammesu – pāragū hoti brāhmaṇo
Atha' ssa sabbe saṃyogā – atthaṃ gacchanti jānato

යම් කලෙක බ්‍රාහ්මණයා (සිතින් පව් බැහැර කළ රහතන් වහන්සේ) සමථ විදර්ශනා දෙක්හි පරතෙරට ගියේ වේ ද එවිට සිදු සය දන්නා වූ ඔහුගේ සියලු සංයෝගයෝ විනාශයට යත්.

பிராமணன் எப்போது (சமத, விபஸ்ஸனா) ஆகிய இரண்டின் கடை போவானோ, அப்பொழுது அவனுடைய விலங்குகள் (சஞ்யோனங்கள்) எல்லாம் அகன்று விடுகின்றன.

When a brahmana has mastered the two things – quietude and insight – then all his fetters to samsara will fade away.

3. යස්ස පාරං අපාරං වා – පාරාපාරං න විජ්ජති (385)
වීතද්දරං විසංයුත්තං – තමහං බ්‍රෑමි බ්‍රාහ්මණං.

யஸ்ஸ பாரங் அபாரங் வா — பாராபாரங் ந விஜ்ஜதி
வீதத்தரங் விஸங்யுத்தங் — தமஹங் ப்ரூமி ப்ராஹ்மணங்

Yassa pāraṃ apāraṃ vā – pārāpāraṃ na vijjati
Vitaddaraṃ visaṃyuttaṃ – tamahaṃ brūmi brāhmaṇaṃ

යමකුට එගොඩ (-අධ්‍යාත්මික ආයතන සය) වත්, මෙගොඩ (-බාහිර ආයතන සය) වත්, එගොඩ මෙගොඩ දෙක ම වත් නැද්ද, කෙලෙස් විඩා නැති, කෙලෙස් බැමි නැති ඔහුට මම බ්‍රාහ්මණයෙකැ (රහත් කෙනෙකැ) යි කියමි.

யார் ஒருவருக்கு இந்தக் கரையும் அந்தக் கரையும் (புறப்புலன்கள் ஆறும், அகப்புலன்கள் ஆறும்) இல்லையோ, இருகரைகளும் இல்லாதவர் யாரோ, யார் புலன்களால் அசைக்கப்படாமல் இருக்கிறாரோ, யார் ஆசையை நீத்தாரோ அவரை பிராமணர் என அழைக்கின்றேன்.

For whom there is neither this nor the farther shore, nor both, he who is neither perturbed by desires, nor bound by them, him I call a brahmana.

4. ඣායිං විරජමාසීනං – කතකිච්චං අනාසවං (386)
උත්තමත්ථං අනුප්පත්තං – තමහං බෲමි බ්‍රාහ්මණං.

ஜாயிங் விரஜமாஸீனங் — கதகிச்ச மனாஸவங்
உத்தமத்த மனுப்பத்தங் — தமஹங் ப்ரூமி ப்ராஹ்மணங்

Jhayiṃ virajamāsīnaṃ – katakiccaṃ anāsavaṃ
Uttamatthaṃ anuppattaṃ – taṃ ahaṃ brūmi brāhmaṇaṃ

ධ්‍යාන වඩන, (රාගාදි) රජස් නැති, තනි ව හුන්, කළ යුතු දේ කොට නිම වූ, ආශ්‍රව නැති, රහත් ඵලයට පැමිණියකුට මම බ්‍රාහ්මණයෙකැ යි කියමි.

யோகத்தில் இருந்து, குற்றங்களை நீக்கி, அமைதியாக இருந்து, கடமைகளைச் செய்து, காம இன்பங்களைத் துறந்து உயர் நிலையடைந்தவர் யாரோ அவரை, நான் பிராமணன் என்று அழைக்கின்றேன்.

Him I call a brahmana, who is meditative, is devoid of stain, lives a solitary life, has done his duty and is free from inflows. Such a person has attained the Highest Goal.

5. දිවා තපති ආදිච්චො – රත්තිං ආභාති චන්දිමා (387)
සන්නද්ධො ඛත්තියො තපති – ඣායී තපති බ්‍රාහ්මණො
අථ සබ්බමහොරත්තිං – බුද්ධො තපති තේජසා.

திவா தபதி ஆதிச்சோ — ரத்திங் ஆபாதி சந்திமா
ஸந்நத்தோ கத்தியோ தபதி — ஜாயீ தபதி ப்ராஹ்மணோ
அத ஸப்பமஹோரத்திங் — புத்தோ தபதி தேஜஸா

Divā tapati ādicco – rattiṃ obhāti candimā
Sannaddho khattiyo tapati – jhāyi tapati brāhmaṇo
Atha sabbaṃ ahorattiṃ – Buddho tapati tejasā

හිරු දවල් දිලිසෙයි. හඳ රෑ බබලයි. ක්ෂත්‍රියයා (රජු) ආභරණ පැළඳී කල බබලයි. බ්‍රාහ්මණයා ධ්‍යානයෙහි ඇලුණේ ම බබලයි. ඒ එසේ නමුත් බුදුන් වහන්සේ රෑ දවල් දෙක්හි ම තෙදින් දිලිසෙයි.

பகலில் சூரியன் பிரகாசிக்கிறான். இரவில் நிலா பிரகாசிக்கிறது. போர்வீரர் (க்ஷத்திரியர்) கவசங்களினால் விளங்குகிறார். பிராமணன் தியானத்தினால் விளங்குகிறான். புத்தர், தமது ஞானத்தினாலே இரவும் பகலும் ஒளியுடன் பிரகாசிக்கிறார்.

The sun shines by day, and the moon by night; the warrior shines in armour, and the brahmana in meditation. But the Buddha shines in splendour, both day and night.

6. බාහිතපාපොති බ්‍රාහ්මණො – සමචරියා සමණෝති වුච්චති (388)
පබ්බාජයත්තනො මලං – තස්මා පබ්බජිතොති වුච්චති.

பாஹிதபாபோ'தி ப்ராஹ்மனோ — ஸமசரியா ஸமனோ'தி வுச்சதி
பப்பாஜயத்தனோ மலங் — தஸ்மா பப்பஜிதோதி வுச்சதி

Bāhitapāpo'ti brāhmaṇo – samacariyā samaṇo' ti vuccati
Pabbājay' attano malaṃ – tasmā pabbajito' ti vuccati

පව් බහා තැබූවනු බ්‍රාහ්මණයෙකැයි ද. (විෂම හැසිරීම් නැති ව) සම හැසිරීම් ඇති ව වසන්නා ශ්‍රමණයෙකැයි ද කියනු ලැබේ. යමකුට ඔහුගේ කෙලෙස් මල දුර ලීම නිසා පැවිද්දෙකැයි ද කියනු ලැබේ.

தீமைகளை நீக்கினவர் பிராமணர் ஆகிறார். சமவாழ்வுடையவர் சமணர் ஆகிறார். தன்னுடைய அழுக்குகளைத் (குற்றங்களைத்) தாமே நீக்கிக் கொண்டவர் பப்பஜிதர் ஆகிறார்.

He who has discarded evil is called a brahmana; he who leads a quiet spiritual life is called a samana; he who has eliminated defilements is called a pabbajita, a recluse.

7. න බ්‍රාහ්මණස්ස පහරෙය්‍ය – නාස්ස මුඤ්චෙථ බ්‍රාහ්මණො (389)
ධී බ්‍රාහ්මණස්ස හන්තාරං! – තතො ධී යස්ස මුඤ්චති !

ந ப்ராஹ்மணஸ்ஸ பஹரெய்ய — நாஸ்ஸ முஞ்சேத ப்ராஹ்மனோ
தீ ப்ராஹ்மணஸ்ஸ ஹந்தாரங் — ததோ தீ யஸ்ஸ முஞ்சதி

Na brāhmaṇassa pahareyya – n'āssa muñcetha brāhmaṇo
Dhī brāhmaṇassa hantāraṃ – tato dhī yassa muñcati

බ්‍රාහ්මණයකුට (රහත් හට) පහර නො දිය යුතු ය. බ්‍රාහ්මණයා ද පහර දුන්නකු කෙරෙහි නො කිපිය යුතු ය. බ්‍රාහ්මණයාට පහර දෙන්නහුට නින්ද වේ වා ! තමාට පහර දුන්නහු කෙරෙහි කිපෙන්නාට එයටත් වඩා නින්ද වේවා !

பிராமணனை எவரும் அடிக்கக் கூடாது. தன்னை அடித்தவன் மீது அவன் பழிவாங்கக் கூடாது. பிராமணனைக் கொல்பவன் மீது பழி சூழ்க. பழிவாங்கும் பிராமணன் மீதும் பழி சூழ்க.

No brahmana should be attacked; nor should a brahmana get offended when attacked. Shame on him who attacks a brahmana! More shame on the brahmana who becomes wrathful when attacked.

8. න බ්‍රාහ්මණස්සෙතදකිංචි සෙය්‍යො – යද නිසෙධො මනසො පියෙහි (390)
යතො යතො හිංසමනො නිවත්තති – තතො තතො සම්මතිමෙව දුක්ඛං.

ந ப்ராஹ்மணஸ்ஸேதத கிஞ்சி ஸெய்யோ — யதா நிஸேதோ மனஸோ பியேஹி
யதோ யதோ ஹிங்ஸமனோ நிவத்ததி — ததோ ததோ ஸம்மதிமேவ துக்கங்

Na brāhmaṇass' etadakiñci seyyo – yadā nisedho manaso piyehi
Yato yato hiṃsamano nivattati – tato tato sammatimeva dukkhaṃ

පහර දුන්නකුට පහර නොදීම වැනි ගුණයක් බ්‍රාහ්මණයකුට සුළු දෙයක් නො වේ. එය ඉතා උසස් ම ගුණයකි. කුමන කුමන ක්‍රමයකින් හෝ ක්‍රෝධ චිත්තය එයින් වළකී නම් ඒ හැම ක්‍රමයෙන් ම දුක සංසිඳේ.

வாழ்க்கை இன்பங்களிலிருந்தும் மனதைத் தடுப்பது பிராமணன் ஒருவருக்குப் பெரும் பயன் கொடுப்பதாகும். இம்சை செய்யும் நினைவு எப்போது விலக்கப்படுகிறதோ அப்போது துக்கம் தணிகிறது.

Non-retaliation is no mean advantage for a brahmana. When a brahmana's mind becomes detached from things dear, when his thoughts become non-violent, then only doth sorrow vanish from him.

9. යස්ස කායෙන වාචාය – මනසා නත්ථි දුක්කතං (391)
සංවුතං තීහි ඨානෙහි – තමහං බ්‍රෑමි බ්‍රාහ්මණං

யஸ்ஸ காயேன வாசாய — மனஸா நத்தி துக்கதங்
ஸங்வுதங் தீஹி டானேஹி — தமஹங் ப்ரூமி ப்ராஹ்மணங்

Yassa kāyena vācāya – manasā natthi dukkataṃ
Saṃvutaṃ tīhi ṭhānehi – tamahaṃ brūmi brāhmaṇaṃ

යමකුගේ කයින් වචනයෙන් හා සිතින් සිදුවන වරදක් (අකුසලයෙක්) නැද්ද, තිදොරින් සංවර වූ හෙතෙම බ්‍රාහ්මණයෙකැ යි මම කියමි.

மனம் வாக்கு காயங்களினால் தீய காரியங்களைச் செய்யாமல், இம்மூன்றினையும் அடக்கி ஆள்கிறவர் யாரோ அவரை, நான் பிராமணன் என்று அழைக்கிறேன்.

Him I call a brahmana, who does no evil by body, speech, and mind, and is well controlled in these three respects.

10. යම්හා ධම්මං විජානෙය්‍ය – සම්මාසම්බුද්ධදෙසිතං (392
සක්කච්චං තං නමස්සෙය්‍ය – අග්ගිහුත්තංව බ්‍රාහ්මණො.

யம்ஹா தம்மங் விஜானெய்ய — ஸம்மா ஸம்புத்த தேஸிதங்
ஸக்கச்சங் தங் நமஸ்ஸெய்ய — அக்கிஹுத்தங்'வ ப்ராஹ்மணோ

Yambā dhammaṃ vijāneyya – sammāsambuddhadesitaṃ
Sakkaccaṃ taṃ namasseyya – aggihuttaṃ'va brāhmaṇo

යමෙකු වෙතින් බුදුන්ගේ ධර්මය දත හැකි ද, ගිනි දෙවියා පුදන බමුණකු මෙන්, ඔහුට (ධර්මය ඉගැන්වූ ආචාර්යවරයාට) සකසා (හරි හැටි) නමස්කාර කළ යුතු ය.

புத்தர் உபதேசித்த தர்மோபதேசத்தை யாரிடத்திலாயினும் ஒருவர் கேட்டு அறிவாரானால், அவரை, பிராமணர் நெருப்பை வணங்குவது போல, வணங்கவேண்டும்.

One from whom the teachings of the Buddha can be learnt, should be revered, even as a brahamin reveres the sacrificial fire.

11. න ජටාහි න ගොත්තෙන – න ජච්චා හොති බ්‍රාහ්මණො (393)
යම්හි සච්චං ච ධම්මො ච – සො සුචී සො ච බ්‍රාහ්මණො.

ந ஜடாஹி ந கொத்தேன — ந ஜச்சா ஹோதி ப்ராஹ்மணோ
யம்ஹி ஸச்சஞ்ச தம்மோச — ஸோ ஸுசி ஸோ ச ப்ராஸ்மணோ

Na jaṭāhi na gottena – na jaccā hoti brāhmaṇo
Yamhi saccañ ca dhammo ca – so suci so ca brāhmaṇo

හිසේ බැඳ තිබෙන ජටාවලින් (අවුල් සහිත කොණ්ඩයෙන්) හෝ, ගෝත්‍රයෙන් හෝ, ජාතියෙන් හෝ බමුණෙක් නො වේ. යමකු තුළ සත්‍යයත්, ධර්මයත් පවතී නම් ඔහු පිරිසිදු කෙනෙකි ; හෙතෙමේ ම බ්‍රාහ්මණයෙකි.

மயிரைச் சடையாக வளர்த்திருப்பதினாலோ, பிறப்பினாலோ, கோத்திரத்தினாலோ ஒருவர் பிராமணன் ஆகமாட்டார். யாரிடத்தில் உண்மையும், தர்மமும் இருக்கிறதோ அவரே தூய்மையானவர். அவர்தான் பிராமணர் ஆவார்.

One does not become a brahmana by matted locks, by family or by birth. In whom there is truth and justice, pure is he, a brahmana is he.

12. කිං තෙ ජටාහි දුම්මෙධ ! – කිං තෙ අජිනසාටියා ! (394)
අබ්භන්තරං තෙ ගහණං – බාහිරං පරිමජ්ජසි ?

கிங் தே ஜடாஹி தும்மேத — கிங் தே அஜினஸாடியா
அப்பந்தரங் தே கஹணங் — பாஹிரங் பரிமஜ்ஜஸி ?

Kiṃ te jaṭāhi dummedha – kiṃ te ajinasāṭiyā
Abbhantaraṃ te gahaṇaṃ – bāhiraṃ parimajjasi

අනුවණ ය. තාගේ ජටාවෙන් හෝ අඳුන් දිවිසමින් හෝ කවර ප්‍රයෝජන ද ? ඔබ තමාගේ ඇතුළත කෙලෙස්වලින් පිරී තිබිය දී (තවුස් පිරිකරින්) පිටත පමණක් පිරිමදනෙහි ය.

ஓ ! மூடனே ! உன்னுடைய சடை முடியினால் பயன் என்ன ? உன்னுடைய மான் தோலுடையினால் பயன் என்ன ? உன்னுடைய மனத்தில் (ஆசையாகிய) காடு இருக்கிறது. புறத்தை மட்டும் (உடம்பை மட்டும்) சுத்தம் செய்கிறாய்.

O fool, of what use is your matted locks or your garment of antelope skin? Do you embellish your exterior when your interior is full of defilements?

13. පාංසුකුලධරං ජන්තුං – කිසං ධමනිසන්ථතං (395)
එකං වනස්මිං ඣායන්තං – තමහං බ්‍රෑමි බ්‍රාහ්මණං

பங்ஸு"கூலதரங் ஜந்துங் — கிஸங் தமனிஸந்ததங்
ஏகங் வனஸ்மிங் ஜாயந்தங் — தமஹங் ப்ரூமி ப்ராஹ்மணங்

Pāṃsukūladharaṃ jantuṃ – kisaṃ dhamanisanthataṃ
Ekaṃ vanasmiṃ jhāyantaṃ – tamahaṃ brūmi brāhmaṇaṃ

පාංශුකුල සිවුර පොරවමින්, පිළිවෙත් පිරීම නිසා කෙට්ටුව ගිය, නහර වැල් ඉපිලී ගිය ශරීරය ඇති ව තනි ව වෙනෙහි භාවනා කරන පුද්ගලයා බ්‍රාහ්මණයෙකැයි මම කියමි.

கந்தைகளை ஆடையாக உடுத்து, உடல் மெலிந்து, காட்டில் தன்னந்தனியே தியானம் செய்கிற அவரை நான் பிராமணன் என்று கூறுகிறேன்.

A lonely meditator in the forest, wearing robes collected from dust heaps, with emaciated body showing veins – Him, I call a brahmana.

14. න චාහං බ්‍රාහ්මණං බ්‍රෑමි – යොනිජං මත්තිසම්භවං (396)
භොවාදි නාම සො හොති – ස වෙ හොති සකිංචනො
අකිංචනං අනාදනං – තමහං බ්‍රෑමි බ්‍රාහ්මණං

ந சாஹங் பிராஹ்மணங் ப்ரூமி — யோநிஜங் மத்திஸம்பவங்
போவாதி நாம ஸோ ஹோதி — ஸசே ஹோதி ஸகிஞ்சனோ
அகிஞ்சன மனாதானங் — தமஹங் ப்ரூமி ப்ராஹ்மணங்

Na c'āhaṃ brāhmaṇaṃ brūmi – yonijaṃ mattisambhavaṃ
Bhovadi nāma so hoti – sa ce hoti sakiñcano
Akiñcanaṃ anādānaṃ – tamahaṃ brūmi brāhmaṇaṃ

බමුණු යෝනියෙහි හටගත් පමණින් වත්, බැමිණියක මවු වූ පමණින් වත් කෙනකු බ්‍රාහ්මණයකු වෙතැයි මම නොකියමි. බමුණු කුලයෙහි උපන්නත් යමෙක් රාගාදි වූ පලිබෝධවලින් යුක්ත නම්, ඔහු දුටු දුටු තැන අනුන්ට භෝ, භෝ (පින්වත, පින්වත), කියන භෝවාදියකු වනවා මිස නියම බමුණෙක් නො වේ. රාගාදි පලිබෝධ නැති, ආශා නැති පුද්ගලයා පමණක් බ්‍රාහ්මණයකු වෙතැයි මම කියමි.

பிராமணயோனியிற் பிறந்தவன், பிராமணத்தாய் வயிற்றில் உதித்தவன், என்பதால் மாத்திரம் நான் ஒருவனை பிராமணன் என்று கூற மாட்டேன். களங்கமுடையவனானால், அவன் " போ " வாதி என்று மாத்திரம் கூறுவேன். களங்கமற்ற பற்றில்லாதவனையே பிராமணன் என்பேன்.

Merely because a person had his origin in the brahmana clan or had a brahmana mother, I do not call him a brahmana. Even though he is addressed as a brahmana, if he is full of defilements, he is an empty man. Only he who is free from passions and desires, would I call a brahmana.

15. සබ්බසංයොජනං ඡෙත්වා – යො වෙ න පරිතස්සති (397)
සඞ්ගාතිගං විසඤ්ඤුත්තං – තමහං බ්‍රෑමි බ්‍රාහ්මණං

ஸப்ப ஸங்யோஜனங் செத்வா — யோ வே ந பரிதஸ்ஸதி
ஸங்காதிகங் விஸஞ்ஞுத்தங் — தமஹங் ப்ரூமி ப்ராஹ்மணங்

Sabbasaññojanaṃ chetva – yo ve na paritassati
Saṅgātigaṃ visaṃyuttaṃ – tamaham brūmi brāhmaṇaṃ

යමෙක් සියලු බැඳුම් (සංයෝජන) සිඳ තැති නො ගන්නකු ව සිටි ද, රාගාදි පලිබෝධ ඉක්ම වූ කෙලෙසුන්ගෙන් මිදුණු ඔහු බ්‍රාහ්මණයෙකැයි මම කියමි.

ஆசைத் தளைகளை எல்லாம் அறுத்து அச்சம் இல்லாமல் இருக்கிறவர் யாரோ, எல்லாப் பற்றுக்களையும் நீக்கி உலக இச்சைகளை விட்டவர் யாரோ அவரை பிராமணன் என்று அழைக்கிறேன்.

He who has severed all bonds and remains calm, who has eliminated desires and is unbound, – him I call a brahmana.

16. ඡෙත්වා නද්ධිං වරත්තං ච – සන්දමං සහනුක්කමං (398)
උක්ඛිත්තපළිඝං බුද්ධං – තමහං බෲමි බ්‍රැහ්මණං

செத்வா நத்திங் வரத்தஞ் ச — ஸந்தாமங் ஸஹனுக்கமங்
உக்கித்த பலிகங் புத்தங் — தமஹங் ப்ரூமி ப்ராஹ்மணங்

Chetvā naddhiṃ varattañ ca – sandāmaṃ sahanukkamaṃ
Ukkhittapalighaṃ buddhaṃ – tamahaṃ brūmi brāhmaṇaṃ

යමෙක් ක්‍රෝධ නමැති රැහැන කඩා තණ්හාව නමැති වරපට ගලවා, මිථ්‍යාදෘෂ්ටිය නමැති අනුශය සහිත මහ දම්වැල සිඳ, අවිද්‍යාව නමැති අගුල උපුටා දමා සිටී ද, ධර්මාවබෝධයෙන් යුත් ඒ පුද්ගලයා බ්‍රාහ්මණයෙකැයි මම කියමි.

(பகை என்கிற) வாரையும் (ஆசை என்கிற) விலங்டிகையும் (நிந்தனை என்கிற) கயிற்றையும் (அஞ்ஞானம் என்கிற) தடைகளையும் அறுத்த ஞானியானவர் யாரோ அவரையே நான் பிராமணன் என்று அழைக்கிறேன்.

He who has cut the strap (hatred), the thong (craving) and the rope (wrong views) together with the appendages (latent biases), who has thrown asunder the cross-bar (illusion) and is Enlightened – him I call a brahmana.

17. අක්කොසං වධබන්ධං ච – අදුට්ඨො යො තිතික්ඛති (399)
ඛන්තිබලං බලාණීකං – තමහං බෲමි බ්‍රාහ්මණං

அக்கோஸங் வதபந்தஞ் ச — அதுட்டோ யோ திதிக்கதி
கந்திபலங் பலாணிகங் — தமஹங் ப்ரூமி ப்ராஹ்மணங்

Akkosaṃ vadhabandhañ ca – aduṭṭho yo titikkhati
Khantībalaṃ balāṇikaṃ – tamahaṃ brūmi brāhmaṇaṃ

ද්වේෂ රහිත වූ යමෙක් බැණීම් (දශ විධ ආක්‍රෝශය) හා වධ බන්ධනත් ඉවසා ද, ඉවසීම බලය කොටත්, බල ඇණිය කොටත් ගත් ඔහු බ්‍රාහ්මණයෙකැයි මම කියමි.

நிந்தனைகளையும் அடிகளையும் சிறையிடுவதையும் மனத்தாங்கல் இல்லாமல் பொறுத்துக்கொண்டு, பொறுமையையே தனது சேனையாகக் கொண்டுள்ளவர் யாரோ அவரையே பிராமணன் என்கிறேன்.

He who is free from hatred and endures reproach and punishment, whose power and army is patience, him I call a brahmana.

18. අක්කොධනං වතවන්තං – සීලවන්තං අනුස්සුතං (400)
දන්තං අන්තිමසාරීරං – තමහං බෲමි බ්‍රාහ්මණං

அக்கோதனங் வதவந்தங் — ஸீலவந்த மனுஸ்ஸுதங்
தந்தங் அந்திம ஸரீரங் — தமஹங் ப்ருமி ப்ராஹ்மணங்

Akkodhanaṃ vatavantaṃ – sīlavantaṃ anussutaṃ
Dantaṃ antimasārīraṃ – tamahaṃ brūmi brāhmaṇaṃ

ක්‍රෝධ නොකරන (ධුතාංග), ව්‍රත පුරන, සිල්වත්, ආශාවෙන් තො පෙහුණු, දමුණු, අන්තිම ආත්ම භාවය දරන පුද්ගලයා බ්‍රාහ්මණයෙකැයි මම කියමි.

கோபத்தை விட்டு, விரதம் மேற்கொண்டு, சீலம் உள்ளவராய் ஆசையற்று அடக்கமாக இருந்து, இதையே கடைசி உடம்பாகக் கொண்டிருப்பவர் யாரோ அவரையே பிராமணன் என்று அழைக்கிறேன்.

He who is free from anger, observes rules of discipline minutely, virtuous, free from greed and is in his final existence (in samsara) – him I call a brahmana.

19. වාරි පොක්ඛරපත්තෙව – ආරග්ගෙරිව සාසපො (401)
යො න ලිම්පති කාමෙසු – තමහං බෲමි බ්‍රාහ්මණං

வாரி பொக்கரபத்தே'வ — ஆரக்கேரிவ ஸாஸபோ
யோ ந லிம்பதி காமேஸு — தமஹங் ப்ரூமீ ப்ராஹ்மணங்

Vāripokkharapatt'eva – āragger'iva sāsapo
Yo na limpati kāmesu – tamahaṃ brūmi brāhmaṇaṃ

යමෙක් නෙළුම් පතෙහි ජලයත්, ඉඳි කටු අග අබ ඇටයත් මෙන් කාමයන්හි නො ඇලේ ද ඔහු බ්‍රාහ්මණයෙකැයි මම කියමි.

தாமரை இலையில் தண்ணீர் போலவும், ஊசி முனையில் கடுகைப் போலவும், காம சுகங்களில் பற்று விட்டவர் யாரோ அவரையே பிராமணன் என்று அழைக்கிறேன்.

He who does not cling to passions like water on a lotus leaf, a mustard seed on the point of a needle, him I call a brahmana.

20. යො දුක්ඛස්ස පජානාති – ඉධෙව ඛයමත්තනො (402)
පන්නභාරං විසංයුත්තං – තමහං බෲමි බ්‍රාහ්මණං

யோ துக்கஸ்ஸ பஜானாதி — இதேவ கயமத்தனோ
பன்னபாரங் விஸங்யுத்தங் — தமஹங் ப்ரூமி ப்ராஹ்மணங்

Yo dukkhassa pajānāti – idh'eva khayaṃ attano
Pannabhāraṃ visaṃyuttaṃ – tamahaṃ brūmi brāhmaṇaṃ

යමෙක් මේ ආත්මයේ දීම තමාගේ දුක අවසාන බව වටහා ගනී ද, බහා තැබූ ස්කන්ධ බර හා උනා තැබූ කෙලෙස් රැස ඇති ඔහු බ්‍රාහ්මණයෙකැයි මම කියමි.

எவன் தன் துக்கத்தின் அழிவை இங்கே உணர்கிறானோ, ஸ்கந்த பாரத்தை இறக்கி, எவன் பந்தங்களை அறுத்து விட்டானோ அவனையே பிராமணன் என்பேன்.

He who realises, here itself, the end of suffering, who has laid aside the burden of aggregates and is unbound, him I call a brahmana.

21. ගම්භීරපඤ්ඤං මෙධාවිං – මග්ගාමග්ගස්ස කොවිදං (403)
උත්තමත්ථං අනුප්පත්තං – තමහං බෲමි බ්‍රාහ්මණං

கம்பீர பஞ்ஞங் மேதாவிங் — மக்காமக்கஸ்ஸ கோவிதங்
உத்தமத்தமனுப்பத்தங் — தமஹங் ப்ரூமி ப்ராஹ்மணங்

Gambhirapaññaṃ medhāviṃ – maggāmaggassa kovidaṃ
Uttamatthaṃ anuppattaṃ – tamahaṃ brūmi brāmaṇaṃ

ස්කන්ධ පිළිබඳ ගැඹුරු නුවණත්, විදර්ශනා නුවණත් ඇති, මග නො මග දන්නා වූ රහත් බව ලත් පුද්ගලයා බ්‍රාහ්මණයෙකැයි මම කියමි.

முழு ஞானம் பெற்று அறிஞராகி, நன்மையும், தீமையும் ஆன மார்க்கங்களை நன்கறிந்து, அர்ஹந்த நிலையை அடைந்தவர் யாரோ அவரையே பிராமணன் என்று அழைக்கிறேன்.

He whose knowledge is deep and profound, who understands the right way and the wrong, who has reached the highest goal, him I call a brahmana.

22. අසංසට්ඨං ගහට්ඨෙහි – අනාගාරෙහි චූභයං (404)
අනොකසාරිං අප්පිච්ඡං – තමහං බ්‍රෑමි බ්‍රාහ්මණං

அஸங்ஸஸட்டங் கஹட்டேஹி — அநாகாரேஹி சூபயங்
அநோக ஸாரிங் அப்பிச்சங் — தமஹங் ப்ரூமி ப்ராஹ்மணங்

Asaṃsaṭṭhaṃ gahaṭṭhehi – anāgārehi c'ūbhayaṃ
Anokasāriṃ appicchaṃ – tamahaṃ brūmi brāhmaṇaṃ

ගිහියන් සමඟ මෙන් ම පැවිද්දන් සමඟත් මිශ්‍ර වීමක් නැති, ආශාව අඩු කර ගත්, සිවුපසයෙහි ඇල්මක් නැති පුද්ගලයා බ්‍රාහ්මණයෙකැයි මම කියමි.

இல்லறத்தோடும், சந்நியாசிளோடும் கலக்காமல், துறவறம் பூண்டு, தனக்கென்று ஒன்றையும் வேண்டாதவர் யாரோ அவரையே பிராமணன் என்று அழைக்கிறேன்.

He who has no fellowship with either laymen or monks, who is homeless, and whose wants are but little, him I call a brahmana.

23. නිධාය දණ්ඩං භූතෙසු – තසෙසු ථාවරෙසු ච (405)
යො න හන්ති න ඝාතෙති – තමහං බ්‍රෑමි බ්‍රාහ්මණං

நிதாய தண்டங் பூதேஹு — தஸேஸு தாவரேஸு ச
யோ ந ஹந்தி ந காதேதி — தமஹங் ப்ரூமி ப்ராஹ்மணங்

Nidhāya daṇḍaṃ bhūtesu – tasesu thāvaresu ca
Yo na hanti na ghāteti – tamahaṃ brūmi brāhmaṇaṃ

යමෙක් තැති ගත් නොගත් සියලු සතුන්ට හිංසා කිරීම තවතා, සතුන් මැරීම හා මැරවීමත් අතහරී ද, ඔහු බ්‍රාහ්මණයෙකැයි මම කියමි.

தாவரம், ஜங்கமம ஆகிய சகல உயிரகளையும் தண்டிக்காமலும் எவரையும் கொல்லாமலும் கொல்லச் செய்யாமலும் இருக்கிறவர் யாரோ அவரையே பிராமணன் என்று அழைக்கிறேன்.

He who does not inflict injury on beings, whether feeble or strong, does not kill nor cause to kill, him I call a brahmana.

24. අවිරුද්ධං විරුද්ධෙසු – අත්තදණ්ඩෙසු නිබ්බුතං (406)
සාදානෙසු අනාදානං – තමහං බ්‍රෑමි බ්‍රාහ්මණං.

அவிருத்தங் விருத்தேஸு — அத்ததண்டேஸு நிப்புதங்
ஸாதாநேஸு அனாதானங் — தமஹங் ப்ரூமி ப்ராஹ்மணங்

Aviruddhaṃ viruddhesu – attadaṇḍesu nibbutaṃ
Sādānesu anādānaṃ – tamahaṃ brūmi brāhmaṇaṃ

විරුද්ධ වූවන් අතුරෙහි අවිරුද්ධවත්, පීඩකයන් අතුරෙහි නිවී සැනසීත්, ආශාවෙන් ඒ ඒ දේ වැලඳ ගත්තන් අතුරෙහි එසේ නො ගෙනත් වසන පුද්ගලයා බ්‍රාහමණයෙකැයි මම කියමි.

பொறுமை இல்லாதவரிடத்தில் பொறுமையுடையவராகவும் துன்பப்படுத்துகிறவர் இடத்தில் அன்புள்ளவராகவும், அவா உள்ளவர்கள் இடையே அவா அற்றவராகவும் யார் இருக்கிறாரோ அவரையே பிராமணன் என்று அழைக்கிறேன்.

He who is calm among the opponents, tranquil among the violent, unattached among the attached, him I call a brahmana.

25. යස්ස රාගො ච දොසො ච – මානො මක්ඛො ච පාතිතො (407)
සාසපොරිව ආරග්ගා – තමහං බ්‍රෑමි බ්‍රාහ්මණං

யஸ்ஸ் ராகோ ச தோஸோ ச — மானோ மக்கோ ச பாதிதோ
ஸாஸபோரிவ ஆரக்கா — தமஹங் ப்ரூமி ப்ராஹ்மணங்

Yassa rāgo ca doso ca – māno makkho ca pātito
Sāsapor'iva āragga - tamahaṃ brūmi brāhmaṇaṃ

යමකු විසින් ඉඳි කටු අගින් වැටෙන අබ ඇටය මෙන් රාගයත්, ද්වේෂයත්, මානයත්, මකු බවත් හෙළන ලද ද, ඔහු බ්‍රාහ්මණයෙකැයි මම කියමි.

ஊசிமுனையிலிருந்து கடுகு நழுவிப் போவதைப்போன்று, சினம், பகை, இறுமாப்பு, பொறாமை ஆகிய தீய குணங்கள் யாரிடத்திலிருந்து போய்விட்டனவோ, அவரையே பிராமணன் என்று கூறுகிறேன்.

He who has dropped passion, hatred, pride and envy like a mustard seed that falls off from the end of a needle, him I call a brahmana.

26. අකක්කසං විඤ්ඤාපනිං — ගිරං සච්චං උදීරයෙ (408)
යාය නාභිසජෙ කංචි — තමහං බෲමි බ්‍රාහ්මණං.

அகக்கஸங் விஞ்ஞாபநிங் — கிரங் ஸச்சமுதீரயே
யாய நாபிஸஜே கஞ்சி — தமஹங் ப்ரூமீ ப்ராஹ்மணங்

Akakkasaṃ viññāpaniṃ – giraṃ saccaṃ udīraye
Yāya n'ābhisaje kañci – tamahaṃ brūmi brāhmaṇaṃ

යමෙක් මට සිළුටු වූ, දෙලෝ වැඩ හඟවන්නා වූ සත්‍ය වචන කියයි ද, යම් වචනයකින් කිසිවකුත් කෝප නො කරවයි ද, ඔහු බ්‍රාහ්මණයෙකැයි මම කියමි.

உண்மை பேசி, இனிய வார்த்தைகளைச் சொல்லி, நல்லதைப் போதித்து, கடுமொழி கூறாதவர் யாரோ, அவரையே பிராமணன் என்று கூறுகிறேன்.

He whose speech is soft, instructive, truthful and gives offence to none, him I call a brahmana.

27. යොධ දීඝං ව රස්සං වා — අණුං ථූලං සුභාසුභං (409)
ලොකෙ අදින්නං නාදියති — තමහං බෲමි බ්‍රාහ්මණං.

யோ'த திகங் வ ரஸ்ஸங் வா — அணுங் தூலங் ஸுபாஸுபங்
லோகே அதின்னங் நாதியதி — தம்ஹங் ப்ரூமி ப்ராஹ்மணங்

Yo'dha dīghaṃ va rassaṃ vā – aṇuṃ thūlaṃ subhāsubhaṃ
Loke adinnaṃ nādiyati – tamahaṃ brūmi brāhmaṇaṃ

යමෙක් මේ ලෝකයෙහි දික් වූ හෝ, කොට වූ හෝ, කුඩා වූ හෝ, ලොකු වූ හෝ, හොඳ වූ හෝ, නොහොඳ වූ හෝ, නුදුන් දෙයක් (—අනුන් අයත් වස්තුවක්) නො ගනී ද, ඔහු බ්‍රාහ්මණයෙකැයි මම කියමි.

இவ்வுலகத்திலே நீண்டதாயினும் குட்டையாயினும், பெரியதாயினும் சிறியதாயினும், நல்லதாயினும் கெட்டதாயினும் யாதொரு பொருளையும் களவு செய்யாதவர் யாரோ, அவரையே பிராமணன் என்று கூறுகிறேன்.

He who in this world does not appropriate anything that is not voluntarily given him, be it long or short, big or small, valuable or valueless, him I call a brahmana.

28. ආසා යස්ස න විජ්ජන්ති – අස්මිං ලොකෙ පරම්හි ච (410)
නිරාසයං විසංයුත්තං – තමහං බ්‍රෑමි බ්‍රාහ්මණං.

ஆஸா யஸ்ஸ ந விஜ்ஜந்தி — அஸ்மிங் லோகே பரம்ஹி ச
நிராஸயங் விஸஞ்யுத்தங் — தம்ஹங் ப்ரூமி ப்ராஹ்மணங்

Āsā yassa na vijjanti – asmiṃ loke paramhi ca
Nirāsayaṃ visaṃyuttaṃ – tamahaṃ brūmi brāhmaṇaṃ

යමකුට මෙ ලොව පරලොව දෙක් හි ම (මිනිස් සැප හෝ දෙව් සැප ගැන) කිසිත් ආශාවක් නැද්ද, ආශා නැති, කෙලෙස් බැඳුම් නැති ඔහු බ්‍රාහ්මණයෙකැයි මම කියමි.

இவ்வுலகத்திலாயினும், மறு உலகத்திலாயினும் எதையும் விரும்பாமல், ஆசையற்று, பற்றுக்களை விட்டவர் யாரோ, அவரையே நான் பிராமணன் என்கிறேன்.

He who is free from longings regarding this world or the next, is free from fetters and is detached, him I call a brahmana.

29. යස්සාලයා න විජ්ජන්ති – අඤ්ඤාය අකථංකථී (411)
අමතොගධං අනුප්පත්තං – තමහං බ්‍රෑමි බ්‍රාහ්මණං.

யஸ்ஸாலயா ந விஜ்ஜந்தி — அஞ்ஞாய அகதங்கதீ
அமதோகத மனுப்பத்தங் — தமஹங் ப்ரூமி ப்ராஹ்மணங்

Yassālayā na vijjanti – aññāya akathaṃkathī
Amatogadhaṃ anuppattaṃ – tamahaṃ brūmi brāhmaṇaṃ

යමකුට ආශා නැද්ද, යමෙක් නුවණින් කරුණු දැන ගෙන නිසැක වේ ද, නිවනට බැස ගත් ඔහු බ්‍රාහ්මණයෙකැයි මම කියමි.

அவாவை அறுத்து, மெய்யை உணர்ந்து ஐயங்களை நீக்கி, இறவாத நிலையை அடைந்தவர் யாரோ, அவரையே நான் பிராமணன் என்று கூறுகிறேன்.

He who is free from clinging (to things), has overcome doubt through right knowledge, and has reached the entrance to nibbana, him I call a brahmana.

30. යොධ පුඤ්ඤං ච පාපං ච – උභො සඞ්ගං උපච්චගා (412)
අසොකං විරජං සුද්ධං – තමහං බ්‍රෑමි බ්‍රාහ්මණං.

யோ'த புஞ்ஞஞ்ச பாபஞ்ச — உபோ ஸங்கமுபச்சகா
அஸோகங் விரஜங் ஸுத்தங் — தமஹங் ப்ரூமி ப்ராஹ்மணங்

Yo'dha puññañ ca pāpañ ca – ubho saṅgam upaccagā
Asokaṃ virajaṃ suddhaṃ – tamahaṃ brūmi brāhmaṇaṃ

යමෙක් පින් පව් හා රාගාදි සංගත් ඉක්ම වී ද, ශෝක නැති, රජස් නැති, පිරිසිදු වූ ඔහු බ්‍රාහ්මණයෙකැයි මම කියමි.

புண்ணிய பாவங்களை விலக்கி, மாசுகளையும் துக்கங்களையும் துடைத்து, தூய்மையாக இருப்பவர் யாரோ, அவரையே நான் பிராமணன் என்கிறேன்.

He who is above good and bad, above the bonds of passion, who is free from sorrow, stainless and pure, him I call a brahmana.

31. චන්දං ව විමලං සුද්ධං – විප්පසන්නමනාවිලං (413)
නන්දිභවපරික්ඛීණං – තමහං බ්‍රෑමි බ්‍රාහ්මණං

சந்தங்'வ விமலங் ஸுத்தங் — விப்பஸந்நமனாவிலங்
நந்தீபவபரிக்கீணங் — தமஹங் ப்ரூமி ப்ராஹ்மணங்

Candaṃ'va vimalaṃ suddhaṃ – vippasannaṃ anāvilaṃ
Nandībhavaparikkhīnaṃ – tamahaṃ brūmi brāhmaṇaṃ

සඳුමෙන් නිර්මල වූ, පිරිසිදු වූ පැහැදිලි වූ, නො කැලැඹුණා වූ, භව ආශාව දුරු කළා වූ, පුද්ගලයා බ්‍රාහ්මණයෙකැයි මම කියමි.

வெண்ணிலாவைப் போன்று தூய்மையராய் களங்கம் இல்லாமலும், பாவம் இல்லாமலும், அமைதியாகவும் இருந்து, பிறவியை உண்டாக்குகிற அவாவை அழித்தவர் யாரோ அவரையே பிராமணன் என்று கூறுகிறேன்.

He who is taintless as the moon, who is pure, serene, unperturbed and in whom desire for existence is extinct, him I call a brahmana.

32. යො ඉමං පළිපථං දුග්ගං – සංසාරං මොහමච්චගා (414)
තිණ්ණො පාරගතො ඣායී – අනෙජො අකථංකථී
අනුපාදය නිබ්බුතො – තමහං බ්‍රෑමි බ්‍රාහ්මණං

யோ இமங் பலிபதங் துக்கங் — ஸங்ஸாரங் மோஹமச்சகா
திண்ணோ பாரகதோ ஜாயீ — அநேஜோ அகதங்கதீ
அனுபாதாய நிப்புதோ — தமஹங் ப்ரூமி ப்ராஹ்மணங்

Yo imaṃ paḷipathaṃ duggaṃ – saṃsāraṃ mohaṃ accagā
Tiṇṇo pāragato jhāyi – anejo akathaṃkathī
Anupādāya nibbuto – tamahaṃ brūmi brahmaṇaṃ

යමෙක් මේ කෙලෙස් මඩ සහිත මග ද (කෙලෙස්) දුර්ගය ද සසර හා මෝහය පසු කෙළේ ද, එනා පරතෙරට ගියා වූ, භාවනාවෙහි ඇලුණු, ස්ථිර වූ නිසැක වූ, කිසිම ගැනීමක් බැඳීමක් නැති ව නිවුණා වූ ඔහු බ්‍රාහ්මණයෙකැයි මම කියමි.

பிறப்பு இறப்பு என்னும் சம்சாரத்தையும் மோகத்தையும் உடைய, கடத்தற்கு அரிய இந்தச் சேற்று வழியைக் கடந்து அப்பாலே இருக்கிற அந்தக் கரையைச் சேர்ந்து, தியானத்தில் அமர்ந்து, ஐயமும் ஆசையும் நீங்கி, ஒன்றிலும் பற்று இல்லாமல், நிர்வாண மோக்ஷத்தை அடைந்தவர் யாரோ, அவரையே நான் பிராமணன் என்று கூறுகிறேன்.

He who has traversed this difficult path of samsara full of defilements and illusion, who has reached the other shore, who is meditative, firm, free from doubts, unfettered and serene, him I call a brahmana.

33. යොධ කාමෙ පහත්වාන – අනාගාරො පරිබ්බජෙ (415)
කාමභවපරික්ඛීණං – තමහං බ්‍රෑමි බ්‍රාහ්මණං

யோ'த காமே பஹத்வான — அனாகாரோ பரிப்பஜே
காமபவ பரிக்கீணங் — தமஹங் ப்ரூமி ப்ராஹ்மணங்

Yo'dha kāme pahatvāna – anāgāro paribbaje
Kāmabhavaparikkhīṇaṃ – tamahaṃ brūmi brahmaṇaṃ

යමෙක් මේ ලෝකයෙහි කාමයන් හැරදමා ගිහි ගෙයින් නික්ම පැවිදි වේ ද, කාමයන් හා භවයන් ද ක්‍ෂය කළ ඔහු බ්‍රාහ්මණයෙකැයි මම කියමි.

இவ்வுலகத்திலே, காம ஆசைகளை விட்டு, இல்லறத்தை நீக்கி துறவுபூண்டு, பற்றுக்களை விட்டு, பிறவா நிலையை அடைந்தவர் யாரோ, அவரையே நான் பிராமணன் என்று கூறுகிறேன்.

He who discards sensual pleasures, renounces worldly life and becomes a homeless one, in whom craving for sensual pleasures and rebirth are extinct, him I call a brahmana.

34. යොධ තණ්හං පහත්වාන – අනාගාරො පරිබ්බජෙ (416)
තණ්හාභව පරික්ඛීණං – තමහං බ්‍රෑමි බ්‍රාහ්මණං

யோ'த தண்ஹங் பஹத்வான — அனாகாரோ பரிப்பஜே
தண்ஹாபவ பரிக்கீணங் — தமஹங் ப்ரூமீ ப்ராஹ்மணங்

Yo'dha taṇhaṃ pahatvāna – anāgāro paribbaje
Taṇhābhavaparikkhīnaṃ – Tamahaṃ brūmi brāhmaṇaṃ

යමෙක් මේ ලෝකයෙහි තෘෂ්ණාව හැරදමා ගිහි ගෙයින් නික්ම පැවිදි වේ ද, ආශාව හා භවයත් නැති කළ ඔහු බ්‍රාහ්මණයෙකැයි මම කියමි.

இவ்வுலகத்திலே, அவாவை (தண்ஹா) நீக்கி, இல்லறத்தை விட்டுத் துறவு பூண்டு, ஆசையறுத்துப் பிறவா நிலையைக் கண்டவர் யாரோ, அவரையே நான் பிராமணன் என்று கூறுகிறேன்.

He who discards craving, renounces worldly life and becomes a homeless one, in whom craving and disire to be born again are extinct, him I call a brahmana.

35. හිත්වා මානුසකං යොගං – දිබ්බං යොගං උපච්චගා (417)
සබ්බයොගවිසංයුත්තං – තමහං බ්‍රෑමි බ්‍රාහ්මණං

ஹித்வா மாநூஸகங் யோகங் — திப்பங் யோகமுபச்சகா
ஸப்பயோக விஸங்யுத்தங் — தமஹங் ப்ரூமி ப்ராஹ்மணங்

Hitvā mānusakaṃ yogaṃ – dibbaṃ yogaṃ upaccagā
Sabbayogavisaṃyuttaṃ – tamahaṃ brūmi brāhmaṇaṃ

යමෙක් මිනිස් ආයුෂය හා මිනිස් පස් කම් සුවත් හැර දමා, දිව්‍ය ආයුෂය හා දිව්‍ය කාම සම්පතත් ඉක්ම වී ද,සියලු බැම්වලින් මිදුණු ඔහු බ්‍රාහ්මණයෙකැයි මම කියමි.

மனித உலகத்துப் பற்றுக்களையும், தேவலோகத்து ப் பற்றுக்களையும், எல்லாவிதமான பற்றுக்களையும் யார் ஒருவர் நீக்கினாரோ, அவரையே நான் பிராமணன் என்று கூறுகிறேன்.

He who has severed all bonds of the world of humans and risen above the bonds of the world of gods, who is, thus, free from all bonds, him I call a brahmana.

36. හිත්වා රතිං ච අරතිං ච – සීතිභූතං නිරූපධිං (418)
සබ්බලොකාභිභුං වීරං – තමහං බ්‍රෑමි බ්‍රාහ්මණං

ஹித்வா ரதிங்ச அரதிஞ்ச — ஸீதிபூதங் நிருபதிங்
ஸப்பலோகாபிபுங் வீரங் — தமஹங் ப்ரூமி ப்ராஹ்மணங்

Hitvā ratiñ ca aratiñ ca – sītibhūtaṃ nirūpadhiṃ
Sabbalokābhibhuṃ vīram – tamahaṃ brūmi brāhmaṇaṃ

පංච කාමයෙහි ආශාවත්, මහණකමේ නො ඇල්මත් දුරු කොට නිවුණු සිත් ඇති කෙලෙස් රහිත වූ සියලු ස්කන්ධයන් මැඩ පැවැත් වූ වීරයා බ්‍රාහ්මණයෙකැයි මම කියමි.

விருப்பு, வெறுப்பு இரண்டையும் நீக்கி, ஆறுதல் அடைந்து, பிறப்பினை உண்டாக்கும் பற்றுக்களை அழித்து, உலகத்தை வென்ற வீரனாக இருக்கிறவர் யாரோ, அவரையே பிராமணன் என்று கூறுகிறேன்..

He who has given up both pleasure and pain, is cool, is without defilements and has conquered the whole world, him I call a brahmana.

37. චුතිං යො වෙදි සත්තානං – උපපත්තිං ච සබ්බසො (419)
අසත්තං සුගතං බුද්ධං – තමහං බ්‍රෑමි බ්‍රාහ්මණං

சுதிங் யோ வேதி ஸத்தானங் — உபபத்திஞ்ச ஸப்பஸோ
அஸத்தங் ஸுகதங் புத்தங் — தமஹங் ப்ரூமி ப்ராஹ்மணங்

Cutiṃ yo vedi sattānaṃ – upapattiñ ca sabbaso
Asattaṃ sugataṃ buddhaṃ – tamahaṃ brūmi brāhmaṇaṃ

යමෙක් සතුන්ගේ චුතියත්, පිළිසිඳ ගැනීමත් හැම අයුරින් ම පිරිසිඳ දනී ද, කිසි ම තැනක නො ඇලුණු (භවයෙහි නොලැගුණු) ගිය මඟ මනා ව ගිය, චතුරාර්‍ය සත්‍යය දත් ඔහු බ්‍රාහ්මණයෙකැයි මම කියමි.

எல்லாப் பிராணிகளுடைய தோற்றத்தையும் முடிவினையும் நன்கறிந்து, எவ்விதப் பற்றுக்களும் இல்லாமல், நன்னெறியில் சென்று ஞானம் அடைந்தவர் யாரோ, அவரையே பிராமணன் என்று கூறுகிறேன்.

One who fully realises how the death and re-becoming of beings take place, who is detached, well-gone and Enlightened, him I call a brahmana.

38. යස්ස ගතිං න ජානන්ති – දේවා ගන්ධබ්බ මානුසා (420)
ඛීණාසවං අරහන්තං – තමහං බෲමි බ්‍රාහ්මණං.

யஸ்ஸ கதிங் ந ஜானந்தி — தேவா கந்தப்பமானுஸா
கீணாஸவங் அரஹந்தங் — தமஹங் ப்ரூமி ப்ராஹ்மணங்

Yassa gatiṃ na jānanti – devā gandhabbamānusā
Khīṇāsavaṃ arahantaṃ – tamahaṃ brūmi brāhmaṇaṃ

දෙවියෝත්, ගාන්ධර්වයෝත්, මිනිස්සුත් යමකුගේ ගතිය නොහොත් නිෂ්ඨාව (උපදනා තැන) නො දනිත් ද, ආශ්‍රව නැසූ, රහත් වූ ඔහු බ්‍රාහ්මණයෙකැයි මම කියමි.

தேவராலும் கந்தர்வராலும் மானிடராலும் அறிய முடியாத நிலைக்குச் செல்கின்றவரும், எல்லாக் குற்றங்களையும் அழித்துவிட்டவரும், அர்ஹந்தராக இருப்பவரும் யாரோ, அவரையே பிராமணன் என்கின்றேன்.

He whose path neither gods, nor gandhabbas nor men know, who has eliminated desires and attained arahanthood, him I call a brahmana.

39. යස්ස පුරේ ච පච්ඡා ච – මජ්ඣේ ච නත්ථි කිංචනං (421)
අකිංචනං අනාදානං – තමහං බෲමි බ්‍රාහ්මණං.

யஸ்ஸ புரே ச பச்சா ச — மஜ்ஜே ச நத்தி கிஞ்சனங்
அகிஞ்சன மனாதானங் — தமஹங் ப்ரூமி ப்ராஹ்மணங்

Yassa pure ca pacchā ca – majjhe ca natthi kiñcanaṃ
Akiñcanaṃ anādānaṃ – tamahaṃ brūmi brāhmaṇaṃ

යමකුගේ සිතේ අතීත, අනාගත, වර්තමාන ස්කන්ධයන් පිළිබඳ ගැනීමක් නැද්ද, ආශාව නැති, ආත්ම ආදී වශයෙන් කිසිවක් නො ගත්තා ඔහු බ්‍රාහ්මණයෙකැයි මම කියමි.

முன்பும் பின்பும் இப்போதும் பற்றுக்கள் இல்லாமல், உலக ஆசைகளை விட்டுப் பற்றற்றவர் யாரோ, அவரையே பிராமணன் என்று கூறுகிறேன்.

He who calls nothing his own, be it of the past, the present or the future, who does not cling to, or grasp things, him I call a brahmana.

40. උසභං පවරං වීරං – මහෙසිං විජිතාවිනං (422)
අනෙජං නහාතකං බුද්ධං – තමහං බ්‍රෑමි බ්‍රාහ්මණං.

உஸபங் பவரங் வீரங் — மஹேஸிங் விஜிதாவினங்
அநேஜங் நஹாதகங் புத்தங் — தமஹங் ப்ரூமி ப்ராஹ்மணங்

Usabhaṃ pavaraṃ vīraṃ – mahesiṃ vijitāvinaṃ
Anejaṃ nahātakaṃ buddhaṃ – tamahaṃ brūmi brāhmaṇaṃ

ආජානීය වෘෂභයකු බඳු වූ, උතුම් වූ, වීර්යවත් වූ, මහාර්ෂි වූ, මරුන් දිනූ, තෘෂ්ණා රහිත වූ, කෙලෙස් මල සෝද හළ, චතුරාර්ය සත්‍යය දත් පුද්ගලයා බ්‍රාහ්මණයෙකැයි මම කියමි.

இடபம் போல பயமற்றவரும், தலைவரும், வீரரும், உயர்ந்தவரும், வெற்றியுள்ளவரும், ஆசையற்றவரும், பாவங்களைப் போக்கியவரும், ஞானம் பெற்றவரும் ஆக இருப்பவர் யாரோ, அவரையே பிராமணன் என்று அழைக்கிறேன்.

The bold, the noble, the courageous, the sage, the conqueror (of death), the steadfast one, the cleanser (of defilements), the awakened, him I call a brahmana.

41. පුබ්බෙනිවාසං යො වෙදි – සග්ගාපායං ච පස්සති (423)
අථො ජාතික්ඛයං පත්තො – අභිඤ්ඤාවොසිතො මුනි
සබ්බවොසිතවොසානං – තමහං බ්‍රෑමි බ්‍රාහ්මණං

புப்பேநிவாஸங் யோ வேதி — ஸக்காபாயஞ் ச பஸ்ஸதி
அதோ ஜாதிக்கயங் பத்தோ — அபிஞ்ஞாவோஸிதோ முனீ
ஸப்பவோஸித வோஸானங் — தமஹங் ப்ரூமி ப்ராஹ்மணங்

Pubbenivāsaṃ yo vedi – saggāpāyañ ca passati
Atho jātikkhayaṃ patto – abhiññā vosito muni
Sabbavositavosānaṃ – tamahaṃ brūmi brāhmaṇaṃ

යමෙක් පෙර විසූ කඳ පිළිවෙළ දකී ද, දෙව්ලොව හා අපායත් (දිවැසින්) දකී ද, නැවත රහත් බවටත් පැමිණියේ ද, දත යුතු දේ මනාව දැන නිම කෙළේ ද, මුනි බවට පත් වී ද, බඹසර වැස නිම කෙළේ ද, ඔහු බ්‍රාහ්මණයෙකැයි මම කියමි.

தன்னுடைய பழைய பிறப்புக்களை அறிந்தவரும், சுவர்க்க நரகங்களின் இயல்பை நன்கு அறிந்தவரும், பிறவி அறுத்தவரும், அறிவு நிறைந்தவரும், தம்மை முனிவராக்கிக் கொண்டவரும், பிரம்மசாரியாகச் செய்யவேண்டியவற்றை எல்லாம் செய்துமுடித்த வரும் யாரோ, அவரையே பிராமணன் என்று அழைக்கிறேன்.

He who knows his past births, who sees both heaven and hell, who has attained the cessation of birth, who with super-wisdom has perfected himself, who has lived (completely) the higher life and reached the end of (all) craving, him I call a brahmana.

බ්‍රාහ්මණ වග්ගො නිට්ඨිතො

බ්‍රාහ්මණ වර්ගය නිමි

பிராஹ்மண வக்கோ சப்பீஸதிமோ

இருபத்தாறாவது பிராமண வர்க்கம்

தம்மபதம் நிட்டிதம்

தம்மபதம் முற்றிற்று

BRAHMANA VAGGO NIṬṬHITO

End of Chapter on The Brahmana

නිවහල්ව සිතන්න ; අන්ධ භක්තිකයෙකු නොවන්න

" කාලාමයෙනි, තොප විසින් සැක කරන්නට නිසි මැය. විචිකිත්සා කරන්නට නිසි මැය. සැක කටයුතු තැන ම තොපට විචිකිත්සාව උපන. කාලාමයෙනි, අනුශ්‍රව කථායෙනුදු නො ගණුව. පරම්පරා කථායෙනුදු නො ගණුව. තෙල මෙසේ වී ලැයි ද නො ගණුව. අපගේ පෙළ හා යෙදෙති ද නො ගණුව. තර්කග්‍රාහයෙනුදු නො ගණුව. නයග්‍රාහයෙනුදු නො ගණුව. ආකාරපරිවිතර්කයෙනුදු නො ගණුව. අප සිතා ඉවසාගත් දෘෂ්ටිය හා සැසැඳෙතැ යි ද නො ගණුව. (මෙතෙම පූජ්‍යයෙකැයි) භව්‍යරූපතායෙනුදු නො ගණුව. මේ මහණ අපට ගුරුහයි ද නො ගණුව. කාලාමයෙනි, මේ දහම් කුසල්ය, මේ දහම් අකුසල්ය, මේ දහම් වරද සහිතය, මේ දහම් නුවණැත්තන් විසින් ගර්හිතය, මේ දහම්හු සපුරන ලද්දාහු සමාදන් කොට ගන්නා ලද්දාහු අවැඩ පිණිස, දුක් පිණිස පවත්නාහයි තෙපි යම් කලෙක තුමූම දැන ගන්නහු නම්, කාලාමයෙනි, එකල්හි තෙපි එය දුරු කරව "

— *ගෞතම බුදුන් වහන්සේ (කාලාම සූත්‍රය)*

சிந்தனைச் சுதந்திரம் போற்றிய போதிமாதவன் பொன்மொழிகள்

"ஆம், காலாமர்களே, உங்களுக்கு இங்ஙனம் சந்தேகம் ஏற்படுவது இயல்பே. மயக்கம் உண்டாவதும் இயல்பே. ஐயத்துக்குரிய விடயத்தில் உங்களுக்கு ஐயம் உண்டாகியிருக்கிறது.

காலாமரே கேளுங்கள். மற்றவர்கள் சொல்வதைக் கேட்டோ, மரபுபற்றி வந்ததென்பதாலோ, சனங்கள் சொல்லுகிறார்கள் என்பதாலோ ஒன்றை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டாம். சமய நூல்கள் கூறு கின்றனவென்பதாலும் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டாம். தர்க்கத்துக்கோ அனுமானத்துக்கோ பொருத்தமாய் இருப்பதாலும் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டாம். தோற்றத்தைக் கொண்டு சரியெனக் கொள்ள வேண்டாம். கற்பனைக்கு விருந்தாயிருக்கிறதென்பதற்காகவோ, உயர்ந்த கருத்துக்கு இடமளிக்குமென்ற எண் ணத்தினாலோ, எமது குரு கூறிவிட்டார் என்பதாலோ ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டாம். காலாமரே சில விடங்யகள் தீமை தருவன (அகுசலங்கள்) என்றும் அவை தவறானவை, கெட்டவை என்றும் நீங்களே உணர்ந்தால் அவற்றைக் கைவிட்டு விடுங்கள் . . . . ."

(காலாம சுத்தம்)

LIBERATE THE MIND; ESCHEW BLIND-FAITH

"Yes Kālāmas, you may well doubt, you may well waver. In a doubtful matter wavering does arise.

Now look you, Kālāmas. Be ye not misled by report, or tradition or hearsay. Be not misled by proficiency in the collections, nor by mere logic or inference, nor after considering reasons, nor after reflection on and approval of some theory, nor because it fits becoming, nor out of respect for a recluse (who holds it). But, Kālāmas, when you know for yourselves: These things are profitable, these things are blameworthy, these things are censured by the intelligent; these things when performed and undertaken, conduce to loss and sorrow, – then indeed do ye reject them, Kālāmas".

– Gautama, the Buddha (Kālāma Sutta)

DEDICATION OF MERIT

May the merit and virtue
accrued from this work
adorn Amitabha Buddha's Pure Land,
repay the four great kindnesses above,
and relieve the suffering of
those on the three paths below.
May those who see or hear of these efforts
generate Bodhi-mind,
spend their lives devoted to the Buddha Dharma,
and finally be reborn together in
the Land of Ultimate Bliss.
Homage to Amita Buddha!

NAMO AMITABHA

南無阿彌陀佛

《英文，斯里蘭卡文，印度 TAMIL 文對照，巴利文及譯文：法句經》

財團法人佛陀教育基金會 印贈

台北市杭州南路一段五十五號十一樓

Printed and donated for free distribution by

The Corporate Body of the Buddha Educational Foundation

11F., 55 Hang Chow South Road Sec 1, Taipei, Taiwan, R.O.C.

Tel: 886-2-23951198 , Fax: 886-2-23913415

Email: overseas@budaedu.org

Website:http://www.budaedu.org

This book is strictly for free distribution, it is not for sale.

නොමිලයේ බෙදාදීම පිණිසයි.

இப்புத்தகம் கண்டிப்பாக இலவச விநியோகத்திற்கு மட்டுமே, விற்பனைக்கு அல்ல.

Printed in Taiwan

3,000 copies; April 2013

ESI01 - 11181